

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Deaver_Jeffery-Lincoln_Rhyme_05-Iluze.pdb

PDB Name: Deaver J-LR05-Iluze
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 19.9.2007
Modification Date: 19.9.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Jeffery Deaver
Iluze
2003

Copyright © 2003 by Jeffery Deaver Translation © 2003 by Jiří Kobělka Cover design © 2003 by DOMINO
Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být přenášena ani reprodukována bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.
Z anglického originálu THE VANISHED MAN,
vydaného nakladatelstvím Simon & Schuster, New York 2003,
přeložil Jiří Kobělka
Odpovědný redaktor: Vratislav Konečný
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Výtiskla tiskárna Finidr, Český Těšín
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, 702 00 Ostrava 1,
v roce 2003
ISBN 80-7303-151-5

Pro Madelyn Warcholikovou

Kouzelnický trik se podle všeobecného mínění kouzelníků skládá z efektu a metody. Efekt je to, co divák vidí. (...) Metoda je pak tajemstvím v pozadí efektu, které umožňuje, aby daný efekt vznikl.
Peter Lamont a Richard Wiseman, Magie v teorii

DÍL I
Efekt
SOBOTA 17. DUBNA

"Zkušený kouzelník se snaží oklamat spíše mysl než oko."
- Marvin Kaye, Rukověť tvořivého kouzelníka

1

Zdravím vás, ctěné publikum. Vítejte.
Vítejte na našem představení.

Na příští dva dny pro vás máme připravenou hezkou řádku vzrušujících zápletek - naši iluzionisté, kouzelníci a eskamotéři budou spřádat svá kouzla, aby vás nadchli i uchvátili.

Náš první mistrovský kousek pochází z repertoáru umělce, o němž každý jistě slyšel: Harryho Houdiniho, nejslavnějšího mistra úniků v Americe, ne-li přímo na světě, muže, který své umění předváděl před korunovanými hlavami států a americkými prezidenty. Některé z jeho úniků jsou tak obtížné, že se je nikdo neodvážil napodobit ani tolik let po jeho předčasné smrti.

Dnes znovu předvedeme únik, při němž Houdini riskoval udušení -mistrovské číslo zvané Líný kat.

Při tomto triku leží účinkující na břiše s rukama spoutanýma za zády pomocí klasických pout Darby. Kotníky má svázané a další kus provazu má přehozen kolem krku jako smyčku a připevněn ke kotníkům. Jeho nohy mají tendenci se narovnávat, čímž se utahuje smyčka a nastává úděsný proces dušení.

A proč se tomuto číslu říká "Líný kat"? Protože se odsouzenec nakonec sám oběsí.

Při mnoha nebezpečnějších Houdiniho číslech byli opodál připraveni asistenti s noži a klíči, aby mistra rychle vyprostili v případě, že by se nedokázal vymanit sám. Mnohdy byl při ruce také lékař.

Dnes však žádná z těchto bezpečnostních opatření nepřijmeme. Nedo-káže-li účinkující uniknout během čtyř minut,

zemře.

Začneme již za okamžik..., ale nejprve dovolte několik rad:

Nikdy nezapomeňte, že při vstupu na naše představení opouštíte realitu.

Věci, o nichž jste absolutně přesvědčeni, že je vidíte, vůbec nemusí existovat. A věci, které podle vás musí být iluzí, se mohou ukázat jako krutá Boží pravda.

Z vašeho spolčovníka se na našem představení může vyklubat úplně cizí osoba. A žena či muž v publiku, kterého vůbec nepoznáte, vás může velmi dobře znát.

To, co se zdá bezpečné, může být vražedné. A nebezpečí, vůči nimž se obrníte, nemusí být ničím více než vějířkami, které vás vlákají do ještě většího rizika.

Čemu můžete při našem představení věřit? Na koho se spolehnout?

Inu, ctěné publikum, odpověď zní, že byste neměli věřit ničemu.

A nespolehat na nikoho. Vůbec na nikoho.

Ale teď se už zvedá opona, světla pohasínají, hudba utichá a zbývá jen vznešený zvuk srdcí bijících v napjatém očekávání.

Naše představení začíná...

Budova vypadala, jako by již zažila hezkou řádku duchů.

Gotická, ukoptěná, potměšlá. Vtěsnaná mezi dva věžáky na Upper West Side, opatřená vyhlídkovou plošinou na střeše, posetá okny se zavřenými okenicemi. Pocházela z viktoriánské éry - v jedné době sloužila jako internát a později jako léčebna, kde vedli své vyhaslé životy psychicky narušení odsouzení.

Manhattanská Škola hudby a performančního umění mohla hostit desítky duchů.

Žádný z nich se však nenacházel v tak bezprostřední blízkosti jako ten, který se možná právě nyní vznášel nad teplým tělem mladé ženy ležící čelem k zemi v potměšlém vestibulu před malým koncertním sálem. Oči měla žena nehybně a vytřeštěně, byť dosud ne skelné, a krev na její tváři zatím nestačila zhnědnout.

Avšak přestože měla jinak bílou kůži, její obličej byl švestkově modrý od škrtivě napjatého provazu, který spojoval její krk s kotníky.

Kolem ženy pak ležel rozházený notový papír, pouzdro od flétny a rozlité velký kelímek ze Starbucks. Její džinsy a zelená košile byly potřísněny od kávy, jejíž tmavé loužičky se leskly i na mramorové podlaze opodál.

Přítomen byl rovněž muž, který ženu zavraždil; skláněl se nad ní a pečlivě si ji prohlížel. Dával si načas a necítil sebemenší potřebu chvátat. Bylo časně sobotní ráno, a jak si muž ověřil, o víkendech ve škole žádná výuka neprobíhala. Studenti sice využívali cvičebny, ale ty se nacházely v jiném křídle budovy. Muž se k ženě sklonil ještě o něco blíže, přimhouřil oči a čekal, zda ucítí z jejího těla stoupat nějakou životní sílu či ducha. Neucítil.

Napřiml se a přemýšlel, co dalšího by mohl provést znehybnělému tělu před sebou.

XXX

"Víte jistě, že to byl Vřískot?"

"Jo..., teda ne," odpověděl pracovník ostrahy. "Možná ne Vřískot, jestli mi rozumíte. Spíš křik. Rozrušený. Trval jen asi vteřinu nebo dvě. A potom přestal."

Diane Franciscovichová, pochůzkářka z 20. okrsku, pokračovala v dotazování: "Slyšel ještě někdo něco?"

Ztěžka dýhající robustní strážník pohlédl na vysokou tmavovlasou policistku, zavrtěl hlavou, rozevřel obrovské tmavé dlaně a otřel si je do modrých kalhot.

"Mám zavolat pro posily?" zeptala se Nancy Ausoniová, druhá pochůzkářka, rovněž začátečnice, jen o něco menší a světlolasejší než její kolegyně.

Franciscovichové to připadalo zbytečné, ale nebyla si jistá. Pochůzkáři obcházející rajon v této části Upper West Side přicházeli do styku většinou jen s dopravními nehodami, krádežemi v obchodech a krádežemi aut - nepočítáme-li, že museli držet za ručičku rozrušené oběti těchto trestných činů. Toto byla premiéra. Během časně sobotní pochůzky si obou policistek všiml na chodníku zdejší pracovník ostrahy a přivolal je do školy, aby mu pomohly prověřit ten Vřískot. Tedy, vlastně rozrušený křik. "Počkejme s tím ještě," řekla klidně Franciscovichová. "Nejdřív zjistíme, co se děje."

"Zdalo se, že se to ozývá někde odtamtud," poznamenal strážník. "Co já vím."

"Strašidelné místo," nadhodila Ausoniová. Chovala se podivně nervózně, přestože právě ona většinou neváhala zasahovat v pouličních sporech, i když byli jejich protagonisté dvakrát větší než ona.

"Mluvím o těch zvucích," blábolil strážník. "Fakt těžko říct, chápete? Těžko říct, odkud se ozývaly."

Franciscovichová se soustředila na slova své partnerky. Ztracené strašidelné místo, dodala pro sebe v duchu.

Když strážník ani po hezkých pár metrech temnoty neobjevil nic, co by se vymykalo normálu, zpomalil.

Franciscovichová kývla na dveře na konci chodby. "A co je za nimi?"

"Tam žádní studenti nebudou. Nemají proč. Je to jen..."

Policistka zatlačila do dveří.

Uvnitř se rozkládal malý vestibul vedoucí do koncertního sálu A. Nedaleko od dveří v něm leželo tělo mladé ženy s rukama v poutech, svázanýma nohama, smyčkou kolem krku a smrtelně vytřeštěnýma očima. Nad ní se pak tyčil hnědovlasý padesátník s plnovousem. Při jejich příchodu překvapeně zvedl hlavu.

"Ne!" vykřikla Ausoniová.

"Kristepane," ulevil si strážník.

Obě policistky vytasily zbraně a Franciscovichová překvapivě pevnou rukou - nebo si to alespoň myslela - namířila na muže pistoli. "Ty, ani hnout! Pomalu se postav, odtáhni se od ní a zvedni ruce do vzduchu." Její hlas byl mnohem méně pevný než její prsty svírající služební glocka.

Muž na slovo poslechl.

"Lehni si čelem k zemi. A neschovávat ruce!"

Ausoniová vyrazila k dívce.

V tu chvíli si Franciscovichová všimla, že mužova pravice je nad jeho hlavou zatáta v pěst.

"Otevři d..."

Prásk...

Místnost naplnil záblesk oslnivého světla a zcela policistku oslepil. Zdálo se, že vychází přímo z mužovy ruky a chvíli se jen tak vznáší, než se konečně rozlije ven. Ausoniová ztuhla, Franciscovichová se přikrčila a začala neohrabaně couvat a mžourat očima, aby se jí rychleji vrátil zrak. Přitom se oháněla pistolí sem a tam. I přes nával paniky věděla, že vrah měl v době záblesku bezpochyby zavřené oči, takže právě teď na ně zřejmě míří vlastní zbraní nebo se na ně vrhá s nožem.

"Kde, kde, kde?" křičela.

A pak konečně prozřela. Rozostřeným zrakem matně zahlédla, jak vrah za clonou rozptýleného dýmu utíká do koncertního sálu a bouchá za sebou dveřmi. Vzápětí se zevnitř ozvalo žuchnutí, když zřejmě přirazil ke dveřím židli nebo stůl.

Ausoniová poklekla před dívku, nožem švýcarské armády jí odřezala z krku provaz, otočila ji a zahájila umělé dýchání.

"Jsou tu nějaké další východy?" křikla Franciscovichová na strážníka.

"Jenom jeden - vzadu za rohem. Napravo."

"Co okna?"

"Ne."

"Hej," zavolala Franciscovichová na kolegyni a dala se do běhu, "hlídej ty dveře!"

"Jasně," odpověděla světlovlasá policistka a vyfoukla další lok vzduchu do bledých rtů oběti.

Ozvala se další žuchnutí, jak pachatel zpevňoval svou barikádu. Franciscovichová sprintem odbočila za roh ke dveřím, o kterých jí říkal strážník, a vysílačkou přitom zavolala posily. Když se podívala před sebe, všimla si, že na konci chodby někdo stojí. Rychle se zastavila, namířila na mužskou postavu pistoli a posvítla na ni oslnivým paprskem halogenové baterky.

"Prokrista," zaskřehotal postarší správce a upustil koště, které držel v ruce.

Franciscovichová poděkovala Bohu, že nedržela prst na spoušti glocka. "Viděl jste někoho vycházet z těchhle dveří?"

"Co se děje?"

"Viděl jste někoho?" křikla Franciscovichová.

"Ne, paní."

"Jak dlouho už tu jste?"

"Já nevím. Takových deset minut."

Z koncertního sálu se ozval další hlomoz nábytku - vrah očividně pokračoval v tarasení dveří. Franciscovichová poslala správce do hlavní chodby za strážníkem a přistoupila k bočním dveřím. Zvedla pistoli do úrovně očí a jemně vyzkoušela kliku. Bylo odemčeno. Ustoupila stranou, aby nebyla v palebné linii, kdyby chtěl pachatel střílet skrz dřevo. Tento trik si pamatovala z NYPD Blue, i když je možné, že se o něm na akademii zmiňoval i instruktor.

Uvnitř se rozlehlo další žuchnutí.

"Nancy, jsi tam?" zašeptala Franciscovichová do vysílačky.

"Je mrtvá," ozval se rozřesený hlas Ausoniové. "Snažila jsem se. Ale je mrtvá."

"Tudy utéct nemohl. Je pořád uvnitř. Slyším ho." Ticho.

"Snažila jsem se, Diane. Já se snažila."

"Kašli na to. Vzpamatuj se. Vnímáš mě? Vnímáš!"

"Jo, už jsem v pohodě. Vážně. Zavolala jsem pro posily. Pojďme si pro něj."

"Ne," řekla Franciscovichová, "necháme ho tam zavřeného, dokud sem nedorazí zásahovka. Nic jiného dělat nemusíme. Sed na zadku a drž se stranou od dveří. Sed a dávej pozor."

V tom okamžiku zevnitř zaslechla mužův křik. "Mám tady rukojmí. Mám tady holku. Jestli se sem pokusíte vpadnout, tak ji zabiju!"

Ježíšikriste...

"Hej, ty uvnitř," křikla Franciscovichová. "Nikdo ti nic neudělá. Žádný strach. Hlavně neubližuj nikomu dalšímu." Je to tak podle předpisu? pomyslela si. Hlavní vysílací čas ani výcvik z akademie jí tady moc nepomohly. Slyšela, jak Ausoniová volá na centrálu a hlásí, že se situace vyvinula v zabarikádovaného pachatele s jedním rukojmím.

"Jenom klid!" zavolala Franciscovichová na vraha. "Můžeš..."

Vtom se ze sálu ozval hlasitý výstřel a Franciscovichová vyskočila jako ryba z akvária. "Co se stalo? Tos byla ty?" zaječela do vysílačky.

"Ne," odpověděla její partnerka. "Myslela jsem, že to ty."

"Není ti nic?"

"Ne. Říkal, že má rukojmí. Myslíš, že ji zastřelil?"

"Já nevím. Jak to mám vědět?" Kde jsou, sakra, ty posily? pomyslela si Franciscovichová.

"Diane," zašeptala Ausoniová po chvíli. "Musíme tam jít. Možná je zraněná. Možná jí ublížil." Odměřila se a křikla: "Hej, ty uvnitř!" Žádná odpověď. "Ty!"

Nic.

"Možná spáchal sebevraždu," nadhodila Franciscovichová.

Anebo vystřelil do vzduchu, abychom si myslely, že spáchal sebevraždu, a už tam na nás čeká.

A pak se jí opět vrátil ten strašlivý obrázek: oprýskané dveře koncertního sálu se otevírají a vrhají matné světlo na oběť s obličejem modrým a chladným jako zimní soumrak. Diane Franciscovichová se stala policistkou především proto, aby bránila lidem v páchání podobných věcí - případně, aby je chytala, když už něco podobného spáchají.

"Musíme tam jít, Diane," zašeptala Ausoniová.

"Taky si myslím. No dobře. Vpadnem tam." Franciscovichová jako by mluvila v lehkém amoku, přičemž současně myslela na svou rodinu a na to, jak při ostré střelbě z automatické pistole správně přeložit levou ruku přes pravou.

"Řekni tomu dozorcí, že budeme v sále potřebovat světla."

"Vypínač je tady," odpověděla Ausoniová o chvíli později. "Až mu řeknu, zapne ho." Franciscovichová zaslechla v mikrofónu hlu-

boký výdech. "Jsem připravená," dodala Ausoniová. "Na tři. Odpočítej to."

"Dobře. Jedna... Počkej. Proniknu tam asi ze šedesátistupňového úhlu napravo od tebe. Tak mě nezastřel."

"Dobře. Šedesát stupňů. A já budu..."

"Ty budeš nalevo ode mě."

"Tak dělej."

"Jedna..." Franciscovichová uchopila levou rukou kliku. "Dvě..."

Tentokrát už její prst vklouzl do krytu spouště a jemně polaskal druhý kohoutek, který u pistolí glock představuje pojistku.

"Tři!" vykřikla Franciscovichová tak hlasitě, že to její kolegyně bezpochyby slyšela i bez vysílačky. Protáhla se dveřmi do velké obdélníkové místnosti právě ve chvíli, kdy se v ní rozsvítila oslnivá světla.

"Ani hnout!" vykřikla - do prázdného sálu.

Přikrčila se a s kůží zježenou napětím začala rychle mířit pistolí ze strany na stranu a zkoumat každý centimetr prostoru před sebou.

Žádná stopa po pachateli, žádná stopa po rukojmím.

Pohlédla doleva na druhé dveře, v nichž stála Nancy Ausoniová a prováděla tutéž zoufalou prohlídku sálu. "Kde jsou?" zašeptala.

Franciscovichová zavrtěla hlavou.

Všimla si asi padesáti dřevěných skládacích židliček rozestavených do několika úhledných řad. Čtyři či pět z nich leželo převráceno vzhůru nohama nebo na boku. Nezdálo se však, že měly tvořit nějakou barikádu; někdo je prostě nahodile převrhl. Napravo od policistky se rozkládalo nízké pódium se zesilovačem, dvěma reproduktory, otlučeným klavírním křídlem a zhruba desítkou kabelů.

Mladé pochůzkářky viděly v místnosti prakticky vše.

S výjimkou pachatele.

"Co se stalo, Nancy? Řekni mi, co se stalo."

Ausoniová však neodpověděla. Stejně jako partnerka se zběsile rozhlížela kolem sebe v okruhu tří set šedesáti stupňů a kontrolovala každý stín a každý kus nábytku, přestože bylo naprosto zřejmé, že hledaný muž již v sále není.

Strašidelné...

Sál v podstatě tvořil neprodyšnou krychli. Nebyla zde žádná okna a otvory pro klimatizaci i vytápění měřily v průměru pouhých patnáct centimetrů. Dřevěný strop bez akustických obkládaček. Pódium

bez propadla. A žádné dveře kromě hlavního vchodu, jímž do sálu vtrhla Ausoniová, a požárních dveří, které použila Franciscovichová.

Kde je? naznačila Franciscovichová ústy.

Její partnerka odpověděla stejným způsobem. Franciscovichová nedokázala její sdělení rozluštit, ale výraz v obličeji hovořil jasnou řečí: Nemám ponětí.

"Hej," ozval se od dveří zvučný hlas. Policistky se k němu otočily a namířily zbraně do prázdného vestibulu. "Zrovna dorazila sanitka a nějací další policisté." Byl to pracovník ostrahy, který se pro jistotu ukrýval z dohledu.

Se srdcem bušícím strachy ho Franciscovichová gestem pozvala do sálu.

"Je to, ehm...", začal strážník, "chci říct, dostaly jste ho?"

"Není tady," odpověděla Ausoniová roztřeseným hlasem.

"Cože?" Muž obezřetně nakoukl do sálu.

"Není tu nějaké propadlo nebo něco?"

"Ne, paní. Nic takového. Takže on tu není?"

Franciscovichová zaslechla hlasy dorazivších policistů a zdravotníků, doprovázené řinčením přístrojů a vybavení. Obě policistky se však stále nemohly přimět k tomu, aby se ke svým kolegům připojily. Stály jako opařené uprostřed sálu a plné neklidu i zmatku se marně snažily přijít na způsob, jakým se pachatel podařilo uniknout z místa, z něhož úniku není.

"Poslouchá hudbu."

"Žádnou hudbu neposlouchám. Prostě jen náhodou hraje. To je všechno."

"Tak hudbu, jo?" zamumlal Lon Sellitto, když vstupoval do ložnice Lincolna Rhyma. "To je mi náhodička."

"Poslední dobou přišel na chuť jazzu," vysvětlil Thorn břichatému detektivovi. "Musím říct, že mě to překvapilo."

"Jak říkám," zopakoval Lincoln Rhyme nedůtklivě, "já tady pracuji a v pozadí shodou okolností hraje hudba. Jaks to myslel s tou náhodičkou?"

Mladý ošetřovatel v bílé košili, béžových kalhotách a sytě fialové kravatě kývl na plochou obrazovku před Rhymovou postelí Flexicair a řekl: "Ne, nepracuje. Ledaže bys nazýval hodinové civění do jedné stránky prací. Taková práce by mně u něj neprošla."

"Příkaz: otočit stránku." Počítač rozpoznal Rhymův hlas a uposlechl jeho rozkaz. Na obrazovce se objevila nová stránka časopisu Forensic Science Review. "Tak hele," oslovil Rhyme zahořkle Thorna, "chceš si mě vyzkoušet ze složení pěti nejčastějších exotických toxinů nalezených v poslední době v laboratořích evropských teroristů? A co kdybychom si na odpovědi vsadili?"

"Ne, teď máme na práci jiné věci," odpověděl Thorn v narážce na nejrůznější tělesné funkce, na něž musí ošetřovatelé kvadruplegiků, jakým byl Lincoln Rhyme, několikrát denně dohlížet.

"Na to bude čas za pár minut," osekkl kriminalista a vychutnával si mimořádně energickou trumpetovou figuru.

"Uděláme to hned. Omluv nás na okamžik, Lone."

"Jo, jasné," řekl urostlý a silně zmačkaný Sellitto, vyšel na chodbu před ložnici v prvním patře Rhymova domu v západní části Central Parku a zavřel za sebou dveře.

A zatímco Thorn obratně vykonával své povinnosti, Lincoln Rhyme poslouchal hudbu a přemýšlel: Náhodička?

O pět minut později pustil Thorn Sellitta zpátky do ložnice. "Kávu?"

"Jo. Trocha by mi přišla vhod. Na pracovní sobotu je ještě zatraceně brzo."

Ošetřovatel odešel.

"Tak jak vypadám, Linku?" zeptal se Sellitto a vytočil piruetu. Byl to muž středního věku, jehož šedivý oblek věrně odrážel celý jeho šatník, jakoby složený výlučně z trvale mačkávkých materiálů.

"To má být módní přehlídka?" zeptal se Rhyme.

Náhodička?

Načež se jeho myšlenky opět vrátily ke kompaktnímu disku. Jak může, ksakru, někdo hrát tak sametově na trumpetu? Jak lze vůbec z kovového nástroje vyloudit takový zvuk?

"Shodil jsem osm kilo," pokračoval detektiv. "Rachel mi nasadila dietu. Největší problém je tuk. Když omezíš přísun tuků, nevěřil bys, kolik dokážeš shodit."

"Tuk, ano. Myslím, že tohle jsme už věděli, Lone. Nuže..." Čímž chtěl Rhyme říci, aby detektiv přešel k věci.

"Máme takový bizarní případ. Před půl hodinou jsme v jedné hudební škole o ulici dál našli tělo. Byl jsem pověřen vyšetřováním a potřeboval bych tvou pomoc."

Hudební škola. A já poslouchám hudbu. To je ovšem dost pitomá náhodička.

Sellitto mu v kostce shrnul všechna fakta. Zabitá studentka, pachatel byl již téměř dopaden, ale nakonec se mu podařilo uprchnout propadlem, které nikdo nemůže najít.

Hudba má matematickou podstatu. To Rhyme jako vědec dokázal pochopit. Je logická, dokonale strukturovaná. A kromě toho, pomyslel si, je nekonečná. Člověk může složit neomezený počet melodií. Psaní hudby nikdy nemůže omrzet. Uvažoval, jak se to asi dělá. On sám se pokládal za zcela netvořivého člověka. Když mu bylo jedenáct či dvanáct let, docházel na hodiny klavíru, ale přestože se tehdy beznadějně zamiloval do slečny Blakelyové, samotné hodiny byly naprostou ztrátou času. Pokud jde o klavír, ze všeho nejraději vzpomínal, jak pořizoval stroboskopické snímky rezonujících strun pro jeden vědecký projekt.

"Posloucháš mě, Linku?"

"Říkals případ. Bizarní."

Sellitto mu sdělil pár dalších podrobností a pomalu si začal získávat Rhymovu pozornost. "Z toho sálu musí vést nějaká cesta ven. Jenže nikdo ze školy ani z našich lidí ji nedokáže najít."

"Jak vypadá místo činu?"

"Pořád docela panenské. Pošleme na něj Amélii?"

Rhyme se podíval na hodiny. "Ta teď něco má. Skončí asi za dvacet minut."

"To není problém," řekl Sellitto a poplácal se po břiše, jako by hledal ztracenou váhu. "Zavolám ji na pager."

"Ted bych ji raději nerozptyloval."

"Proč, co dělá?"

"Prostě něco nebezpečného," řekl Rhyme a znovu se zaposlouchal do hedvábné trumpetky. "Co jiného?"

Vtahovala do nosu vlhký cihlový zápach zdi činžovního domu u svého obličeje.

Dlaně se jí potily a pod ohnivě rudými vlasy zastrčenými do zaprášené erární čepice ji šíleně svédila kůže. Přesto setrvala v naprosté nehybnosti i ve chvíli, kdy se těsně za ní objevil neuniformovaný policista a rovněž přitiskl obličej na zed'

"Situace se má tak," řekl, kývl hlavou napravo a vysvětlil Sachsové, že těsně za rohem domu se rozkládá prázdný pozemek, uprostřed něhož stojí automobil, který před pár minutami po honičce s policií havaroval a zůstal stát.

"Je pojízdný?" zeptala se Amélie Sachsová.

"Ne. Narazil do popelnice a porouchal se. Původně v něm byli tři pachatelé. Podařilo se jim utéct, ale jednoho jsme už

zadrželi. Druhý sedí v autě s nějakou bůhvíjak dlouhou loveckou puškou. Zranil už jednoho policistu."

"Stav?"

"Povrchové zranění."

"Zůstal na místě činu?"

"Ne. Je v jednom baráku západně odsud."

"A třetí pachatel?" zeptala se Sachsová.

Policista si povzddechl. "No, tomu se podařilo utéct do přízemí téhle budovy." Kývl na dům, k němuž se právě tiskli. "Je tam zabarikádovaný. A má tam rukojmí. Těhotnou ženu."

Sachsová se snažila strávit příliv informací a přešlapovala přitom z nohy na nohu, aby zmírnila artritickou bolest v kloubech. Sakra, to bolí. Všimla si policistovy jmenovky na prsou. "Jakou má únosce zbraň, Wilkinsi?"

"Ruční střílnou. Typ neznámý."

"Kde je naše strana?"

Mladý policista ukázal na dva kolegy za jakousi zdi v zadní části pozemku "Dva další hlídají před budovou únosce."

"Volal někdo zásahovku?"

"Nevím. Když se začalo střílet, ztratil jsem vysílačku."

"Máte neprůstřelnou vestu?"

"Ne. Zrovna jsem zastavoval auta. Co budeme dělat, ksakru?"

Sachsová přecvakla vysílačku na určitou frekvenci a řekla: "Ohledávací agent pět osm osm pět volá centrálu."

O chvíli později se ozvalo: "Tady kapitán sedm čtyři. Mluvte."

"Máme situaci deset třináct na pozemku východně od Delancey šest nula pět. Jeden zraněný policista. Potřebuji okamžitě posily, dodávku s ohledávacím vybavením a zásahový tým. Dva pachatelé, oba ozbrojeni. Jeden s rukojmím. Sežeňte vyjednavče."

"Rozumím, pět osm osm pět. Chcete sledovací vrtulník?"

"Ne, sedm čtyři. Jeden podezřelý má vysoce výkonnou pušku. A jsou ochotni střílet na policisty."

"Pošleme posily, jakmile to bude možné. Ale Tajná služba uzavřela polovinu centra, protože sem z Kennedyho letiště přijíždí viceprezident. Takže počítejte se zdržením. Zatím postupujte dle vlastního uvážení. Konec."

"Rozumím. Konec."

Viceprezident, pomyslela si Sachsová. O můj hlas právě přišel.

Wilkins zavrtěl hlavou. "Jenže k tomu domu nemůžeme poslat vyjednavče. Přinejmenším tak dlouho, co bude ten střelec sedět v autě."

"Už na tom pracuju," odpověděla Sachsová.

Znovu se přitiskla k rohu budovy a pohlédla na automobil, lacinou kraksnu se zkrácenými péry, čumákem naraženým do popelnice a s otevřenými dveřmi, z nichž vykukoval vyzábělý chlapík s puškou.

Už na tom pracuju...

"Ty v tom autě," vykřikla, "jsi v obklíčení! Jestli neodhodíš zbraň, zahájíme palbu. Tak dělej!"

Muž se otočil a namířil pušku jejím směrem. Sachsová se stáhla do krytu a zavolala vysílačkou dva policisty krčící se v zadní části pozemku. "Jsou v tom autě nějakí rukojmí?"

"Nejsou."

"Víte to jistě?"

"Absolutně," odpověděl policista. "Než začala přestřelka, stihli jsme si ho dobře prohlédnout."

"Dobře. Můžete vystřelit?"

"Snad skrz ty dveře."

"Ne, nestřílejte naslepo. Přesuňte se na lepší pozici. Ale musíte mít celou dobu krytí."

"Rozumím."

Sachsová viděla, jak se oba policisté přesouvají na bok pozemku. O chvíli později jeden z nich ohlásil: "Mám volnou palebnou dráhu. Mám vystřelit?"

"Zůstaňte v pohotovosti," řekla a vykřikla: "Ty v tom autě! Ty s tou puškou. Máš deset vteřin, jinak zahájíme palbu. Odhod zbraň. Rozumíš?" Zopakovala sdělení španělsky.

"Jdi do prdele."

Sachsová si to vyložila jako přitakání.

"Takže deset vteřin," křikla. "Počítáme."

Zvedla vysílačku a řekla policistům: "Dejte mu dvacet. Pak můžete střílet."

Těsně před uplynutím desetivteřinového intervalu muž odhodil pušku a postavil se s rukama nad hlavou. "Nestřílejte, nestřílejte!"

"Nech ty ruce hezky ve vzduchu. A přesuň se k rohu téhle budovy. Jestli svěsíš ruce, budeš zastřelen."

Když pachatel dorazil na roh, Wilkins ho spoutal a prohledal. Sachsová se sklonila a oslovila muže: "Ten chlap vevnitř - kdo je to?"

"Nemusím vám vykládat, co..."

"Ale jo, musíš nám vykládat. Protože jestli ho sundáme, což se rozhodně chystáme udělat, budeš mít na krku úkladnou vraždu. Tak co, stojí ten chlápek za pětáctýřicet let v Ossiningu?"

Muž si povzddechl.

"No tak," vyštěkla po něm Sachsová. "Jméno, adresu, rodinné poměry, co má rád k večeři, křestní jméno jeho matky,

příbuzní v base -určitě si vzpomeneš na spoustu opravdu užitečných informací."
Muž se rozhovořil a Sachsová si zapisovala detaily.

Vtom jí zapraskalo ve vysílačce. Před budovu právě dorazil vyjednaváč a zásahová jednotka. Sachsová předala poznámky Wilkinsovi. "Tohle dej vyjednaváči."

Přečetla střelci práva a položila si otázku, zda situaci vyřeší nejlepší možným způsobem. Neohrozila zbytečně životy? Neměla se zraněného policisty ujmout sama?

O pět minut později vyšel zpoza rohu dozorčí kapitán. Usmál se. "Únosce právě propustil tu ženu. Žádná zranění. Všichni tři jsou zašití. A ten poraněný policista bude v pořádku. Je to jen škrábnutí."

Vzápětí se k nim připojila policistka s krátkými světlými vlasy pod služební čepicí. "Hele, koukejte. Máme to i s prémie." Zvedla do vzduchu velký sáček s bílým práškem a druhý sáček obsahující trubičky a další narkomanské propriety.

Zatímco si kapitán oba sáčky prohlížel a pochvalně kýval hlavou, Sachsová se zeptala: "Tohle měli v autě?"

"Né. Našla jsem to v jednom voze na druhé straně ulice. Vyslýchala jsem řidiče jako svědka, on se začal potit a vypadal strašně nervózně, a tak jsem mu prohledala auto."

"Kde parkoval?" dotázala se Sachsová.

"V garáži."

"Vyžádala jste si povolení?"

"Ne. Jak říkám, choval se nervózně a já kousek toho sáčku viděla už z chodníku. Což zakládá důvodné podezření."

"Ne." Sachsová zavrtěla hlavou. "Byla to nezákonná prohlídka."

"Nezákonná? Ale když jsme minulý týden zastavili jednoho chlapa za rychlou jízdu a našli mu vzadu kilo marihuany, tak jsme ho taky normálně zašili."

"Na ulici je to něco jiného. V dopravním prostředku na veřejné komunikaci se předpokládá nižší úroveň soukromí, takže vám k zatčení stačí důvodné podezření. Ale když auto stojí na soukromém pozemku, potřebujete povolení k prohlídce, i kdybyste v něm viděla drogy."

"To je šílenost," řekla policistka vzdorovitě. "Vždyť tady má přes čtvrt kila čistého koksu. Je to dealer jako vyšitý. Lidi z drogového se podobné grázly snaží dopadnout celé měsíce."

Kapitán se otočil k Sachsové. "Jste si tím opravdu jistá, kolegyně?"

"Opravdu."

"Co doporučujete?"

"Zabavit ty drogy," vysypala ze sebe Sachsová, "dát pachateli pořádné kapky a předat číslo jeho poznávací značky a osobní údaje na protidrogové." Pohlédla na policistku. "A vy se radši přihlašte na opakovací kurz ohledání a zadržení." Policistka s ní začala vehementně argumentovat, ale Sachsová už jí nevěnovala pozornost. Pustila se do prohlídky pozemku, na němž dosud stál automobil s přední kapotou naraženou do popelnice. Přimhouřila oči a zadívala se na vůz.

"Policistko...", oslovil ji kapitán.

Sachsová si ho však nevšímalá a obrátila se k Wilkinsovi. "Říkal jste tři pachatelé?"

"Přesně tak."

"A jak to víte?"

"Bylo to v hlášení z klenotnictví, které přepadli."

Sachsová vstoupila na pozemek a vytasila pistoli. "Koukejte na to auto," vyštěkla.

"Prokrista," řekl Wilkins.

Všechny dveře byly otevřené. Vyskákali z nich čtyři muži.

Sachsová se opět přikrčila, přejela pohledem pozemek a zvedla pistoli proti jedinému možnému úkrytu v okolí: krátké slepé uličce za popelnicí.

"Zbraň!" vykřikla téměř ještě dříve, než zahlédla v uličce pohyb.

Všichni kolem ní podřepili, když z uličky vysprintoval muž v tričku a s brokovnicí v ruce a začal upalovat k nejbližší ulici. Glock Amélie Sachsové však mířil nechráněnému muži přímo na hrudník. "Odhoď zbraň!" poručila.

Muž na okamžik zaváhal, pak se zaculil a veselým krokem vyrazil proti policistům.

Sachsová natáhla zbraň před sebe a rozpustile řekla: "Prásk, prásk... Mám tě."

Muž s brokovnicí se zastavil, usmál se a obdivně zavrtěl hlavou. "To bylo ztraceně dobrý. Už jsem myslel, že vás mám." S tlustou brokovnicí přehozenou přes rameno vyrazil k hloučku kolegů vedle domu. Druhý "pachatel" - ten, který seděl v autě - se otočil zády, aby mu mohli sundat pouta. Wilkins mu je odemkl.

Velice netěhotná hispánská policistka, která hrála roli "rukojmí" a kterou Sachsová znala již několik let, se k nim rovněž připojila a

poplácala Sachsovou po zádech. "Dobrá práce, Amélie, zachránilas mi kůži."

Sachsová byla se svým výkonem do značné míry spokojena, ale přesto zachovávala vážnou tvář jako studentka, která právě excelovala u důležité zkoušky.

Což se koneckonců doopravdy stalo.

Amélie Sachsová sledovala nový cíl. Její otec Herman pracoval celý život jako pochůzkář na oddělení pochůzkové služby. Sachsová až dosud zastávala stejnou práci, která by ji dost možná uspokojovala ještě několik let, než by se v rámci oddělení posunula o stupínek výše, avšak po útocih z 11. září se rozhodla, že chce pro město dělat více. A tak si podala žádost o povýšení do funkce detektiva-seržanta.

Žádná jiná skupina strážců zákona nebojovala se zločinností v New Yorku tak jako detektivové newyorské policie.

Jejich tradice sahala až do dob houževnatého geniálního inspektora Thomase Byrnesa, který byl v osmdesátých letech 19. století pověřen vedením nově zřízeného Detektivního úřadu. Byrnesův arzenál zahrnoval výhrůžky, bití do hlavy i rafinované dedukce - jednou rozbil zlodějský gang vystopováním zdroje drobného vlákna ze stuhy nalezené na místě činu. Za Byrnesova plamenného vedení si detektivové z úřadu získali přídomek Nesmrtelní a podařilo se jim dramaticky snížit míru zločinnosti ve městě, v němž do té doby panovala stejně volná pravidla jako na Divokém západě. Herman Sachs býval sběratelem policejních rekvizit a krátce před svou smrtí věnoval dceři jeden ze svých oblíbených artefaktů: ohmataný zápisník, do něhož si sám Byrnes dělal poznámky o průběhu vyšetřování. Když byla Sachsova mladá - a máma se právě nenacházela nablízku -, předčítal jí otec ze zápisníku čitelnější pasáže a oba společně pak kolem nich splétali historky.

12. říjen 1883. Našla se druhá noha! Slaggardýho uhlák, pět bodů. Očekáváme okamžité doznání Cottona Williamse. Vzhledem k prestižnímu postavení úřadu (a lukrativním výdělkům) bylo docela zvláštní, že ženy vždy nacházely na Detektivním úřadu více příležitostí než na jakémkoliv jiném oddělení newyorské policie. A pokud byl mužskou ikonou Thomas Byrnes, pak tu ženskou představovala Mary Shanleyová, jedna z osobních hrdinek Amélie Sachsové. Právě Shanleyová, bouřlivá a nekompromisní policistka, která potírala zločin ve třicátých letech minulého století, kdysi

prohlásila: "Zbraň máte k používání, takže ji klidně můžete použít." Což sama s jistou pravidelností činila. Po mnoha letech boje se zločinností v Midtownu odešla do výslužby jako detektivka prvního stupně.

Sachsova však toužila být více než jen detektivkou, což je pouhý popis práce; přála si mít i hodnost. V newyorské policii stejně jako u většiny ostatních policejních složek se člověk stává detektivem na základě zásluh a zkušeností. Chce-li se stát seržantem, musí podstoupit náročný triatlon zkoušek: písemnou, ústní a nakonec - jako právě teď Sachsova - praktickou simulaci, která testuje jeho schopnost personálního vedení, společenskou vnímavost a správnost úsudku pod palbou.

Kapitán, uhlazený veterán, který připomínal Lawrencea Fishburne, byl při testu hlavním hodnotitelem a během celého Améliina výkonu si o něm dělal poznámky.

"Takže, policistko," začal, "sepišeme výsledky a připojíme je k vašemu posudku. Ale už teď vám mohu říct neoficiálně pár slov." Zadíval se do bloku. "Vaše hodnocení rizik pro civilisty a policejní důstojníky bylo dokonalé. Žádost o posily byla vznesena včasným a vhodným způsobem. Vámi určené rozestavení policistů eliminovalo jakoukoliv naději, že by pachatelé mohli z místa zásahu uniknout, a zároveň minimalizovalo nutnost vystavit se nepřátelské palbě. Správně jste identifikovala nezákonnou prohlídku. A získání osobních údajů od jednoho z podezřelých pro potřeby vyjednávače byla už jen taková hezká třešnička na dortu. Nepočítali jsme, že by to mohla být součást zkoušky. Ale teď se nad tím zamysleme. A nakonec: upřímně řečeno by nás nikdy nenapadlo, že odhalíte přítomnost dalšího ukrytého pachatele. Předpokládali jsme, že čtvrtý pachatel zastřelí tady Wilkinse a my se pak přesvědčíme, jak si povedete v situaci se zastřeleným policistou a jakým způsobem zorganizujete zadržení pachatele na útěku."

Oficialita dozněla a kapitán se usmál. "Jenže vy jste toho hajzla sejmula."

Prásk, prásk.

"Písemné a ústní zkoušky jste už dělala, vidíte?" zeptal se kapitán.

"Ano, pane. Výsledky by měly přijít každým dnem."

"Moje skupina vypracuje vaše hodnocení a zašle ho komisi s doporučením. Vy teď máte volno."

"Ano, pane."

Policista, který hrál posledního padoucha s brokovnicí, se přišoural k Sachsové. Byl to pohledný Ital s boxerskými svaly, který podle Améliina úsudku teprve před půl generací opustil brooklynské loděnice. Tváře i bradu mu pokrývalo špinavé strniště. Vysoko za štíhlým pasem měl chromovanou automatickou pistoli velké ráže a jeho na-parovačný úsměv vyvolával v Sachsové dojem, že se možná v odrazu téhle bouchačky i holí.

"Musím ti říct - už jsem dělal dobrou desítku takovýchhle hodnocení a podle je nejlepší výsledek, jaký jsem tu kdy viděl, holka."

Sachsova se nad oslovením překvapeně usmála. U policie bezpochyby ještě hezkých pár křupanů zbylo - od pochůzkářů až po nájemníky rohových kanceláří na ústředí -, ale i ti se vesměs chovali spíše povýšenecky než neskrývaně sexisticky. Oslovení "holka" nebo "puso" neslyšela Sachsova od policisty již nejméně rok.

"Jestli vám to nevádí, říkejte mi raději 'policistko'."

"Ne, ne, ne," odvětil Ital a zasmál se. "Už se můžeš uvolnit. Zkouška už skončila."

"Co prosím?"

"Když jsem ti řekl 'holka', tak už to není součástí testu, chápeš? Nemusíš na to reagovat předepsaným způsobem nebo tak. Říkám to jen proto, žeš na mě udělala dojem. A že seš..., však víš." Usmál se Sachsové do očí a jeho šarm byl stejně blyštivý jako jeho pistole. "Moc komplimentů nikomu neskládám. Takže když ho někomu složím, už to něco znamená." A že seš..., však víš.

"Hele, nejseš naštvaná nebo tak, že ne?"

"Vůbec nejsem naštvaná. Ale přesto mě oslovujte 'policistko'. Vy tak budete říkat mně a já vám."

Alespoň do očí.

"Hej. Já se tě nechtěl dotknout nebo tak. Seš hezká holka. A já jsem chlap. Takže víš, jak to bejvá... Jasně."

"Jasně," odpověděla Sachsova a dala se na odchod.

Ital jí zastoupil cestu a zamračil se. "Hej, počkej. Todle nevyznělo moc dobře. Hele, zvu tě na pivo. Až mě poznáš blíž, budu se ti líbit."

"Na to bych nespólihal," ozval se jeden z jeho kolegů a zasmál se.

"Pan Holka" mu dobrosrdečně ukázal vztyčený prostředník a obrátil se zpátky k Sachsové.

Které v tom okamžiku zapípal pager; na obrazovce se objevilo číslo Lincoln Rhyma a za ním slovo "NALÉHAVÉ".

"Musím jít," řekla.

"Takže na pivo nemá čas?" zeptal se policista a falešně našpulil pohledné rty.

"Nemám."

"A co třeba telefonní číslo?"

Sachsová vytvořila z palce a ukazováčku imaginární pistoli a namířila ji na něj. "Prásk, prásk," řekla. A vyrazila ke svému žlutému camaru.

3

Tohle že je škola?

Sachsová procházela potměšlou chodbou a vláčela za sebou velký černý kufr s ohledávacím vybavením. Cítila zápach plísně a starého dřeva. U vysokého stropu povlávaly zaprášené pavučiny.

Jak tady může někdo studovat hudbu? Tohle prostředí by se hodilo spíše do románů Ann Riceově, které četla Améliina matka.

"Strašidelné místo," poznamenala jedna ze dvou odpovědných policistek a žertovala přitom jen napůl.

Čímž bylo řečeno vše.

U dvojíých dveří na konci chodby postávala šestice policistů - čtyři pochůzkáři a dva detektivové v civilu.

Neupravený Lon Sellitto rozmlouval se sklopenou hlavou a zápisníkem v ruce se strážníkem, jehož uniformu byla stejně zaprášená a umazaná jako zdejší stěny a podlahy.

Za otevřenými dveřmi zahlédla Sachsová další potměšlé prostranství a uprostřed něj jakousi světle zbarvenou hromadu. Oběť.

"Budeme potřebovat světla," oznámila technikovi. "Dvě sady." Mladík přikývl a zamířil k VRN - vozidlu rychlého nasazení, které představovala dodávka plná pomůcek pro sběr důkazního materiálu. Vozidlo stálo před školou dvěma koly na chodníku, kam ho technik po příjezdu na místo činu zaparkoval (a kam pravděpodobně dorazil o poznání volnějším tempem než Sachsová, která se ve svém camaru SS z roku 1969 přihnala průměrnou rychlostí 112 kilometrů za hodinu).

Amélie se zadívala na světlovlasou mladou ženu, která ležela na zádech tři metry od ní. Trup měla prohnutý, protože pod ním měla spoutané ruce. I přes tmu ve vestibulu si Améliiny oči rychle povšimly hlubokých podlitin na krku i krve na rtech a bradě - pravděpodobně v důsledku kousání se do jazyka, což je u smrti uškrcením poměrně běžný jev.

Automaticky rovněž zaznamenávala další poznatky: žádný snubní prsten, smaragdové zbarvené cvočky místo náušnic, otrhané te-

nisky. A také: žádné známky loupežného přepadení, pohlavního zneužití nebo znetvoření.

"Kdo byl prvním policistou?"

"My," ozvala se vysoká žena s krátkými tmavými vlasy a jménem D. Franciscovichová na jmenovce a kývla směrem ke své blondaté partnerce N. Ausoniové. Obě měly ztřeštěné oči, a zatímco Franciscovichová vybubnovávala prsty na pouzdro pistole jakýsi jednoduchý rytmus, Ausoniová neustále civěla na tělo. Sachsová vytušila, že je to jejich první vražda.

Obě pochůzkářky jí následně sdělily svou verzi událostí. Přistížení pachatele, záblesk světla, pachatelův útěk, barikáda. A poté jeho zmizení.

"Takže podle vás tvrdil, že má rukojmí?"

"Aspoň to říkal," nadhodila Ausoniová. "Ale ve škole se nikdo nepohřešuje. Určitě jenom blafoval."

"Co ta oběť?"

"Světлана Rasnikovová," odpověděla Ausoniová. "Dvacet čtyři let. Studentka."

Sellitto se konečně odvrátil od pracovníka ostrahy a řekl Sachsové: "Laurel s Hardym vyslyšají všechny lidi, kteří se dnes ráno pohybovali v budově."

Sachsová ukázala na místo činu. "Kdo byl uvnitř?"

"Obě první policistky," řekl Sellitto a kývl na pochůzkářky. "Potom dva zdravotníci a dva agenti zásahovky. Stáhli se okamžitě po zajištění místa činu. Je skoro nedotčené."

"A taky ten strážník," připomněla Ausoniová. "Ale ten tu byl jen minutku. Co nejrychleji jsme ho odvedly pryč."

"Dobře," řekla Sachsová. "Nějací svědkové?"

"Když jsme sem dorazily," odpověděla Ausoniová, "stál před sálem správce."

"Ale nic neviděl," dodala Franciscovichová.

"Přesto budu chtít vidět podrážky jeho bot kvůli srovnání," řekla Sachsová. "Můžete mi ho některá sehnat?"

"Jasně." Ausoniová odešla.

Sachsová vytáhla z jednoho z černých kufrů průhledné plastové pouzdro uzavřené na zip, otevřela ho a rozložila bílou tyčkovou kombinézu. Oblékla si ji, přetáhla si přes hlavu kapuci a nasadila brýle. Kombinéza již dnes představovala předepsanou výstroj pro

všechny ohledávací techniky newyorské policie. Bránila totiž kontaminaci místa činu nejružnějšími materiály - stopovými látkami, vlasy, epiteliálními kožními buňkami a tak dále -, které přirozeným způsobem odpadávají z ohledávачova těla. Ke kombinéze patřily i galoše, ale Sachsová přesto učinila věc, na níž Rhyme odjakživa trval -

natáhla si na nohy gumové pásky, aby odlišila vlastní otisky od otisků oběti a pachatele. Nasadila si sluchátka, upravila si mikrofon na tyčince před ústy a zapojila vysílačku. Požádala o spojení s pevnou linkou a o chvíli později jí složité uspořádaný komunikační systém dopravil do ucha hluboký hlas Lincolna Rhyma. "Sachsová, jsi tam?"

"Jo. Je to přesně tak, jak jsi říkal - zahnalý ho do kouta a on zmizel."

Rhyme se uchechtl. "A teď chtějí, abychom jim ho našli. To pořád musíme napravovat něčí chyby? Počkej chvíli. Příkaz: hlasitost snížit..., snížit." Hudba v pozadí se ztišila.

Technik, který Sachsovou doprovázel ponurou chodbou, se vrátil s vysokými lampami na trojnožkách.

Sachsová je postavila do vestibulu, cvakla vypínačem a opatrně přešla přes práh přímo na místo činu.

Otázka, jak správně ohledat místo činu, je předmětem dalekosáhlých diskusí. Obecně se vyšetřovatelé shodují, že méně znamená více. Většina policejních oddělení přesto používá celé týmy ohledávačů. Lincoln Rhyme nicméně před svou nehodou ohledával většinu míst sám a trval na tom, aby Amélie Sachsová postupovala stejně. Pohybuji-li se vedle vás kolegové, tvrdil, máte sklon se rozptylovat a často si počináte méně ostražitě, neboť propadáte dojmu - byť třeba jen podvědomě -, že váš kolega najde, co vy sami přehlédnete.

Pro individuální ohledávání však existoval i další důvod. Rhyme zastával názor, že v trestných činech se ukrývá jakási morbidní intimita, a samostatně pracující ohledávač měl podle něj větší naději, že se mu podaří navázat mentální vztah s obětí i pachatelem, získat lepší náhled na situaci a vytyšit, které důkazy jsou důležité a kde by se daly najít.

Právě do tohoto obtížného stavu myslí se nyní pohroužila Amélie Sachsová, když se upřeně dívala na tělo mladé ženy ležící nehybně na podlaze vedle dřevotřískového stolu.

Poblíž těla se povaloval rozlité kelímek od kávy, notový papír a kus stříbrné flétny, kterou žena podle všeho skládala, když jí vrah přehodil kolem krku smyčku. Ještě nyní svírala oběť v ruce jiný díl nástroje. Měla v úmyslu použít ho jako zbraň?

Anebo ta zoufalá žena jen toužila cítit v dlani v okamžiku smrti něco důvěrně známého?

"Jsem u těla, Rhyme," oznámila Sachsová, když pořizovala digitální snímky mrtvoly.

"Pokračuj."

"Oběť leží na zádech - ale první policistky ji našly na břiše. Otočily ji, aby jí mohly dát umělé dýchání. Zranění odpovídají smrti udušením." Sachsová jemně přetočila ženu zátky na břicho. "Ruce vězí v nějakém typu staromódních pout. Nic mi neříkají. Má rozbité hodinky, které se zastavily přesně na osmé hodině. Zdá se, že to není náhoda."

Sachsová sevřela ruku v rukavici kolem ženina útlého zápěstí. Hodinky byly rozdrčené. "Jo, Rhyme, stoupl jí na ně. A jsou moc hezké. Seika. Proč jí je rozbíjel? Proč je radši neukradl?"

"Dobrá otázka, Sachsová... Možná je to stopa, možná nic."

Což docela dobře vystihuje celou soudní vědu, pomyslela si Sachsová.

"Jedna z policistek přezela provaz uvázaný kolem krku oběti. Uzel nechala nedotčený." Policisté by neměli odřezávat z oběti provazy skrz uzel, neboť ten může poskytnout řadu informací o osobě, která ho uvázala.

Sachsová poté vytáhla lepidlo váleček, aby sesbírala stopové důkazy - podle nejnovějších poznatků totiž až dosud používané přenosné vysavače zachycovaly příliš mnoho stop. Většina ohledávacích týmů proto raději přešla na válečky připomínající odstraňovače psích chlupů. Sachsová uložila stopové důkazy do sáčku a pomocí speciální soupravy sčesala další stopy z vlasů oběti a odebrala vzorky zpoza jejich nehtů.

"Teď půjdu projít rošt," řekla nakonec. Tento obrat, který vymyslel sám Lincoln Rhyme, vystihoval jeho nejoblíbenější metodu ohledání místa činu. Chůze v roštu představuje nejdůkladnější postup ze všech: ohledávač projde místo činu v jednom směru sem a tam, poté se otočí kolmo na původní směr a projde je znovu, přičemž nikdy nesmí zapomenout ohledat kromě země či podlahy také strop a stěny.

Sachsová tedy začala s prohlídkou. Hledala odhozené nebo upuštěné předměty, sbírala stopové důkazy, pořizovala elektrostatické snímky otisků bot a digitální fotografie. Fotografický tým měl sice později na místě činu pořídit obsáhlou fotodokumentaci, ale tato procedura trvala příliš dlouho a Rhyme vždy trval na tom, aby základní fotografická dokumentace byla k dispozici okamžitě.

"Amélie?" ozval se Sellitto.

Sachsová se ohlédla.

"Jen mě tak napadlo... Jelikož nevíme, kam se ten hajzl vypařil, nemám ti tam poslat zálohu?"

"Ne," odpověděla Sachsová a v duchu Sellittovi poděkovala za připomínku, že pohřešovaný pachatel byl naposledy spatřen v místnosti, kterou se právě chystá ohledat. Na což měl Lincoln Rhyme další "provozní" aforismus: Ohledávej dobře, ale kryj si záda. Sachsová pleskla rukou do pažby pistole, aby si připomněla, v jaké poloze se přesně nachází pro případ, že by potřebovala rychle tasit - u ty-vekové kombinézy je totiž pouzdro zavěšeno nepatrně výše -, a pokračovala v ohledávání.

"Hele, něco tu mám," oznámila Rhymovi o chvíli později. "Ve vestibulu, asi tři metry od oběti. Kus černé látky.

Hedvábné. Teda, vypadá to jako hedvábí. Leží to na jednom dílu flétny patřící oběti, takže to musí být buďto její, anebo pachatelovo."

Nic dalšího vstupní hala nenabídla, a tak se Sachsová přesunula přímo do koncertního sálu, přičemž její ruka stále bloudila kolem pažby glocka. Jakmile se přesvědčila, že se v sále skutečně nenachází absolutně žádný úkryt, do něhož se mohl pachatel uchýlit, ani žádné tajné dveře či východy, na okamžik se trochu uvolnila. Když ovšem začala procházet rošt, pocítila rostoucí znepokojení.

Strašidelné...

"Rhyme, to je divné..."

"Neslyším tě, Sachsová."

Amélie si uvědomila, že v rozrušení začala šeptat.

"Kolem židliček válejících se na podlaze jsou omotané motouzy. A taky něco, co vypadá jako zápalné šňůry. Cítím tu spálenou síru a dusičnany. Podle hlášení vypálil pachatel jednu ránu. Jenže tohle není zápach bezdýmného prachu. Je to něco jiného. Á, jasně... Je tu taková malá šedá třaskavá žabka. Možná že tohle byl ten výstřel, který zaslechli... Moment. Vidím tu ještě něco - pod jednou židlí. Malou zelenou obvodovou desku s připojeným reproduktorem"

"Malou?" zeptal se Rhyme sžíravě. "Decimetr je malý ve srovnání s akrem. Akr je malý ve srovnání se sto akry, Sachsová."

"Promiň. Měří asi pět krát dvanáct centimetrů."

"Takže ve srovnání s desetcentimem je vlastně velká, že?"

Je mi to jasné, Rhyme, nemusíš to dál rozvádět, díky, odpověděla Sachsová v duchu.

Vložila všechny důkazní položky do sáčků, odešla druhými - požárními - dveřmi ze sálu a pořídila elektrostatické i digitální snímky otisků bot, které tam našla. Nakonec odebrala kontrolní vzorky, aby je porovnála se stopovými důkazy nalezenými na těle oběti a v místech, kde procházel pachatel. "Jsem hotová, Rhyme. Za půl hodinky budu u tebe."

"A co ta propadla a tajné východy, o kterých všichni mluví?"

"Žádné nemůžu najít."

"Dobrá, tak se vrať domů, Sachsová."

Amélie zamířila do vestibulu a přenechala místo činu lidem z fotodokumentace a daktyloskopie. U dveří zastihla Franciscovichovou a Ausoniovou. "Našly jste toho správce?" zeptala se. "Potřebuju se mu podívat na boty." Ausoniová zavrtěla hlavou. "Musel odvézt svou ženu do práce. Nechala jsem mu na údržbě vzkaz, aby nám zavolal."

"Víte, policistko," pronesla vážně pochůzkářčina kolegyně, "trochu jsme se o tom s Nancy bavily. Nechceme, aby to tomu hajzlovi prošlo. Takže jestli narazíte na něco, s čím bysme vám mohly pomoci, myslím jako během vyšetřování, dejte nám vědět."

Sachsová přesně chápala, jak se teď policistky cítí. "Uvidím, co se dá dělat," ubezpečila je.

Sellittovi zapraskalo ve vysílačce a detektiv přijal hlášení. Chvilí poslouchal a pak řekl: "To jsou Laurel a Hardy."

Skončili s výslechem svědků."

Sachsová a Sellitto se s oběma detektivy setkali ve vestibulu: jeden byl vysoký, druhý malý, jeden s pihami, druhý s čistou pletí. Tito dva detektivové z "velkého baráku" se specializovali na výsledky - na rozhovory se svědky bezprostředně po spáchání trestného činu.

"Mluvili jsme se sedmi lidmi, kteří tu dnes ráno byli."

"Plus ten strážník."

"Žádní učitelé..."

"...jenom studenti."

Beddingovi se Saulem se rovněž říkalo dvojčata, protože i přes rozdílný vzhled byli oba velmi zdatní při dvoučlenném vyslýchání pachatelů a svědků. Pokud je člověk rozdělil, byly jejich zprávy matoucí, avšak když jste je opět spřáhli dohromady a pokládali je za jedinou osobu, rázem jim bylo mnohem lépe rozumět.

"Jejich informace však nevrhají na událost mnoho nového světla."

"Už proto, že všichni začali třeštit."

"Což ještě zhoršuje zdejší prostředí." Detektiv kývl na chomáče pavučin visících z tmavého mokravého stropu.

"Žádný ze svědků neznal oběť příliš dobře. Když sem dnes ráno dorazila, zamířila do koncertního sálu s jednou přítelkyní. Neviděla..."

"Ta přítelkyně."

"...uvnitř nikoho. Asi pět nebo deset minut se normálně bavily. Kolem osmé přítelkyně odešla."

"Takže," podotkl Rhyme, který rozhovor poslouchal přes vysílačku, "na ni pachatel čekal v tom koncertním sálu."

"Oběť," dodal menší z obou světlovlasých detektivů, "sem přijela z Ruska, z Gruzie..."

"Ne z Ruska, z Gruzie," upřesnil větší.

"...asi před dvěma měsíci. Byla docela samotářská."

"Konzulát se právě snaží spojit s její rodinou."

"Všichni ostatní studenti se dnes nacházeli v jiných cvičebnách a nikdo z nich neslyšel ani neviděl nikoho, koho neznal."

"Manžel, přítel, přítelkyně?" zeptala se Sachsová s ohledem na pravidlo číslo jedna při vyšetřování všech vražd: Pachatel oběť obvykle zná.

"Studenti o nikom nevědí."

"Jak se pachatel vůbec do té budovy dostal?" zeptal se Rhyme a Sachsová jeho otázku přetlumočila.

"Otevřený je jenom hlavní vchod," vysvětlil strážník. "Samozřejmě tu máme i požární východy. Ale ty se nedají otevřít zvenčí."

"Takže by musel projít kolem vás, je to tak?"

"A podepsat se. A nechat se natočit na kameru."

Sachsová zvedla hlavu. "Je tady bezpečnostní kamera, Rhyme, ale vypadá to, že objektiv už celé měsíce nikdo nečistil."

Všichni se shromáždili za přepážkou ostrahy, strážník stiskl příslušné knoflíky a přehrál přítomným nahrávku. Bedding

se Saulem

poznali sedm lidí. Shodli se však, že jedna osoba - hnědovlasý a vousatý starší muž v džínách a pytlovité bundě - mezi vyslýchanými nefiguroval.

"To je on," řekla Franciscovichová. "To je pachatel." Nancy Ausoniová horlivě přikývla.

Na rozmazané nahrávce se muž při příchodu skutečně zapsal do knihy návštěv. Strážník se přitom díval na knihu, ale nikoliv na samotného návštěvníka.

"Podíval jste se na něj vůbec?" zeptala se Sachsová.

"Nevěnoval jsem mu pozornost," hájil se strážník. "Když se podepíšu, tak je prostě pustím dovnitř. Víc dělat nemusím. Takhle to mám v popisu práce. Mým hlavním úkolem je dohlédnout, aby nikdo nevynášel náš majetek ven."

"Alespoň máme jeho podpis, Rhyme. A jméno. Určitě budou falešné, ale přinejmenším nám tu nechal vzorek rukopisu."

"Do kterého řádku se podepsal?" zeptala se Sachsová a uchopila prsty v gumových rukavicích knihu návštěv.

Vrátili nahrávku na začátek a zrychleně si ji přešli. Pachatel se do knihy podepsal jako čtvrtý v pořadí. Ve čtvrté kolonce však stálo ženské jméno.

"Přehrejte tu kazetu znovu," poručil Rhyme. "A spočítejte lidi, kteří se vám podepsali."

Sachsová přetlumočila příkaz strážníkovi a všichni pak společně sledovali, jak se do knihy zapisuje celkem devět lidí - osm studentů včetně oběti, plus její vrah.

"Podepsalo se devět lidí, Rhyme. Ale na seznamu je jen osm jmen."

"Jak je to možné?" zeptal se Sellitto.

Na to Rhyme: "Zeptej se toho strážníka, jestli ví jistě, že se mu pachatel podepisoval. Třeba to jen předstíral."

Sachsová položila jeho otázku bohorovnému strážníkovi.

"Ale jo, podepisoval se. Viděl jsem to. Nedívám se lidem vždycky do tváře, ale vždycky se ujistím, že se fakt podepsali."

Víc dělat nemusím. Takhle to mám v popisu práce.

Sachsová zavrtěla hlavou a zaryla si nehet do lůžka palce.

"Dobrá, tak mi tu návštěvní knihu přivez spolu se vším ostatním a podíváme se na ni tady," řekl jí Rhyme.

V rohu místnosti postávala mladá Asiatka, objímala si tělo rukama, dívala se z nerovného okna a čekala na auto, které ji odveze pryč z tohoto příšerného dne. Nyní se otočila a všimla si Sachsové. "Slyšela jsem, jak se bavíte. Říkala jste..., tedy, vyznělo to, jako že nevíte, jestli ten člověk opustil budovu po tom, co..., prostě potom. Takže si myslíte, že je pořád tady?"

"Ne, nemyslím," odpověděla Sachsová. "Chtěla jsem jen říct, že si nejsme jistí, jak odtud unikl."

"Ale pokud to nevíte, pak je přece možné, že by se mohl stále ukrývat někde tady. A čekat na další oběť. Zatímco vy nemáte tušení, kde může být."

Sachsová jí věnovala uklidňující úsměv. "Dokud se nedostaneme k jádru všeho, co se tady stalo, bude tu hlídkovat hromada policistů. Nemusíte se bát."

Přitom si však sama pomyslela, že dívka má absolutní pravdu: Ano, pachatel může být docela dobře tady a čekat na někoho dalšího.

Zatímco my nemáme tušení, kdo to je ani kde je.

4

A nyní si, ctěné publikum, uděláme krátkou přestávku.

Vychutnávejte si vzpomínku na Líného kata... a chvějte se očekáváním toho, co již brzy přijde.

Jen klid.

Naše příští číslo začne již za okamžik...

Muž kráčel po Broadwayi na Upper West Side. Když dorazil na roh jedné ulice, zastavil se, jako by na něco zapomněl, a vstoupil do stínu jakési budovy. Vytáhl zpoza opasku mobilní telefon a přiložil si ho k uchu. Během hovoru se čas od času usmál, jak to lidé při telefonování občas dělávají, a nenuceně se rozhlížel kolem sebe, což je rovněž obvyklá praxe mobilních telefonistů.

Ve skutečnosti však žádný hovor neměl. Ve skutečnosti hledal jakékoli známky, že ho z hudební školy někdo sleduje. Malerickovo současné vzezření se značně lišilo od vzhledu, který na sebe vzal před půl hodinou, když opouštěl hudební školu. Momentálně byl světlavý a hladce oholený a na sobě měl sportovní soupravu s atletickým rolákem. Kdyby si jej kolemjdoucí pořádně prohlédli, možná by na jeho fyziognomii odhalili několik zvláštností: nad límcem roláku mu vykukovala kožnatá jizva táhnoucí se mu po celém krku a dva prsty jeho levé ruky - prsteníček a malíček - byly přirostlé k sobě.

Jenže si ho nikdo neprohlížel. Neboť všechna jeho gesta i výrazy působily přirozeně a - jak všichni iluzionisté dobře vědí - přirozené chování vás činí neviditelným.

Když se ujistil, že není sledován, vrátil se k obvyklé chůzi, odbočil za roh do příčné ulice a pokračoval po chodníku lemovaném stromy ke svému bytu. Přitom ho minulo jen pár běžců a dva nebo tři místní obyvatelé, kteří se vraceli s výtiskem Timesů nebo taškami z lahůdkářství Zabar's a těšili se na zahálčivou hodinku s kávou a novinami, případně na neuspěchaný raně víkendový sex. Malerick stoupal po schodech k bytu, který si před několika měsíci pronajal v této potměšilé a tiché budově, jež se velice lišila od jeho

domu a dílny v poušti za Las Vegas. Zamířil do zadního křídla budovy, kde se jeho byt nacházel.

Jak jsem říkal, naše příští číslo začne již zanedlouho.

Prozatím, ctěné publikum, můžete klevetit o iluzi, kterou jste právě zhlédli, užívat si rozhovorů s lidmi kolem sebe a pokoušet se odhadnout, co bude na programu následně.

Naše druhé číslo prověří zcela odlišné schopnosti účinkujícího, ale Ujišťuji vás, že bude přinejmenším stejně působivé jako Líný kat.

Tato slova a desítky dalších probíhaly Malerickovou myslí v nekonečné smyčce. Ctěné publikum... K tomuto imaginárnímu shromáždění hovořil neustále. (Někdy slyšel i jeho aplaus, výbuchy smíchu a příležitostně také hrůzyplné povzdechy.) Bílá záplava slov se širokou teatrální intonací, jakou užívali napomádovaní ředitelé cirkusů nebo iluzionisté z viktoriánské éry. Říkalo se tomu vyvolávání a byl to v podstatě monolog adresovaný publiku s cílem navázat s ním kontakt a poskytnout mu informace, které potřebuje znát pro správné docenění triku. A také je odzbrojit či rozptýlit.

Po požáru přerušil Malerick většinu kontaktů s ostatními lidmi a pomalu je nahradil svým vybájeným "ctěným publikem", které se stalo jeho stálým společníkem. Jeho bdělé myšlenky i sny postupně začalo plnit vyvolávání a někdy i sám Malerick cítil, že ho tento stav dohání k naprosté nepřičetnosti. Současně mu však poskytoval nesmírnou útěchu, neboť věděl, že po tragédii před třemi lety nezůstal v životě úplně sám. Ctěné publikum bylo stále s ním.

Byt páchl lacinou fermeží a zvláštním masitým aromatem, které stoupalo z podlah a tapet. Obývací pokoj byl jen lehce zařízený: levná pohovka a křesla, rozkládací jídelní stůl, momentálně prostřený pro jednoho člověka. Naopak v ostatních pokojích se těsnaly hromady iluzionistických pomůcek: rekvizity, žertovné předměty, provazy, kostýmy, formy na latex, paruky, role látek, šicí stroj, barvy, třas-kavky, ličidla, obvodové desky, kabely, baterie, lesklý papír a vata, cívky se zápalnou šňůrou, nástroje pro zpracování dřeva... a stovky dalších položek.

Malerick si uvařil bylinkový čaj a posadil se za jídelní stůl. Pomalu usrkával slabý nápoj, jedl ovoce a tyčinku z ovesných vloček. Iluze je fyzické umění a každé číslo může být jen tak dobré jako tělo účinkujícího. Zdravá strava a cvičení jsou pro úspěch životně důležité.

Malerick byl ranním vystoupením potěšen. První účinkující zabil celkem snadno - s tetelivou radostí si v duchu přehrával, jak dívka ztuhla šokem, když se náhle objevil za ní a přehodil jí kolem krku provaz. Neměla ani tušení, že na ni půl hodiny čekal v rohu pod černým hedvábím. Překvapivý příchod policie - pravda, ten jím trochu otřásl. Ale stejně jako všichni dobří iluzionisté si i Malerick připravil unikovou cestu, kterou poté bezchybně využil.

Dojedl snídani, odnesl šálek do kuchyně, pečlivě ho umyl a postavil na odkapávač, aby oschl. Vše, co dělal, dělal velmi puntičkářsky - jeho učitel, nelitostný suchopárný iluzionista, mu vštípl dokonalou disciplínu.

Malerick nyní zamířil do většího ze zbývajících pokojů a pustil videokazetu, kterou pořídil na místě příštího jevištního výstupu. Viděl už nahrávku nejméně dvanáctkrát, a přestože ji znal prakticky nazpaměť, chystal se ji ještě jednou prostudovat. (Jeho učitel mu totiž vtlokal do hlavy - někdy doslova - také význam pravidla 100:1. Jednu minutu na pódiu musí člověk sto minut nacvičovat.)

Během sledování kazety si k sobě přitáhl sametem potažený jevištní stůl, a aniž se díval na ruce, začal procvičovat několik jednoduchých manévřů s kartami: falešné míchání, falešné sejmutí ze tří hromádek a pak i složitější kousky: zpětné přiložení, skluz a řízené rozdání. Nakonec provedl pár složitých karetních triků: "karetní duchy" podle Stanleyho Palma, slavnou Maldovu "záhadu šesti karet" a několik dalších specialit, zčásti z dílny proslulého karetního mistra a herce Rickyho Jaya, zčásti od Cardiniho.

Malerick prováděl také některé triky, které měl v počátcích kariéry v repertoáru Harry Houdini. Většina lidí pokládá Houdiniho za specialistu na úniky, avšak tento umělec byl ve skutečnosti univerzálním kouzelníkem, který provozoval nejen iluzionismus - zejména velkoformátové jevištní triky, při nichž nechával mizet asistentky nebo dokonce slony -, ale i jevištní magii. Houdini měl na Malerickův život značný vliv. Když se Malerick jako dospívající chlapec začal věnovat kouzelnictví, osvojil si umělecké jméno "Mladý Houdini". Koncovka "erick" v jeho současném přízvisku představovala jednak připomínku jeho někdejšího života - života před požárem - a jednak byla poctou samotnému Houdinimu, který se narodil jako Ehrich Weisz. Předpona "Mal" (jak pro kouzelníka není těžké uhodnout) pak byla vzpomínkou na dalšího světoznámého umělce Maxe Breita,

jenž vystupoval pod uměleckým jménem Maliní. Malerick si ji však zvolil především z jiného důvodu: tato tři písmena tvořila latinský kořen slova "zlo", čímž dobře vystihovala temnou podstatu jeho odnože iluzionismu.

Malerick si znovu prohlédl nahrávku, přeměřil úhly, všiml si oken a rozmístění potenciálních svědků a načrtl si vlastní postavení, jak to činí všichni dobří kouzelníci. Zatímco sledoval kazetu, karty v jeho prstech se skládaly dohromady v bleskurychlých pohybech, které syčely jako hadi. Králové, kluci, dámy, žolíci i všechny ostatní karty chvíli klouzaly po černém sametu a pak jako by se vzepřely gravitaci a vyskočily zpět do jeho silných rukou, kde zničehonic zmizely. Při sledování tohoto improvizovaného představení by diváci jen nevěřičně vrtěli hlavami v polovičním přesvědčení, že realita zde ustoupila mámení, neboť žádný člověk na světě by nedokázal provést to, čeho právě byli svědky.

Pravda však byla přesně opačná: karetní triky, které nyní Malerick nepřítomně prováděl na jemné černé látce, se rozhodně nedaly pokládat za zázrak. Jednalo se o pouhá pečlivě nazkoušená cvičení hbitosti a obratnosti, jež se plně řídila obyčejnými fyzikálními zákony.

Ach ano, ctěné publikum, to, co jste viděli a ještě uvidíte, je naprosto skutečné.

Stejně skutečné jako oheň spalující kůži.

Stejně skutečné jako provaz kolem bílého krku mladé dívky.

Stejně skutečné jako pomalý pohyb hodinových ručiček směrem k hrůze, kterou již brzy zakusí náš příští účinkující. "Nazdárek."

Kara se posadila vedle postele, v níž ležela její matka. Za oknem na pečlivě udržovaném dvorku viděla vysoký dub, jehož kmen byl obrostlý úponky břečťanu. Jeho tvar připomínal Kaře v posledních měsících pokaždé něco jiného. Dnes to však nebyl ani drak, ani hejno ptáků, ani voják. Byla to prostě jen chudokrevná rostlina, která ve městě bojuje o přežití.

"Tak co? Jak se cítíš, matko?" zeptala se Kara.

Toto oslovení vzniklo během jedné z mnoha rodinných dovolených, tentokrát v Anglii. Kara tehdy dala celé rodině přezdívky - otec byl "Jeho královské Veličenstvo", matka pak prostě "Královna matka". Ona sama dostala přezdívku "Královské dítě".

"Dobře, miláčku. A jak si život pohrává s tebou?"

"Líp než s některýma, hůř než s jinýma. Hele, líbí se ti?" Kara zvedla ruku a ukázala matce krátké a rovnoměrně opilované nehty, které byly černější než klavírní lak.

"Jsou nádherné, miláčku. Ta růžová už mě trochu unavovala. Dneska ji vidíš skoro všude. Stala se úděsně konvenční." Kara se postavila a upravila prachový polštář pod matčinou hlavou. Znovu se posadila a napila se z velkého kelímku ze Starbucks; káva byla její jedinou drogou, ale o to silnější - a nákladnější - byla její závislost: dnes dopoledne už pila třetí kelímek.

Vlasy měla ostříhané na kluka. Momentálně měly kaštanově fialovou barvu, ale během Kařina života v New Yorku se na nich vystřídaly prakticky všechny odstíny barevného spektra. Někteří lidé označovali její sestřih za skřítkovský, což se jí protivilo - ona sama ho jednoduše chápala jako "pohodlný". Umožňoval jí totiž odejít z domu pár minut po osprchování, což byla u člověka, který se do postele nedostane před třetí hodinou ranní a rozhodně se nedá pokládat za ranní ptáče, opravdová výhoda.

Dnes měla na sobě černé strečové kalhoty a boty na nízkém podpatku, přestože měla jen o málo více než sto padesát centimetrů. Její tmavě fialová halenka postrádala rukávy a odhalovala její pevné a ostře prokreslené svaly. Kara kdysi studovala na univerzitě, kde měly umění a politika přednost před kultem těla, ale ihned po absolvování školy Sarah Lawrenceově se zapsala do atletického klubu Gold's a dodnes pravidelně zvedala činky a běhala na trenažéru. U člověka, který již osm let žil v bohémské čtvrti Greenwich Village a jehož věk se motal těsně pod třicítkou, se dalo předpokládat tetování nebo alespoň skrytý kroužek či cvoček, avšak Kařina bělostná kůže stále zůstávala bez tetováže i bez piercingu.

"A teď se podrž, matko. Zítra mám vystoupení. S jednou takovou drobností od pana Balzaka. Však víš."

"Vzpomínám si."

"Jenže tentokrát to bude něco jiného. Tentokrát mě nechá vystoupit sólo. Budu předjezdec i hlavní číslo v jednom."

"Vážně, miláčku?"

"Fakt že jo."

Za dveřmi prošel pan Geldter. "Dobrý den."

Kara na něj kývla. Vzpomínala si, že když matka nastoupila do Stuyvesant Manor, jednoho z nejluxusnějších penzionátů ve městě, vyvolal její vztah s tímto vdovcem docela silné pozdvižení.

"Myslí si, že spolu žijem na hromádce," svěřila se tehdy matka šeptem Kaře.

"A žijete?" zeptala se Kara a pomyslela si, že už je možná načase, aby matka po pěti letech vdovství konečně navázala vztah s mužem.

"Samozřejmě že ne!" zasyčela starší žena v návalu nefalšované zlosti. "Jak to vůbec může někoho napadnout?" (Tento incident ji dokonale vystihoval: jistá dávka lechtivosti byla v pořádku, ale zároveň u ní existovala dělicí čára - vytyčená naprosto svévolně -, za níž se již člověk stával Nepřítelem, i kdyby to byl matčin vlastní příbuzný.)

Kara se nyní vzrušeně předklonila a pokračovala v zaníceném líčení svých plánů na zítřek. Během řeči bedlivě matku pozorovala: její plet, na pětasedmdesátiletou ženu podivně hladkou a zdravě růžovou jako u nemluvněte, její z velké části šedivé vlasy, v nichž se přesto dodnes vinula spousta vzdorovitě černých pramenů. Místní kosmetička jí vlasy upravila do stylového drdolu. "Budu tam mít nějaké kámoše, mámi, a bylo by skvělé, kdybys mohla přijít taky."

"Pokusím se."

Kara, která nyní seděla na samém okraji křesla, si zničehonic uvědomila, že má zatáté pěsti, celé její tělo se proměnilo v jeden napjatý uzlík a z jejího dechu se stalo mělké sykové hekání.

Pokusím se...

Zavřela oči, které se jí plnily velkými slzami. Zatraceně!

Pokusím se...

Ne, ne, ne, to je úplně špatně, pomyslela si vztekle. Její matka by neřekla: "Pokusím se." Tahle replika k ní nesedí.

Mohla by znít: "Budu tam, miláčku. V první řadě." Anebo mrazivě: "No, zítra nemůžu. Mělas mi dát vědět dřív."

Ať už byla matka jakákoliv, žádné "pokusím se" u ní nikdy neexistovalo. Bud za někým stála do roztrhání těla, anebo

mu dávala parádně co proto.

Jenže teď už to neplatilo - jako by pomalu přestávala být živou bytostí. Nanejvýš se dala označit za dítě, které spí s otevřenýma očima.

Konverzace, kterou Kara právě s matkou vedla, se totiž odehrávala pouze v dívčině optimistické představivosti. Tedy, Kařina role

byla skutečná. Avšak matčiny odpovědi - od Dobře, miláčku. A jak si život pohrává s tebou? až po závadné Pokusím se - si Kara vybíjela sama.

Ne, její matka dnes nepromluvila jediné slovo. Stejně jako během včerejší návštěvy. Nebo té předchozí. Pouze ležela vedle břečťanem obrostlého okna v jakémsi bdělém kómatu. Někdy byla taková. Jindy se sice probouzela do plného vědomí, ale v takových případech blábolila děsivé nesmysly, které jen dokládaly úspěch neviditelné armády pohybující se neúnavně v jejím mozku a spalující její vzpomínky i schopnost úsudku.

Její tragédie nicméně obsahovala další, ještě zhoubnější aspekt. Jednou za velmi dlouhou dobu totiž matka zažívala křehké okamžiky jasného vědomí, které - přestože byly krátké - dokonale negovaly její zoufalou situaci. A tak právě ve chvílích, kdy se Kara smířovala s nejhorším - že matka již nikdy nebude taková, jakou ji odjakživa znala -, se tato žena paradoxně navracela do časů před krvácením do mozku. Kařiny obranné mechanismy v takových chvílích mizely, podobně jako zneužitá žena odpouští tyranskému manželovi i při nejjemnějším náznaku kajícího.

Lékaři samozřejmě tvrdili, že matčin stav je prakticky beznadějný. Jenže lékaři neseděli u jejího lůžka, když se matka před několika měsíci probudila a zčistajasna se otočila ke Kaře. "Nazdárek, miláčku. Snědla jsem to cukroví, které jsi mi včera přinesla. Dalas do něj více oříšků, přesně jak to mám ráda. Na kalorie kašlem." Holčičí úsměv. "O, já jsem tak ráda, že jsi tady. Chtěla jsem ti vyličit, co paní Brandonová včera v noci vyváděla s dálkovým ovladačem."

Kara tehdy užasle zamžourala. Zatraceně, vždyť ona včera skutečně přinesla matce oříškové cukroví a skutečně do něj dala více oříšků. A ta potrhla paní Brandonová ze čtvrtého patra se včera skutečně zmocnila dálkového ovladače a díky odrazu signálu od oken svého pokoje do společenské místnosti půl hodiny obtěžovala ostatní pacienty neustálým přepínáním kanálů a zesilováním zvuku jako nějaký poltergeist.

Tak! Byl snad zapotřebí lepší důkaz, že v té dořízené tělesné schránce stále zůstává Kařina energická matka, její skutečná matka, a dokonce z ní může čas od času uniknout?

Jenže druhý den žena na Karu jen podezíravě civěla a vyptávala se, proč je tady a co si přeje. Jestli prý přišla kvůli účtu za elektřinu ve

výši dvaadvaceti dolarů a patnácti centů, tak ona už ho zaplatila a může to dokázat, protože si nechala ústřížek. Epizoda s oříškovým cukrovím a dálkovým ovladačem bohužel neměla další pokračování.

Kara se nyní dotkla jejího ramena, teplého, hladkého a dětsky růžového, a pocítila to, co během svých každodenních návštěv cítila vždy: neměnný trojlístek přání, aby matka zemřela milosrdnou smrtí, aby se navrátila do původního života a aby se ona sama dokázala vymanit z příšerného břemene v podobě těchto dvou navzájem neslučitelných přání. Pohled na hodinky. Jako vždycky přijdu pozdě do práce. Pan Balzac nebude mít radost. V sobotu měli vždy nejvíce napilno. Kara dopila kávu, odhodila kelímek a vyšla na chodbu.

Rozložitá černoška v bílé uniformě zvedla ruku na pozdrav. "Karol Jak dlouhou už tu jsi?" Široký obličej se rozzářil stejně širokým úsměvem.

"Dvacet minut."

"Byla bych se tam za vámi zastavila," řekla Jaynene. "Je ještě vzhůru?"

"Ne. Byla v kómatu, už když jsem přišla."

"Ó, to mě mrzí."

"Promluvila někdy?" zeptala se Kara.

"Jo. Ale jen pár drobností. Nedokázala jsem posoudit, jestli nás vnímá, nebo ne. Ale měla jsem dojem, že ano... Dneska je nádherný den, hm? Jestli se máma probudí, vezmeme ji se Sephií na vycházku po areálu. Má to ráda. Vždycky se jí pak uleví."

"Už musím do práce," řekla Kara sestře. "Hele, zítra mám vystoupení. V prodejně. Vzpomínáš si, kde to je?"

"Jasně. V kolik hodin?"

"Ve čtyři. Tak se tam zastav."

"Zítra mám kratší službu. Budu tam. A pak si dáme pár těch vašich broskvových margarit. Jako posledně."

"To by šlo," odpověděla Kara. "Hele, a vezmi s sebou i Petea."

Jaynene se zamračila. "Totiž, neber si to osobně, ale jestli chceš, aby tě ten člověk v neděli viděl, musíš být součástí přestávkového programu při zápase Knicks nebo Lakers a musí to přenášet kabelovka."

"To bych taky docela ráda," prohlásila Kara.

5

Před sto lety možná nazýval toto místo domovem nějaký středně úspěšný finančník.

Případně majitel drobné galanterie v luxusní nákupní čtvrti na Čtrnácté ulici.

Anebo politik se styky na Tammany Hall, který se vyznal v odvčném umění zbohatnout prostřednictvím veřejné funkce.

Stávající majitel tohoto domu v západní části Central Parku však neměl o jeho původu žádné znalosti a ani se o něj nezajímal. Stejně tak Lincolna Rhyma neoslovoval nábytek z viktoriánské éry ani střízlivé umělecké artefakty z přelomu století, které kdysi zdobily zdejší pokoje. Rhyme se vyžíval v tom, co ho obklopovalo nyní: neuspořádané rozestavené

mohutné stolky, otočné židličky, počítače a vědecké přístroje - měřič hustotního gradientu, plynový chromatograf s hmotnostním spektrometrem, mikroskopy, plastové krabičky bezpočtu různých barev, kádinky, skleničky, teploměry, propanbutanové nádoby, ochranné brýle, uzamykací černá či šedá pouzdra roztočivých tvarů, která působila jako obaly na ezoterické hudební nástroje.

A kabely.

Dráty a kabely se táhly prakticky všude a pokrývaly velkou část omezené plochy místnosti. Některé byly úhledně svinuté, neboť propojovaly sousední přístroje, jiné mizely v nepravidelných otvorech, které někdo nestydatě vyvrtal do stavebních zdí opatřených hladoučkou omítkou a obložených lištami.

Ze samotného Lincolna Rhyma nyní prakticky žádné kabely nevedly. Díky pokroku v infračervených a rádiových technologiích byly mikrofony na jeho invalidním vozíku a na posteli v prvním patře připojeny k ovládacím jednotkám a počítačům bezdrátově. Vozík značky Storm Arrow sice Rhyme musel ovládat levým prsteníčkem na touchpadu se systémem MKIV, ale všechny ostatní příkazy od telefonování přes elektronickou poštu až po zobrazování snímků z mikroskopu na počítačové obrazovce se daly zadávat pomocí hlasu.

Stejně jako obsluha Rhymova nového receiveru Harman Kardon 8000, z něhož se momentálně do celé laboratoře linulo příjemné jazzové sólo.

"Ovladač: vypnout stereosoustavu," poručil Rhyme neochotně, když zaslechl bouchnutí hlavních dveří.

Hudba umlkla a vystřídal ji nepravidelný dusot kroků v hale a jídelně. Rhyme věděl, že jedním z návštěvníků je Amélie Sachsová; její kroky byly na tak vysokou ženu podivuhodně lehké. A pak Rhyme rozeznal i nezaměnitelné dupání velkých a ven vytočených chodidel Lona Sellitta.

"Sachsová," zamumlal, sotva vstoupila do pokoje, "bylo to velké místo činu? Bylo obrovské?"

"Zas tak velké ne." Sachsová se nad tou otázkou zamračila. "Proč?"

Rhymovy oči spočívaly na šedých bednách od mléka, které obsahovaly důkazní položky nasbírané Sachsovou a několika dalšími policisty. "Jenom se ptám, protože se mi zdálo, že ti to ohledání a návrat sem nějak dlouho trvá. Klidně můžeš použít takový ten blikající majáček na autě. Proto se tyhle věci vyrábějí. A siréna je taky povolena." Kdykoliv se Rhyme nudil, choval se nedůtklivě. Nuda představovala největší zlo jeho života.

Sachsová však byla vůči jeho zatrpklosti odolná a navíc se zdálo, že je v mimořádně dobré náladě, takže řekla jen:

"Máme tady pár záhad, Rhyme."

Kriminalista si vzpomněl, že Lon Sellitto použil v souvislosti s vraždou výraz "bizarní".

"Tak mi nastiňte scénář. Co se stalo?"

Sachsová mu vylíčila pravděpodobný sled událostí, který vyvrcholil pachatelovým zmizením z koncertního sálu.

"Policistky, které se na místo činu dostavily na hlášení, zaslechlly uvnitř sálu výstřel, a tak vtrhly dovnitř. Akci vzájemně zkoordinovaly a vnikly do sálu jedinými dvěma dveřmi. Jenže ten člověk byl pryč."

Sellitto se zadíval do poznámek. "Jeho věk odhadly policistky na něco po padesátce, byl středního vzrůstu a střední postavy a neměl žádné charakteristické znamení s výjimkou plnovousu a hnědých vlasů. Ve škole byl zrovna správce, který podle svého tvrzení neviděl do sálu nikoho vcházet ani z něj vycházet. Ale možná jen trpí svědky-

tidou. Ze školy nám dají vědět ohledně jeho jména a telefonu. Uvidíme, jestli mu dokážu osvěžit paměť."

"A co oběť? Jaký byl motiv?"

"Ani sexuální násilí, ani loupež," prohlásila Sachsová.

"Právě jsem mluvil s dvojčaty," dodal Sellitto. "Oběť neměla přítele, teď ani v poslední době. V její minulosti nefiguruje nikdo, kdo by měl představovat nějaký problém."

"Studovala v denním studiu?" zeptal se Rhyme. "Anebo při zaměstnání?"

"Jo, v denním studiu. Ale podle všeho už někde i vystupovala. Momentálně zjišťujeme kde."

Rhyme povolal ošetřovatele Thorna, aby mu jako již častokrát posloužil jako písař a zapisoval svým elegantním rukopisem důkazní položky na jednu z velkých bílých tabulí v laboratoři.

Vtom se ozvalo zaklepání na dveře a Thorn na okamžik z laboratoře odešel.

"Máme návštěvu!" zavolal z chodby.

"Návštěvu!" zeptal se Rhyme - rozhodně teď neměl náladu na společnost. Thorn ho však pouze škádlil. Do pokoje totiž vkrácel Mel Cooper, štíhlý a plešatějící laboratorní technik, s nímž se Rhyme seznámil v době, kdy šéfoval soudně kriminalistickému oddělení newyorské policie a kdy ve spolupráci s policií státu New York řešil jistý případ loupeže a únosu. Cooper tehdy zpochybnil Rhymovu analýzu jednoho konkrétního typu půdy a ukázalo se, že má pravdu.

Uznalý Rhyme si proto přečetl technické materiály a zjistil, že Mel Cooper je stejně jako on aktivním a vysoce uznávaným členem Mezinárodní identifikační asociace sdružující odborníky na identifikaci osob prostřednictvím otisků prstů, DNA, soudní rekonstrukce a dentálních ostatků. Držitel diplomu z matematiky, fyziky a organické chemie Cooper kromě toho vynikal také v oboru analýzy fyzických důkazů.

Rhyme proto tehdy zahájil kampaň za návrat tohoto muže do rodného města a Cooper nakonec souhlasil. Uhlažený soudní vědec a také přeborník ve společenských tancích od té doby působil v kriminalistické laboratoři newyorské policie v Queensu, ale zároveň často spolupracoval s Rhymem, když kriminalista potřeboval konzultaci v nějakém právě vyšetřovaném případu.

Nyní se Cooper se všemi pozdravil, posunul si tlusté brýle ve stylu Harryho Pottera výše na nos a vrhl kritický pohled

na bedny s důkazy, jako když si šachista měří soupeře. "Tak copak tady máme?"

"Záhady," prohlásil Rhyme. "Tedy abych použil hodnocení Sachsově. Záhady."

"No, tak se podívejme, jestli je dokážeme udělat o něco míň záhadnými."

Sellitto Cooperovi nastínil pravděpodobný scénář vraždy - technik si mezitím nasadil gumové rukavice a začal si prohlížet sáčky a skleničky. Rhyme k němu přijel blíže. "Tady to." Kývl na zelenou obvodovou desku s připojeným reproduktorem. "Co to je?"

"Tuhle desku jsem našla v koncertním sále," řekla Sachsová. "Nemám tušení, co to může být. Víím jen, že ji tam položil pachatel - poznala jsem to podle jeho otisků bot."

Zdálo se, že deska pochází z počítače, což Rhyma nepřekvapovalo, neboť zločinci vždy stáli v popředí technologického pokroku. Bankovní lupiči se ozbrojovali proslulými poloautomatickými pistolemi Colt 1911 ráže pětáctyřicet již pár dní po zahájení jejich výroby, přestože jejich držení bylo nezákonné pro kohokoliv s výjimkou příslušníků armády. Rovněž vysílačky, šifrované telefony, kulometry, laserová mířidla, GPS, mobilní technologie, sledovací vybavení a šifrovací počítačové programy často končily v arzenálu zločinců ještě dříve, než jimi byli vybaveni strážci pořádku.

Rhyme byl první, kdo si přiznal, že některé předměty jednoduše přesahují rámec jeho odbornosti. A tak důkazy jako počítače, mobilní telefony nebo i tuto podivnou obvodovou desku - zkrátka položky, jimž podle indexu burzy s akciemi technologických společností říkával "důkazy NASDAQ" - přenechával raději expertům.

"Odvezte to do města. Tobemu Gellerovi," poručil.

FBI zaměstnávala tohoto talentovaného mladíka v newyorském oddělení počítačové kriminality. Geller jim pomohl již v minulosti a Rhyme věděl, že pokud někdo dokáže určit, co je to za zařízení a odkud by mohlo pocházet, pak je to právě Tobe.

Amélie Sachsová podala sáček Sellittovi, který ho předal uniformovanému policistovi k přepravě do centra. Kandidátka na seržantku Sachsová ho však zarazila. Nejprve se ujistila, že policista vyplnil registrační kartu, na níž se musí zapsat každý, kdo manipuluje s urči-

tou důkazní položkou - od místa činu až do soudní síně. Pečlivě kartu překontrolovala a teprve poté vyslala policistu na cestu.

"A jak ti vlastně dopadla ta praktická zkouška, Sachsová?" zeptal se Rhyme.

"No," řekla Sachsová a zaváhala. "Myslím, že jsem ji hravě zvládla."

Rhyma její odpověď překvapila. Amélie Sachsová obvykle jen těžko přijímala chválu od ostatních, natož aby někdy vychvalovala sama sebe.

"Já o tom nepochyboval," utrousil.

"Seržantka Sachsová," vysoukal ze sebe Sellitto. "Zní to docela dobře."

Následně upřeli pozornost k pyrotechnickým položkám nalezeným v hudební škole: k zápalným šňůrám a žabce.

Sachsová v této souvislosti vyřešila alespoň jednu záhadu. Vysvětlila přítomným, že pachatel zaklonil židličky tak, aby stály na dvou nohách, a pomocí kousků tenkého motouzu je v této poloze zafixoval. Nato navázal uprostřed motouzu zápalné šňůry a zažehl je. Přibližně po minutě dospěl oheň ze zápalných šňůr k motouzům a propálil je. Židličky se zřítily na podlahu, takže to vypadalo, že je pachatel stále uvnitř. Kromě toho zapálil i šňůru vedoucí k žabce, jejíž výbuch si policistky spletly s výstřelem.

"Dokážeš vystopovat zdroj?" zeptal se Sellitto.

"Ta zápalná šňůra je naprosto běžný typ - nevystopovatelný - a žabka se při výbuchu zničila. Nemáme výrobce, nemáme nic." Cooper zavrtěl hlavou. Rhyme viděl, že z celého zařízení zbyly jen drobné útržky papíru se spáleným kovovým jádrem připevněné zápalné šňůry. Pokud jde o motouz, ukázalo se, že jde o stoprocentní bavlnu, generickou, a tudíž rovněž nevystopovatelnou.

"A pak tu byl ten záblesk," řekla Sachsová a zadívala se do poznámek. "Když policistky spatřily pachatele u oběti, zvedl ruku a zablesklo oslnivé světlo. Jako ze signalizační rakety. Obě dvě to oslepilo."

"Máme nějaké stopy?"

"Žádné jsem nenašla. Prý se pak to světlo jednoduše rozptýlilo."

Jasně, Lone, vždyť jsi to říkal: bizarní.

"Tak pojďme dál. Co otisky bot?"

Cooper otevřel v počítači databázi otisků obuvi - digitalizovanou verzi fyzické databáze, kterou založil Rhyme, když ještě vedl soudně kriminalistické oddělení newyorské policie. Po několika minutách prohlížení Cooper konečně prohlásil: "Jde o černé nazouvací boty značky Ecco. Vypadá to na velikost deset."

"Co stopové důkazy?" dotázal se Rhyme.

Sachsová vytáhla z bedny od mléka několik plastových sáčků. Uvnitř se nacházely proužky lepicí pásky stržené ze sběrného válečku. "Tohle jsem nasbírala na místech, kudy procházel, a vedle těla oběti."

Cooper sebral sáčky, vytáhl z nich obdélníkové proužky pásky a jeden po druhém položil na samostatné tácky, aby zabránil křížové kontaminaci. Většinu stopových důkazů ulpělých na prouzcích představoval prach, který odpovídal Améliiným kontrolním vzorkům, což znamenalo, že nepocházejí od pachatele ani oběti, ale přirozeně se vyskytují na místě činu. Na několika prouzcích se však podařilo zachytit vlákna, která Sachsová našla pouze na místech, kde se pachatel pohyboval, a na předmětech, jichž se dotýkal.

"Prohlídni je mikroskopem."

Technik sebral vlákna pinzetou a položil je na sklíčka, která poté vsunul do binokulárního stereomikroskopu -

nejvhodnějšího nástroje pro analýzu vláken - a stiskl tlačítko. Obrázek, který se před ním objevil v okuláru, současně naskočil také na velkém plochém počítačovém monitoru, kde ho viděli všichni ostatní.

Nalezená vlákna vypadala jako silné prameny našedivělé barvy.

Obecně představují vlákna důležité kriminalistické vodítko, neboť jsou běžná, doslova přeskakují z jednoho zdroje na druhý a lze je snadno klasifikovat. Přitom se dělí do dvou základních kategorií: na přirozená a umělá. Rhyme si okamžitě všiml, že tato vlákna nejsou založena na viskóзовém hedvábí ani na polymerové struktuře, takže musí být přirozená.

"Jenže co je to konkrétně za druh?" přemýšlel nahlas Mel Cooper.

"Zaměř se na buněčnou strukturu. Vsadím se, že je exkrementální."

"Co to je?" zeptal se Sellitto. "Exkrementální? Jako že z výkalů?"

"Exkrementální jako že z hedvábí. Pocházejí ze zažívacího traktu červů. Šedivý odstín s matným povrchem. Co další sklička, Mele?"

Cooper vložil do mikroskopu sklička s dalšími vlákny a zjistil, že jsou totožná.

"Měl na sobě pachatel něco šedého?" zeptal se Rhyme.

"Ne," ohlásil Sellitto.

"Oběť taky ne," dodala Sachsová.

Další záhady.

"Á," utrousil Cooper, když znovu nakoukl do okuláru, "tohle by mohl být vlas."

Na obrazovce se táhl zaostřený dlouhý pramen hnědého vlasu.

"Lidský vlas," vykřikl Rhyme, když si všiml stovek miniaturních šupin. Zvířecí chlup by jich měl maximálně několik desítek. "Ale je falešný."

"Falešný?" zeptal se Sellitto.

"Teda," řekl Rhyme netrpělivě, "je to pravý vlas, ale pochází z paruky. Očividně. Podívej na to zakončení. To není kořínek. To je lepidlo. Pochopitelně ten vlas nemusí patřit pachateli, ale za zaznamenání to rozhodně stojí."

"Takže mám napsat, že pachatel nemá hnědé vlasy?" zeptal se Thorn.

"Fakta," pravil Rhyme lapidárně, "nic jiného nás nezajímá. Napiš tam, že pachatel možná nosí hnědou paruku."

"Dobře, massa Rhyme."

Cooper mezitím pokračoval v analýze a zjistil, že dvě lepicí pásky obsahují miniaturní kousek hlíny a materiál rostlinného původu.

"Nejdřív projed tu rostlinu, Mele."

Při analýze míst činu v New Yorku kladl Lincoln Rhyme vždy značný důraz na geologické, rostlinné a živočišné důkazy, protože klasická severoamerická pevnina tvoří pouhou osminu rozlohy města; zbytek je situován na ostrovech. To znamená, že výskyt určitých nerostů, flory i fauny se více či méně liší nejen čtvrti od čtvrti, ale i uvnitř samotných čtvrtí, díky čemuž lze některé látky snadněji identifikovat s konkrétními lokalitami.

O chvíli později se na obrazovce objevil dosti umělecky působící snímek načervenalé větvičky a kousku listu.

"Prima," oznámil Rhyme.

"Co je na tom tak prima?" zeptal se Thorn.

"Je to prima, protože jde o vzácnou rostlinu. Konkrétně o červený ořechovec. Ty už se dnes ve městě skoro nevidí. Jedinými biotopy,

o kterých vím, jsou Central Park a Riverside Park. Á..., koukejme na to. Vidíte tu drobnou modrozelenou hmotu?"

"Kde?" zeptala se Sachsová.

"Copak ji nevidíš? Vždyť je přímo před tebou!" Rhyme pocítil bolestivou trýzeň z vědomí, že nemůže vyskočit z křesla a ukázat na obrazovku. "V pravém dolním rohu. Když si představíš, že je ta větvička Itálie, tak ta hmota je Sicílie."

"Vidím ji."

"Co ty na to, Mele? Je to lišejník, vid? A já osobně bych si vsadil na *Parmelia conspersa*."

"Možné to je," prohlásil technik obezřetně. "Jenže lišejníků je spousta."

"Ovšem modrozelenošedých lišejníků spousta není," odvětil Rhyme suše. "Vlastně skoro žádné. A tenhle druh je nejrozšířenější v oblasti Central Parku... Takže tu máme dvě vodítka ukazující na Central Park. A teď se mrknem na tu hlínu."

Cooper upevnil do mikroskopu další skličko. Zvětšený obrázek - zrnka hlíny připomínající asteroidy - nebyl ze soudně-vědeckého hlediska průkazný, a tak Rhyme poručil: "Sjed' vzorek v chroma-tografu."

Plynový chromatograf a hmotnostní spektrometr představují kombinaci dvou přístrojů pro chemickou analýzu vzorků - první z nich rozloží neznámou látku na jednotlivé složky a druhý stanoví, o jaké složky se vlastně jedná. Běžně vyhlížející bílý prášek například může představovat desítky různých chemikálií: zažívací sodu, arzén, dětský zásyp, fenol nebo kokain. Chromatograf proto bývá přirovnáván k dostihovému závodu: jednotlivé látky "startují" v přístroji společně, ale pak postupují různými rychlostmi a tím se od sebe separují. V cíli porovná hmotnostní spektrometr každou látku s obrovskou databází známých substancí a identifikuje ji.

Výsledky nynější Cooperovy analýzy ukázaly, že hlína, kterou Sachsová sebrala z místa činu, je impregnována neznámým olejem. Databáze však pouze prozradila, že jde o olej založený na minerálech - nikoliv na rostlině či živočichovi -, a nedokázala ho konkrétně identifikovat.

"Pošlete to na FBI," poručil Rhyme. "Uvidíme, jestli z toho budou jejich laboranti moudřejší." Otočil se k dalšímu plastovému sáčku a přimhouřil oči. "To je ta černá látka, kterou jsi našla?"

Možná je to stopa, možná nic...

Sachsová přikývla. "Ležela v rohu chodby, kde byla oběť uškrcena."

"Patřila oběti?" zajímal se Cooper.

"Možná," řekl Rhyme, "ale zatím předpokládejme, že patřila pachateli."

Cooper opatrně látku vytáhl a prozkoumal. "Hedvábí. Ručně lemované."

Rhyme si všiml, že přestože se látka dala složit do nevelkého čtverečku, po rozložení byla poměrně velká, přibližně metr osmdesát krát metr dvacet.

"Díky časové rekonstrukci víme, že na ni v té chodbě čekal," prohlásil kriminalista. "Vsadil bych se, že to udělal takhle: schoval se v rohu a přehodil tu látku přes sebe. Takže byl neviditelný. Pravděpodobně by si ji s sebou byl i odnesl, ale pak se tam objevily ty policistky, a tak musel rychle prchnout."

Co asi ta nebohá dívka cítila, když se její vrah jakoby mávnutím kouzelného proutku zhmotnil v její blízkosti a přehodil jí kolem krku smyčku?

Cooper objevil několik smítek, která ulpěla na látce, a upevnil je na sklíčko. Zanedlouho na obrazovce vyskočil další obrázek. V okuláru mikroskopu připomínala smítka kousky hlávkového salátu tělové barvy. Cooper se jednoho dotkl jemnou sondou. Materiál byl pružný.

"Co to, sakra, jel" vyptával se Sellitto.

"Nějaký druh gumy," nadhodil Rhyme. "Že by cár z balonku? Ne, na to je příliš hrubý. Ale podívej na to sklíčko, Mele.

Něco se tam rozmazalo. A taky to má tělovou barvu. Hod to do chromatografu."

Během čekání na výsledky zazvonil domovní zvonek.

Thorn odešel z pokoje otevřít dveře a vrátil se s obálkou.

"Daktyly," oznámil.

"Á, výborně," řekl Rhyme. "Máme tady otisky prstů. Porovnej je s AFIS, Mele."

Výkonné servery Systému automatické identifikace otisků prstů FBI, situované v Západní Virginii, propátrají digitální snímky papi-lárních linií - neboli otisků prstů - z celých Spojených států a během několika hodin vyplivnou výsledky - někdy dokonce během několika minut, pokud se kriminalistům podaří sejmout kvalitní zřetelné otisky.

"Jak vypadají?" zeptal se Rhyme.

"Jsou docela čisté." Sachsová mu přidržela snímky před očima. Na mnoha z nich byly jen částečné otisky, ale zato se jim podařilo sejmout jeden kvalitní otisk celé levé ruky. První, čeho si Rhyme všiml, byly dva deformované prsty na pachatelově ruce - prsteníček a malíček. Jako by byly srostlé k sobě a na konci měly hladkou kůži zcela bez otisků.

Rhyme měl sice základní znalosti soudní patologie, ale nedokázal posoudit, zda jde o vrozenou vadu, anebo o důsledek nějakého úrazu.

Jak paradoxní, pomyslel si Rhyme, když se díval na snímek, že zatímco pachatel má poškozený levý prsteníček, u mne jde o jedinou část těla od krku níže, s níž mohu hýbat.

Pak se ovšem zamračil. "Počkej ještě s tím porovnáváním, Mele... Blíž, Sachsová. Chci je vidět více zblízka."

Sachsová se postavila vedle Rhyma a ten si znovu otisky prohlédl. "Nevšimla sis na nich něčeho neobvyklého?"

"Ani ne," odpověděla Sachsová. "Vlastně počkej." Zasmála se. "Jsou všechny stejné." Začala listovat snímky.

"Všechny jeho prsty jsou úplně stejné. Včetně té drobné jizvy: na všech prstech se nachází ve stejné poloze."

"Takže nejspíš nosí nějakou rukavici," prohlásil Cooper, "s falešnými papilárními liniemi. To jsem ještě neviděl."

Co je to, ksakru, za pachatele?

Na monitoru vyskočily výsledky analýzy chromatografu a spektrometru. "Takže tu mám čistý latex... a copak je tohle?" uvažoval Cooper. "Počítač to identifikuje jako alginát. O tom jsem nikdy neslyšel..."

"Zuby."

"Cože?" zeptal se Cooper Rhyma.

"Je to prášek, který se míchá s vodou a formuje. Zubaři ho používají na korunky a další stomatologické zákroky. Možná byl pachatel krátce předtím u zubaře."

Cooper dál pročítal obsah obrazovky. "Pak tu máme velmi slabé stopy ricinového oleje, propylenglykolu, cetylalkoholu, slídy, oxidu železitého, oxidu titaničitého, dehtu a nějakých neutrálních pigmentů."

"Některé z těch látek jsou obsaženy v líčidle," řekl Rhyme a vzpomněl si na jeden případ, kdy dokázal identifikovat vraha s mís-

tem činu poté, co pachatel napsal oplzlá sdělení na zrcadlo oběti pomocí rtěnky, jejíž šmouhy se později našly na jeho rukávu. V rámci vyšetřování tohoto případu vypracoval Rhyme studii o kosmetice.

"V jejím?" zeptal se Cooper Sachsově.

"Ne," odvětila policistka. "Odebrala jsem z její kůže vzorky. Nebyla nalíčená."

"Tak to napišme na tabuli. Uvidíme, jestli to něco znamená."

Následně se pozornost přítomných upřela k vražednému nástroji v podobě provazu. Mel Cooper se napřímil a odtrhl oči od porcelánové vyšetřovací desky. "Je složen z bílých pramenů opletených kolem černého jádra. Obojí tvoří oplétané hedvábí - velmi lehké a tenké -, což je důvod, proč ten provaz nevypadá o nic tlustší než obvyklé lano, přestože ve skutečnosti jsou to vlastně dva provazy v jednom."

"Ale jaký to má smysl? Zvyšuje to jádro pevnost?" vyptával se Rhyme. "Nebo se s ním ten provaz snadněji rozplétá? Anebo hůře rozplétá? Jak to je?"

"Nemám ponětí."

"Je to čím dál záhadnější," prohlásila Sachsová dramatickým tónem, který by Rhyma dráždil, kdyby ovšem policistce

nemusel dát zapravdu.

"Jo," přitakal ustaraně. "Tohle je pro mě novinka. Tak pojďme dál. Chci objevit něco známého, něco, co můžeme použít."

"A co ten uzel?"

"Vázal ho expert, ale jinak ho neznám," řekl Cooper.

"Pošli snímek na FBI. A... neznáme někoho v námořním muzeu?"

"Ti už nám párkrát s uzly pomohli," souhlasila Sachsová. "Pošlu ten snímek mailem i tam."

Z newyorského oddělení počítačové kriminality FBI se ozval Tobe Geller. "To je legrační, Lincoln."

"Jsem rád, že máš díky nám o zábavu postaráno," zamumlal Rhyme. "Dokážeš nám o naší hračce sdělit něco užitečného?"

Geller, mladý muž s kudrnatými vlasy, však byl vůči Rhymově nabroušenosti imunní, zvláště když měl před sebou počítačový produkt. "Jde o digitální audiorekordér. Úchvatná věcička. Váš pachatel do něj něco nahrál, uložil ty zvuky na hard disk a pak přístroj naprogramoval tak, aby zvuky s nějakým zpožděním přehrál. Nemáme tušení, co to bylo za zvuky - instaloval tam mazací program, který veškerá data zničil."

"Byl to jeho hlas," zabručel Rhyme. "Když řekl, že tam má rukojmí, byla to jen nahrávka. Je to stejné jako s těmi židlemi. Chtěl v nás vyvolat přesvědčení, že je pořád v sále."

"To má logiku. Vestavěl tam totiž zvláštní reproduktor - malý, ale se skvělými basy a středy. Takže velmi věrně podával lidský hlas."

"Zůstalo na tom disku něco?"

"Ne. Všechno je nadobro fuč."

"Sakra. Chtěl jsem jeho hlasovou křivku."

"Bohužel. Je to v tahu."

Rhyme si zklamaně povzddechl a otočil se zpět k vyšetřovacím tákům, takže zůstalo na Sachsově, aby Gellerovi poděkovala a řekla, že si jeho pomoci všichni velmi věží.

Tým kriminalistů se poté zaměřil na hodinky oběti, které pachatel zničil z důvodu, na který nikdo nedokázal přijít. Hodinky neobsahovaly žádnou stopu - pouze ukazovaly čas, ve který byly rozbity. Pachatelé na místě činu čas od času rozbíjejí náramkové či nástěnné hodiny, které předtím nastavili na nesprávný čas v domnění, že tím zmatou vyšetřovatele. Tyto konkrétní hodinky se však zastavily v čase blízském skutečné době úmrtí. Jenže co z toho vyvodit? Čím dál záhadnější...

Zatímco psal Thorn jejich postřehy na tabuli, Rhyme se zadíval na sáček obsahující knihu návštěv. "To chybějící jméno v knize," prohlásil zadumaně. "Podepsalo se devět lidí, ale v kolonkách jich je jen osm... Myslím, že na to budeme potřebovat experta." Odmlčel se a řekl do mikrofonu: "Příkaz: telefon. Volat Kincaid čárka Parker."

6

Na obrazovce se objevila předvolba 703 označující stát Virginia a poté vytáčené číslo.

Po jednom zazvonění se ozval mladý dívčí hlas: "Dům Kincai-dových."

"Ehm, ano. Je tam Parker? Myslím tatínek."

"Kdo volá?"

"Lincoln Rhyme. Z New Yorku."

"Moment, prosím."

O chvíli později vystřídal dívku na lince rozvázný hlas jednoho z nejvýznamnějších písmoznalců v zemi. "Nazdar, Lincoln. Už jsme se dobrý měsíc dva neslyšeli, že jo?"

"Mám napilno," nadhodil Rhyme. "A na čem děláš ty, Parkere?"

"Ále, spadl jsem do pěkné bryndy. Skoro jsem způsobil mezinárodní incident. Britská kulturní společnost ve Washingtonu chtěla, abych potvrdil pravost diáře krále Eduarda, který zakoupila od soukromého sběratele. Všimni si času u toho slovesa, Lincoln."

"Jako že už za něj zaplatili."

"Šest set tisíc."

"Dost drahá sranda. To po něm tolik toužili?"

"Jo, obsahoval totiž pár docela šťavnatých drbů o Churchillovi a Chamberlainovi. Tedy, v tomhle smyslu ne."

"Jistěže ne." Rhyme se jako obvykle snažil mít s lidmi, které žádal o bezplatnou pomoc, jisté strpení.

"Podíval jsem se na něj a nemohl jsem si pomoci. Musel jsem ho zpochybnit."

Pokud toto zdánlivě neškodné sloveso vypustil z úst uznávaný znalec dokumentů jako Kincaid, jako by tím diář rovnou označil za zmrvený padělek.

"Ále co, oni se z toho vylížou," pokračoval Parker Kincaid. "Ale teď mě napadá, že vlastně ještě nezaplatili mně... Ne, pus, polevu budeme dělat, až ta buchta vychladne... Protože jsem to řekl."

Otec-samoživitel Kincaid kdysi vedl oddělení dokumentů ve washingtonském sídle FBI. Poté však z úřadu odešel a založil si vlastní písmoznaleckou firmu, aby mohl trávit více času s dětmi Robbym a Stephanii.

"Jak se má Margaret?" zavolala Sachsová do mluvítka.

"To jsi ty, Amélie?"

"Jo."

"Ta se má dobře. Ted jsem ji už pár dní neviděl. Ve středu jsme vzali děti do zábavního parku a já ji zrovna začínal

porážet v laserových hrách, když vtom jí zapípal pager. Musela jet někam někomu rozkopnout dveře a zatknout ho. Někam do Panamy, do Ekvádoru nebo někam tam. S podrobnostmi se mi nesvěřila. Tak co máte?"

"Vyšetřujeme takový případ a potřeboval bych pomoc. Věci se mají tak, že pachatel byl viděn, jak zapisuje své jméno do knihy návštěv u pultu ostrahy. Jasný?"

"Rozumím. A vy chcete ten rukopis analyzovat?"

"Ne. Problém je v tom, že žádný rukopis nemáme."

"On zmizel?"

"Jo."

"A víte jistě, že pisatel ten zápis jen nepředstíral?"

"Víme. Seděl tam strážník, který viděl, jak se na papíře objevuje inkoust. O tom není pochyb."

"Je na tom papíře něco vidět teď?"

"Vůbec nic."

Kincaid se ponuře zasmál. "To je chytré. Takže neexistuje záznam, že pachatel do té budovy vůbec vstupoval. A když pak někdo další zapsal své jméno přes něj do prázdné kolonky, zničil tím veškeré otisky, které tam pachatelův podpis případně zanechal."

"Jo."

"A co spodní list?"

Rhyme pohlédl na Coopera, který posvítíl jasným světlem z ostrého úhlu na druhý list v knize návštěv - protlačené otisky se dnes odhalovaly spíše touto metodou než nanášením tuhy na stránku. Technik však zavrtěl hlavou.

"Nic," oznámil Rhyme písmoznalcovi a zeptal se: "Takže jak ho dokázal smazat?"

"Ex-laxoval ho," prohlásil Kincaid.

"Co to je?" dotázal se Sellitto.

"Použil mizející inkoust. V branži se tomu říká ex-laxování. Staré ex-laxy obsahovaly fenolftalein, ale úřad pro potraviny a léčiva je zakázal. Když člověk rozpustil tabletu v alkoholu, vytvořil modrý inkoust se zásaditým pH a pak s ním něco napsal. Po určité době modrá barva díky působení vzduchu vymizela."

"Jasně," řekl Rhyme a vzpomněl si na základy chemie. "Oxid uhličitý ve vzduchu změnil pH inkoustu na kyselé, čímž se neutralizovala barva."

"Přesně tak. Dneska už se fenolftalein moc nevidí. Ale stejného efektu se dá dosáhnout pomocí tymolftaleinového indikátoru a hydroxidu sodného."

"Dají se ty látky někde koupit?"

"Hm." Kincaid se zamyslel. "Totiž..., minutku, zlato. Táta telefonuje... Ne, to je v pořádku. Všechny buchy vypadají v troubě neforemně. Hned tam přijdu... Lincolne? Chtěl jsem říct, že je to teoreticky skvělý nápad, ale když jsem pracoval v FBI, žádný pachatel ani špión nikdy mizející inkoust nepoužil. Je to úplná novinka, chápeš? Ale používají ho baviči." Baviči, pomyslel si Rhyme chmurně a zadíval se na tabuli s přilepenými fotografiemi nebohé Světlany Rasnikovové.

"Takže kde mohl pachatel takový inkoust sehnat?"

"S největší pravděpodobností v hračkářství nebo v prodejně kouzelnických potřeb."

Zajímavé...

"Dobrá, to by nám mohlo pomoci, Parkere."

"Přijďte někdy na návštěvu," zavolala Sachsová. "A vezměte i děti."

Rhyme se nad jejím pozváním ušklíbl. "A co kdybys taky pozvala všechny jejich přátele?" zašeptal Sachsově.

"Rovnou celou školu..."

Amélie se zasmála a syknutím ho umlčela.

Rhyme ukončil hovor a nevrle konstatoval: "Čím více se dozvídáme, tím méně toho víme."

Bedding se Saulem se ozvali s hlášením, podle něhož byla Světlana v hudební škole oblíbená a neměla tam žádné nepřátele. Stejně tak bylo nepravděpodobné, že by se jí nějaký slidil přilepil na paty v souvislosti s jejím zaměstnáním: chodila předzpívat na dětské oslavy narozenin.

Ze soudní patologie dorazil balíček. Nacházel se v něm plastový důkazní sáček obsahující stará pouta, jimiž byla oběť spoutána. Želízka zůstala uzamčená, přesně jak Rhyme poručil. Soudní patolog musel podle jeho instrukcí stlačit oběti ruce a přetáhnout pouta přes ně, poněvadž odvrtávání zámku by mohlo zničit drahocenné stopy.

"Nic podobného jsem nikdy neviděl," konstatoval Cooper a zvedl pouta, "snad jenom ve filmu."

Rhyme souhlasil. Pouta byla stará, těžká a vyrobená z nerovnoměrně ukovaného železa.

Cooper přešel štětečkem kolem uzamykacích mechanismů a poklepal na ně, ale žádnou významnou stopu neobjevil. Starožitný charakter pout však byl povzbudivou okolností, neboť omezoval počet jejich potenciálních zdrojů. Rhyme poručil Cooperovi, aby pouta vyfotografoval a vytištěné snímky rozeslal prodejcům.

Sellitovi znovu zazvonil telefon. Detektiv chvíli poslouchal a pak se zmateným výrazem řekl: "To není možné... Víte to jistě...? Jo, dobře. Díky." Zavěsil a pohlédl na Rhyma. "Já to nechápu."

"Copak?" zeptal se Rhyme, který teď rozhodně neměl náladu na další záhady.

"To byl ředitel té hudební školy. Žádného správce tam nemají."

"Ale vždyť ho ty policistky viděly," namítla Sachsová.

"Úklidová a údržbářská četa o sobotách nepracuje. Jen ve všední dny večer. A žádný z údržbářů nevypadá jako člověk, kterého popsaly ty policistky."

Žádný správce?

Sellitto se zadíval do poznámek. "Zastihly ho při zametání hned u druhých dveří. Byl..."

"Á, ztraceně," ulevil si Rhyme. "To byl on!" Pohlédl na detektiva. "Ten správce vypadal úplně jinak než pachatel, že jo?"

Sellitto nahlédl do zápisníku. "Muž kolem šedesátky, plešatý, bez plnovousu, v šedé kombinéze."

"V šedé kombinéze!" vykřikl Rhyme.

"Jo."

"To je to šedivé vlákno. Byl to převlek."

"O čem to mluvíš?" zeptal se Cooper.

"Náš pachatel zabil tu studentku. Když ho pak překvapily ty dvě policistky, oslnil je zábleskem, utekl do koncertního sálu, připravil

zápalné šňůry a digitální rekordér, aby si myslely, že je pořád uvnitř, převlékl se do úboru správce a vyběhl druhými dveřmi ven."

"Jenže ze sebe nemohl ty věci jen tak strhat jako nějaký zloděj řetízků v metru, Linku," poznamenal zaoblený detektiv.

"Jak by to, proboha, dokázal? Vždyť nebyl z dohledu těch policistek dále než nějakých šedesát vteřin."

"No dobře. Jestli pro to máš vysvětlení, které nepočítá se zásahem šůry, jsem ochoten si ho vyslechnout."

"Nech toho. Tohle by ani náhodou nešlo."

"Nešlo?" zabručel Rhyme cynicky a přijel s vozíkem blíže k tabuli, na níž Thorn nalepil digitální snímky otisků bot, které na místě činu pořídila Sachsová. "A co se takhle podívat na důkazy?" Upřel zrak na otisky pachatele a poté na otisky, které Sachsová sejmula na chodbě nedaleko od místa, kde byl zastižen údajný správce.

"Boty," oznámil.

"Jsou stejné?" zeptal se detektiv.

"Jo," přitakala Sachsová a přistoupila k tabuli. "Ecco, velikost deset."

"Kristepane," zamumlal Sellitto.

"Dobrá, takže co víme?" shrnul Rhyme. "Pachatel má něco kolem padesátky, je středního vzrůstu a postavy, bez plnovousu, má dva deformované prsty a pravděpodobně i záznam v trestním rejstříku, protože ukrývá své otisky prstů - a to je tak všechno, co o tom ztraceném chlapovi víme." Zamračil se. "Vlastně ne," zamumlal chmurně, "to není všechno. Víme ještě něco. Měl u sebe převlečení, měl vražedný nástroj... Takže je to organizovaný pachatel." Pohlédl na Sellitta a dodal: "Bude vraždit znovu."

Sachsová přikývla v zasmušilém souhlasu.

Rhyme pohlédl na Thornův rozevlátý rukopis na důkazní tabuli a uvažoval: Kde je nějaké pojítko?

Černé hedvábí, líčidlo, převleky, přestrojení, záblesky a pyrotechnika.

Mizející inkoust.

Rhyme se otočil k přítomným a pomalu řekl: "Myslím, že náš hošánek má nějaký kouzelnický výcvik."

Sachsová přikývla. "To dává smysl."

Sellitto rovněž přikývl. "Dobře. Možná. Ale jak s tím teď naložíme?"

"Mně to připadá jasné," řekl Rhyme. "Najdeme si nějakého taky." "Co nějakého?" zeptal se Sellitto. "Přece kouzelníka."

"Předved to znovu."

Kara to zatím předvedla osmkrát.

"Znovu?"

Balzac přikývl.

A tak to Kara předvedla znovu.

Uvolnění tří kapesníků, které vymyslel proslulý kouzelník a pe dagog Harlan Tarbell, spolehlivě zabírá u jakéhokoliv publika. Jeho podstata tkví v rozpletení tří různobarevných hedvábných kapes níků, které vypadají jako beznadějně zauzlované. Suverénní prove dení tohoto triku je poměrně obtížné, ale Kara se sebou zatím cítila spokojenost.

David Balzac ovšem nikoliv. "Mluvily ti mince," řekl s povzdechem. Tato velmi kritická slova v podstatě znamenají, že nějaká iluze nebo trik byly provedeny nemotorně a nápadně. Balzac, podsaditý starší muž s bílou hřívou a bradkou zažloutlou od tabáku, rozhořčeně vrtěl hlavou. Sundal z nosu silné brýle, protřel si oči a opět brýle nasadil.

"Já myslím, že to šlo hladce," protestovala Kara. "Podle mě to šlo hladce."

"Jenže tys nebyla publikum. Já ano. Tak ještě jednou."

Stáli na malém pódiu v zadní části prodejny Smoke & Mirrors, kterou Balzac koupil, když před deseti lety opustil svět magie a iluzí. V tomto na pohled odpudivém krámku prodával kouzelnické pomůcky, půjčoval kostýmy a rekvizity a pořádal bezplatná vystoupení amatérských kouzelníků pro zákazníky a místní obyvatele. Kara, která pracovala jako externí editorka časopisu Self, před rokem a půl konečně sebrala odvahu a vystoupila na pódiu - Balzakova reputace ji předtím celé měsíce odrazovala. Stárnoucí kouzelník její číslo sledoval a na konci představení ji pozval k sobě do kanceláře. Sám velký Balzac jí tam svým chraplavým, ale hedvábným hlasem sdělil, že má potenciál. Při pořádném tréninku by se z ní prý mohla stát skvělá iluzionistka, a tak jí Balzac navrhl, aby šla pracovat do jeho prodejny; on se pak stane jejím rádcem a učitelem.

Kara se před několika lety přestěhovala do New Yorku ze Středozápadu a na velkoměstský život si velmi rychle zvykla; okamžitě jí bylo jasné, co by Balzakovo "rádcovství" ve skutečnosti znamenalo, zvláště když měl za sebou čtyři rozvody a ona byla atraktivní žena o čtyřicet let mladší než on. Balzac však byl renomovaný kouzelník -pravidelně vystupoval v pořadu Johnnyho Carsona a dlouhá léta byl hvězdou lasvegaských kabaretu. Nesčetněkrát procestoval svět a znal se prakticky se všemi žijícími iluzionisty. Iluzionismus přitom představoval Kařinu vášeň a Balzac jí předložil životní nabídku, kterou bez váhání přijala.

Před první schůzkou uvedla své obranné mechanismy do stavu nejvyšší pohotovosti a byla připravena odrazit veškeré jeho návrhy. Lekce jí pak skutečně přinesla rozčarování - byť ze zcela jiného důvodu.

Balzac ji rozcupoval na kusy.

Po hodině kritizování prakticky všech složek její kouzelnické techniky se Balzac podíval do její bledé usazené tváře a vyštěkl: "Říkal jsem, že máš potenciál. Neříkal jsem, že jsi dobrá. Jestli toužíš po někom, kdo by ti leštil ego, tak to jsi na špatné adrese. Takže co: poběžíš se domů vyplakat mamince, anebo se dáš zase do práce?"

Dali se zase do práce.

Tím začal osmnáctiměsíční vztah lásky a nenávisti mezi rádcem a učněm, který Karu šest až sedm dní v týdnu udržoval v bdělém stavu do časných ranních hodin, během nichž cvičila, cvičila a cvičila. Přestože měl Balzac během kouzelnické kariéry mnoho různých asistentů, pouze ve dvou případech začal někoho skutečně zaučovat a zdálo se, že v obou případech mu mladí adeпти přinesli zklamání. V Kařině případě nehodlal nic takového dopustit.

Přátelé se Kary někdy ptali, odkud se její láska - či spíše posedlost - k iluzionismu vlastně bere. Pravděpodobně očekávali dojemný příběh o utrápeném dětství poznamenaném tyranskými rodiči a učiteli nebo alespoň otřepanou frází o ostýchavé dívce, která se ze strachu před krutými školními gangy uchýlovala do světa fantazie. Místo toho se jim však dostalo příběhu o Obyčejné dívce - veselé jedničkářce, gymnastce, která ráda peče cukroví a zpívala ve školním sboru a kterou na kouzelnickou dráhu přivedla zcela nedramatická okolnost, totiž návštěva představení Penna a Tellera v Clevelandu s parodií, na niž o měsíc později shodou náhod navázal rodinný výlet do

Las Vegas, kde se otec účastnil konference výrobců turbín. Právě tento výlet vyvolal v Kaře úžas z létajících tygrů, radost z vášnivých iluzí a bujaré nadšení z magie jako takové.

Nic hlubšího v tom nebylo. Ve třinácti letech založila Kara klub magie na Kennedyho nižší střední škole a zanedlouho již investovala veškeré peníze za hlídání dětí do časopisů o magii, instruktážních videokazet a trikových sad. Později rozšířila své podnikatelské úsilí rovněž o práci na dvorcích a odhrnování sněhu, aby měla dost peněz na návštěvy Newyorského cirkusu a Cirque du Soleil, kdykoliv tyto soubory vystupovaly v okruhu osmdesáti kilometrů.

Což ovšem neznamená, že neexistoval žádný určující motiv, který ji na tuto dráhu nasměroval a dodnes ji na ní udržoval. Naopak: tím, co Karu hnalo stále kupředu, byly snadno čitelné výrazy nadšeného překvapení na tvářích diváků - ať už šlo o dvě desítky příbuzných u večeře během svátků Díkůvzdání (kteréžto vystoupení vyvrcholilo hbitými eskamotérskými kousky a levitující kočkou, byť bez propadla, neboť je otec nechtěl Kaře v podlaze obývacího pokoje povolit), anebo o studenty a rodiče na středoškolské přehlídce talentů, kde musela Kara dvakrát přidávat za potlesku vestoje.

Život s Davidem Balzakiem se však od těchto triumfálních vystoupení diametrálně lišil; během posledního roku a půl předpádal Karu občas pocit, že ztratila veškerý talent, který kdysi měla.

Jenže právě ve chvílích, kdy se chystala se všim praštit, Balzac vždy jen tak přikývl a nabídl jí nejchabější představitelný úsměv. Několikrát přitom dokonce řekl: "To byl úhledný trik."

V takových okamžicích byl Karin svět úplný.

Zbytek jejího života se však do značné míry rozplynul jako pára nad hrncem, neboť Kara trávila stále více času v prodejně, starala se o knihy a inventář, počítala výplaty a spravovala Balzakovy webové stránky. Jelikož jí však Balzac neplatil mnoho, potřebovala další zaměstnání, a tak dělala práce, které alespoň okrajově souvisely s jejím diplomem z angličtiny - vesměs vytvářela obsah webových stránek jiných kouzelníků a divadel. Přibližně před rokem se stav její matky začal zhoršovat a jedináček Kara s ní od té doby trávila veškerý volný čas.

Vyčerpávající život.

Jenže Kara ho prozatím dokázala zvládnout. Za pár let ji Balzac prohlásí za schopnou samostatného vystoupení a ona s jeho požehnáním a kontakty na producenty vyrazí do celého světa.

Pevně se chyt', holka, jak by teď možná řekla Jaynena, a udrž se na tom cválajícím koni.

Kara nyní znovu provedla Tarbellův trik se třemi kapesníky. Bal-zac odklepal popel z cigarety na podlahu a zamračil se. "Levý ukazováček o něco výš."

"Tys ten uzel viděl?"

"Kdybych ho neviděl," odsekl Balzac vztekle, "proč bych ti říkal, abys zvedla ukazováček? Zkus to znovu."

Ještě jednou.

A ten zatracený ukazováček o něco výš, ksakru.

Frrrrr... Propletené kapesníky se náhle rozdělily a vyletěly do vzduchu jako oslavné vlajky.

"A," řekl Balzac. A neznatelně přikývl.

Což nebyl právě tradiční projev chvály. Ale Kara se již naučila spokojit se i s "a".

Odložila rekvizity a postavila se za pult přeplněného krámku, aby zaevidovala zboží, které do prodejny dorazilo v pátek odpoledne.

Balzac se vrátil k počítači, na kterém psal pro své webové stránky článek o Jasperu Maskelyneovi, britském kouzelníkovi, který během druhé světové války vytvořil zvláštní vojenskou jednotku, jež při boji proti Němcům v

severní Africe využívala iluzionistické metody. Balzac psal články z paměti, bez poznámek či sbírání látky. Právě to bylo na Davidu Balzakovi typické - jeho znalosti magie byly stejně hluboké jako jeho povaha labilní a prchlivá.

"Slyšels, že je ve městě Cirque Fantastique?" zavolala na něj Kara. "Zahajují dneska."

Starý iluzionista cosi zabručel. Právě si měnil brýle za kontaktní čočky. Byl si totiž velmi dobře vědom důležitosti kouzelníkovy image, a tak se před jakýmkoliv publikem včetně svých zákazníků vždy snažil vypadat co nejlépe.

"Půjdeš tam?" nedala se Kara odbýt. "Myslím, že bychom tam měli jít."

Cirque Fantastique, konkurent staršího a většího Cirque du Soleil, představoval budoucí generaci cirkusů. Jeho program kombinoval tradiční cirkusové postupy se starodávnou commedia dell'arte, soudobou hudbou a tancem, avantgardním performančním uměním a pouliční magií.

David Balzac však byl ze staré školy: Las Vegas, Atlantic City, The Late Show. "Proč měnit něco, co funguje?" říkával nabručeně.

Kara nicméně Cirque Fantastique milovala a byla odhodlána Bal-zaka na představení dostat. Než však ze sebe stačila vychrlit argumenty a přesvědčit ho, aby ji na představení doprovodil, otevřely se dveře, do prodejny vešla atraktivní rusovlasá policistka a zeptala se, zda může hovořit s majitelem.

"To jsem já. Jsem David Balzac. Co si přejete?"

"Vyšetřujeme případ," vysvětlila policistka, "v němž figuruje člověk, který by mohl mít nějaký kouzelnický výcvik. A tak kontaktujeme prodejny kouzelnických potřeb ve městě v naději, že nám budete schopni pomoci."

"Jako že někdo někde dělá nějaké podfuky?" zeptal se Balzac lehce provinilým tónem a Kara jeho pocity sdílela. V minulosti byla magie často spojována s podvodníky - eskamotéři se například živili kapesními krádežemi a šarlatánští jasnoživci přesvědčovali pomocí iluzionistických metod rodinné příslušníky zemřelých, že s nimi komunikují jejich duchové.

Ukázalo se však, že policistčina návštěva má poněkud jiný důvod.

"Po pravdě řečeno," řekla žena a pohlédla nejprve na Karu a poté na Balzaka, "se jedná o vraždu."

7

"Mám tu seznam věcí nalezených na místě činu," sdělila Amélie Sachsová majiteli. "Zajímalo by mě, jestli jste je pachatel nemohl prodat vy."

Balzac převzal papír, který mu policistka podala, a Sachsová se rozhlédla po prodejně. Černě natřený interiér Smoke & Mirrors připomínající jeskynní sluj se nacházel mezi prodejny fotografických potřeb v manhattanské čtvrti Chelsea. Páchlo to zde plísní a chemikáliemi - a také plasty a tělesnými pachy ze stovek kostýmů, které visely jako schlíplý zástup lidí na věšácích opodál. Umouněné skleněné pulty, z nichž polovina byla prasklá a slepená průhlednou páskou k sobě, obsahovaly balíčky karet, kouzelnické proutky, falešné mince a zaprášené krabice s kouzelnickými sadami. Replika příšery z filmové série Vetřelec ve skutečné velikosti stála hned vedle masky a kostýmu princezny Diany. (STAŇTE SE PRINCEZNOU PARTY! stálo na kartičce, jako by nikdo v prodejně netušil, že je Diana již mrtvá.)

Balzac poklepal na seznam a kývl k pultům. "Myslím, že vám moc nepomůžu. Některé z těch věcí samozřejmě prodáváme. Ale stejně tak je prodávají všechny prodejny kouzelnických rekvizit v zemi. A taky spousta hračkářství." Sachsová si všimla, že majitel věnoval studiu seznamu pouhých pár vteřin. "A co tohle?" Ukázala mu fotografii starých pout.

Balzac si ji zběžně prohlédl. "V eskapologii - jako v unikáriství - se vůbec nevyznám."

Tohle má být odpověď? "Znamená to, že je nepoznáváte?"

"Ano."

"Je to velmi důležité," naléhala Sachsová.

Mladá žena s nápadnými modrými očima a černými nehty se zadívala na snímek. "To jsou Darby," řekla. Muž na ni chladně pohlédl. Dívka na okamžik zmlkla a poté dodala: "Služební pouta Scotland Yardu z devatenáctého století. Používá je spousta eskapologů. Taky Houdini je měl v oblíbeně."

"Odkud mohou pocházet?"

Balzac se netrpělivě zhoupl na kancelářské židli. "To nevíme. Jak jsem říkal, s tímhle oborem nemáme žádné zkušenosti." Dívka souhlasně přikývla. "Ale nejspíš někde existují nějaká eska-pologická muzea, se kterými byste se mohli spojit."

"A až doplníš zásoby," řekl Balzac asistentce, "potřebuju, abys vyřídila tyhle objednávky. Když jsi včera večer odešla, přišlo jich ještě dvanáct." Zapálil si cigaretu.

Sachsová mu znovu podala seznam. "Říkal jste, že některé z těch položek prodáváte. Vedete si záznamy o zákaznících?"

"Chtěl jsem říct podobné položky. A žádné záznamy o zákaznících si nevedeme."

Po dalším výslechu ho Sachsová donutila přiznat, že má stále k dispozici poslední záznamy z objednávkové služby a prodeje přes internet. Když však mladá asistentka tyto údaje prošla, nenalezla nikoho, kdo by tímto způsobem zakoupil předměty uvedené na policejním seznamu.

"Je mi líto," prohlásil Balzac. "Rád bych vám pomohl více."

"Totiž, taky bych ráda, kdybyste nám pomohl více," řekla Sachsová a předklonila se. "Protože ten člověk zavraždil ženu a unikl pomocí kouzelnických triků. Navíc se obáváme, že bude vraždit znovu."

Balzac se znepokojeně zamračil a řekl: "Příšerné... Víte co, zkuste to v East Side Magic and Theatrical. Ti jsou větší než my."

"Tam už teď máme dalšího člověka."

"Ach tak."

Sachsová nechala uplynout chvíli ticha a poté řekla: "Kdyby vás ještě něco napadlo, ocenila bych, kdybyste mi zavolali." Načež vykouzlila úsměv dobré státní zaměstnankyně, konkrétně seržantky newyorské policie ("Nezapomeň, vztahy uvnitř komunity jsou stejně důležité jako kriminální vyšetřování.").

"Hodně štěstí, policistko," utrousil Balzac.

"Díky."

Ty lhostejný parchante.

Kývnutím se rozloučila s mladou ženou a pohlédla na pěnový kelímek, z něhož dotyčná popíjela. "Hele, nevíte, kde tady dělají slušnou kávu?"

"Na rohu Páté a Devatenácté," odvětila dívka.

"A taky tam jsou dobré bagety," dodal Balzac - když mu teď již nehrozilo žádné riziko ani námaha, byl najednou ochotný.

Venku Sachsová zamířila na Pátou Avenue a vyhledala doporučenou kavárnu. Vešla dovnitř a koupila si cappuccino. Opřela se o úzký mahagonový bar před poprskaným oknem, upila horkého nápoje a sledovala život obyvatel Chelsea v sobotu dopoledne - prodavačů z místních prodejen oděvů, komerčních fotografů s asistentkami, bohatých kariéristu obývajících obrovské tovární přestavby, chudých umělců, mladých i starých milenců či jednoho až dvou pomatených grafomanů se zápisníky.

A také jedné asistentky z prodejny kouzelnických potřeb, která právě vstupovala do kavárny.

"Ahoj," řekla, poručila si velkou kávu, nasypala do ní cukr a připojila se k Sachsové u baru. Měla krátké červenofialové vlasy a přes rameno nesla obnošenou kabelku z falešné zebří kůže.

V prodejně Smoke & Mirrors se Sachsová zeptala na kávu jen proto, že jí asistentka předtím věnovala spiklenecký pohled; zdálo se, že jí chce něco říci bez přítomnosti Davida Balzaka.

Nyní žiznivě upila hlt kávy a řekla: "S Davidem je ten problém, že..."

"Že je neochotný?"

Dívka se zamračeně zamyslela. "Jo. To je docela výstižné. Ničemu, co nesouvisí s jeho světem, nevěří a nechce se toho účastnit. Báł se, že by se z nás pak stali svědci nebo něco takového. A já se podle něj nemám rozptylovat."

"Od čeho?"

"Od své profese."

"Od magie?"

"Jo. Víte, on je spíš můj učitel než můj šéf."

"Jak se jmenuje?"

"Kara - to je moje umělecké jméno, ale většinou ho používám i normálně." Bolestný úsměv. "Rozhodně je lepší než to, které mi milostivě dali rodiče."

Sachsová zvědavě zvedla obočí.

"Bude to naše tajemství."

"Takže," začala Sachsová, "proč ses na mě v té prodejně tak dívala?"

"S tím seznamem má David pravdu. Ty věci se dají koupit kdekoliv, v kterékoliv prodejně. Nebo i na internetu na stovkách různých míst. Ale pokud jde o ta pouta, o ta Darby... Ta jsou vzácná. Měla byste zavolat do Houdiniho a eskapologického muzea v New Orleansu. To je nejlepší muzeum na světě. Uniky jsou jedním z mých koníčků. Ale jemu to neříkám." Kara položila uctivý důraz na zájmeno "jemu". "David je tak trochu umíněný... Můžete mi říct, co se stalo? S tou vraždou?"

Za normálních okolností Sachsová jen velmi obezřetně sdělovala informace o aktivním případu, ale tentokrát věděla, že potřebují pomoc, a tak Kaře nastínila průběh vraždy a následného úniku.

"Eh, to je příšerné," zašeptala mladá žena.

"Jo," připustila Sachsová tiše. "To je."

"Ale pokud jde o to zmizení... Asi byste měla něco vědět, policistko... Počkejte, jste vůbec policistka? Nebo vám mám říkat spíš detektivko nebo tak nějak?"

"Říkej mi Amélie." Sachsová se oddala krátké vzpomínce na dnešní excelentní výkon u praktické zkoušky.

Prásk, prásk...

Kara znovu usrkla kávu, usoudila, že není dostatečně sladká, odšroubovala víčko cukřenky a nasypala si do nápoje další cukr. Sachsová sledovala její zručné prsty a pak se zadívala na své vlastní nehty, z nichž dva byly okousané a měly krvavé záděry. Dívčiny nehty byly naopak dokonale opilované a v jejich lesklém černém laku se v přesných miniaturách odrážela stropní světla. Amélie Sachsová pocítila záškub žárlivosti na vzhled Kařiných nehtů i na její sebeovládání, které je udržovalo v tak dokonalém stavu, ale pak tyto myšlenky rychle uložila k ledu.

"Víš, co to je iluze?" zeptala se jí Kara.

"David Copperfield," odvětila Sachsová a pokrčila rameny. "A Houdini."

"Copperfield ano. Houdini ne - ten dělal úniky. Iluze jsou totiž něco jiného než eskamotérství nebo mikromagie, jak to nazýváme. Třeba..." Kara zvedla v prstech čtvrták, který jí vrátila servírka, zavřela dlaň, a když ji opět rozevřela, mince byla pryč.

Sachsová se zasmála. "Kam se, ksakru, poděla?"

"Tohle bylo eskamotérství. Zatímco iluze jsou triky s velkými předměty, lidmi nebo zvířaty. To, co jsi mi právě popsala a co zřejmě

provedl ten pachatel, je klasický iluzionistický trik. Říká se mu 'Zmizelý člověk'."

"Zmizelý člověk?"

"Ano. Například já jsem právě ‚zmizela‘ tu minci."

"Pokračuj."

"Obvykle se to provádí trochu jinak, než jak jsi mi to popsala, ale v zásadě jde vždy o to, že iluzionista unikne z uzamčené místnosti. Publikum přitom vidí, jak přímo na pódiu do té místnosti vchází - vidí to ale jen proto, že za ní stojí velké zrcadlo. Slyší, jak iluzionista buší na stěny, ale pak asistenti ty stěny strhnou a on je pryč. Jeden z asistentů se otočí a ukáže se, že je to vlastně on."

"Jak je to možné?"

"V zadní stěně té místnosti jsou totiž dveře. Iluzionista se zahalí do velkého kusu černého hedvábí, takže ho publikum v zrcadle nevidí, a jakmile vstoupí do místnosti, protáhne se zadními dveřmi ven. Do jedné stěny je zabudován reproduktor, takže to podle zvuků vypadá, že je iluzionista celou dobu uvnitř a buší na stěny. A když iluzionista vyjde z místnosti ven, rychle se za hedvábím převlékne do kostýmu asistenta."

Sachsová přikývla. "To je ono, přesně tak to bylo. A nedá se nějak obstarat krátký seznam lidí, kteří tenhle trik ovládají?"

"Bohužel ne - na to je příliš běžný."

Zmizelý člověk...

Sachsová si vzpomněla, že se vrah velmi rychle převlékl, aby se učinil starším, a také si vzpomněla na Balzakovu neochotu spolupracovat i na chladný - téměř sadistický - výraz v jeho očích, když hovořil s Karou. Otočila se k dívce.

"Potřebuji se tě na něco zeptat. Kde byl dnes dopoledne on?"

"Kdo?"

"Pan Balzac."

"Tady. Teda, myslím v baráku. Bydlí přímo nad prodejnou... Počkej, snad si nemyslíš, že v tom má prsty on?"

"My tyhle otázky musíme pokládat," řekla Sachsová nezávazně. Avšak Karu jako by její dotaz spíše pobavil než znepokojil. Zasmála se. "Hele, já vím, že je mrzutý a že má v sobě takovou..., asi bys řekla nabroušenost. Je náladový. Ale nikdy by nikomu neublížil."

Sachsová přikývla, ovšem pak se přesto zeptala: "Ale i tak: nevíš, kde byl dnes v osm ráno?"

Kara přitakala. "Jo, byl v prodejně. Otevřel dřív, protože nějaký jeho přítel má ve městě vystoupení a potřeboval si půjčit pár rekvizit. Volala jsem mu, že se trochu zpozdím."

Sachsová pokývala hlavou a na okamžik se odmlčela. "Můžeš se na chvíli uvolnit z práce?" zeptala se nakonec.

"Já? Né, to je vyloučeno." Kara se rozpačitě usmála. "Už teď se mi jen se štěstím podařilo vypadnout. Musím v prodejně zařídít tisíc věcí. A pak budu tři až čtyři hodiny nacvičovat s Davidem na zítřejší představení. Den před vystoupením mě nenechá zahálet. Musím..."

Sachsová se jí upřeně zadívala do sytě modrých očí. "My se opravdu bojíme, že ten člověk zabije někoho dalšího."

Kara zabodla pohled do lepkavého mahagonového baru.

"Prosím. Bude to jen pár hodin. Prohlídněš s námi důkazy. A zúčastníš se brainstormingu."

"On mě nepustí. To neznáš Davida."

"Ale zato vím, že nedopustím, aby přišel k úrazu někdo další, pokud existuje způsob, jak tomu zabránit."

Kara dopila kávu a nepřítomně si začala pohrávat s kelímkem. "Používat naše triky k vraždění...,“ zašeptala zděšeným hlasem.

Sachsová neřikala nic a nechala za sebe argumentovat ticho.

Nakonec se mladá žena zašklebila. "Mám matku v domově. Pobývá střídavě tam a v nemocnici. Pan Balzac to ví. Snad bych mu mohla říct, že se za ní musím podívat."

"Opravdu bychom ocenili tvou pomoc."

"Ach jo. Vymlouvat se na nemocnou matku... Bůh mi za to pěkně vyčítá."

Sachsová znovu pohlédla na Kařiny dokonalé černé nehty. "Hele, ještě jedna věc. Kam se poděl ten čtvrták?"

"Koukni se pod kelímek," odvětila dívka.

To není možné. "No to určitě."

Sachsová zvedla kelímek. Mince ležela pod ním.

"Jak jsi to dokázala?" zeptala se užasle Amélie.

Kara jí místo odpovědi nabídla tajemný úsměv. Kývla na oba kelímky. "Dáme si na cestu ještě kafe." Zvedla minci.

"Hlava - platíš ty, orel - platím já. Na dva vítězné." Hodila minci do vzduchu.

Sachsová přikývla. "Platí."

Mladá žena chytila minci, podívala se do sevřené dlaně a zvedla hlavu. "Říkali jsme na dva vítězné, že jo?"

Sachsová přitakala.

Kara roztáhla prsty. Na dlani jí ležely dva deseticenty a pěticent. Deseticenty ležely hlavou nahoru. Po čtvrtáku se slehla země. "Jak tak koukám, asi platíš ty."

8

"Lincolne, to je Kara."

Rhyme poznal, že Sachsová ženu varovala, ale mladá kouzelnice přesto překvapeně zamžourala a upřela na něj. Pohled. Ten, který tak dobře znal a jež obvykle doprovázel Úsměv.

Byl to onen proslulý pohled typu "nekoukej se mu na tělo", následovaný úšklebkem typu "jé, vy jste postižený, ani jsem si nevšimla".

V tu chvíli Rhyme věděl, že tato dívka bude odpočítávat vteřiny, aby se mohla co nejrychleji ztratit z jeho společnosti. Drobná mladá žena vstoupila do jídelny-laboratoře v Rhymově domě. "Dobrý den. Moc mě těší." Jejich pohledy se zaklesly do sebe. Aspoň že nevyrazila proti němu a poté neprovedla lehký záklon, což mu vždy prozradilo, že v sobě návštěvník dusí podání ruky a vzápětí se chvěje hrůzou nad vlastním faux pas.

No dobrá, Karo. Žádný strach. Vyklop tomu mrzákovi svoje postřehy a pak můžeš vypadnout.

Rhyme ji věnoval navlas stejný povrchní úsměv a prohlásil, že i jeho moc těší, že ji poznává.

Což přinejmenším z profesního hlediska nemyslel ironicky - ukázalo se, že Kara je jediný kouzelník, jehož se jim podařilo lapit. Nikdo ze zaměstnanců ostatních prodejen ve městě jim nikterak nepomohl a zároveň měli všichni na dobu vraždy alibi.

Sachsová Kaře představila Lona Sellitta a Mela Coopera. Thorn přikývl a učinil jednu z věcí, jimiž už byl proslulý, přestože se to Rhy-movi mnohdy nelíbilo: nabídl Kaře občerstvení.

"My tady vážně nejsme na kostelním dýchánku, Thorne," zabručel Rhyme.

Kara s díky řekla, že si nic nedá, ale Thorn prohlásil, že na nabídce trvá.

"No tak třeba kávu," poddala se Kara.

"Už se nese."

"Černou. S cukrem. Nebo možná se dvěma."

"My vážně...", začal Rhyme.

"Udělám ji pro všechny," oznámil ošetřovatel. "Uvařím celou konvici. A přinesu nějaké bagety."

"Ve volném čase si klidně můžeš otevřít restauraci," obořil se na něj Rhyme. "Aby ses někde ventiloval."

"V jakém volném čase?" ozvala se pohotově odpověď a štihlý světlavý ošetřovatel zamířil do kuchyně.

"Policistka Sachsová," oslovil kriminalista tentokrát Karu, "nám sdělila, že máte znalosti, které by nám snad mohly pomoci."

"Doufám, že ano." Další podrobná prohlídka Rhymova obličejce. A zase ten Pohled. Tentokrát detailnější.

Prokristapána, tak už něco řekni. Zeptej se mě, jak se mi to stalo. Zeptej se mě, jestli to bolí. Zeptej se mě, jaké je močit do trubičky.

"Hele, jak mu vlastně budeme říkat?" Sellitto poklepal na horní okraj důkazní tabule. Mnozí policisté dávají pachatelům - nebo také "neznámým subjektům" - přezdívky, dokud neodhalí jejich skutečnou identitu. "Co třeba 'Kouzelník'?"

"Ne, to zní moc krotce," namítl Rhyme a pohlédl na fotografie obětí. "Navrhuju 'Kejklíř'." Sám se tomuto svému emocionálnímu návrhu podivil.

"Klidně."

Detektiv napsal pachatelovu přezdívku na horní okraj tabule rukopisem znatelně méně elegantním, než byl ten Thornův.

Kejklíř...

"A teď se podíváme, jestli ho dokážeme zase zhmotnit," prohlásil Rhyme.

"Pověz jim o Zmizelém člověku," vybidla Sachsová Karu.

Mladá žena si prohrábla rukou chlapecké vlasy a popsala iluzio-nistický trik, který zněl téměř totožně jako číslo, jež Kejklíř vystříhl v hudební škole.

Na závěr dodala málo povzbudivou zprávu: totiž že tento trik ovládá většina iluzionistů.

"Nastiňte nám, jak tyhle triky provádí," požádal ji Rhyme. "Myslím metody. Abychom věděli, co od něj čekat, pokud se pokusí napadnout někoho dalšího."

"Chcete, abych vám zvedla plachtu, co?"

"Zvedla...?"

"Plachtu," dodala Kara a vysvětlila: "Víte, každý jevištní trik se skládá z efektu a metody. Efektem je to, co publikum vidí. Znáte to:

levitující dívka, mince propadající skrz pevný stůl. Metodou je pak mechanismus, pomocí něhož kouzelník své triky provádí - dívku drží lana, mince se chytají do dlaně a zároveň se jiné mince spouštějí z konstrukce pod stolem."

Efekt a metoda, pomyslel si Rhyme. Vlastně se to podobá mé práci: efektem je dopadení pachatele, i když se zdá neviditelný. A metodou je věda a logika, která nám to umožňuje.

"Zvednout plachtu," pokračovala Kara, "znamená prozradit metodu nějakého triku. Tak jako jsem to právě udělala já - vysvětlila jsem vám podstatu Zmizelého člověka. Je to citlivá záležitost - pan Balzac, můj učitel, bojuje proti všem kouzelníkům, kteří na veřejnosti zvedají plachtu a prozrazují metody ostatních."

Do místnosti vjel Thorn s táckem na servírovacím vozíku a nalil kávu každému, kdo si přál. Kara vhodila do svého šálku cukr a rychle usrkla, přestože Rhymovi připadal nápoj nesnesitelně horký. Zadíval se na osmnáctiletou skotskou whisky na polici na protější stěně. Thorn si jeho pohledu všiml a zarazil ho: "Je teprve dopoledne. Ani o tom neuvažuj."

Sellitto vrhl podobně lačný pohled na bagety. Dopřál si však jen půlku bez taveného sýru a při každém kousnutí se zatvářil zmučeně.

Postupně s Karou prošli všechny důkazní položky. Mladá žena si je pečlivě prohlédla a sdělila vyšetřovatelům nepříznivou zprávu: totiž že většina jejich důkazů může pocházet ze stovek různých zdrojů. Pro vaz, který prý dokáže měnit barvu, se prodává v hračkářství F.A.O. Schwarz i ve stovkách prodejen kouzelnických potřeb v zemi. Uzel prý

používal při představeních Houdini, když měl v plánu při úniku přerezat provaz; pro svázaného účinkujícího totiž bylo prakticky nemožné uzel rozmotat.

"I bez těch pout," dodala Kara tiše, "neměla ta holka sebemenší možnost úniku."

"A je málo používaný? Myslím ten uzel?"

Kara vysvětlila, že nikoliv - zná ho prý každý člověk se základními znalostmi o Houdiniho číslech.

Ricinový olej v líčidle podle Kary znamenal, že pachatel používá velmi realistická a trvanlivá divadelní líčidla, a latex - přesně jak se Rhyme domníval - pravděpodobně pocházel z falešných návrstů na prsty, které rovněž tvoří oblíbený nástroj kouzelníků. Zdrojem algi-nátu podle Kary nebyla žádná stomatologická práce, ale používal se

pro výrobu forem pro odlévání latexu, podle všeho na prsty nebo na umělou pleš, kterou měl pachatel na hlavě, když se vydával za správce. Mizející inkoust byl spíše novinkou, přestože jej někteří iluzionisté příležitostně při vystoupeních používali.

Pouze několik položek bylo podle Kařina názoru nezvyklých: například obvodová deska (kterou Kara označila za "opičku" - rekvizitu, již publikum nevidí). Tu si však pachatel vyrobil sám. Rovněž pouta Darby byla velmi vzácná. Rhyme poručil, aby někdo prověřil eskapologické muzeum v New Orleansu, o němž se Kara zmínila, a Sachsová při té příležitosti navrhla, aby využili nabídky pomoci ze strany policistek Franciscovichové a Ausoniové - tento úkol se pro dvojici dychtivých mladých strážkyň zákona dokonale hodil. Rhyme souhlasil a Sellitto to zařídil u ředitele oddělení pochůzkových služeb.

"A co ten jeho únik?" zeptal se Sellitto. "Jak se mohl tak rychle převléct do správcovských šatů?"

"Říká se tomu 'protetická magie'," vysvětlila Kara. "Jde o rychlé převlékání. Je to jedna věc, které se už léta učím. Já osobně to provádím pouze v rámci svých vystoupení, ale existují kouzelníci, kteří nic jiného nedělají. Někdy to může být úžasné. Před pár lety jsem viděla Artura Brachettiho. Během jednoho vystoupení se stihl čtyřicetkrát až padesátkrát převléknout - někdy i za méně než tři vteřiny."

"Tři vteřiny?"

"Jo. Víte, opravdoví umělci v převlékání si nemění jen svršky. Jsou to taky herci. Dokážou měnit chůzi, držení těla, mluvu. Člověk si všechno připraví předem. Ty šaty jsou strhávací - drží na patentkách nebo na suchém zipu. Převážná část rychlého převlékání je ve skutečnosti rychlým svlékáním. Navíc jsou ty šaty vyrobeny z velmi tenkého hedvábí nebo nylonu, takže se jich dá nosit několik vrstev. Já mám někdy pod horním kostým pět různých převleků."

"Z hedvábí?" zeptal se Rhyme. "Našli jsme šedá hedvábná vlákna," vysvětlil. "Policistka na místě činu ohlásila, že správce měl na sobě šedou uniformu. Ta vlákna byla odřena - jakoby vyhlazená do matné úpravy."

Kara přikývla. "Takže se pak nelesknou, ale vypadají jako bavlna nebo plátno. Taky používáme stlačitelné klobouky a kufry, falešné obuvní svršky, teleskopické deštníky a různé další rekvizity, které se dají ukrýt někde na těle. A samozřejmě paruky."

Odmlčela se a pokračovala: "Když si chcete změnit obličej, je ze všeho nejdůležitější obočí. Změňte si obočí a vaše tvář vypadá o šedesát, sedmdesát procent jinak. Potom stačí přidat nějakou proteti-ku - říkáme tomu 'aparátky'. Vesměs jde o latexové proužky a vycpávky, které se nalepují pomocí klovatiny. Umělci v převlékání zkoumají základní obličejové rysy nejrůznějších ras u obou pohlaví. Dobrý protetický umělec se vyzná v proporcích ženského i mužského obličeje a během několika vteřin si dokáže změnit pohlaví. Zároveň zkoumáme psychologické reakce na obličejové výrazy - dokážeme se stát hezkými, ošklivými, strašidelnými, sympatickými nebo i chudobnými. Vlastně čímkoliv."

Tato kouzelnická esoterika byla sice zajímavá, ale Rhyme potřeboval konkrétní návrhy. "Dokážete nám dát nějakou konkrétní radu, která nám ho pomůže najít?"

Kara zavrtěla hlavou. "Nenapadá mě nic, co by vás přivedlo na stopu nějaké konkrétní prodejny nebo jiného místa. Ale měla bych pár obecných pravidel."

"Poslouchám"

"Skutečnost, že použil měňavý provaz a návleky na prsty, mi prozrazuje, že se vyzná v eskamotérství. Což znamená, že bude zběhlý v kapsářství, ukrývání zbraní či nožů a podobných věcech. Snadno člověku uzme klíče a identifikační průkaz. Kromě toho je mistrem rychlých převleků a asi vám nemusím říkat, jaké vám tohle bude dělat problémy. Ale co je důležitější: to provedení Zmizelého člověka, ty zápalné šňůry a traskavé žabky, ten mizející inkoust, černé hedvábí a blýskavá bavlna, to všechno znamená, že je to iluzionista z klasické školy."

Kara znovu vysvětlila rozdíl mezi eskamotérem a skutečným iluzionistou, který při vystoupení používá lidi a velké předměty.

"A proč je to pro nás důležité?"

Kara přikývla. "Protože iluze je něčím více než pouhou fyzickou technikou. Iluzionisté se zabývají psychologií obecnostva a vytvářejí celé dlouhé scénáře, aby diváky ošálili - nejen jejich oči, ale i jejich mysl. Nejde jim o to, aby vás rozesmáli, když nechají zmizet čtvrták; chtějí, abyste z celého srdce uvěřili, že všechno, co vidíte, vypadá takhle, zatímco ve skutečnosti je to přesně naopak. Existuje jedna věc, kterou budete muset mít neustále na paměti. A nikdy na ni nezapomenout."

"Jaká?" zeptal se Rhyme.

"Odvedení pozornosti... Pan Balzac tvrdí, že právě toto je tělem i duší iluzionismu. Slyšeli jste to rčení, že ruka je rychlejší než oko? Tak tohle není pravda. Oko je vždycky rychlejší. A tak iluzionisté ošálí oko, aby si nevšimlo, co dělá ruka."

"Chcete říct svedení ze stopy a rozptýlení publika?" zeptal se Sellitto.

"To k tomu patří. Odvedení pozornosti znamená nasměrování obecnosti z místa, kde si ho nepřejete, na místo, kde si ho přejete. Pan Balzac mi vtulou do hlavy celou řadu pravidel - například že si obecnost nevšímá známých věcí, ale přitahují ho novinky. Lidé si nevšímají řady podobných předmětů, ale zaměřují se na to, co je něčím jiné. Ignorují předměty či lidi, kteří stojí klidně, ale přitahuje je pohyb. Chcete něco učinit neviditelným? Tak to zopakujte čtyřikrát či pětkrát po sobě a diváci se velmi rychle začnou nudit a jejich soustředění upadne. Pak se vám mohou dívat přímo na ruce a stejně neuvidí, co s nimi děláte. Jsou otupělí.

Váš pachatel bude zřejmě používat dva druhy odvedení pozornosti: to první je fyzické. Sledujte mě." Kara se postavila vedle Sachsové a zadívala se na vlastní pravici, kterou velmi pomalu zvedla a s přimhouřenými očima ji namířila na stěnu. Nakonec ji opět svěřila. "Vidíte, teď jste se mi dívali na ruku a do směru, kterým ukazovala. Dokonale přirozená reakce. Přitom jste si pravděpodobně nevšimli, že jsem zatím levou rukou sebrala Amélii pistolí."

Sachsová sebou lehce trhla, sklopila oči a uviděla, že Kařiny prsty skutečně vytáhly jejího glocka částečně z pouzdra.

"Na to pozor," řekla a zastrčila zbraň zpátky.

"A teď se podívejte támhle do rohu." Kara znovu zvedla pravou ruku. Tentokrát se však Rhyme i ostatní přirozeně zaměřili na její levici.

"Teď jste z mé levačky nespustili oči, co?" Zasmála se. "Ale nevšimli jste si, že jsem zatím nohou zastrčila ten bílý předmět za stůl."

"Moje mísa," utrousil Rhyme zatrpklé - byl podrážděný, že se nechal znovu ošálit, ale zároveň cítil radost, že zaznamenal jeden až dva body, když bez okolků odhalil choulostivou podstatu předmětu, jímž mladá žena právě pohnula.

"Vážně?" zeptala se nevzrušeně Kara. "Ale to není jenom mísa. Je to taky odvedení pozornosti. Protože zatímco jste se teď na ni

dívali, sebrala jsem druhou rukou tohle. Tady máš," řekla Sachsová. "Je to snad něco důležitého?" A vrátila policistce sprej se slzným plynem.

Sachsová se zamračila a prohlédla si opasek, aby si na něj znovu zavěsila sprej a přesvědčila se, zda jí nechybí ještě něco jiného.

"Takže to bylo fyzické odvedení pozornosti. To je docela snadné. Druhým typem je odvedení psychologické. To už je těžší. V publiku nesedí žádní hlupáci. Vědí, že se je pokusíte ošálit. Kvůli tomu přece na představení přišli, že? A tak se snažíme podezíravost obecnosti omezit, nebo dokonce eliminovat. Nejdůležitějším aspektem psychologického odvedení pozornosti je přirozené chování. Vystupujete a říkáte věci, které odpovídají tomu, co publikum očekává. Ale pod povrchem přitom provádíte kousky, že by vás za ně publikum..." Kara zmlkla, neboť si uvědomila, jak málo chybělo, aby použila slovo, které vystihovalo dnešní smrt mladé studentky.

"Naopak když něco provedete nepřirozeně," pokračovala, "okamžitě se na vás upřou zraky diváků. Tak já teď třeba řeknu, že ti budu číst myšlenky, a přitom udělám tohle." Položila Sachsová ruce na spánky a na chvíli zavřela oči. Nakonec odstoupila a vrátila Sachsově náušnici, kterou jí právě vyvlekla z levého ucha.

"Vůbec nic jsem necítila."

"Ovšem publiku je okamžitě jasné, jak jsem to provedla - protože když se někoho dotknu a předstírám, že mu čtu myšlenky, většina lidí tomu stejně neuvěří, jelikož to není přirozené. Něco jiného je, když prohlásím, že součástí nějakého triku je zašeptání slova, které nikdo jiný neuslyší." Naklonila se Sachsová k uchu a přiložila si pravou ruku k ústům. "Vidíš, tohle je přirozené gesto."

"Jenže s druhou náušnicí jsi neuspěla," prohlásila Sachsová a zasmála se. Sotva se k ní totiž Kara přiblížila, zakryla si ucho rukou.

"Zato jsem ti zmizela náhrdelník. Je fuč."

Dokonce ani Rhyme se neubráníl uznání - a pobavení, když sledoval, jak se Sachsová dotýká krku a hrudníku, usmívá se, ale zároveň jí štké, že neustále o něco přichází. Sellitto se řehotal jako malé dítě a také Mel Cooper se načas vzdal zkoumání důkazů a přihlížel představení. Sachsová se rozhlédla kolem sebe a pak upřela oči na Karu, která jí ukázala prázdnou pravou ruku. "Je fuč," zopakovala.

"Jenže," řekl Rhyme podezíravě, "já jsem si všiml, že máte levou ruku za zády zaťatou v pěst. Což je mimochodem dosti nepřirozené gesto. Takže předpokládám, že je ten náhrdelník tam."

"Á, vy jste dobrý," uznala Kara. A pak se rozesmála. "Jenže bohužel ne ve sledování pohybu." Rozevřela levou dlaň a i ta byla prázdná.

Rhyme se zaškaredil.

"Že držím levou pěst zaťatou a z dohledu? To je nejdůležitější odvedení pozornosti vůbec. Udělala jsem to, poněvadž jsem věděla, že si toho všimnete a zaměříte pozornost na mou levou ruku. Říkám tomu 'vnucování'. Vnutila jsem vám myšlenku, že jste odhalil mou metodu. A jakmile jste o tom začal být přesvědčen, vaše mysl se uzavřela a přestala brát v úvahu všechna ostatní vysvětlení pro to, co se stalo. Takže když jste se pak - stejně jako všichni ostatní - upřeně díval na mou levou ruku, poskytl jste mi příležitost zastrčit ten náhrdelník Amélii do kapsy."

Sachsová si sáhla do kapsy a vytáhla náhrdelník.

Cooper začal tleskat. Rhyme nasadil záštiplný, ale uznalý pohled.

Kara kývla směrem k důkazní tabuli. "A přesně tohle bude dělat ten pachatel. Odvádět pozornost. Budete si myslet, že jste odhalili, co má za lubem, ale to bude jen součást jeho plánu. Stejně jako teď já bude i on využívat vašich podezření - a inteligence - proti vám. On vaše podezření a inteligenci dokonce potřebuje, aby jeho triky zabíraly. Pan Balzac tvrdí, že nejlepší iluzionisté dokážou nastražit svůj trik tak dobře, že ukazuje přímo na jejich metodu, přímo na to, co se

doopravdy chystají učinit. Jenže vy jim nevěříte. Díváte se přesně opačným směrem. Jakmile k tomu dojde, je po všem. Vy jste prohráli a on vyhrál." Zmínka o jejím učiteli jako by Karu vytrhla ze zasnění, takže se podívala na hodiny a zlehka se zašklebila. "Ale teď už se opravdu musím vrátit. Jsem pryč už strašně dlouho." Sachsová jí poděkovala a Sellitto dodal: "Seženu vám auto, aby vás zavezlo k prodejně." "No, radši někam poblíž prodejny. Nechci, aby se dozvěděl, kde jsem byla... Jo, víte, co byste možná mohli? Teď je zrovna ve městě cirkus. Cirque Fantastique. Vím, že mají na programu i číslo s rychlým převlékáním. Třeba byste se na něj mohli mrknout." Sachsová přikývla. "Usadili se v Central Parku přímo přes ulici."

Na jaře a v létě byl Central Park často dějištěm velkých otevřených koncertů a jiných akcí. Rhyme se Sachsovou se jednou "zúčastnili" koncertu Paula Simona tím, že seděli před otevřeným oknem kriminalistovy ložnice. Rhyme se uchechtl. "Aha, tak ti celou noc nacvičovali tu příšernou hudbu." "Ty nemáš rád cirkus?" zeptal se Sellitto. "Jasně že nemám rád cirkus," odsekl Rhyme. "Kdo by ho měl taky rád? Špatné jídlo, klauni, akrobati, kteří vyhrožují, že zemřou před vašimi dětmi... Ovšem," otočil se ke Kare, "návrh je to dobrý. Díky... Přestože to už mělo napadnout někoho z nás," dodal sžíravě a změřil si pohledem všechny členy týmu. Poté přihlížel, jak si mladá kouzelnice přehazuje přes rameno ošklivou černobílou kabelku. Utíkala před ním, prchala zpět do ne-mrzáckého světa a Pohled i Úsměv si odnášela s sebou. Žádný strach. Vyklop mrzákovi svoje postřehy a pak můžeš vypadnout. Kara se zastavila, ještě jednou se zadívala na důkazní tabuli zastřenýma modrýma očima a vyrazila ke dveřím. "Počkejte," řekl Rhyme. Kara se otočila. "Chtěl bych, abyste tu zůstala." "Cože?" "Abyste s námi spolupracovala na případu. Alespoň pro dnešek. Mohla byste si jít s Lonem nebo s Amélií promluvit s lidmi z toho cirkusu. Kromě toho třeba odhalíme nějaké další kouzelnické důkazy." "Eh, ne. Vážně nemůžu. Už takhle pro mě bylo dost těžké se vzdálit. Další čas vám věnovat nemůžu." "Vaše pomoc by nám přišla vhod," trval na svém Rhyme. "Zatím jsme do toho chlapa ani trochu nepronikli." "Viděla jste pana Balzaka," obrátila se Kara na Sachsovou. Ve jménu Otce... "Viš, Linku," poznamenal Sellitto nejistě, "neberme radši k případu příliš mnoho civilistů. Jsou na to i předpisy." "Copak jsi sám jednou nevyužíval okultistku?" zeptal se Rhyme suše. "Jenže já ji nenajal, doprdele. Najal ji někdo z ústředí." "A pak jsi tu měl toho psovoda a..."

"Pořád mluvíš o mně. Jenže já civilisty nenajímám. Kromě tebe. A i z toho mívám dost velké průsery." "Ále, při policejní práci není průseru nikdy dost, Lone." Pohlédl na Karu. "Prosím. Je to velmi důležité." Mladá žena zaváhala. "Vy si opravdu myslíte, že zabije někoho dalšího?" "Ano," odpověděl Rhyme, "myslíme." Dívka konečně přikývla. "Jestli mám dostat padáka, aspoň to bude ve jménu něčeho dobrého." Zasmála se. "Víte, Robert-Houdin dělával totéž." "Kdo to je?" "Jeden slavný francouzský iluzionista a kouzelník. Ten taky vypomáhal policii - no, vlastně francouzské armádě. Někdy v devatenáctém století, nevím přesně kdy, působili v Alžírsku extremisté zvaní marabuti. Snažili se přesvědčit místní kmeny, aby povstaly proti Francouzům, a neustále o sobě tvrdili, že mají nadpřirozené schopnosti. A tak francouzská vláda vyslala Robert-Houdina do Alžírska na svého druhu magický souboj. Měl dokázat místním kmenům, že Francouzi jsou v magii lepší - že mají větší moc. Zabrало to. Robert-Houdin měl totiž přesvědčivější triky než marabuti." Kara se zamračila. "I když teď mě napadá, že ho málem zabili." "Žádný strach," ujistila ji Sachsová. "Postarám se, aby se to tobě nestalo." Kara se znovu zadívala na důkazní tabuli. "Takhle to děláte u všech případů? Že si zapisujete všechna vodítka a věci, které jste zjistili?" "Přesně tak," potvrdila Sachsová. "Tak mě napadlo - většina kouzelníků se na něco specializuje. Jenže Kejklíř provádí rychlé převleky i iluze ve velkém měřítku. To je neobvyklé. Co kdybychom sepsali seznam jeho metod? Tím bychom mohli případně zúžit okruh podezřelých." "Jo," přitakal Sellitto. "Profil. Dobře." Kara se zašklebila. "A taky za sebe budu muset sehnat nějakou náhradu do prodejny. Pan Balzac bude s tím svým přítelem mimo... Panejo, tohle se mu nebude líbit." Rozhlédla se po místnosti. Je tu nějaký použitelný telefon? Chápete, takový ten speciální." "Speciální?" zeptal se Thorn. "Jo, soukromý. Aby vás nikdo neslyšel, když lžete svému šéfovi."

"Jó, takový telefon," řekl ošetřovatel, položil Kaře ruku na rameno a nasměroval ji ke dveřím. "Já osobně k tomu používám telefon v hale."

Během chůze cítili mnoho různých pachů: kvetoucí šeříky, kouř z pojízdných vozíků, u nichž se prodávaly preclíky, grilovaná kuřata a žebra, opalovací krém.

Sachsová s Karou brouzdaly vlhkou travou Central Parku k obrovskému bílému stanu Cirque Fantastique. Kárá si všimla dvou milenců líbajících se na lavičce a zeptala se: "Takže on je víc než jen tvůj šéf?"

"Lincoln? To je."

"Poznala jsem to... Jak jste se seznámili?"

"U jednoho případu. Před pár lety jsme spolu chytali několikanásobného únosce."

"Je to těžké, když je takový?"

"Ne, není," odpověděla Sachsová jednoduše a byla to naprostá pravda.

"A nemůžou mu doktoři nějak pomoci?"

"Existuje takový zákrok, o kterém on sám uvažuje. Jenže je riskantní a pravděpodobně by mu nijak nepomohl. Loni se rozhodl, že ho nepodstoupí, a od té doby se o něm nezmínil. Takže je ta záležitost už nějakou dobu u ledu. Možná si to někdy rozmyslí. Uvidíme."

"Mluvíš, jako bys mu ho neschvalovala."

"Taky že ne. Je strašně riskantní a moc by jím nezískal. Pro mě je to otázka posouzení rizika. Řekněme, že strašně toužíš dopadnout nějakého pachatele, který má na krku spoustu papírů, teda jako zatykačů. Víš, že se ukrývá v nějakém konkrétním bytě. Ale seš si opravdu jistá, že tam naběhneš a rozkopneš dveře, i když nemáš tušení, jestli spí, nebo jestli nečeká u dveří se svými kumpány a dvěma MP-pětkama? Nepočkáš raději na posily i přes riziko, že ti zatím unikne? Někdy riziko stojí za to, a jindy ne. Ovšem jestli Lincoln po té operaci zatouží, budu stát při něm. Takhle to mezi náma funguje."

Sachsová pak Kaře vysvětlila, že Rhyme absolvoval terapii založenou na elektronické stimulaci svalstva i řadu cvičení, které s ním prováděl Thorn a několik fyzioterapeutů - stejná cvičení prý s pozo-

ruhodnými výsledky absolvoval herec Christopher Reeve. "Reeve je úžasný," poznamenala Sachsová. "Má v sobě neuvěřitelné odhodlání. Lincoln je stejný. Příliš o tom nemluví, ale někdy si jen tak zmizí a Thorn a fyzioterapeuti s ním musí absolvovat všechna cvičení. Neozve se mi třeba několik dní."

"Takže svým způsobem taky zmizelý člověk, co?" zeptala se Kara.

"Přesně tak," odpověděla Sachsová a usmála se. Chvilí obě mlčely a Sachsová přemýšlela, zda toho chce Kara slyšet o jejich vztahu více. Historiky o houževnatosti, která překonává překážky, pár pikantností o spletitých detailech života s kvadruplem, popis reakce ostatních lidí, když jsou spolu na veřejnosti. Nebo i nějaká odhalení o povaze jejich intimního života. Ovšem pokud vůbec byla Kara na tyto věci zvědavá, rozhodně to nedala najevo.

Dokonce z ní Sachsová cítila téměř jakousi závist. "Pokud jde o muže," řekla konečně Kara, "poslední dobou nějak nemám štěstí."

"Takže s nikým nechodíš?"

"Nejsem si jistá," odvětila Kara zamyšleně. "Naším posledním kontaktem byla sladká francouzská topinka s mimosou. U mě. Pozdní snídaně v posteli. Úžasně romantické. Říkal, že mi na druhý den zavolá."

"A neozval se."

"Neozval. Jo, a snad bych měla dodat, že ta výše zmíněná snídaně proběhla už před třemi týdny."

"Tys mu nevolala?"

"To bych neudělala," řekla Kara odhodlaně. "Míč je na jeho straně."

"Velmi správně." Sachsová věděla, že hrdost a síla jsou velmi blízké příbuzné.

Kara se zasmála. "Existuje takový starý trik, který prováděl kouzelník jménem William Ellsworth Robinson. Byl strašně populární. Jmenoval se jak se zbavit manželky' nebo taky 'Stroj na rozvody'." Další uchechtnutí. "A to je přesně můj příběh. Dokážu mizet nápadníky rychleji než kdokoliv na světě."

"No, oni taky někdy velmi rychle mizejí sami sebe," nadhodila Sachsová.

"Většina chlapů, které jsem poznala ve starém zaměstnání, v časopise nebo v prodejně, má zájem jen o dvě věci. Buď o porvažení na

jednu noc, anebo o pravý opak - o chvíli namlouvání a pak o život na předměstí... Dvořil se ti někdy někdo?"

"Jasně," řekla Sachsová. "Někdy mi to parádně leze krkem. Pochopitelně záleží na tom, kdo se ti dvoří."

"Přesně tak, ségro. Takže porvažení i život na předměstí..., obojí je pro mě problém. Nemám zájem ani o jedno. Teda, porvažení si tu a tam dopřeju. Buďme realističtí."

"A co chlapi ve tvé branži?"

"A, takže ti neuniklo, že jsem je ze své rovnice vypustila. Ostatní kouzelníci..., éch, to není nic pro mě. Příliš mnoho střetů zájmů. Kromě toho všichni tvrdí, že mají rádi silné ženy, ale většina z nich by ve skutečnosti byla radši, kdybychom se v téhle branži vůbec nevyskytovaly. Poměr mužů k ženám tam činí asi sto ku jedné. I když teď už je to lepší. Člověk sem tam potká nějakou slavnou iluzio-nistku. Třeba ta Asiatka Princess Tenko, ta je geniální. A existují i další. Ale to až v poslední době. Před dvaceti, třiceti lety jsi o ženu-hvězdu nezavadila - všechny dělaly jenom asistentky." Kara mrkla po Sachsově. "U policie je to podobné, co?"

"Už to není tak zlé jako kdysi. Mé generace se to netýká. Ženy tam začaly prolamovat ledy v šedesátých a

sedmdesátých letech. Tehdy to bylo těžké. Já si taky užila svoje. Než jsem začala ohledávat místa činu, dělala jsem šlapáka a..."

"Cože?"

"Šlapák je policista-pochůzkář. Když jsme dělali v Hell's Kitchen v Midtownu, dávali ženy obvykle dohromady s nějakým zkušeným policistou. Občas na mě vyšel sovinský buran, který nesnášel pocit, že musí dělat se ženskou. Prostě to nesnášel. A tak se mnou za celou službu nepromluvil jediné slovo. Osm hodin jsme jen procházeli ulicemi a ten chlap ani necekl. Měli jsme deset-šedesát trojku na oběd, já seděla u stolu a snažila se být příjemná, ale on si ode mě pořád držel metrový odstup, četl sportovní přílohu novin a neustále vzdychal, protože musí marnit čas se ženskou." Sachsová se vracely vzpomínky. "Jednou jsem dělala na parcele sedm pět..."

"Na čem?"

"Na okrsku. Říkáme jim ‚parcely‘. A většina policistů nepoužívá výrazy jako pětasedmdesátý. Vždycky je to ‚parcela sedm pět‘. Stejně jako obchodák Macy's stojí na ‚Tři čtyři Street‘."

"Jasně."

"Obvyklý dispečer měl tehdy volno a místo něj tam seděl seržant ze staré školy. Byl to jeden z mých prvních dní na sedm pětce a na téhle konkrétní službě jsem byla jediná žena. Když jsem přišla do práce a zamířila do služebny pro instrukce, našla jsem tam k pultu přilepených dobrých dvanáct vložek."

"Ne!"

"Nedělám si legraci. U obvyklého dispečera by to nikdy nikomu neprošlo. Jenže policajti jsou v mnoha směrech jako malé děti. Zkoušejí to tak dlouho, dokud je nějaký dospělý neklepne přes prsty."

"Ve filmech tohle nevidíš."

"Protože se vyrábějí v Hollywoodu. Ne na sedm pětce."

"A cos udělala? Myslím s těma vložkami."

"Přešla jsem do první řady a požádala policistu, který seděl přímo před pultem, jestli by mě nepustil na svoje místo - kde jsem ostatně pravidelně sedávala. Všichni se tak řehtali, že by mě docela udivilo, kdyby si některý z nich nenadělal do kalhot. A tak jsem se posadila a začala si psát poznámky o seržantově výkladu - znáš to, zatykače, problémy uvnitř komunity, pouliční nároží, kde se obchoduje s drogami. Asi po dvou minutách už se žádný smích nezvymoval. Celá tahle záležitost začala být trapná. Ne pro mě. Pro ně."

"Víš, kdo to udělal?"

"Jasně."

"Ohlásilas ho?"

"Ne. Víš, tohle je na práci policistky nejtěžší. Že s těmi lidmi musíš pracovat. Potřebuješ je mít za sebou, aby ti hlídali záda. Můžeš s nima svádět na každém kroku boje. Ale jestli to uděláš, jsi předem ztracená. Jde o to vědět, kdy máš bojovat a kdy to nechat radši plavat."

Hrdost a síla...

"Myslím, že je to stejné jako u nás. V naší branži. Pokud jsi dobrá a dokážeš přitáhnout publikum, management tě najme. Jenže je to taková Hlava-22. Nemůžeš dokázat, že přitáhneš publikum, pokud tě nenajmou, a oni tě nenajmou, pokud nedokážeš prodávat vstupenky."

Obě ženy pomalu dorazily k obrovskému třípytivému stanu a Sachsová sledovala, jak se mladé kouzelnici při pohledu na něj rozsvítily oči.

"Na takovém místě bys někdy ráda pracovala?"

"No to bych řekla, člověče. Tohle je moje představa ráje. Cirque Fantastique a televizní pořady." Po chvíli ticha se Kara rozhlédla kolem sebe a dodala: "Pan Balzac mi vštěpuje, abych se naučila všechny staré triky, a ony jsou opravdu důležité - musíš je umět, jako když bičem mrská. Jenže..., " kývla směrem ke stanu, "...magie se dnes ubírá tímhle směrem. David Copperfield, David Blaine... Perfor-manční umění, pouliční magie. Magie v sexy hávu."

"Měla bys tady požádat o pohovor."

"Já? To si děláš srandu," odvětila Kara. "Nejsem ještě ani zdaleka připravená. Tvoje vystoupení musí být dokonalé. Musíš být nejlepší."

"Myslíš lepší než muži?"

"Ne, lepší než všichni, muži i ženy." . .

"Proč?"

"Kvůli publiku," vysvětlila Kara. "Pan Balzac to opakuje jako porouchaná deska: dlužíš to publiku. Každý nádech na jevišti děláš kvůli publiku. Tvoje iluze nesmí být jen dobré. Nemůžeš jen uspokojit - ty musíš nadchnout. Jestli jeden jediný člověk v obecnstvu prokoukne tvoje triky, prohrála jsi. Jestli jen na jeden kratoučký okanzík zaváháš a tvůj efekt vyzní těžkopádně, prohrála jsi. Jestli jeden jediný člověk zívne nebo se podívá na hodinky, prohrála jsi."

"Myslím, že člověk nemůže být neustále stoprocentní," nadhodila Sachsová.

"Jenže ty musíš," řekla Kara prostě a vypadala překvapeně, že si někdo vůbec může myslet něco jiného.

Dorazily do Cirque Fantastique, kde právě probíhala zkouška na večerní zahajovací představení. Desítky účinkujících kráčely sem a tam - někteří byli v kostýmech, jiní v tričku a kraťasech nebo džinsách.

"Panečku...", ozval se hlas se zatajeným dechem. Patřil Kafě. Její obličej připomínal tvář malé holčičky a její oči hltaly svítivě bílou plachtu rozlehlého stanu.

Sachsová sebou trhla, neboť se kdesi vzadu nad ní ozvalo hlasité plesknutí. Zvedla oči a spatřila dva obrovské transparenty. Na výšku měřily deset až dvanáct metrů, leskly se na slunci a hlasitě o sebe pleskaly ve větru. Na jednom

z nich byl namalován nápis CIRQUE FANTASTIQUE.

Druhý obsahoval obrovskou kresbu štíhlého muže v černobílé kostkovaném trikotu. Ruce držel dlaněmi vzhůru před tělem a zval

publikum dovnitř. Na očích měl škrabošku s rozpláclym nosem, která mu propůjčovala groteskní rysy. Pro Sachsovou to byl dost znepokojivý výjev. Okamžitě si vzpomněla na Kejklíře, který ukrývá svou tvář pod maskami převleků. Stejně jako své motivy a plány.

Kara si jejího pohledu všimla. "To je Arlecchino," řekla. "Francouzsky to znamená ‚harlekýn‘. Říká ti něco commedia dell'arte?" zeptala se.

"Ne," přiznala Sachsová.

"Italské divadlo. Vzniklo v šestnáctém století a přežilo asi dvě stě let. Cirque Fantastique ho využívá jako tématický motiv." Ukázala na menší transparenty na bocích stanu, které vyobrazovaly další masky. Obličej se skobovitými nosy či zobáky, vyklenutým obočím a vysokými klikatými lícními kostmi vypadaly fantaskně a znepokojivě. Kara pokračovala: "Existovalo přibližně dvanáct neměnných postav, kterých všechny soubory commedia dell'arte využívaly ve svých hrách. Herci nosili masky, aby dali najevo, kterou z nich hrají."

"A to byly komedie?" zeptala se Sachsová a zvedla obočí, neboť se právě dívala na jednu mimořádně démonickou masku.

"Myslím, že bychom je dnes označili za černé komedie. Samotný Harlekýn nebyl jako původní postava nijak zvlášť hrdinský. Neměl vůbec žádné mravní zásady. Zajímal se jen o jídlo a o ženy. Mízel a opět se zjevoval, někdy se k tobě třeba jen tak potají příkradl. Další postava, Pulcinella, to byl zase hotový sadista. Tropil si z lidí opravdu hanebné šprýmy, dokonce i ze svých milenek. Pak tam byl doktor, který trávil lidi. Jediný rozumný hlas představovala žena jménem Kolombína." Kara se odmlčela. "Jednou z věcí, které si mi na commedia dell'arte líbí, je fakt, že roli Kolombíny opravdu hrála žena. Ne jako v Anglii, kde ženy vůbec nesměly na jeviště."

Transparent opět začal pleskat. Zdálo se, že Harlekýnovy oči shlížejí někam těsně za ně, jako by se k nim zezadu blížil Kejklíř spolu s dozvuky dnešního ohledávání místa činu v hudební škole.

Ne, nemáme tušení, kdo to je ani kde je...

Sachsová se otočila a viděla, jak se k nim blíží člen ochranky a prohlíží si její uniformu. "Přejete si, policistko?"

Sachsová požádala o schůzku s ředitelem. Muž jí vysvětlil, že ředitel je pryč, ale co kdyby si prý promluvily s asistentkou?

Sachsová souhlasila a o chvíli později se před nimi objevila drobná, štíhlá a ztrápená žena s tmavou pletí připomínající cikánku.

"Ano, vy si přejete?" zeptala se s blížící neurčeným přízvukem.

"Vyšetřujeme sérii zločinů v této oblasti," řekla Sachsová po úvodním seznámení. "Rádi bychom věděli, jestli ve vašem pořadu vystupují nějakí iluzionisté nebo umělci v převlékání."

Na ženě obličej vykvetl znepokojením. "Ano, to máme, samozřejmě," řekla. "Irina a Vlad Klodojovi."

"Hláskujte mi to, prosím."

Sachsová si zapsala jména a Kara horečně přikyvovala. "Jasně, ty znám. Před pár lety vystupovali v Moskevském cirkusu."

"Jistě," potvrdila asistentka.

"Byli celé dopoledne tady?"

"Ano. Nacvičovali asi až do před dvaceti minutami. Teď jsou na nakupování."

"Víte jistě, že se odtud do té doby nevzdálili?"

"Ano. Sama dohlížím, kde každý je."

"A někdo jiný?" zeptala se Sachsová. "Třeba někdo, kdo se vyzná v iluzionismu nebo v magii, i když zrovna nevystupuje."

"Ne, nikdo. Oni jsou ti jediná dva."

"Dobře," řekla Sachsová. "Takže my teď před stan rozstavíme dva policejní důstojníky. Měli by dorazit zhruba za patnáct minut. Pokud se doslechnete, že někdo obtěžuje vaše zaměstnance nebo publikum a chová se podezřele, bezodkladně jim to oznamte." Policejní přítomnost byla nápadem Lincolna Rhyma.

"Řeknu všem, ano. Ale můžete mi, prosím, říct, o čem to je?"

"Dnes ráno spáchal vraždu neznámý muž se zkušenostmi s ilu-zionismem. Nic zatím nenasvědčuje tomu, že by to mělo nějakou souvislost s vámi, ale chceme mít úplnou jistotu."

Poděkovaly asistentce, která se s nimi souzeně rozloučila a zřejmě litovala, že se vůbec ptala na důvod jejich návštěvy.

"Co je to za kouzelníky?" zeptala se Sachsová venku Kary.

"Myslíš ty Ukrajince?"

"Jo. Věříme jim?"

"Je to manželská dvojice. Mají dvě děti, které všude cestují s nimi. Jsou to dva z nejlepších umělců v převlékání na světě. Neumím si představit, že by mohli mít s těmi vraždami cokoliv společného."

Zasmála se. "Vidíš, taková lidé pracují v Cirque Fantastique - kouzelníci, kteří jsou už od pěti nebo šesti let profesionály."

Sachsová zavolala Rhymovi a ozval se jí Thorn. Amélie mu sdělila jména ukrajinských umělců i ostatní informace, které

se dozvěděla od asistentky. "Ať je Mel nebo někdo projede databází NCIC a ministerstva zahraničí."
"Jasně."

Sachsová ukončila hovor a obě ženy vyrazily z parku. Kráčely na západ směrem k pásu nafialovělých mračen na jinak projasněném nebi.

Kdesi za nimi se ozvalo další hlasité plesknutí - transparenty se znovu vlnily ve větru a dovádívý harlekýn nadále vábil kolemjdoucí do svého tajuplného království.

Osvěžili jste se, ctěné publikum?

Jste uvolnění?

To je dobře, protože nastal čas na naše druhé číslo.

Jméno P. T. Selbita možná neznáte, ale pokud jste někdy navštívili kouzelnické představení nebo viděli nějakého iluzionistu v televizi, pak pravděpodobně znáte alespoň některé z triků, které tento Angličan počátkem dvacátého století tolik zpopularizoval.

Selbit v počátcích kariéry vystupoval pod svým pravým jménem Percy Thomas Tibbles, ale záhy zjistil, že tak mdlé jméno neodpovídá založení umělce, jehož mistrovským kouskem nejsou triky s kartami, mizející hrdličky ani vznášející se děti, nýbrž sadomasochistické číslo, které šokovalo - a tudíž pochopitelně přitahovalo - davy lidí na celém světě.

Selbit - ano, jeho umělecké jméno skutečně vzniklo obrácením jeho příjmení - vymyslel onen slavný Živý jehelníček, při němž je dívka zdánlivě prošpikovává čtyřiaosmdesáti superostrými bodci. Další z jeho kreací představoval Čtvrtý rozměr, v jehož rámci publikum s hrůzou sledovalo, kterak je mladá žena zdánlivě umačkána pod obrovskou krabicí. Jedním z mých nejoblíbenějších Selbitových čísel je pak trik, který Selbit poprvé představil v roce 1922. Název hovoří za vše, ctěné publikum: Krvavý idol, případně Zničení dívky.

Dnes vám s potěšením mohu představit vylepšenou variantu Selbitovy nejproslulejší iluze, s níž autor vystoupil v desítkách zemí a k jejímž představení byl pozván i do Královského varieté v Londýně.

Je známa pod názvem...

Ale ne...

Ne, ctěné publikum. Myslím, že vás raději ponechám v napětí a pro tuto chvíli upustím od vyjádření názvu oné iluze. Poskytnu vám však nápoděvu: když Selbit s tímto číslem vystupoval, obvykle poručil asistentkám, aby nalily do stok před divadlem falešnou krev. Chtěl tím vyděsit kolenjdoucí do té míry, že půjdou a koupí si vstupenku. Což přirozeně činili.

Vychutnejte si naše další číslo.

Pevně v to doufám.

I když znám jednu osobu, která si je téměř jistě nevychutná.

10

Kolik jsem toho naspal? přemýšlel Tony Calvert.

Představení skončilo o půlnoci, následovalo pár panáků ve White Horse až kdoví dokdy, domů dorazil ve tři a pak ještě čtyřicet minut - ne, vlastně spíš hodinu - telefonoval s Braggem. A o půl deváté začali ti trapní instalatéri s tím svým trapným boucháním.

Takže kolik hodin spánku to bylo?

Matematika Tonymu Calvertovi odjakživa unikala, a tak usoudil, že bude zřejmě lepší nevědět o rozsahu svého vyčerpání. Ještě že pracuje na Broadwayi a nedělá reklamy, kde se někdy maká už od -nebesa, pomozte - šesti ráno. Prohlédl si své pracovní nástroje a dospěl k závěru, že bude potřebovat krycí mejkap na tetování, protože v divadle měl dnes zaskakovat jeden profláklý hezounek a dámy z Teanecku a Garden City by mohly pochybovat o důvěryhodnosti představitele hlavní mužské role, který baží po naivní debutantce a na širokém bicepsu má přitom vytetován nápis "Navždy miluji, Robert".

Calvert zavřel velký žlutý kufík s líčidly a pohlédl do zrcadla u dveří. Musel přiznat, že vypadá lépe, než se cítí. Jeho pokožka si stále částečně uchovávala opálení, které získal během onoho nádherného březnového výletu na Svatý Tomáš. A jeho utlé tělo zakrývalo vodna-tou otupělost v jeho rozbouraném žaludku. (Proboha, omez to jen na čtyři piva. Jasný? Copak bez toho nemůžeš být?) Zato jeho oči..., jo jo, pěkně zarudlé. Ale s těmi si hravě poradí. Každý stylistu zná stovky způsobů, jak zařídít, aby staří vypadali mladě, nehezci krásně a vyčerpání čile. Nejprve na únavu zaútočil kapkami do očí, po nichž následovala rána z lásky: jeden až dva tahy retušovací tyčinkou přes oční vřáčky. Oblékl si koženou bundu, zamkl dveře a vyrazil do chodby domu v East Village, který byl nyní, pár minut před polednem, docela ztichlý. Calvert odhadoval, že většina nájemníků si venku užívá prvního opravdu příjemného jarního víkendu v letošním roce, případně vospává po nočním hýření.

Tony Calvert jako vždy vyšel zadním východem, který ho vyplivl do boční uličky za domem. Když vyrazil k chodníku vzdálenému asi patnáct metrů, všiml si něčeho zvláštního: v jednom ze slepých zákoutí vyřázejících z uličky se mihl jakýsi pohyb.

Calvert se zastavil a přimhouřil oči do temnoty. Někaké zvíře. Kristepane, není to krysa?

Ale ne - byla to kočka, podle všeho zraněná. Calvert se rozhlédl kolem sebe, ale ulička byla zcela opuštěná; po majiteli zvířete nikde ani stopy.

Ach, chudinka!

Calvert na domácí zvířata nebyl, ale loni hlídal sousedovi nor-wichského teriéra a vzpomínal si, jak mu soused pro všechny případy říkal, že Bilbův veterinář se nachází za rohem na St. Marks. Odnese tam tu kočku cestou k metru.

Třeba ji pak bude chtít jeho sestra. Adoptovala přece děti. Tak proč ne kočky?
Otálet dlouho v bočních uličkách nebyl v této čtvrti nejlepší nápad, ale Calvert viděl, že je zde stále úplně sám. Pomalu se začal sunout po dlažebních kostkách, aby zvíře nevyplašil. Leželo na boku a chabě mňoukalo.
Mohl by ji zvednout? Nepokusí se ho poškrábat? Calvert si vzpomněl na článek o horečce z kočičího škrábnutí. Zvíře však působilo příliš uondaně, než aby mu dokázalo ublížit.
"Copak se ti stalo, holka?" zeptal se konejšivým hlasem. "Jsi poraněná?"
Sklonil se, položil kufík s ličidly na dlažební kostky a opatrně natáhl ruku, aby se po ní kočka neohnala tlapkou. Dotkl se jí, ale vzápětí šokovaně ucukl. Kočka byla studená jako led a vyzáblá na kost - Calvert cítil pod kůží její ztuhlé kosti. Že by právě zemřela? To ne, pořád přece hýbala nohou. A právě teď vydala další slabé za-mňoukání.
Dotkl se zvířete znovu. Moment, pod tou kůží nejsou žádné kosti. To jsou nějaké tyče - a uvnitř kočičího těla vězí nějaká kovová krabice.
Co to, ksakru, znamená?
Není to nějaká skrytá kamera? Nebo si z něj nějaký blbeček dělá legraci?
Zvedl hlavu a tři metry od sebe kohosi spatřil. Zalapal po dechu a ucukl. Někáká krčící se postava...

Vlastně ne, uvědomil si. To je jen můj vlastní obraz v obrovském zrcadle opřené v rohu na konci potměšlé uličky. Calvert viděl svůj vlastní šokovaný obličej i vlastní oči, vytřeštěné a přikované k zrcadlu. Postupně se uvolnil a rozesmál se. Pak se ovšem zamračil, neboť viděl, jak pomalu přepadává dopředu - zrcadlo se skácelo na dlažební kostky a roztříštilo se.
Vousatý muž středního věku, který stál za zrcadlem, vyrazil kupředu a zvedl nad hlavu velký kus trubky.
"Ne! Pomoc!" vykřikl Calvert a odplazil se pryč. "Proboha, proboha!"
Trubka se snesla v nelítostném oblouku přímo na jeho hlavu.
Calvert však stačil rychle popadnout kufík s ličidly, mrštit jím proti útočníkovi a vychýlit ránu. Vyškrábal se na nohy a dal se do běhu. Útočník vyrazil za ním, ale uklouzl na vlhkých dlažebních kostkách a ztěžka dopadl na jedno koleno.
"Vem si peněženku! Vem si ji!" Calvert vytáhl z kapsy malou peněženku a hodil ji za sebe. Muž si jí však nevšímal, postavil se a pokračoval v pronásledování. Nacházel se přitom mezi Calvertem a ulicí, takže jedinou únikovou cestu představoval návrat do domu.
Ach, Ježíši, Ježíši, Bože...
"Pomoc, pomoc, pomoc!"
Klíče! napadlo ho. Rychle je vytáhni! Zalovil rukou v džínsách a současně se nakrátko ohlédl. Muž byl necelých deset metrů od něj. Jestli ty dveře neodemknu napoprvé, tak je po mně... Jsem mrtvola.
Calvert ani nezpomalil. Zprudka narazil do kovových dveří a nějakým zázrakem se mu podařilo zasunout klíč přímo do zámku a rychle jím otočit. Dveře se otevřely, Calvert vytáhl klíč, vtrhl do chodby a zabouchl ocelové dveře za sebou. Mechanismus se automaticky uzamkl.
Calvertovi zběsile tlouklo srdce a horečně lapal po dechu, ale přesto spočinul jen na malý okamžik. Lupič? uvažoval. Lovec teploušů? Feťák? Na tom nezáleží, Tohle tomu hajzlovi nedaruju. Vyběhl chodbou ke svému bytu. I tyto dveře se mu podařilo odemknout rychle. Vpadl dovnitř, zabouchl za sebou a opět dveře zamkl.
Spěšně vyrazil do kuchyně, popadl telefon a vytočil 911. O chvíli později se ozval ženský hlas: "Policejní a hasičská služba."
"Ten chlap! Právě mě přepadl chlap! Je venku."
"Jste zraněn?"

"Ne, ale musíte sem poslat policii!" ječel Calvert. "Rychle!"
"Je tam s vámi?"
"Ne, dovnitř se nedostal. Zamkl jsem dveře. Ale pořád ještě může být v uličce! Musíte sebou hodit!"
Co to bylo? zarazil se náhle. Znenadání ucítil na obličejí jemný závan vzduchu. Dobře ten pocit znal a uvědomil si, že je to průvan, který v bytě vznikne vždy, když někdo otevře hlavní dveře.
"Haló, pane, jste tam?" zeptala se dispečerka. "Můžete mi..."
Calvert se otočil ke dveřím a vykřikl, neboť spatřil vousatého muže s trubkou; stál pouhých pár decimetrů od něj a poklidně vytrhával telefonní linku ze zdi. Ty dveře! Jak pronikl skrz dva zámky?
Calvert zacouval, co nejdále to šlo. Nakonec zůstal opřen zády o ledničku, protože jinou únikovou cestu neměl.
"Co?" zašeptal, když si všiml jizev na mužově krku i jeho deformované levé ruky. "Co chcete?"
Útočník si ho chvíli nevšímal a jen se rozhlížel kolem sebe -nejprve pohlédl na kuchyňský stůl, pak na velký dřevěný konferenční stůl v obývacím pokoji. Cosi na jeho tvaru ho zřejmě potěšilo. Otočil se zpátky, a když se ohnal trubkou po Calvertových natažených pažích, jako by to učinil jen tak mezi řečí.
Dorazily tiše.
Dva policejní vozy, oba se dvěma policisty.
Seržant vystoupil z prvního auta ještě dříve, než stačilo zastavit. Od hlášení na linku 911 uběhlo pouhých šest minut. Přestože byl hovor nakonec přerušen, dispečink díky technologii identifikace volajícího věděl, ve kterém domě i bytě se neznámý muž nacházel.
Šest minut... Při notné dávce štěstí najdou oběť živou a zdravou. Bude-li štěstí méně, alespoň zastihnou pachatele v bytě, kde se bude přehrabovat v cennostech oběti.
Seržant ohlásil do vysílačky: "Seržant čtyři pět tři jedna volá centrálu. Deset osmdesát čtyři na místě přepadení na Deváté ulici, přijem."

"Rozumím, čtyři pět tři jedna. Dodávka pohotovostní jednotky je na cestě. Nějaká zranění? Přijem."

"Zatím nevíme. Konec."

"Rozumím, čtyři pět. Konec."

Seržant poslal jednoho ze svých lidí dozadu, aby kryl požární východ a zadní okna, a poručil dalšímu, aby zůstal hlídkovat vepředu. Třetí policista odklusal se seržantem do vestibulu.

Při troše štěstí pachatel vyskočí z okna a zlomí si kotník. Seržant neměl náladu honit za tak krásného dne padouchy a srážet je k zemi.

Nacházeli se v "Háčkovaném městě" pojmenovaném podle zdejších severojižních ulic, v nichž jedinou starost velké části obyvatel představovala otázka, jak si co nejrychleji sehnat "háčko" a píchnout si. Situace se pomalu zlepšovala, ale stále šlo o jednu z nejnebezpečnějších manhattanských čtvrtí. Oba policisté měli pistole vytaseny dříve, než se vůbec přiblížili ke dveřím.

Při troše štěstí bude ozbrojen pouze nožem. Nebo zbraněmi, kterými seržantovi minulý týden vyhrožoval jeden trouba napěchovaný crackem: čínskou hůlkou na jídlo a vikem od popelnice kvůli krytí.

No, alespoň v jednom směru se už na ně štěstí usmálo: nemuseli shánět nikoho, kdo by je pouštěl do dveří. Z domu totiž právě vycházela starší žena prohnutá pod tíhou nákupní tašky, z níž trčel obrovský ananas. Překvapeně zamrkala a přidržela dveře oběma policistům, kteří spěšně vpadli dovnitř a ženinu otázku na důvod jejich zdejší přítomnosti odbyli nezávazným: "Nemusíte si dělat starosti, paní."

Při troše štěstí...

Byt 1J se nacházel v přízemí v zadní části domu. Seržant se postavil nalevo od dveří. Druhý policista zaujal místo naproti němu, pohlédl na něj a kývl. Seržant zprudka zaklepal velkými prsty. "Policie. Otevřete dveře. Okamžitě otevřete!"

Uvnitř bylo ticho.

"Policie!"

Seržant vyzkoušel kouli u dveří. Zase štěstí. Bylo odemčeno. Seržant otočil koulí, strčil do dveří, oba policisté ustoupili a vyčkávali. Nakonec seržant nakoukl za roh.

"Ale ne, pane na nebi," hlesl, když uzel výjev uprostřed obývacího pokoje.

Slovo "štěstí" se zcela ztratilo z jeho myšlenek.

Tajemství úspěšné protetické magie - neboli rychlého převlékání - spočívá ve výrazných, ale zároveň jednoduchých změnách zevnějšku i chování při současném odvedení pozornosti publika jinam.

Žádná změna přitom není výraznější než sebezpřestrojení za pět-asedmdesátiletou ženu s nákupní taškou.

Malerick věděl, že policie dorazí rychle. Po krátkém vystoupení v bytě Tonyho Calverta tedy uskutečnil rychlý převlek do jednoho ze svých únikových kostýmů: modrých šatů se stojáčkem a bílé paruky. Elastické džínsy si vytáhl nad lem šatů, čímž zároveň odhalil neprůhledné punčocháče. Plnovous šel dolů a místo něj si Malerick nanas na obličej těžkou růž ve stylu výstřední staré dámy. Obočí si zvýraznil přehnaně silnou linkou a po několika desítkách tahů tenkou žlutohnědou tužkou se mu kolem očí objevily vrásky hodné sedmdesátníků. Celé dílo pak završilo obyčejné přezutí. Pokud jde o odvedení pozornosti, našel Malerick nákupní tašku a vyplnil její dno novinami - a také trubkou a další zbraní, kterou při svém čísle použil. Nahoru pak posadil velký čerstvý ananas, jež našel v Calvertově kuchyni. Kdyby ho tedy při odchodu z bytu někdo potkal, možná by mu věnoval zběžný pohled, ale největší pozornost by bezpochyby upřel na přerostlý ananas - což se koneckonců i stalo, když Malerick zdvořile přidržoval dveře zasahujícím policistům. Nyní, asi půl kilometru od domu, se Malerick v ženských šatech zastavil a opřel se o zeď nejbližší budovy, jako by se snažil popadnout dech. Poté se vnořil do tmavé boční uličky. Jediné cuknutí a šaty, jež držely pohromadě pouze na drobných ploškách suchého zipu, byly rázem dole. Látka poté spolu s parukou zmizela za třicet centimetrů širokou pružnou páskou, kterou měl Malerick omotanou kolem břicha. Páska všechny rekvizity přirozeně stlačovala, takže mu nebyly pod košilí vidět.

Opět si stáhl elastické kalhoty, vytáhl ze sáčku v kapse odličovací tampony a otíral si obličej tak dlouho, až umělé vrásky, růž i obočí dočista zmizely, o čemž se přesvědčil v malém kapesním zrcátku. Vhodil tampony do tašky s ananase a tu poté vložil do zeleného igelitového pytle na odpadky. Vyhledal nesprávně zaparkované auto, vypáčil zámek kufří a hodil pytel dovnitř. Policii nikdy nenapadne prohledávat kufry zaparkovaných aut a kromě toho bylo docela pravděpodobné, že vůz stejně odtáhnou, než se jeho majitel vrátí.

Výrazil zpátky na ulici a zamířil do metra na West Side.

Tak co říkáte na naše druhé číslo, ctěné publikum?

Malerick sám měl pocit, že vyšlo velmi dobře, zvláště s přihlédnutím k faktu, že kvůli jeho uklouznutí na těch zatracených kočičích

hlavách se spoluúčinkujícím podařilo utéci a zamknout za sebou dvojce dveře.

Než však Malerick doběhl k zadnímu východu Calvertova domu, už držel v ruce planžetu.

Noblesní obor otevírání zámků studoval Malerick řadu let. Byla to jedna z prvních dovedností, které ho jeho rádce naučil. Správný umělec používá dva nástroje: roztahovací klíč, který se zastrčí do zámku a otočí, aby na kolíky uvnitř stále působil tlak, a samotnou planžetu, která odtlačí všechny kolíky z cesty, takže lze zámkem otočit do polohy odemčeno.

Odtlačování jednoho kolíku po druhém však může být časově náročné, a tak si Malerick osvojil jednu velice obtížnou techniku zvanou "drhnutí". Umělec při ní rychle zasunuje planžetu tam a zpátky a rychle odsunuje kolíky z cesty.

Drhnutí nicméně funguje pouze tehdy, pokud umělec přesně cítí správnou kombinaci kroutícího momentu na válečku a tlaku na kolíky. Pomocí nástrojů, které neměřily více než pár centimetrů, tedy Malerick za necelých třicet vteřin otevřel zámek od zadních dveří domu i od Calvertova bytu.

Připadá vám to nemožné, ctěné publikum?

Leč taková je práce iluzionistů: činit nemožné skutečným.

Před vchodem do metra se zastavil, koupil si New York Times a začal v nich listovat, přičemž bedlivě pozoroval kolemjdoucí. Také tentokrát se mu nezdálo, že by ho někdo sledoval. Rychle sešel ze schodů a nastoupil do první soupravy. Skutečně opatrný účinkující by možná posečkal ještě o něco déle, aby měl absolutní jistotu, že mu nikdo není v patách. Malerick však neměl mnoho času. Příští číslo bude obtížné - nakladl v něm sám sobě velmi těžké překážky -, takže se na ně musel pořádně připravit.

Nemohl riskovat, že zklame ctěné publikum.

11

"Je to špatné, Rhyme."

Amélie Sachsová stála ve dveřích bytu 1J v srdci Háčkovaného města a mluvila do mikrofonu na tyčince.

Lon Sellitto během dopoledne nařídil všem dispečerům na Centrále, aby ho okamžitě informovali o veškerých vraždách v New Yorku. Jakmile přišlo hlášení o této konkrétní vraždě, dospěli vyšetřovatelé k závěru, že jde o Kejklířovo dílo: jedním z vodítek jim přitom byl záhadný způsob, jímž se vrah dostal do mužova bytu. Naprosto spolehlivý ukazatel však představovala skutečnost, že vrah rozbil oběti hodinky - stejně jako v případě oné studentky během dnešní první vraždy.

Pokud se oba činy něčím lišily, pak to byla příčina smrti. Právě ona přiměla Sachsovou k poznámce směrem k Rhymovi. Zatímco Sellitto udílel rozkazy detektivům a policistům na chodbě, Sachsová ohledávala oběť - mladého muže jménem Anthony Calvert. Ten nyní ležel na zádech na konferenčním stole v obývacím pokoji, všechny končetiny měl roztažené a připoutané k nohám stolu. Jeho břicho bylo rozřezáno až kamsi k páteři.

Sachsová popsala rozsah zranění Rhymovi.

"Jo," prohlásil kriminalista nevzrušeně. "To sedí."

"Sedí?"

"Řekl bych, že to odpovídá kouzelnickému motivu. U první vraždy to byly provazy. A teď je to přerezáni člověka napůl." Zvýšil hlas a zavolal na někoho v pokoji, pravděpodobně na Karu: "Je to přece kouzelnický trik, že jo? Přerezat někoho vej půl." Odmčel se a znovu oslovil Sachsovou: "Říká, že jde o klasické iluzionistické číslo."

Sachsová si uvědomila, že Rhyme má pravdu; pohled na mrtvolu ji však šokoval, takže si nedokázala dát obě vraždy do souvislosti.

Iluzionistický trik...

Pojem "absurdní znetvoření" by to vystihl lépe.

Zůstaň nad věcí, říkala si v duchu. Seržantka by zůstala nad věcí.

Vtom ji něco napadlo. "Rhyme, myslíš..."

"Co?"

"Myslíš, že byl ještě naživu, když pachatel začal řezat? Ruce má roztažené a přivázané k nohám od stolu."

"Myslíš jako, že nám oběť mohla zanechat nějaké vodítko ohledně totožnosti pachatele? To je dobré."

"Ne," řekla Sachsová tiše. "Myslím na jeho bolest."

"Aha. Jo tak."

Jo tak...

"To nám prozradí krevní testy."

Vtom si Sachsová všimla velké rány po úderu tupým předmětem na Culvertově spánku. Tato rána příliš nekrvácela, což naznačovalo, že srdce oběti přestalo tlouci brzy poté, co jí vrah prorazil lebku.

"Ne, Rhyme, vypadá to, že řezal až potom."

Matně slyšela, jak kriminalista promlouvá k Thornovi a poroučí mu, aby zapisoval údaje na důkazní tabuli. Říkal ještě něco jiného, ale Sachsová mu již nevěnovala pozornost. Pohled na oběť se jí držel zuby nehty a nechtěl se jí pustit. Tohle si však Sachsová přála. Jistě, dokázala "opustit své mrtvé" - přesně tak, jak to musí činit všichni policisté ohledávající místa činu - a bylo jí jasné, že za okamžik to také udělá. Přesto cítila, že smrt si zaslouží alespoň okamžik poklidu. Sachsová ho obětí nedopřávala ze smyslu pro spiritualitu či z nějaké abstraktní úcty k zemřelým. Ve skutečnosti to dělala kvůli sobě, aby její srdce neztvrdlo v kámen, což se lidem s jejím povoláním stávalo snad až příliš často.

Uvědomila si, že na ni Rhyme mluví. "Cože?" zeptala se.

"Ptal jsem se, jestli jsi našla nějaké zbraně."

"Zatím ani stopu. Ale ještě jsem nezačala s ohledáním."

Seržant a uniformovaný policista obestoupili ve dveřích Sellitta. "Mluvil jsem se sousedy," řekl jeden z nich. Kývl směrem k tělu a pak na ně upřel šokovaný pohled. Sachsová měla dojem, že tenhle masakr ještě neviděl zblízka.

"Zavražděný byl příjemný a tichý. Všichni ho měli rádi. Byl to gay, ale nedopouštěl se žádných výstřelků. Nějakou dobu už žil bez partnera."

Sachsová přikývla a řekla do mikrofonu: "Zdá se, že pachatele neznal, Rhyme."

"Což jsme ovšem nepředpokládali, že ne?" opáčil kriminalista. "Kejklíř to bere podle něčeho jiného - ať už je to, co chce."

"Čím se živil?" zeptala se Sachsová policistů.

"Pracoval jako maskér a stylista v jednom divadle na Broadwayi. V uličce jsme našli jeho kufřík. Lak na vlasy, líčidla, štětečky..."

Sachsová přemýšlela, jestli si Calverta někdy najímali také komerční fotografové, a pokud ano, jestli někdy nelíčil i ji, když ještě pracovala pro modelingovou agenturu Chantelle na Madison Avenue. Na rozdíl od mnoha fotografů a lidí z reklamních agentur se stylisté chovali k modelkám jako k lidským bytostem. Člověk z re-klamky třeba nadhodil: "Dobrá, takže ji namalujem a uvidíme, jak to bude vypadat," a stylista na to zabručel: "Promiňte, já nevěděl, že je to plaňkový plot."

Ke dveřím přistoupil asiatský detektiv z devátého okrsku, který měl na starosti tuto část města, a zaklapl mobilní telefon. "Tak co říkáte na tohle, ha?" dotázal se žoviálně.

"Co asi," zamumlal Sellitto. "Napadá vás, jak mohl zmizet? Oběť sama volala policii. Vaši lidé sem museli dorazit nejpозději za deset minut."

"Za šest," opravil ho detektiv.

"Přijeli jsme potichu," vložil se do hovoru seržant, "a zajistili jsme všechny vchody a okna. Když jsme vešli dovnitř, bylo tělo ještě teplé. Konkrétně třicet šest devět. Prohledali jsme všechny dveře, ale po pachatelci se slehla země."

"Nějací svědkové?"

Seržant přikývl. "Když jsme sem dorazili, byl v chodbě jediný člověk. Taková stará ženská. To ona nás pustila dovnitř. Až se vrátí, promluvíme s ní. Třeba ho v domě zahlédla."

"Ona odešla?" zeptal se Sellitto.

"Jo."

Rhyme jejich rozhovor zaslechl. "Víte, kdo to byl, vidíte?"

"Zatraceně," zaklela Sachsová.

"Ne, to je v pohodě," vysvětloval nechápavě detektiv. "Nechali jsme všem nájemníkům pod dveřmi kartičku. Ona se nám ozve."

"Ne, neozve," řekla Sachsová a povzddechla si. "To byl totiž pachatel."

"Ona?" zeptal se seržant vysokým hlasem a rozesmál se.

"Žádná ona," vysvětlila Sachsová. "On pouze vypadal jako stará dáma."

"Poslyš, Amélie," namítl Sellitto, "nebuďme přehnaně paranoidní. Ten chlap si přece nemohl jen tak změnit pohlaví."

"Ale ano, mohl. Nezapomeň, co nám říkala Kara. Byl to on, poručík. Chceš se vsadit?"

V uchu se jí ozval Rhymův hlas: "Na tohle vám žádný kurz ne-vypíšu, Sachsová."

"Mohlo jí být takových sedmdesát," vysvětloval seržant omluvně. "A nesla velkou tašku s potravinami. A s ananasem..."

"Podívejte," řekla Sachsová a ukázala na kuchyňskou linku, kde ležely dva špičaté listy. Vedle nich se povalovala kartička na gumičce, popsaná recepty na chutné pokrmy z čerstvého ananasu.

Zatraceně. Už ho skoro měli - byl pouhých pár centimetrů od nich.

"A v té tašce," pokračoval Rhyme, "pravděpodobně nesl vražednou zbraň."

Sachsová to zopakovala stále rozmrzejšímu detektivovi z devátého okrsku.

"Do tváře jste jí neviděl, že ne?" zeptala se seržanta.

"Ani ne. Jen jsem na ni letmo koukl. Byla celá zmalovaná. Na tvářích měla takovou tu..., jak se tomu říká? Kdysi to nosila moje babička."

"Růž?" zeptala se Sachsová.

"Jo. A měla namalované obočí... Ale my ji najdeme. Nemohla..., nemohl utéct moc daleko."

"On už se dávno znovu převlékl, Sachsová," namítl Rhyme. "A šaty nejspíš zahodil někde opodál."

Sachsová se otočila k asiatskému detektivovi: "Teď už má na sobě něco jiného. Ale tady seržant vám může poskytnout popis těch šatů. Měl byste vyslat oddíl, aby prohlédl všechny popelnice a boční uličky v okolí."

Detektiv se chladně zamračil a změřil si Sachsovou od hlavy k patě. Varovný Sellittův pohled jí připomněl, že má-li se člověk stát seržantem, je velmi důležité nechovat se jako seržant, dokud jím člověk skutečně není. Nato Sellitto schválil navrhovanou prohlídku, detektiv sebral vysílačku a začal ji organizovat.

Sachsová si nasadila tyčkovou kombinézu a prošla rošt na chodbě a v boční uličce (kde našla nejpodivnější důkazní položku, s jakou se kdy setkala: hračku černé kočky). Poté ohledala děsuplné místo

činu v bytě mladého zavražděného, prohlédla tělo a shromáždila důkazy.

Byla již na cestě k autu, když ji Sellitto zastavil.

"Počkej, Amélie." Zavěsil telefon, kterým podle všeho právě vedl nepříjemný rozhovor, soudě alespoň podle jeho zachmuření. "Musím zajet za kapitánem a podat mu hlášení o případu. Ale potřebuju, abys pro mě něco udělala."

Rozšíříme tým o jednoho člověka. Chci, abys ho vyzvedla."

"Jasně. Ale proč chceš ještě někoho?"

"Protože máme v rozmezí pár hodin dvě mrtvolky a ani jednoho pitomého podezřelého," odsekl Sellitto. "Což znamená, že hlavními nejsou šťastní. A první lekce o práci seržanta zní: když nejsou šťastní hlavouni, nejsi šťastná ty."

Most vzdechů.

Visutý koridor spojující dva vysoké věžáky manhattanské vazební věznice na Centre Street uprostřed Manhattanu.

Most vzdechů, po němž kráčeli nejslavnější mafiáni se stovkami nájemných vražd na krku. Po němž kráčeli vyděšení

mladí chlapci, kteří se nedopustili ničeho horšího, než že vzali do ruky baseballovou pálku a podali si hajzla, který přivedl do jiného stavu jejich sestru či sestřenku. Po němž kráčeli popudliví fetišti, kteří zabili turistu pro čtyřicet dva dolary, protože potřebovali crack, potřebovali si šlehnout, fakticky to potřebovali, kámo, potřebovali to...

Amélie Sachsová nyní procházela přes most do vazebních cel -oficiálně se tato budova nazývala Komplex Bernarda B. Kerika, ale neoficiálně byla stále známa pod přezdívkou Hrobky, kterou zdělila po původní městské věznici umístěné na protější straně ulice. Zde, vysoko nad vládní čtvrtí New Yorku, sdělila Sachsová své jméno dozorcí, odevzdala mu pistoli (svou neoficiální zbraň - vyskakovací nůž - nechala v camaru) a vstoupila do zajištěného vestibulu na vnitřní straně hlučných elektrických dveří. Ty se vzápětí vrzavě zavřely.

O pár minut později vyšel z nedaleké vyšetřovací místnosti muž, kterého sem přijela vyzvednout. Štíhlý chlapík mezi pětaticítkou a čtyřicítkou s řidnoucími hnědými vlasy a slabým úsměskem vtisknutým do bezstarostné tváře. Na sobě měl džínsy, modrou košili a černou sportovní bundu.

"Nazdárek, Amélie," zahlaholil. "Takže se s tebou můžu svézt k Lincolnovi?"

"Ahoj, Role. To víš, že jo."

Detektiv Roland Bell si rozeplnul bundu a Sachsová letmo pohlédla na jeho opasek. Také Bell byl v souladu s předpisy neozbrojen, ale Sachsová si na jeho pase všimla hned dvou prázdných pouzder. Vzpomněla si, že když spolu ještě pracovali, často si vyměňovali historky o "zatloukání hřebíků", což byl jižanský výraz pro střelbu. Pro Bella představovala tato činnost jeden z koníčků, pro Sachsovou závodní sport.

Po chvíli se k nim připojila dvojice mužů, kteří se rovněž nacházeli ve vyšetřovací místnosti. Jeden z nich byl v obleku a Sachsová se s ním znala již z dřívějšíka: detektiv Luis Martinez, nakrátko ostříhaný tichý muž s rychlými obezřetnými očima.

Druhý muž měl na sobě "sobotní uniformu": khaki kalhoty, černou sportovní košili a sepranou větrovku. Sachsové ho představili jako Charlese Gradyho, ale ta ho již od vidění znala: asistent okresního státního zástupce byl mezi newyorskými bezpečnostními činiteli celebritou. Štíhlý absolvent právnické fakulty Harvardovy univerzity setrval na státním zastupitelství ještě dlouho poté, co se většina jeho kolegů-žalobců rozprchla na nejrůznější lukrativnější pastviny. "Pitbul" a "zarputilec", to byly jen dvě z mnoha přezdívek, které novináři tomuto muži středního věku přisoudili. Zároveň ho v dobrém přirovnávali k Rudolphu Giuliani; na rozdíl od bývalého starosty New Yorku však Grady neměl politické ambice. Místo toho jen spokojeně setrval na státním zastupitelství a oddával se své vášni, kterou on sám prostě označoval za "zavírání padouchů do vězení".

V čemž byl shodou okolností velice dobrý - mohl se vykázat jedním z nejvyšších procent odsouzení v dějinách města. Bell pobýval v New Yorku díky Gradyho současnému případu. Stát stíhal pětadvacetiletého pojišťovacího agenta Andrewa Constablea, který bydlel v malém venkovském městečku ve státě New York. Constable ovšem neprosil ani tak sepisováním pojistek domácnosti, jako spíše působením ve svém oddíle milic s názvem Vlastenecké shromáždění. V současné době čelil obviněním z vražedného spiknutí a šíření rasové nenávisti a jeho případ byl na základě rozhodnutí o změně místa jednání přeložen do New Yorku.

S blížícím se procesem však Gradyho začaly přicházet výhrůžky smrti. A před několika dny mu zavolali z kanceláře Freda Dellraye, agenta FBI, jenž často spolupracoval s Rhymem a Sellitem. Sám Dell-ray se momentálně v rámci jisté utajené protiteroristické operace pohyboval v neznámých končinách, ale jeho kolegové-agenti se dozvěděli, že se na Gradyho možná v bezprostřední budoucnosti chystá atentát. Ve čtvrtek v noci či v pátek ráno pak neznámý pachatel vyloupil Gradyho kancelář. V téže okamžiku bylo přijato rozhodnutí zavolat Rolandu Bellovi.

Oficiálním úkolem tohoto příjemného rodáka ze Severní Karolíny byla spolupráce s Lonem Sellitem a jeho oddělením vražd a jiných závažných trestných činů. Kromě toho však Bell vedl také neoficiální oddělení newyorské policie, které detektivové znali pod zkratkou ZZS. Ta ovšem v tomto případě neznamena la Záchranou a zásahovou službu, nýbrž mnohem lapidárnější "Zachraňte zadek svědkům".

Bell formuloval poslání této jednotky po svém: "Tak nějak hledíme nechat naživu lidi, které chtějí mít jiní lidi mrtvé."

V důsledku toho měl Roland Bell na svých bedrech kromě obvyklého vyšetřování případů se Sellitem a Rhymem také vedení útvaru pro ochranu svědků.

Nyní však již byli na místě Gradyho tělesní strážci a hlavouni v centru - nešťastní hlavouni - se rozhodli, že zintenzivní úsilí o dopadení Kejkliře. Tým Lona Sellitta a Lincolna Rhyma podle nich potřeboval posílit a Roland Bell byl v tomto ohledu logickou volbou.

"Takže tohle byl Andrew Constable," řekl Grady Bellovi a kývl na umazané okno ve vyšetřovací místnosti.

Sachsová k oknu přistoupila a zahlédla štíhlého a vcelku noblesně vyhlížejícího vězně v oranžovém mundúru; seděl za stolem se sklopenou hlavou a pomalu jí pokyvoval.

"Čekal jste ho takového?" pokračoval Grady.

"To ani nápad," zahlaholil Bell. "Počítal jsem, že bude o dost bu-ranštější. Ztělesnění fanatika, jestli mi rozumíte. Jenže tendle chlápek se chová docela způsobilně. Po pravdě řečeno musím přiznat, Charlesi, že se vůbec necítí vinen."

"To se teda necítí." Grady se zašklebil. "Usvědčit ho bude dost těžké." Pokřivený úsměv. "Ale přesně za tohle konečkonců beru svou královskou mzdu." Gradyho výdělek byl nižší než nástupní plat právníka ve wallstreetské advokátní kanceláři.

"Víte už něco dalšího o tom vloupání do vaší kanceláře?" zeptal se Bell. "Už přišla ta předběžná zpráva z místa činu? Potřebuju se na ni kouknout."

"Zrovna se odesílá. Postarám se, abyste dostal kopii."

"Musíme teď omrknout ještě jeden případ," prohlásil Bell. "Nechám vám tu i u rodiny svoje kluky a holky. Ale nebudu dál než na vzdálenost telefonu."

"Díky, detektive," řekl Grady a dodal: "Pozdravuje vás dcera. Musíme ji někdy představit vašim synům. A seznámit ji s tou vaší přítelkyní. Kde že to bydlí?"

"Lucy? Dole v Severní Karolině."

"Ona je taky u policie, vidíte?"

"Jo, momentálně velí úřadu šerifa. V metropoli zvané Tanner's Corner."

Luis Martinez si všiml, že Grady míří ke dveřím, a okamžitě se ke státnímu zástupci připojil. "Mohl byste tu ještě chvílku počkat, Charlesi?" Tělesný strážce vyšel ze zajištěného prostoru a vyzvedl si pistoli u dozorce, který dohlížel na uzamykatenou skříňku za stolem a pozorně sledoval vestibul i můstek.

V tu chvíli se za nimi ozval tichý hlas.

"Dobrý den, slečno."

Sachsová v těch slovech vycítila zvláštní dikci, která se utvořila dlouholetým působením v sektoru služeb a kontaktem s veřejností. Otočila se a spatřila Andrewa Constablea stojícího vedle obrovského dozorce. Vězeň byl poměrně vysoký a tělo držel v dokonale vzpřímené poloze. Prošedivělé vlasy měl zvlněné a husté. Vedle něj pak přešlapoval jeho malý kulatoučkový právník.

"Vy jste součástí týmu, který hlídá pana Gradyho?" pokračoval Constable.

"Andrewe," varoval ho advokát.

Vězeň přikývl. Stále však měl zdvižené obočí a upřeně civěl na Sachsovou.

"To není můj případ," odpověděla Sachsová téměř omluvně.

"Á, tak není? Právě jsem vám chtěl zopakovat, co už jsem řekl detektivu Bellovi. O těch výhrůžkách panu Gradyemu namouduši nic nevím." Obrátil se k Bellovi, který jeho pronikavý pohled opětoval. Jižanský policista sice někdy vypadal ostýchavě a zdrženlivě, ale nikdy ne při konfrontaci s podezřelým. I tentokrát bylo jeho reakcí chladné civění.

"Musíte dělat svou práci. Já to chápu. Ale věřte mi, že bych panu Gradyemu nikdy neublížil. Jednou z věcí, díky nimž je tahle země tak skvělá, je smysl pro fair play." Zasmál se. "U soudu ho porazím. Opravdu ano - díky zde svému geniálnímu mladému příteli." Kývl směrem k advokátovi a pak zvědavě pohlédl na Bella. "A ještě o jedné věci bych se rád zmínil, detektive. Říkal jsem si, jestli by vás třeba nezajímalo, co moji ,vlastenci dělají v Canton Falls."

"Mě?"

"Pardon, já nemyslím ty potrhle nesmysly o vražděném spiknutí. Měl jsem na mysli naši skutečnou činnost."

"Nechte toho, Andrewe," zarazil ho advokát. "Radši buďte zticha."

"Vždyť pouze konverzuji, Joe." Pohlédl na Bella. "Co vy na to?"

"Jak to myslíte, pane?" zeptal se Bell škrobeně.

Apel na detektivův předpokládaný rasismus a jižanské kořeny nepadl na úrodnou půdu. Constable se však nevzdával.

"Jde o práva států, pracujících vrstev a místních vlád oproti vládě federální. Měl byste navštívit naše webové stránky, detektive." Zasmál se. "Lidi čekají, že tam najdou hákové kříže. A místo toho tam objeví Thomase Jeffersona a George Masona." Když Bell nereagoval, naplnilo vydýchaný vzduch kolem nich napjaté mlčení. Vězeň zavrtěl hlavou, usmál se a zatvářil se zahanbeně. "Božinku, odpusť mi... Někdy se prostě nedokážu ovládnout - pořád ta moje směšná kázání. Postavte kolem mě pár lidí a hleďte, co se stane - začnu je nemile obtěžovat."

"Jdeme," prohlásil dozorce rázně.

"No dobrá," odpověděl vězeň, jedenkrát kývl na Sachsovou i na Bella a za slabého cinkání pout na chodidlech se Odšoural chodbou kamsi pryč. Jeho advokát pokynul státnímu zástupci - byli jako dva soupeři, kteří se uznávají a zároveň se mají jeden před druhým na pozoru - a odešel ze zajištěného prostoru.

Grady, Bell a Sachsová ho o chvíli později následovali a připojili se k Martinezovi.

"Nepřipadá mi jako netvor," prohodila Amélie. "Z čeho je vlastně obviněn?"

Odpovědi se ujal Grady: "Tajní agenti z alkoholu, tabáku a střelných zbraní odhalili spiknutí, v jehož pozadí podle nás stál právě Constable. Jeho lidi měli na základě falešných telefonátů lákat státní policisty do zapadlých oblastí okresu, a pokud by zjistili, že je ně-

který z nich černoch, měli ho unést, svlíknout donaha a lynčovat. Jo, a taky se objevily zmínky o kastraci."

Sachsová, která se během let ve službě setkala s řadou hrůzostrašných zločinů, při této děsivé zprávě šokovaně zamžourala. "To myslíte vážně?"

Grady přikývl. "A to je jen začátek. Zdá se, že to lynčování bylo součástí jejich grandiózního plánu. Doufali, že pokud zavraždí dost policistů a média se těch záběrů na oběšené chytanou, černoši si to nenechají líbit a zorganizují nějakou vzpouru. Což by poskytlo bělochům v celé zemi příležitost jim to oplatit a vyhladit je. Ti lidé dokonce doufali, že se k černochům připojí i Hispánci a Asiati, takže by bílá revoluce mohla smést i je."

"V dnešní době?"

"Byla byste překvapena."

Bell kývl na Martinezu. "Ted ho máš v péči ty. Nevzdaluj se od něj."

"To si pište," odpověděl detektiv. Grady s útlým tělesným strážcem opustili zadržovací vestibul a Sachsová s Bellem si vyzvedli na přepážce zbraně. Když se po Mostě vzdechů vraceli do soudního křídla manhattanského trestního soudu, popsala Sachsová jižanskému detektivovi Kejklře i jeho oběti.

Když Bell slyšel o úděsné smrti Anthonyho Calverta, šokovaně ucukl. "Motiv?"

"Neznámý."

"Styl?"

"Viz motiv."

"Jak pachatel vypadá?"

"Ani v tomhle nemáme jasno."

"Takže nevíte vůbec nic?"

"Myslíme si, že je to běloch střední postavy."

"Ale nikdo ho pořádně neviděl, co?"

"Upřímně řečeno ho viděla spousta lidí. Až na to, že poprvé to byl tmavovlasý padesátník s plnovousem, potom plešatý správce okolo šedesátky a nakonec sedmdesátiletá žena."

Bell čekal, až se Sachsová rozesměje a dá tím najevo, že to byl vtip. Když zůstávala zachmuřená, zeptal se: "To není sranda?"

"Obávám se, že není, Rolande."

"Já jsem dobrej," utrousil Bell, zavrtěl hlavou a poklepal na automatickou pistoli na pravém boku. "Ale potřebuju cíl." Tak to se za tebe můžu jen pomodlit, pomyslela si Amélie Sachsová.

12

Do Rhymova domu dorazily důkazy z druhého místa činu a Mel Cooper začal třídit sáčky a ampulky na vyšetřovací stoly v Rhymově jídelně.

Sellitto se právě vrátil z "velkého baráku", kde se konala dusná schůzka o případu Kejklíř. Zástupce komisaře a starosta chtěli znát podrobnosti o pokroku v případě, který žádné podrobnosti neskýtal a o pokroku se v něm vůbec nedalo hovořit.

Rhyme si vyslechl informace o ukrajinských iluzionistech v Cir-que Fantastique a dozvěděl se, že nemají záznam. Dva policisté, kteří u stanu sledovali okolní dění, rovněž hlásili, že nemají žádné indicie o podezřelých aktivitách.

O chvíli později vešla do místnosti Sachsová v doprovodu vyrovnaného Rolanda Bella. Když dostal Sellitto příkaz rozšířit vyšetřovací tým o dalšího detektiva, Rhyme okamžitě navrhl právě jeho - líbila se mu představa, že Sachsovou bude v terénu zaštiťovat zkušený policista a prvotřídní střelec.

Všichni se navzájem pozdravili a seznámili. Bell až dosud o Kaře nevěděl a ta na jeho zvědavý pohled odpověděla: "Já jsem jako on." Kývla na Rhyma. "Něco jako konzultantka."

"Moc mě těší," odvětil Bell a zamžoural, když viděl, jak si Kara bezděky přehazuje tři mince na kloubech prstů.

Sachsová se připojila ke Cooperovi a pomohla mu zpracovávat důkazy. "Kdo to vlastně byl?" zeptal se Rhyme.

"Myslím ta oběť."

"Jmenoval se Anthony Calvert. Dvaatřicet let. Bez partnerky. Tedy, v jeho případě bez partnera."

"Nějaká souvislost s tou studentkou v hudební škole?"

"Zatím to tak nevypadá," odpověděl Sellitto. "Bedding se Saulem to zrovna prověřuji."

"Čím se živil?" zeptal se Cooper.

"Dělal stylistu na Broadwayi."

Zatímco první oběť byla hudebnice a studentka hudby, napadlo Rhyma. Jedna heterosexuálka a jeden homosexuál. Bydleli a praco-

vali v úplně jiných částech města. Co může tyhle vraždy spojovat? "Nějaké známky ukájení?" zeptal se.

Protože však první vražda neobsahovala sexuální motiv, nebyl Rhyme nijak překvapen, když Sachsová odpověděla:

"Ne. Tedy pokud si s sebou neodnesl domů do postele vzpomínky... a neukájí se při nich." Přistoupila k tabuli a nalepila na ni digitální fotografie mrtvého těla.

Rhyme přijel blíže a prohlédl si děsuplné snímky.

"Zvrácený hajzl," utrousil Sellitto letargicky.

"Co bylo vražednou zbraní?" dotázal se Roland Bell.

"Vypadá to na dvouruční pilu," řekl Cooper, když si prohlédl několik detailů ran.

Bell, který si již jako policista v Severní Karolině i v New Yorku užil hezkých pár masakrů, zavrtěl hlavou. "No, tak to je mi teda tvrdý oříšek."

Rhyme pokračoval ve zkoumání fotografií, ale po chvíli si zničehonic uvědomil podivný zvuk - jakési nepravidelné syčení, které se ozývalo opodál. Otočil se a spatřil za sebou Karu. Tím zvukem byl její zběsilý dech. Stála před snímky Calvertova těla, přejížděla si rukou po krátkých vlasech a užasle zarávala oči zalité slzami šoku do fotografií, jako by je chtěla provrtat. Po chvíli se odvrátila od tabule.

"Je ti...?" zeptala se Sachsová.

Kara zvedla ruku, zavřela oči a začala zhluboka oddechovat.

Když Rhyme viděl bolest v její tváři, pochopil, že dívčina role zde skončila. Mladá kouzelnice si sáhla na dno. Zatímco jeho život - ohledávání míst činu - podobné hrůzy obsahoval, její svět nikoliv. Rizika a nebezpečí její profese byla pochopitelně ryze iluzorní a od civilistky se nedalo dost dobře očekávat, že se dobrovolně vystaví takovému hnusu.

Což byla zároveň škoda, protože policisté její pomoc zoufale potřebovali. Když ovšem Rhyme viděl hrůzu v jejím obličejí, věděl, že ji nemohou dále konfrontovat s takovým druhem násilí. Přemýšlel, jestli se Kaře obrátí žaludek.

Sachsová k ní vyrazila, ale zastavila se, když Rhyme zavrtěl hlavou. Vzkazoval tím Amélii, že je mu jasné, že dívku právě ztratili, takže ať ji nechá jít.

Jenže se mýlil.

Kara se znovu zhluboka nadechla - jako skokanka do vody, která se chystá vrhnout z prkna - a s odhodlaným výrazem v očích se

otočila zpátky k fotografiím. Během posledních vteřin se totiž pouze obrňovala a připravovala se na další pohled na snímky.

Bedlivě si je prohlédla a nakonec přikývla. "P. T. Selbit," řekla a otřela si modré oči.

"To je nějaká osoba?" dotázala se Sachsová.

Kara přikývla. "Pan Balzac kdysi prováděl pár jeho čísel. Byl to iluzionista, který žil před sto lety. Vymyslel trik zvaný 'Přeřezání ženy napůl'. Tohle je přesně ono: svázaný člověk, roztažené končetiny. Pila. Jediný rozdíl je v tom, že si Kejklíř ke svému vystoupení vybral muže." Zarazila se nad vlastním neškodným výrazem. "Totiž k vraždě."

"Zná tohle číslo omezený počet lidí?" zeptal se Rhyme.

"Ne. I tohle je slavný trik, ještě slavnější než 'Zmizelý člověk'. Každý, kdo má alespoň základní znalosti o dějinách magie, ho bude znát."

Rhyme sice podobně odrazující odpověď očekával, ale přesto řekl: "I tak to napiš do profilu, Thorne." Obrátil se k Sachsově. "Dobrá, a ty nám teď pověz, co se vlastně u Calverta stalo."

"Zdá se, že zavražděný odešel do práce zadním vchodem - podle sousedů to tak dělal vždycky. Prošel kolem boční uličky a uviděl tohle." Amélie ukázala na černou kočku v plastovém pytli. "Hračku kočky."

Kara si ji prohlédla. "To je automat. Něco jako robot. Říkáme tomu feke."

"Jakže?"

"F-E-K-E. Rekvizita, o které si publikum myslí, že je skutečná. Například falešný nůž s mizející čepelí nebo hrnek na kávu s ukrytým zásobníkem."

Stiskla tlačítko a kočka se zničehonic začala pohybovat a vydávat realisticky znějící mňoukání. "Calvert musel tu kočku zahlédnout a přijít k ní - možná si myslel, že je zraněná," pokračovala Sachsová. "Tímhle způsobem ho Kejklíř dostal do slepé uličky."

"Zdroj?" zeptal se Rhyme Coopera.

"Hongkongská firma Sing-Lu Manufacturing. Mrkl jsem se na jejich webovou stránku. Tahle hračka se prodává ve stovkách obchodů po celé zemi."

Rhyme si povzdychl. Zdálo se, že výraz "nevystopovatelný vzhledem k přílišnému počtu zdrojů" se stane mottem celého případu.

Sachsová pokračovala: "Takže Calvert přistoupil ke kočce a sklonil se, aby si ji prohlédl. Pachatel se někde ukrýval a..."

"Zrcadlo," přerušil ji Rhyme a pohlédl na Karu, která přitakala. "Iluzionisté hodně používají zrcadla. Stačí je správně nasměrovat a můžeš za nimi dokonale ukrýt cokoli nebo kohokoli."

Kriminalista si vzpomněl, že Kařina prodejna nese název Smoke and Mirrors, "kouř a zrcadla".

"Jenže se někde něco zadrhlo a oběť pachateli unikla," navázal na popis Sellitto. "A teď přijde to nejšílenější."

Poslouchali jsme záznam linky devět set jedenáct. Calvert se zjevně dostal zpátky do domu a pak i do svého bytu, odkud zavolal policii. Oznamil dispečerce, že útočník je před budovou a dveře zamčené. Jenže pak linka ohluchla. Kejklíř se nějakým způsobem dostal dovnitř."

"Možná oknem - Sachsová, ohledala jsi požární východ?"

"Ne. Okno požárního východu bylo zajištěné zevnitř."

"Stejně jsi ho měla prohlédnout," pravil Rhyme stroze.

"Tudy se tam pachatel nedostal. Neměl na to čas."

"No, v tom případě musel oběti sebrat klíče," prohlásil kriminalista.

"Nenašly se na nich žádné otisky," opáčila Sachsová. "Pouze otisky oběti."

"Musel je sebrat," trval na svém Rhyme.

"Ne," ozvala se Kara. "Vypáčil zámek."

"To není možné," odbyl ji Rhyme. "Anebo už tam byl předtím a obtiskl si klíč do nějaké formy. Sachsová, měla by ses tam vrátit a prověřit, jestli se..."

"Vypáčil zámek," zopakovala mladá žena neoblomně. "Za to vám ručím."

Rhyme zavrtěl hlavou. "Že by za šedesát vteřin pronikl skrz dvoje dveře? To ani náhodou."

Kara si povzdychla. "Je mi líto, ale bylo to tak: za šedesát vteřin pronikl skrz dvoje dveře. A dokonce mu to mohlo trvat i méně."

"No, ale my předpokládáme, že to neudělal," prohlásil Rhyme odmítavě. "A teď..."

"Předpokládáme, že to udělal," odsekla mladá kouzelnice. "Podívejte, tuhle okolnost jednoduše nemůžeme pominout. Prozrazuje nám o něm totiž ještě něco jiného, něco důležitého. Že ho ani uzamčené dveře nedokážou zpomalit."

Rhyme pohlédl na Sellitta, který konstatoval: "Musím říct, že když jsem dělal na krádežích, zašil jsem hezkých pár lupičů, ale žádný z nich se nedostal skrz zámky takhle rychle."

"Otevírat zámky mě pan Balzac učil deset hodin týdně," prohlásila Kara. "Nemám u sebe soupravu, ale kdybych ji měla, dokázala bych vaše vchodové dveře otevřít za třicet vteřin, dveře se závorou za šedesát. A to neumím zámky 'drhnout'. Jestli to Kejklíř umí, mohl by zkrátit potřebný čas na polovinu. Hele, já vím, že máte rádi všechny tyhlety důkazní položky, jak tomu říkáte. Ale jestli chcete nechat Amélii hledat něco, co jednoduše neexistuje, tak jen ztrácíte čas."

"Víte to jistě?" zeptal se Sellitto.

"Jestli mému názoru nevěříte, nač potom potřebujete mou pomoc?"

Sachsová se zadívala na Rhyma, který kamenným přitakáním nevraživě přijal Kařino hodnocení (přestože ho ve skrytu duše těšilo, že mladá žena prokázala určitou dávku kuráže; alespoň tím v jeho očích odčinila Pohled a Úsměv). Obrátil se k Thornovi. "Dobrá, připiš na tabuli, že náš pachatel je taky mistrem v otevírání zámků."

Sachsová pokračovala: "Zatím se nenašly žádné stopy po předmětu, kterým Kejklíř svou oběť usmrtil. Šlo o úder tupým předmětem. Jako nejpravděpodobnější se jeví trubka. Jenže i tu vzal pachatel s sebou."

Mezitím dorazila zpráva z daktyloskopického oddělení. Technici sejmuli celkem devětaosmdesát různých otisků z místa vraždy a míst, jichž se Kejklíř s největší pravděpodobností dotýkal. Rhyme si ovšem ihned všiml, že některé otisky vypadají podivně, a při bližším zkoumání viděl, že pocházejí z návrstků na prsty. S prohlídkou ostatních se tudíž ani neobtěžoval.

Místo toho upřel pozornost na stopové důkazy, které Sachsová nasbírala na místě činu. Bylo zde nepatrné množství stejného minerálního oleje, který dopoledne našli v hudební škole, a také další stopy latexu, ličidel a alginátu.

Detektiv Kuan z devátého okrsku jim telefonicky oznámil, že prohlídka popelnic kolem Calvertova domu nepřinesla žádnou stopu po pachatelově převleku ani vražedné zbraní. Rhyme detektivovi poděkoval a poručil mu, ať v pátrání pokračují. Kuan odvětil, že budou, ale řekl to s natolik předstíraným západem, že Rhymovi muselo být jasné, že pátrání prakticky skončilo.

Otočil se k Sachsové. "Říkalas, že Calvertovi rozbil hodinky?"

"Jo. Přesně v poledne. Tedy, pár vteřin po něm."

"A druhé oběti je rozbil v osm hodin. Takže to vypadá, že se řídí nějakým časovým plánem. A pravděpodobně už má někoho dalšího vyčiňnutého na čtvrtou odpoledne."

Což bylo za celé tři hodiny.

"Ani s tím zrcadlem jsme neuspěli," pokračoval Cooper. "Žádný výrobce - ten byl zřejmě uveden na rámu, ze kterého ho Kejklíř seškrábal. Našli jsme pár dobrých otisků, ale vesměs je překrývají šmouhy od prstů v návlecích, takže bych si tipl, že otisky patří prodáváči, u kterého Kejklíř to zrcadlo koupil, případně přímo výrobcí. I tak je ale pošlu do AFISu."

"Taky mám nějaké boty," řekla Sachsová a vytáhla z lepenkové krabice igelitový sáček.

"Jeho?"

"Zřejmě ano. Je to stejná značka Ecco, jakou jsme našli v té hudební škole - a taky stejná velikost."

"Nechal je na místě činu. Proč?" uvažoval Sellitto.

"Nejspíš si myslel, že stejně víme, že měl na prvním místě činu eccu," nadhodil Rhyme, "a bál se, že by si jich policisté na postarší ženě všimli."

Mel Cooper si obuv prohlédl a řekl: "Máme pár docela dobrých stop v rýze v přední části paty a mezi svrškem a podrážkou." Otevřel igelitový sáček a vyškrábl materiál ven. "Roh hojnosti," zamumlal nepřítomně a sklonil se nad hlinou.

Rozhodně se nejednalo o žádnou velkou hromadu, ale z hlediska soudní kriminalistiky byl i tento zbytek vysoký jako hora a mohl obsahovat celou řadu informací. "Pod mikroskop, Mele," poručil Rhyme. "Uvidíme, co nám ukáže."

Tažným koněm mezi laboratorními přístroji je bezpochyby mikroskop, a přestože na něm během let došlo k mnoha vylepšením, podstata jeho fungování se nemění už od 16. století, kdy Antoine van Leeuwenhoek vynalezl v Holandsku první mikroskop s mosaznou destičkou.

Kromě starého elektronového mikroskopu, který byl zapotřebí jen zřídka, měl Rhyme ve své domácí laboratoři ještě dva další přístroje. Jedním z nich byl kombinovaný mikroskop Leitz Orthoplan, starší model, na který by však Rhyme přísahal. Jednalo se o trinokulár - dva okuláry pro obsluhu a snímací elektronka uprostřed.

Druhým přístrojem, který Cooper právě připravoval k použití, pak byl stereomikroskop, pomocí něhož technik zkoumal vlákna z prvního místa činu. Tyto mikroskopy měly poměrně malé zvětšení a používaly se pro zkoumání trojrozměrných objektů, jako jsou hmyz nebo rostlinný materiál.

Na počítačové obrazovce se před Rhymem i ostatními s bliknutím objevil obraz.

Studenti prvního ročníku oboru kriminalistika při ohledávání důkazů bez výjimky nastavují mikroskop rovnou na nejvyšší zvětšení. Ve skutečnosti se však obvykle pro soudně-kriminalistické účely nejlépe hodí zvětšení poměrně malé. Cooper začal na čtyřnásobném a pak přepnul na třicetnásobné.

"A, zaostří to, zaostří," zavolal Rhyme.

Cooper upravit šroub objektivu tak, aby obraz materiálu získal dokonalou ostrost.

"Dobrá, takže jsem na to," řekl Rhyme.

Technik začal sotva postřehnutelným kroucením regulátorů hýbat stolkem mikroskopu. Na obrazovce se postupně objevily stovky různých tvarů: některé černé, jiné červené či zelené, další průsvitné. Rhyme měl pocit - ostatně jako vždy, když se díval do okuláru mikroskopu -, že je svého druhu voyeuem pozorujícím svět, který nemá nejmenší tušení, že je někým špehován.

A který může skýtat velmi mnoho neznámého.

"Chlupy," prohlásil Rhyme, když si prohlédl jakýsi dlouhý pramen. "Zvířecí." Což poznal podle počtu šupin.

"Z jakého zvířete?" vyzvíдалa Sachsová.

"Řekl bych, že psi," nadhodil Cooper a Rhyme s ním souhlasil. Technik se připojil na internet a o chvíli později se již probíral snímky z newyorské policejní databáze zvířecích chlupů. "Mám tady dvě plemena, ne, vlastně tři. Vypadá to jako něco středněsrstého. Německý nebo belgický ovčák. A pak tu jsou chlupy dvou dlouhosrstých plemen. Bobtail a

briard."

Cooper zastavil pohyb obrazovky. Dívali se na hromadu nahněd-lých zrněk, úlomků a trubiček.

"Co je to za dlouhé útvary?" zeptal se Sellitto.

"Vlákna?" nadhodila Sachsová.

Rhyme na materiál pohlédl. "Řekl bych, že seschlá tráva nebo nějaký druh vegetace. Ostatní materiál ovšem nepoznávám. Projed ho chromatografem, Mele."

Plynový chromatograf a hmotnostní spektrometr po chvíli vyplivl údaje. Na monitoru se objevila tabulka s výsledky analýzy: žlučové pigmenty, sterobilin, urobilin, indol, dusičnany, skatol, merkaptany, sirovodík.

"Á."

"A?" zeptal se Sellitto. "Co znamená ,á'?"

"Příkaz: mikroskop jedna," poručil Rhyme. Na počítačové obrazovce se znovu objevil snímek a Rhyme detektivovi odpověděl: "Vždyť je to zřejmé - mrtvá bakteriální hmota, částečně strávená vlákna a tráva. Je to hovno. Ó, omluvte mou obhroublost," dodal sarkasticky. "Je to psí hovínko. Náš pachatel šlápl, kam neměl."

To bylo povzbudivé: chlupy a fekální hmota představovaly kvalitní důkazní položku, a pokud by se podobné stopy našly na podezřelém, na nějakém konkrétním místě nebo v autě, existoval by silný předpoklad, že daný podezřelý byl v kontaktu s Kejklířem nebo jím sám je.

Z databáze AFIS mezitím přišla zpráva o otiscích prstů sejmutých ze střeptů zrcadla v boční uličce. Jak se všeobecně předpokládalo, otisky byly negativní.

"Co máme ještě z místa činu?" dotázal se Rhyme.

"Nic," řekla Sachsová. "To je všechno."

Rhyme si prohlížel důkazní tabulky, když vtom zazvonil domovní zvonek a Thorn seběhl otevřít. O chvíli později se vrátil v doprovodu uniformovaného policisty. Ten se bázně postavil do dveří, což činilo mnoho policistů, když vstoupili do doupěte legendárního Lincolna Rhyma. "Hledám detektiva Bella. Řekli mi, že je tady."

"To jsem já," ozval se Bell.

"Zpráva z místa činu. Z toho vloupání do kanceláře Charlese Gradyho."

"Díky, hochu." Detektiv převzal obálku a pokynul mladíkovi, který upěl krátký ustrašený pohled na Lincolna Rhyma, otočil se a zmizel.

Bell si přečetl obsah a pokrčil rameny. "Tohle není můj obor. Hele, Lincolne, nemohl by ses na to náhodou mrknout?"

"Jasně, Rolande," odpověděl Rhyme. "Vytáhni z toho svorky a založ to tamhle do obraceče. Thorn ti pomůže. O co kráčí? To je ten případ Andrewa Constablea?"

"Je." Bell popsal Rhymovi vloupání do kanceláře Charlese Gradyho. Jakmile ošetřovatel upevnil zprávu do obraceče stránek, Rhyme

zajel s křeslem na příslušné místo a pozorně si přečetl první stránku. "Příkaz: otočit stránku," řekl nakonec a četl dál. Ke zmíněnému vloupání došlo prostým rozbitím rohu skleněné výplně ve dveřích do chodby a otevřením zámku zevnitř (dveře mezi vnější kanceláří sekretářky a vnitřní kanceláří státního zástupce měly dvojité zámky a byly vyrobeny z masivního dřeva, takže lupiči odo-laly).

Rhyme si všiml, že ohledávači místa činu objevili něco zajímavého - na stole sekretářky a kolem něj se válela celá řada vláken. Zpráva uváděla jejich barvu - většina jich byla bílá, některá černá a jedno červené -, ale nic dalšího se o nich ve zprávě nekonstatovalo. Kromě toho našli ohledávači také dva drobné kousky zlatého staniolu.

Ohledávací tým zjistil, že k vloupání došlo až poté, co v kancelářích dokončila práci úklidová služba, takže vlákna u stolu pravděpodobně nezanechala Gradyho sekretářka ani nikdo, kdo kancelář během dne navštívil v nějaké legitimní záležitosti. Vlákna tudíž s největší pravděpodobností pocházela přímo od pachatele.

Rhyme otočil na poslední stránku. "A to je všechno?" zeptal se.

"Myslím, že jo," odvětil Bell.

Kriminalista zabručel: "Příkaz: telefon. Volat Peretti čárka Vincent."

Rhyme Perettiho před lety přijal jako specialistu na ohledávání míst činu a Peretti tehdy projevil velké nadání pro soudní kriminalistiku. Oblastí, v níž skutečně exceloval, však bylo mnohem neuchopitelnější umění vnitropolitiky, jemuž Peretti na rozdíl od Rhyma dával přednost před skutečnou prací na místě činu. Dnes Peretti vedl oddělení vyšetřování a zdrojů newyorské policie, které mělo na starosti i ohledávací jednotku.

"Lincolne, jak se máš?" ozval se policista, když Rhyma konečně přepojili.

"Dobře, Vincente. Já..."

"Ty děláš na tom případu Kejklíř, vid? Jak to jde?"

"Jde to. Poslyš, teď ti volám kvůli něčemu jinému. Jsem tady s Rolandem Bellem. Mám před sebou zprávu o tom vloupání do Gradyho kanceláře..."

"Jo, tu záležitost s Andrewem Constablem. Ty výhrůžky proti Gradymu. Jasně. A co pro tebe můžu udělat?"

"Zrovna se na tu zprávu dívám, ale je jenom předběžná. Potřeboval bych další informace. Ohledávačka našla nějaká vlákna. Potře-

buju znát u všech složení, délku, průměr, teplotu barvy, použité barviva a stupeň obnošení."

"Počkej. Zajdu si pro pero." Chvilé ticha. "Pokračuj."

"Taky potřebuju elektrostatické snímky všech otisků bot a fotografie jejich vzorků na podlaze. A chci vědět, co všechno leželo na stole, na skřini a v knihovně té sekretářky. Chci znát obsah všech ploch, všech zásuvek, chci vědět,

co viselo na zdech. Včetně přesné polohy."

"Všechno, čeho se pachatel dotkl? No, snad to půjde. Uděláme..."

"Ne, Vincente. Mluvím o všem, co v té kanceláři bylo. O všem. Kancelářské svorky, fotografie sekretářčiných dětí, plíseň v horní zásuvce. Je mi jedno, jestli se toho pachatel dotkl, nebo ne."

Peretti nadutě prohodil: "Zařídím, aby to někdo udělal."

Rhyme nechápal, proč to Peretti nemůže udělat sám - Rhyme by na jeho místě určitě takto postupoval, dokonce i jako šéf oddělení vyšetřování a zdrojů, aby měl jistotu, že úkol bude okamžitě splněn.

Ve své současné roli konzultanta si však nemohl příliš vyskakovat. "Čím dřív, tím líp... Díky, Vincente."

"To nestojí za řeč," odvětil policista chladně.

Rhyme zavěsil a otočil se k Bellovi. "Dokud nebudu mít tyhle informace, Rolande, tak toho víc udělat nemůžu."

Pohlédl na zprávu o vloupání. Vlákna a venkovští členové milici... Samé záhady. Prozatím se však touto konkrétní záhadou musel zabývat někdo jiný. Rhyme měl před sebou vlastní tajenky, na jejichž rozluštění mu navíc nezbývalo příliš mnoho času: záznamy o rozbitých hodinkách na důkazní tabuli mu připomínaly, že jim zbývají jen něco přes tři hodiny, aby zastavili Kejkliře, než si najde další obět.

13

V roce 1900 žilo na Manhattanu více než sto tisíc koní, a jelikož jednu z nejceněnějších hodnot na ostrově již tehdy představoval prostor, mnohá z těchto zvířat byla ustájena ve věžácích - za které byly v těch dobách pokládány již dvoupatrové a třípatrové budovy.

Jednu z takových vyvýšených stájí lze na Manhattanu vidět dodnes. Jde o onu dobře známou Hammersteadskou jezdeckou akademii na Upper West Side. V původní stavbě vybudované v roce 1885 se nad přízemní arénou, jež je dějištěm soukromých jezdeckých lekcí a přehlídek, nachází několik set stájí. Podobně rozlehlou a rušnou konírnu by někdo mohl na Manhattanu jedenadvacátého století pokládat za anomálii, ale stačí si uvědomit, že pouhých pár ulic odtud se rozkládá desetikilometrový Central Park plný dobře udržovaných jezdeckých stezek.

Na akademii je dnes ustájeno devadesát koní: některé vlastní soukromí chovatelé, jiní se pronajímají. A právě jednoho koně z druhé skupiny nyní vyváděla po strmé rampě ze stáje rusovlasá dospívající ošetřovatelka k čekající jezdce. Cheryl Marstonová cítila i dnes stejné vzrušení jako každou sobotu v tuto dobu, když spatřila vysokého umíněného hřebce se strakatým zadkem připomínajícím koně Appaloosa.

"Ahoj, Doníku," zavolala zdvojnásobeným jménem na zvíře, jež se oficiálně jmenovalo Don Juan di Middleburg. Kůň pro dámy, říkala o něm Marstonová často. Myslela to v legraci, ale do značné míry to byla pravda: pod mužským jezdcem se zvíře od první chvíle plašilo, ržalo a vzpíralo se. S Cheryl Marstonovou v sedle se dalo utáhnout na vařené nudli.

"Takže za hodinu tady," sdělila Marstonová ošetřovatelce, vyhoupla se na Doníka, uchopila pružné otěže a vychutnávala si úžasné svalstvo zvířete pod sebou.

Jediné dlabnutí do žeber a rozjeli se. Vyrazili na Šestaosmdesátou ulici a pomalu se přesouvali na východ k Central Parku. Podkovy hlasitě klapaly na asfaltu a přitahovaly pozornost kolemjdoucích,

kteří si obdivně prohlíželi nádherné zvíře a na něm štíhlou, vážně se tvářící ženu v jezdeckých kalhotách, červeném saku a černé sametové přilbě, pod níž se pohupoval dlouhý světlolvasý francouzský cop.

Když vjeli do Central Parku, pohlédla Marstonová jižním směrem, kde v dálce zahlédla midtownskou kancelářskou budovu, v níž se padesát hodin týdně zabývala podnikovým právem. Také nyní se jí mohly hlavou honit tisícovky myšlenek na práci, na "prioritizované" projekty, jak s otravnou frekvencí říkával jeden z jejích kolegů. Avšak v tomto okamžiku u ní podobné myšlenky neměly šanci. Nic nemělo šanci. Kdykoliv Marstonová seděla zde, na jednom z nejvelkolepějších Božích stvoření, cítila na tváři sluncem prohřátý a prstí provoněný vzduch a dívala se, jak Doník kluše po tmavé stezce obklopené ranými narcisy, forzátiemi a šeříky, připadala si naprosto nezranitelná.

První nádherný den tohoto jara.

Půl hodiny pomalu kroužila kolem vodní nádrže a utápěla se v zanícenosti, kterou jí poskytovalo jedinečné spojení dvou různých, vzájemně se doplňujících živočišných druhů, z nichž oba byly svým vlastním způsobem mocné a bystré. Vychutnála si krátký cval a pak koně zpomalila do klusu, neboť se přiblížili k ostřejším zatáčkám v opuštěné severní části parku nedaleko od Harlemu.

Dokonalý mír.

Jenže pak došlo na nejhorší.

Marstonová nevěděla, jak se to přesně stalo. Zpomalila, aby projela zatáčku vedoucí úzkou mezerou mezi dvěma keři, když vtom vletěl Doníkovi přímo do tváře holub. Kůň zarehtal a zastavil tak rychle, že přes něj Marstonová téměř přeletěla. Nato se vzepjal a ona mu málem spadla pod zadní nohy.

Jednou rukou popadla koně za hřív a druhou se chytila horního okraje sedla, aby se vyhnula dvouapůlmetrovému pádu na kamenitou zem. "Hyjé, Doníku!" vykřikla a pokusila se zvíře poplácat po krku. "To je dobrý, Doníku. Hyjé!" Kůň se však stále ztřeštěně vzpíral. Že by mu střet s holubem poranil oči? Starost o zvíře se v Cheryl Marstonové mísila s jejími vlastními obavami. Po obou stranách stezky trčely ze země ostré kameny. Pokud se bude Doník nadále vzpouzet, mohl by na nerovném povrchu ztratit rovnováhu a ztěžka dopadnout na zem - dost možná přímo na Cheryl.

Vážná zranění kolegů-jezdců ve většině při-

padů nezpůsobil přemet přes hlavu koně, nýbrž situace, kdy jezdec při pádu uvízl mezi zvířetem a zemí.

"Doníku!" zavolala Marstonová se zatajeným dechem. Kůň se však znovu vzepjal a setrval ve vzpřímené poloze - panicky tančil na zadních nohou a sunul se ke kamenům.

"Ježíši," lapala po dechu Marstonová. "Ne, ne..."

Věděla, že se neudrží. Donikovy podkovy klopýtaly na kamení a Marstonová cítila, jak se i jeho svaly napínají v panické hrůze vyvolané vědomím, že ztrácí rovnováhu. Kůň hlasitě zařehotal.

Marstonová věděla, že jí rozdrtí nohu na desítky různých míst. A možná jí i rozmačká hrudník.

Téměř tu bolest zažívala. A cítila i jeho bolest.

"Ach, Doníku..."

Vtom však z křoví zničehonic vystoupil muž v teplákové soupravě. Vytřeštil oči, pohlédl na koně, vrhl se kupředu a popadl udidlo a uzdu.

"Ne, zpátky!" křikla Marstonová. "Splašil se!"

Vždyť mu rozkopne hlavu!

"Běžte od..."

Ale... co se to stalo?

Muž se nedíval na ni, nýbrž přímo do hnědých koňských očí a pronášel přitom slova, která Marstonová neslyšela. Kůň se nějakým zázrakem začal uklidňovat. Vzpínání ustalo a Doník opět dosedl na všechna čtyři kopyta. Byl sice nepokojný a stále se třásl - stejně jako Cherylino srdce -, ale zdálo se, že nejhorší už má za sebou. Muž si přitáhl jeho hlavu k sobě a pronesl dalších pár slov.

Nakonec odstoupil, věnoval koni ještě jeden zběžný pohled a poté se zadíval na Marstonovou. "Jste v pořádku?" zeptal se.

"Myslím, že ano." Marstonová se zhluboka nadechla a položila si ruku na prsa. "Já jen... Seběhlo se to všechno tak rychle."

"A co se stalo?"

"Vyplašil ho pták. Vletěl mu přímo do tváře. Možná mu zasáhl oči."

Muž si koně bedlivě prohlédl. "Mně připadá v pořádku. Možná by se na něj měl podívat veterinář, ale žádné rány nevidím."

"Co jste to dělal?" zeptala se Marstonová. "Nejste snad...?"

"Zafíkáváč koní?" odvětil muž, zasmál se a plaše uhnul pohledem. Zdálo se, že je pro něj přirozenější dívat se do očí zvířeti.

"To ani náhodou. Ale taky hodně jezdím. Asi mám na koně uklidňující vliv."

"Už jsem myslela, že spadne."

Muž se na ni trochu křečovitě usmál. "Kéž by mě tak napadlo něco, čím bych dokázal uklidnit vás."

"Co je dobré pro mého koně, to je dobré i pro mě. Nevím, jak vám poděkovat."

Zpovzdálí se přiblížil další jezdec a vousatý muž odvedl Doníka ze stezky, aby nechal hnědáka projet.

Pozorně si koně prohlédl. "Jak se jmenuje?"

"Don Juan."

"Půjčila jste si ho z Hammersteadu? Anebo je váš?"

"Z Hammersteadu. Ale připadá mi, že je můj. Jezdím na něm každý týden."

"Já si tam taky někdy pronajímám koně. To je ovšem nádherné zvíře."

Cheryl Marstonová se uklidnila a prohlédla si zachránce blíže. Byl to pohledný muž něco málo po padesátce, s krátkou brádkou a hustým obočím, které mu na kořeni nosu srůstalo. Na jeho krku - a také na prsou - zahlédla Marstonová něco jako ošklivou jizvu a rovněž jí neunikla jeho zdeformovaná levá ruka. Nevěnovala však těmto detailům pozornost, neboť se jí zdály naprosto malicherné ve srovnání s nejdůležitější vlastností tohoto muže: láskou ke koním. Cheryl Marstonová, rozvedená už čtyři roky ze svých osmatřiceti, si uvědomila, že po sobě oba navzájem pokukují.

Muž se slabě usmál a pohlédl stranou. "Tak jsem..." Ztratil hlas, takže alespoň poplácal Doníka po hřbetě, aby zaplnil tíživé ticho.

Marstonová zvedla obočí. "Copak?" vybídla muže.

"No, protože teď zřejmě odjedete vstříc západu slunce a já už vás možná nikdy neuvidím..." Udusal svou plachost a směle pokračoval: "Tak jsem si říkal, jak moc je ode mě nepatřičné zeptat se vás, jestli byste nechtěla jít někam na kávu."

"Vůbec to není nepatřičné," odvětila Marstonová, potěšena mužovým přímočarým postojem. Aby však dala zachránci najevo svou cenu, rychle dodala: "Ale nejdřív dokončím svou hodinku. Zbývá mi ještě asi dvacet minut... Musím se rychle dostat zpátky do sedla, jak se říká. Vyhovuje vám ten termín?"

"Za dvacet minut je to ideální. Počkám na vás u stáji."

"Dobře," řekla Cheryl. "Vlastně jsem se vás ani nezeptala: vyznáváte anglický, nebo westernový styl?"

"Většinou jezdím bez sedla. Kdysi jsem to dělal profesionálně."

"Opravdu? Kde?"

"Věřte nevěřte," odpověděl muž plaše, "ale jezdil jsem v cirkuse."

Z Cooperova počítače se vylinulo slabé cinknutí ohlašující přichozí e-mailovou zprávu.

"Vzkaz od přátel z křižovatky Deváté a Pennsylvánské," oznámil technik, rozšifroval zprávu z laboratoře FBI a o chvíli později řekl: "To je výsledek analýzy toho oleje. Jde o komerčně prodáváný olej značky Tack-Pure. Používá se k údržbě sedel, otěží, kožených tlumoků na krmení a dalších předmětů spojených s koňmi."

Koně...

Rhyme si otočil vozík a zadíval se na důkazní tabuli.

"Ne, ne, ne..."

"Co se děje?" zeptala se Sachsová.

"Ty exkrementy na Kejklířových botách..."

"Co je s nimi?"

"Ty nejsou psi. Ty jsou koňské! Podívej na tu vegetaci. Na co jsem, ksakru, myslel? Psi jsou přece masožravci. Nejedí trávu a seno... Jasně, takže přemýšlejme. Ta hlína a ostatní důkazy ukazují, že se pohyboval v Central Parku. A ty chlupy... Znáte oblast zvanou 'Psí pahorek'? Je taky v Central Parku."

"Jasně, přímo přes ulici," poznamenal Sellitto. "Lidi tam chodí venčit psy."

"Karo," vyštěkl Rhyme, "mají v Cirque Fantastique koně?"

"Ne," odpověděla kouzelnice. "V jejich číslech zvířata nevystupují."

"Jasně, tudíž ten cirkus můžeme vyloučit... Takže co ještě může mít Kejklíř za lubem? Psí pahorek se rozkládá hned vedle té jezdecké stezky v parku, že ano? Vím, že střílím od pasu, ale třeba Kejklíř jezdí na koni nebo se na jezdce zaměřuje. Některý z nich může být jeho další obětí. Možná ne hned tou příští, ale zkusme předpokládat, že tomu tak je - protože jinou stopu koneckonců ani nemáme, ksakru."

"Někde tady v okolí je přece stáj, nebo ne?" nadhodil Sellitto.

"Poblíž jsem nějakou viděla," řekla Sachsová. "Myslím, že někde kolem Osmdesáté až Devadesáté ulice."

"Najít," poručil Rhyme. "A poslat tam pár lidí."

Sachsová pohlédla na hodinky. Bylo 13.35. "No, ještě nějaký čas máme. Do příští vraždy zbývají dvě a půl hodiny."

"Dobře," řekl Sellitto. "Rozestavím v parku a kolem stáje sledovací týmy. Jestli tam dorazí do půl třetí, budou mít spoustu času ho zpozorovat."

Rhyme si všiml, že se Kara zamračila. "Co je?" zeptal se jí.

"Víte, já si nejsem tak jistá, že máte spoustu času."

"Proč?"

"Vzpomínáte, jak jsem vám říkala o odvedení pozornosti?"

"Vzpomínám."

"Totiž, existuje taky časové odvedení pozornosti. Vyvoláte v publiku falešné přesvědčení, že se něco stane v určité době, zatímco ve skutečnosti se to stane úplně jindy. Iluzionista třeba opakuje nějakou figuru v pravidelných intervalech. Publikum pak podvědomě dospěje k přesvědčení, že ať už kouzelník dělá cokoliv, musí to udělat právě v daném intervalu. Iluzionista však ve skutečnosti zkracuje dobu mezi jednotlivými intervaly. Publikum nedává pozor a vůbec si nevšimne, co kouzelník dělá. Časové odvedení pozornosti se dá přitom prohlédnout, poněvadž iluzionista dá vždy publiku najevo, jak dlouhý je jím zvolený interval."

"Například tím, že rozbije hodinky?" zeptala se Sachsová.

"Přesně tak."

"Takže vy si nemyslíte, že máme čas do čtyř hodin?" dotázal se Rhyme.

Kara pokrčila rameny. "Možná ano. Třeba má v plánu zavraždit každé čtyři hodiny tři lidi a čtvrtou obět' zabít o hodinu později. Já nevím."

"My tady nevíme nic," řekl Rhyme rozhodně. "Povězte nám, co si myslíte, Karo. Co byste udělala vy?"

Kara se ztrápeně zasmála představě, že se má vtělit do myšlení vraha. Po chvíli úporného uvažování prohlásila: "On už teď ví, že jste ty hodinky našli. Ví, že jste chytří. Nepotřebuje vám něco polopaticky vysvětlovat. Kdybych byla na jeho místě, šla bych po další oběti už před čtvrtou. Zaútočila bych okamžitě."

"To mi úplně stačí," řekl Rhyme. "Zapomeňte na sledovací tým a zacházení v rukavičkách. Lone, zavolej Haumannovi a pošli do parku zásahovku. Se vši parádou."

"To by ho mohlo zastrašit, Linku - zvlášť jestli je v přestrojení a provádí vlastní sledování."

"Myslím, že tohle riziko musíme podstoupit. Vyříd' zásahovce, že se mají zaměřit na..., na koho se, sakra, mají zaměřit? Prostě jim uveď nějaký obecný popis, co nejlíp to dokážeš."

Padesátiletý vrah, šedesátiletý správce, sedmdesátiletá žena s nákupní taškou...

Cooper zvedl hlavu od počítače. "Mám tu stáj. Hammersteadská jezdecká akademie."

Bell, Sellitto a Sachsová vyrazili ke dveřím. "Já chci jít taky," ozvala se Kara.

"Ne," zarazil ji Rhyme.

"Třeba si tam něčeho všimnu. Nějakého eskamotérského kousku nebo rychlého převléknutí, které provede někdo v davu. Dokážu to postřehnout." Kývla na ostatní policisty. "Na rozdíl od nich."

"Ne. Je to příliš nebezpečné. Taktické operace zásadně bez civilistů. Taková jsou pravidla."

"Mě pravidla nezajímají," řekla mladá žena a vzdorovitě se k Rhymovi naklonila. "Dokážu vám pomoci."

"Karo..."

Kouzelnice ho však umlčela jediným pohledem na fotografie Tonyho Calverta a Světlany Rasnikovové, otočila se k němu a zadívala se na něj s chladným výrazem v očích. Tímto prostým gestem mu lapidárně připomněla, že to byl on,

kdo ji žádal o pomoc, kdo ji přivedl do tohoto světa a proměnil ji z nevinné dívky v člověka, který se již dokáže dívat na podobné hrůzy, aniž by ucukl pohledem.

"No dobrá," svolil nakonec Rhyme. Kývl směrem k Sachsové a dodal: "Ale nevzdalujte se od ní."

Je obezřetná, pomyslel si Malerick - přesně jak se sluší a patří na ženu, kterou právě na Manhattanu sbalil neznámý muž, byť jde o plachého a přátelského člověka, jenž je navíc s to uklidnit splašeného koně.

Přesto se Cheryl Marstonová krůček po krůčku uvolňovala a hlala Malerickovy historky z dob, kdy jezdil v cirkuse na koni bez sedla - historky, které byly účelově přikrášlené, aby ji dokázaly pobavit a zároveň pomaloučku odbourávaly její obranné mechanismy.

Jakmile ošetřovatelka a zvěrolékař z hammersteadské veterinární pohotovosti prohlédli Doníka a prohlásili, že se těší dobrému zdraví, odkráčel Malerick se svým příštím nic netušícím účinkujícím ze stáje do této restaurace, která se nacházela těsně za Riverside Drive.

Žena nyní s Johnem (kteréžto přízvisko si Malerick pro tuto schůzku zvolil) přívětivě klábosila o svém životě ve městě, o své rané lásce ke koním, o koních, které vlastnila nebo sedlala, a o nadějích na zakoupení letního sídla v Middleburgu ve státě Virginia. Malerick jí příležitostně odpovídal útržkovitými větami s koňskou tematikou - věcmi, které dokázal vydedukovat z jejích vlastních prohlášení, a věcmi, které znal z cirkusů a ze světa iluzionismu. Zvířata vždy tvořila významnou součást této profese. Iluzionisté je hypnotizovali, nechávali mizet, proměňovali v jiné živočišné druhy. V 19. století vymyslel nejmenovaný iluzionista jeden nesmírně populární trik, když dílem okamžiku proměnil kuře v kachnu. (Jeho metodou byla prostota sama: kachna jednoduše vstoupila na scénu v přestrojení za kuře.) V méně politicky korektních dobách bylo oblíbeným kouskem oživovat zvířata zabítá přímo na scéně, přestože samotní živočišňové přitom jen málokdy přišli k úrazu. Koneckonců by od iluzionisty, který by skutečně musel zabít zvíře, bylo poněkud nemístné vytvářet iluzi, že je zvíře mrtvé. Nemluvě o tom, že to stálo poměrně mnoho peněz.

Pro dnešní vystoupení v Central Parku, které mělo přilákat do pastí Cheryl Marstonovou, se Malerick uchýlil ke triku Howarda Thurstona, populárního iluzionisty z počátku 20. století, který se specializoval na kouzla se zvířaty.

Malerickovo dnešní číslo by se však jen těžko setkal s Thurstonovým souhlasem: slavný iluzionista se ve svých vystoupeních choval ke zvířatům tak, jako by to byli jeho lidští asistenti, ne-li přímo rodinní příslušníci. Malerick byl dnes méně humánní. Holuba například chytil holou rukou, obrátil ho na záda a pomalu ho hladil na krku a bocích tak dlouho, až ho zhypnotizoval -tuto metodu používají kouzelníci již celá léta, aby vytvořili zdání mrtvého ptáka. Když se pak Cheryl Marstonová na koni přiblížila, prudce mrštil holubem přímo koni do tváře. Doníkovo bolestné vzpínání a úlek ovšem nikterak nesouvisely s ptákem: způsobil je generátor ultrazvuku nastavený na frekvenci, která koně dráždila v uších. Když poté Malerick vystoupil z křoví, aby Cheryl "zachránil", vypnul nejprve generátor, takže než stačil uchopit uzdu, kůň se již uklidňoval sám od sebe.

Buď jak buď, jezdčyně naproti Malerickovi se nyní krůček po krůčku zbavovala původní obezřetnosti, zvláště když zjišťovala, kolik toho má se svým "zachráncem" společného.

Nebo se jí to tak alespoň jevilo.

Pro tuto iluzi použil Malerick metodu zvanou "mentalismus", která nepatřila k jeho nejsilnějším stránkám, ale i tak v ní byl docela zběhlý. Mentalismus pochopitelně nemá nic společného s telepatie-kým čtením něčích myšlenek. Jde o kombinaci mechanických a psychologických technik, která slouží k vyvozování skutečností. Malerick nyní prováděl totéž, co obvykle činí nejlepší mentalisté - říká se tomu "čtení těla" a jde o protiklad metody zvané "čtení myšlenek". Stručně řečeno si Malerick všiml nepatrných změn v Cherylině držení těla, výrazu obličeje a gestech při reakci na jeho vlastní poznámky. A zatímco některé Cheryliny reakce mu prozradily, že její pozornost pomalu odplouvá jiným směrem, jiné Malerickovy postřehy mířily přesně do černého.

Například se zmínil o příteli, který se nedávno rozvedl, a velice snadno odhalil, že Cheryl je na tom stejně - a že žádost o rozvod nepřišla z její strany. Zašklebil se tedy a sdělil jí, že i on patří mezi rozvedené, neboť jeho manželka si našla milence a opustila ho. Ma-lericka (totiž Johna) to tehdy úplně zdeptalo, ale již se s tím pomalu srovnává;

"To já mu nechala jachtu," odpověděla Cheryl zatřpkle, "jen abych měla od toho hajzla pokoj. Sedmapůlmetrovou jachtu."

Malerick rovněž používal takzvané "barnumovy výroky", aby si Cheryl myslela, že mají společného více, než tomu doopravdy bylo. Klasickým příkladem této mentalistické metody je změřit si objekt od hlavy až k patě a vážně nadhodit: "Mám dojem, že jste v podstatě extrovertní, ale někdy se chováte docela plaše."

Což si objekt zpravidla vyloží jako vnímavou poznámku, přestože se podobný výrok hodí téměř na kohokoliv na světě.

Cheryl ani fiktivní John neměli děti. Zato měli oba kočku, rozvedené rodiče a zálibu v tenisu. Jen se podívejte na všechny ty náhody! Jako by je pro sebe stvořila nebesa...

Malerick usoudil, že je již téměř čas. Přestože nikam nespěchal. I kdyby policie měla nějaké stopy ukazující na jeho příští číslo, jistě si bude myslet, že k němu dojde až ve čtyři hodiny, zatímco teď bylo teprve krátce po druhé.

Možná si myslíte, ctěné publikum, že svět iluzí se nikdy neprotíná se světem reálným, ale to není tak úplně pravda.

Přemýšlím o Johnu Mulhollandovi, slavném kouzelníkovi a vydavateli časopisu o magii s názvem The Sphinx. V padesátých letech tento kouzelník zničehonic oznámil, že předčasně zanechává magie i žurnalistiky.

Nikdo tehdy nemohl přijít na důvod. A tak začaly kolovat zaručené zprávy - zkazky, podle nichž se dal Mulholland do služeb americké zpravodajské komunity, kde učil zvědy podávat pomocí kouzelnických metod protivníkům prášky tak rafinovaně, že se ani ten nejparanoidnější komunista nikdy nedozvěděl, že ho někdo omámil.

Co že to vidíte v mých rukou, ctěné publikum? Pořádně se mi podívejte na prsty. Nic, že ne? Zdají se vám prázdné. A

přesto, jak jste už asi uhodli, prázdné nejsou...

S použitím jedné z Mulhollandových nejelegantnějších metod tajného podání prášku nyní Malerick sebral levou rukou lžičku a nepřítomně ji začal poklepávat o stůl, což Cheryl přimělo k pohledu. Stačil jediný zlomek vteřiny, během něhož Malerick vyprázdnil drobnou kapsli s práškem neurčité chuti do Cheryliny kávy, když se pravou rukou natahoval pro cukr.

John Mulholland by na něj byl pyšný.

Po několika okamžicích Malerick viděl, že prášek začíná působit: ženiny oči se lehce rozostřily a její tělo se začalo vsedě zlehka kolébat. Zároveň však Cheryl neměla pocit, že něco není v pořádku. Právě tato vlastnost byla na flunitrazepamu, slavné "znásilňovací" droze na bázi rohypnolu, nejlepší: člověk nevěděl, že je omámen. Až druhý den ráno. Což v případě Cheryl Marstonové nebylo potřeba řešit.

Malerick na ni pohlédl a usmál se. "Hele, chcete si užít trochu zábavy?"

"Zábavy?" zeptala se Cheryl malátně. Zamžourala a široce se usmála.

Malerick zaplatil účet a řekl: "Právě jsem koupil loď."

Cheryl se nadšeně zasmála. "Loď? Já loď miluju. Jakou?"

"Plachetnici. Jedenáct a půl metru. Kdysi jsme se ženou jednu mívali," dodal Malerick smutně. "Ale po rozvodu si ji vzala ona."

"Ne, Johnne, vy si ze mě děláte legraci!" řekla Cheryl Marstonová a opilecky se rozesmála. "Já jsem s manželem taky jednu měla! A on si ji vzal po rozvodu."

"Vážně?" Malerick se zasmál a postavil se. "Hele, tak pojďme k řece. Je odtamtud vidět."

"S radostí." Cheryl nejistě vstala a zavěsila se do společníka.

Malerick ji vyvedl ze dveří. Zdálo se, že dávka byla správná. Oběť se chovala pokorně, ale očividně se nechystala ztratit vědomí de chvilce, kdy ji odvléče do křoví u řeky Hudson.

Zamířili k Riverside Parku. "Říkals něco o lodích," pravila Cheryl opilecky.

"Přesně tak."

"Taky jsme s bejvalým jednu měli."

"Já vím," odpověděl Malerick. "Už jsi mi to říkala."

"Ne, vážně?" Cheryl se zasmála.

"Počkej," poručil jí Malerick. "Musím něco vyzvednout."

Zastavil se u svého auta - kradené mazdy -, sebral ze zadního sedadla těžkou sportovní brašnu a znovu auto uzamkl. Uvnitř brašny hlasitě cinklo něco kovového. Cheryl na brašnu pohlédla, začala mluvit, ale pak zjevně zapoměla, co chtěla říci.

"Půjďme tudy." Malerick ji dovedl na konec příčné uličky, přešel s ní po mostě pro pěší nad čtyřproudovou silnicí a zamířil k zarostlému a liduprázdnému pásu půdy podél říčního břehu.

Odtrhl její paži zaklesnutou kolem svého těla a pevně ji sevřel kolem zad a v podpaží. Cítil na prstech její řadra a viděl, jak se její hlava klátí sem a tam.

"Koukej," řekla Cheryl a nejistě ukázala na řeku Hudson, v jejíchž jiskřivých tmavě modrých vodách brouzdaly desítky plachetnic a jachet.

"Moje loď je tam," konstatoval Malerick.

"Já mám loď ráda."

"Já taky," řekl tiše.

"Vážně?" zeptala se Cheryl, zasmála se a šeptem dodala, že kdybys náhodou nevěděl, tak ona a její bývalý kdysi jednu loď mívali. Jenže o ni po rozvodu přišla.

15

V jezdecké akademii se skrýval kus starého New Yorku.

Sachsová cítila pronikavou selskou vůni, když se skrz klenuté průčelí dívala do staré dřevěné stáje na koně s jezdci v béžových kalhotách, černých či červených jezdeckých sakách a sametových přilbách, kteří se bez výjimky tvářili majestátně.

Ve vestibulu a před ním postávalo šest uniformovaných policistů z nedalekého dvacátého okrsku. Další policisté byli rozmístěni v parku: pod velením Lona Sellitta stáli podél jezdecké stezky a číhali na pomíjivou kořist.

Sachsová s Bellem vešli do vstupní kanceláře a detektiv ukázal zlatý odznak pracovníci za přepážkou. Ta se mu zadívala přes rameno na policisty venku a nejistě se zeptala: "Ano? Někáký problém?"

"Používáte při údržbě sedel a kožených postrojů přípravek Tack-Pure, madam?"

Recepční pohlédla na asistentku, která přikývla. "Ano, pane, používáme. Spotřebujeme ho spoustu."

"Dnes dopoledne jsme našli stopy tohoto přípravku a také stopy koňského trusu na místě vraždy," pokračoval Bell.

"Domníváme se, že člověk podezřelý z jejího spáchání by mohl pracovat zde, případně sledovat některého z vašich zaměstnanců či jezdců."

"Ne! Koho?"

"Tím si bohužel právě nejsme jistí. A také si nejsme jistí, jak onen podezřelý vypadá. Víme jen, že je střední postavy. Je mu kolem padesáti. Běloch. Možná má plnovous a hnědé vlasy, ale ani to nevíme jistě. Mohl by mít deformované prsty na levé ruce. Potřebovali bychom, abyste promluvila se svými zaměstnanci a také s pravidelnými zákazníky, pokud se v okolí nějaká nacházejí, a zjistila, zda si nevšimli někoho, kdo odpovídá tomuto popisu. Případně někoho, kdo by podle nich mohl představovat hrozbu."

"Samozřejmě," řekla žena nejistě. "Udělám, co bude v mých silách. Zajisté."

Bell si vzal několik uniformovaných pochůzkářů a zamířil starými dveřmi do čpící jezdecké arény vystlané pilinami.

"Prohlídnu to tady," zavolal na Sachsovou.

Policistka přikývla, vykoukla z okna a zadívala se na Karu, která seděla o samotě v Sellittově neoznačeném autě zaparkovaném u obručníku vedle Améliina sytě žlutého camara. Mladá kouzelnice nesla pobyt ve voze velmi nelibě, ale Sachsová neoblomně trvala na tom, že se Kara musí vyhnout jakémukoliv nebezpečí.

Robert-Houdin měl přesvědčivější triky než marabuti. I když teď mě napadá, že ho málem zabili.

Žádný strach. Postarám se, aby se to tobě nestalo.

Sachsová pohlédla na hodinky - dvě odpoledne. Zavolala vysílačkou na centrálu a nechala se přepojit na Rhymův telefon. O chvíli později se jí ozval kriminalistův hlas. "Sachsová. Lonovy týmy si zatím v Central Parku ničeho nevšimly. Jak seš na tom ty?"

"Recepční vyslýchá personál a jezdce tady na akademii. Roland a jeho tým mezitím prohledávají stáje." Vtom si Sachsová všimla, že recepční postává v hloučku zaměstnanců. Na jejich tvářích se zračily chmury a znepokojené výrazy všech možných podob. Jedna dívka, rusovláska s kulatým obličejem, si náhle šokovaně přiložila ruku na ústa a začala přikyvovat.

"Počkej, Rhyme. Možná něco mám."

Recepční gestem přivolala Sachsovou k sobě a dívka spustila: "Teda já nevím, jestli je zrovna tohle nějak důležité. Ale něco se stalo."

"Jak se jmenujete?"

"Tracy?" Dívka odpověděla, jako by se ptala. "Dělám tady ošetřovatelku?"

"Pokračujte."

"Jasně. Máme tu jezdkyňi, která sem dojíždí každou sobotu. Cheryl Marstonovou."

"Ve stejnou dobu?" zařval Rhyme Sachsové do ucha. "Zeptej se jí, jestli k nim ta jezdkyňe dojíždí každý týden ve stejnou dobu."

Sachsová tlumočila otázku.

"Jo, jasně, dojíždí," odpověděla dívka. "Je přesná jako hodinky. Jezdí sem už celé roky."

"Lidi s neměnnými zvyklostmi představují nejsnazší terč," poznamenal kriminalista. "Řekni jí, ať pokračuje."

"A co se s ní stalo, Tracey?"

"Dneska se vrátila z projíždky? Asi před půl hodinou? A co se nestalo, přihrála mi Dona Juana, to je, jako, její oblíbený kůň, a chtěla, abychom se na něj pořádně podívali já a veterinář, protože mu vletěl do tváře pták a vystrašil ho. Takže jsme ho prohlídli a ona mi vykládala o jednom chlápku, který se tam objevil a Doníka uklidnil. Řekli jsme jí, že Doník vypadá dobře, ale ona pořád drmolila o tom chlápku, blablalba, jako že je strašně zajímavý, a byla z toho celá rozrušená, protože s ním prý půjde někam na kávu a on by to snad moh bejt doopravicej zaříkavač koní. Viděla jsem ho, jak na ni dole čeká, a říkala jsem si, co to máš, kamaráde, s rukou? Protože ji pořád tak nějak ukrýval. Jako by na ní měl jenom tři prsty."

"To je on!" vykřikla Sachsová. "Víte, kam šli?"

Ošetřovatelka ukázala západním směrem z parku. "Myslím, že někam támhle. Nezminila se, kam přesně půjdou."

"Zjisti popis," zavolal Rhyme.

Dívka vysvětlila, že muž měl plnovous a jeho obočí vypadalo zvláštně. "Měl ho takové srostlé."

Když si chcete změnit obličej, je ze všeho nejdůležitější obočí. Změňte si obočí a vaše tvář vypadá o šedesát, sedmdesát procent jinak.

"Co měl na sobě?" zeptala se Sachsová.

"Větrovku, tenisky a šušťákové kalhoty."

"Barva?"

"Bunda a kalhoty byly tmavé. Modré nebo černé. Tričko jsem mu neviděla."

Mezitím se vrátil Bell s policisty a oznámil, že pes ani nezavrčel.

"Já tady mám stopu," řekla Sachsová. Vylíčila Bellovi historku s jezdkyňi a vousáčem a zeptala se ošetřovatelky: "A jste si úplně jistá, že toho muže neznala?"

"Ani náhodou ho neznala. S paní Marstonovou se známe už hezky dlouho a ona mi říkala, že na nějaké chození vůbec nemá náladu. Nedůvěřuje chlapům. Její bejvalej ji podváděl a pak si při rozvodu přisvojil jejich jachtu. Dodnes je kvůli tomu namíchnutá."

Nejlepší iluzionisté, přátelé, používají metodu zvanou "figurování". Ta spočívá v pečlivém naplánování posloupnosti a tempa jednotlivých čísel tak, aby vystoupení vyznělo co možná nejpůsobivěji.

V rámcích našeho třetího dnešního čísla jsme nejprve zhlédli zvířecí iluzi v Central Parku, v níž vystupoval náš zázračný kůň Doník. Poté jsme po-někud zvolnili tempo s použitím klasického eskamotérství okořeněného špetkou mentalismu. Nyní přichází na řadu eskapologie.

Za několik okamžiků se staneme svědky zřejmě nejslavnějšího úniku Harryho Houdiniho. Při tomto čísle, které vymyslel on sám, byl spoután, zavěšen za nohy a ponořen do úzké nádrže s vodou. Měl k dispozici pouze několik minut, aby se pokusil ohnout v pase, přitáhnout trup, uvolnit si kotníky a otevřít uzamčené víko komory, než se utopí.

Nádrž byla pochopitelně upravená. Tyče, které měly "oficiálně" bránit rozbití skla, ve skutečnosti sloužily jako madla a umožňovaly mu přitažení těla ke kotníkům. Zámky na nohou a na horní straně nádrže pak obsahovaly skryté západky,

díky nimž si Houdini mohl okamžitě uvolnit kotníky i víko.

Netřeba připomínat, že naše repríza tohoto populárního čísla slavného únikáře žádné podobné úpravy nenabízí. Naše účinkující bude zcela sama. Kromě toho jsem do čísla zapracoval několik vlastních variací. Všechny samozřejmě pro vaše větší pobavení.

A nyní, s laskavým svolením pana Houdiniho, číslo zvané Podvodní mučící kobka.

Oholený Malerick v mokasinách a bílé košili oblečené na bílém tričku pevně omotával řetězy kolem Cheryl Marstonové. Nejprve u kotníků, pak na prsou a pažích.

Na chvíli se zarazil, znovu se rozhlédl kolem sebe a přesvědčil se, že na ně díky hustému křoví není vidět ze silnice ani od řeky.

Nacházeli se vedle Hudsonu u nevelké tůně s tlející vodou, která kdysi podle všeho sloužila jako kotviště pro malé čluny. Navážka a odpadky však již dávno odřízly toto slepé rameno od řeky a vytvořily z něj nechutně zapáchající rybníček o průměru asi tří metrů. Z jedné strany do tůně čnělo zpráchnivělé molo, uprostřed něhož stál rezivělý jeřáb, který se kdysi používal pro vyzvedávání člunů z vody. Malerick nyní přehodil přes jeřáb provaz, uchopil konec a začal ho přivazovat k řetězům poutajícím Cherylina chodidla.

Eskapologové milují řetězy. Vypadají působivě, mají v sobě báječně sadistický náboj a nahánějí hrůzu více než hedvábí či provazy. Kromě toho jsou těžké - což je přesně potřeba k udržení spoutaného účinkujícího pod vodou.

"Ne, ne, nééé," šeptala zmámená Cheryl.

Malerick ji pohladil po vlasech a prohlédl si řetězy. Jednoduché a elegantní. Houdini kdysi napsal: "Možná se to zdá podivné, leč seznal jsem, že čím okázalejší jest upevňování před zraky obecnosti, tím snazším se poté jeví samotný únik."

Malerick ze zkušenosti věděl, že je to pravda. Z dramaticky vyhlížející spleti tlustých lan a řetězů omotaných mnohokrát kolem iluzionistova těla se lze paradoxně vymanit poměrně snadno. S menším počtem zábran upevněných jednodušším způsobem to jde mnohem obtížněji. Například jako zde.

"Néééé," šeptala Cheryl roztráveně. "To bolí. Prosím! Co to chceš..."

Malerick jí přitiskl na ústa kus lepicí pásky. Napnul síly, pořádně uchopil provaz a pomalu za něj zatáhl. Chodidla kňourající advokátky se zvedla a začala vléci její tělo k poloslané vodě.

V toto nádherné jarní odpoledne zaplňoval velké centrální náměstí West Side College mezi Devětsáti a Osmadesátou ulicí rušný trh řemeslných výrobků, který se těšil takové návštěvě, že bylo prakticky nemožné zahlédnout v davu pachatele a jeho oběť.

V toto nádherné jarní odpoledne se desítky přilehlých restaurací a kaváren plnily davy hostů, z nichž kterýkoliv mohl být Kejklířem a právě nyní navrhopvat Cheryl Marstonové, aby se s ním šla někam projet nebo aby se zastavili v jejím bytě.

V toto nádherné jarní odpoledne byly jednotlivé domovní bloky rozděleny celkem padesáti ztemnělými bočními uličkami, z nichž každá představovala zákoutí jako stvořené pro vraždu.

Sachsová, Bell a Kara pobíhali po ulicích, nahlíželi do tržnice, do restaurací i do bočních uliček. Jakož i na všechna další místa, která je napadlo prohledat.

Nenašli nic.

Až pak, o zoufalých několik minut později, konečně přišel průlom.

Všichni tři vešli do kavárny Ely's nedaleko Riverside Drive a změřili si pohledem hosty. Vtom Sachsová chytila Bella za rameno a kývla k pokladně. Vedle ní ležela jezdecká přilba z černého sametu a skvrnitý kožený bičík.

Sachsová přiběhla k majiteli, snědému muži odněkud z Blízkeho východu. "Nenechala to tady taková žena?"

"Jo, před deseti minutami. Byla..."

"Byla tady s mužem?"

"Jo."

"S vousáčem v teplákové soupravě?"

"Přesně tak. Tu přilbu a bičík zapomněla na podlaze pod stolem."

"Víte, kam odešli?" zeptal se Bell.

"Co se děje? Je to snad..."

"Kam?" naléhala Sachsová.

"Jasně. Slyšel jsem, jak jí říká, že jí ukáže svou loď. Ale doufám, že ji radši odvezl domů."

"Jak to myslíte?" zeptala se Sachsová.

"Té ženské bylo špatně. Myslím, že proto tady ty věci zapomněla."

"Špatně?"

"Nedokázala jít rovně, jestli mi rozumíte. Připadala mi opilá, ale oba tu pili jenom kávu. A když sem přišli, byla úplně normální."

"Omámil ji," zamumlala Sachsová Bellovi.

"Omámil?" zeptal se majitel. "Hej, oč vlastně kráčí?"

"U kterého stolu seděli?" dotázala se Sachsová.

Majitel ukázal na stůl, za nímž momentálně seděly čtyři ženy - bavily se a jedly, obojí docela hlasitě. "Promiňte," oslovila

je Sachsová a rychle prohlédla stůl i okolí. Na první pohled neobjevila žádné očividné stopy.

"Musíme ji najít," oznámila Bellovi.

"Jestli mluvil o lodi, tak to pojďme na západ. K Hudsonu."

Sachsová kývla na stůl, kde ještě před pár minutami seděl Kejkliř s Cheryl. "Tohle je teď místo činu - neutírejte ho, ani pod ním neza-metejte. A tyhle čtyři přesuňte k jinému stolu," křikla na závěr, ukázala na čtveřici dočasně utichlých žen s vytřeštěnými očima a vyrazila do oslnivého slunce.

16

Viděla svého manžela plakat.

Ronit litostivé slzy, že musel "to manželství ukončit".

To manželství.

Jako když člověk vynáší ty odpadky.

Nebo venčí toho psa.

Jenže tohle bylo naše manželství, sakra! Nebyla to žádná věc.

Roy to ovšem vnímal jinak. Roy si místo ní přál raději vypasenou pomocnou analytičku cenných papírů a basta.

Do nosu jí pronikla další dávivá vlna teplé mazlavé vody.

Vzduch, vzduch, vzduch... Dejte mi vzduch!

Nyní spatřila Cheryl Marstonová svého otce a matku o Vánocích před hezkými pár desítkami let, jak Upejpavě vyvážejí jízdní kolo, které jí Santa Claus přivezl ze severního pólu. Podívej, miláčku, Santa má pro tebe dokonce i tuhle růžovou helmku, aby sis chránila tu svou krásnou malou makovičku...

"Áááááá..."

Kašlající a dusící se Cheryl uvězněná v tísnivých řetězech byla nyní vytažena z kalné vody rybníčku. Visela nohama vzhůru a lenivě se otáčela na provaze přehozeném přes kovový jeřáb trčící nad vodou.

V lebce jí bušilo, neboť se jí do hlavy nahnula všechna krev. "Přestaň, přestaň, přestaň!" zaječela tiše. Co se to děje?

Vzpomínala si, že se Doník vzpínal, že ho někdo uklidnil, nějaký příjemný muž, pak přišla káva v řecké restauraci, konverzace, něco o lodích a pak už se svět zhroutil do otupělosti a přehloupělého smíchu.

Potom řetězy. A ta příšerná voda.

A nyní ten muž, který s potěšenou zvědavostí přihlíží jejímu umírání.

Kdo to je? A proč to dělá? Proč?

Lano se stále setrvačností otáčelo, takže již onen muž nemohl vidět její žadonivé oči, před nimiž se nyní vynořila obrácená silueta New Jersey rýsující se za řekou Hudson několik kilometrů odtud.

Pomalů se otočila zpátky a opět se dívala na ostružiní a šejky. A na něj.

On její pohled opětoval, přikývl a začal si pohrávat s provazem. Postupně ji znovu spustil do té nechutné tůně.

Cheryl se prudce prohnula v pase a zoufale se snažila uhnout před vodní hladinou, jako by se pod ní vařila voda. Její vlastní tíha ji však spolu s tíhou řetězů bezpečně stáhla pod hladinu. Cheryl zadržela dech, prudce se otřásla, zavrtěla hlavou a bezvýsledně se snažila vymanit ze sevření nepoddajného kovu.

A pak se před ní znovu objevil manžel: vysvětloval, vysvětloval a vysvětloval, proč je rozvod to nejbáječnější, co ji vůbec mohlo v životě potkat. Zvedl hlavu, otřel si krokodýlí slzy a prohlásil, že to tak bude nejlepší. Ona sama tak bude šťastnější. Koukej, tady pro tebe něco mám. Otevřel dveře a vytáhl nablýskané nové kolo Schwinn. S fáborky na konci řídítek, pomocnými kolečky vzadu a helmou - růžovou - na ochranu makovičky.

Cheryl to vzdala. Vyhráls, Vyhráls. Nech si tu svou zatracenou loď, nech si tu svou zatracenou milenkou. Jenom mě pusť, nech mě v klidu odejít.

Cheryl Marstonová se nadechla nosem a vpustila si do plic milosrdnou smrt.

"Tam!" vykřikla Amélie Sachsová.

Vyrazila s Bellem přes most pro pěší směrem k husté skupině keřů a stromů na břehu řeky Hudson. Na hničícím molu, které před lety zřejmě sloužilo jako přístaviště, než přístup k řece odřízla navážka, stál jakýsi muž. Celá oblast byla zarostlá a posetá odpadky a navíc páchla zatuchlou vodou.

Muž v mokasínách a bílé košili držel provaz přehozený přes malý rezivějící jeřáb. Druhý konec lana právě mizel pod hladinou.

"Hej," křikl Bell, "vy!"

Muž měl hnědé vlasy, to sice ano, ale jeho oděv byl naprosto jiný. Navíc neměl vousy a jeho obočí se nezdálo tak husté. Sachsová neviděla, zda má srostlé prsty na levé ruce.

Ale i tak: co to znamená?

Znamená to, že Kejkliř může být mužem i ženou.

Že dokáže být neviditelný.

Když přiběhli blíže, muž zvedl hlavu a zadíval se na ně se zjevnou úlevou. "Tady!" křikl. "Pomozte mi! Tadyhle! Je tu ve vodě žena!"

Bell se Sachsovou nechali Karu vedle nadjezdu a vyrazili přes trávu obklopující poloslaný rybník. "Nevěř mu," zavolala Sachsová při běhu na Bella.

"Na to vem jed, Amélie."

Muž zatáhl za provaz ještě více a z vody se vynořila chodidla, nohy v běžových kalhotách a po nich ženský trup. Oběť byla spoutána řetězy. Ach, chudinka! pomyslela si Sachsová. Prosim, ať je naživu.

Rychle doběhli k rybníku a Bell přivolal vysílačkou posily a sanitku. Několik lidí, kteří se právě nacházeli na východní straně mostu pro pěší, se začalo srocovat, neboť je upoutal náhlý rozruch.

"Pomozte mi! Nedokážu ji vytáhnout sám!" volal zachránce na Bella a na Sachsovou. Hlas měl přerývaný a námahavě lapal po dechu. "Ten chlap ji svázal a spustil do vody. Chtěl ji zabít!"

Sachsová vytasila zbraň a namířila ji na muže.

"Hej, co to děláte?" zeptal se šokovaný zachránce. "Já se ji snažím vysvobodit!" Pohlédl na mobilní telefon u svého pasu. "To já jsem přece volal policii."

Sachsová mu stále neviděla na levou ruku, neboť si ji přikrýval pravicí.

"Nechte ty ruce na provaze, pane," poručila muži. "A položte je tak, ať na ně vidím."

"Já nic neudělal!" bránil se muž sípavě. Z jeho plic se linul podivný zvuk. Možná to nebylo námahou, nýbrž astmatem. Bell popadl jeřáb a otočil jím směrem k zablácenému břehu, přičemž se celou dobu držel mimo Améliinu palebnou dráhu. Když měl zavěšenou ženu na dosah, přitáhl si ji k sobě, zatímco muž pomalu povoloval provaz, až žena dolehla na zem. Svalila se do trávy, schlíplá a namodralá. Detektiv jí strhl z úst pásku, odhákl řetězy a nasadil ji umělé dýchání.

Sachsová křikla na desítku lidí shromážděných opodál, které přilákal nenadálý rozruch: "Je někdo z vás lékař?"

Nikdo neodpověděl. Sachsová pohlédla zpátky na oběť a viděla, že sebou cuká... A pak se žena rozkašlala a začala plivat vodu. Jo! Dostali se k ní včas! Za minutku již bude schopna potvrdit mužovu totožnost. Sachsová se zadívala kolem místa činu a všimla si kusu

syté tmavomodré látky. Po chvíli rozeznala zip a rukáv. Mohla by to být tepláková souprava, kterou si Kejklíř rychle převlékl?

Muž sledoval její pohled a všiml si látky také.

Že by sebou nepatrně trhl? Sachsově se zdálo, že ano, ale nevěděla to jistě.

"Pane," řekla odhodlaně, "než to tady všechno vyjasníme, nasadím vám na chvíli pouta. Položte ruce..."

Náhle se ozval čísi panický hlas: "Hej, koukejte! Ten člověk v atletických šatech - ano, ten! Chystá se střílet!"

Lidé začali křičet a vrhali se k zemi. Sachsová se přikrčila, otočila se doprava a přimhouřila oči ve snaze vypátrat cíl.

"Rolande, pozor."

Také Bell se přitiskl k zemi vedle Cheryl Marstonové a se sig-sauerem v ruce se zadíval stejným směrem jako Sachsová. Ta ovšem nikoho v teplákové soupravě neviděla.

Ale ne, pomyslela si. Ne! Cítila na sebe zlost, neboť právě pochopila, co se tady stalo: Kejklíř ten hlas napodobil sám. Břichomlu-vectvím.

Rychle se otočila zpátky, ale to už nespátřila nic než oslnivou ohnivou kouli, která vybuchla v mužově ruce. Vznášela se ve vzduchu a úplně ji oslepila.

"Amélie!" vykřikl Bell. "Nic nevidím! Kde je?"

"Já neví..."

Z místa, kde stál Kejklíř, se ozvala rychlá série výstřelů. Kolemjdoucí se v panice rozprchli a Sachsová namířila na zdroj střelby pistolí. Bell rovněž. Oba chvíli šilhavě hledali cíl, ale než se jim vrátil zrak, byl již vrah pryč; Sachsová zjistila, že míří na oblak slabého kouře z třaskavých žabek.

A pak spatřila Kejklíře na protější straně silnice. Vyrázil přímo doprostřed vozovky, ale pak zahlédl, jak se jeho směrem řítí policejní vozidlo se zapnutým majáčkem a zběsile kvílející sirénou, a tak zamířil na široké schodiště vedoucí na West Side College, aby po chvíli zmizel na řemeslném trhu, jako když se zmije ztratí ve vysoké trávě.

17

Byli všude...

Desítky policistů.

Všichni ho hledali.

Malerick lapal po dechu z dlouhého sprintu, cítil pálení na plicích a prsní svaly měl v jednom ohni. Opřel se o chladnou vápencovou fasádu jedné z univerzitních učeben a odpočíval.

Před ním se na velkém náměstí rozkládal jakýsi trh přeplněný lidmi. Malerick se ohlédl západním směrem, odkud právě přiběhl. Tuto přístupovou cestu již policie odřízla. Na severní a jižní straně prostranství stály vysoké betonové budovy se zavřenými okny a bez dveří. Jedinou ústupovou cestu tedy představovala východní strana, k níž se však Malerick musel nejprve prodrat přes plochu o velikosti fotbalového hřiště, zaplněnou prodejními stánky a hustými zástupy lidí. Vyrázil tedy tímto směrem. Neodvažoval se však běžet.

Iluzionisté totiž vědí, že rychlost přitahuje pozornost.

Zatímco pomalost vás činí neviditelným.

Pohlédl na prodávané zboží, radostně pokýval hlavou nad vystoupením kytaristy a zasmál se klaunovi, který vázal z balonků postavy. Dělal přesně totéž, co všichni ostatní.

Neboť i neobvyklost přitahuje pozornost.

Zatímco podobnost vás činí neviditelným.

Krůček po krůčku se sunul na východ a přemýšlel, jak ho policie dokázala vypátrat. Pochopitelně očekával, že někdy během dneška utonulou mrtvolu té advokátky najdou. Jenže oni postupovali až příliš rychle - jako by přímo předpokládali, že někoho unese právě v této části města, možná dokonce přímo v jezdecké akademii. Jak je to možné? A dál na východ.

Malerick procházel kolem stánků, minul i stánek s občerstvením a přesunul se za červenobílomodře potažené pódium, na němž vyhrávala dixielandová kapela. Přímě před ním se nacházel východ - scho-

diště vedoucí z náměstí na Broadway. Od svobody jej dělilo posledních patnáct metrů, vlastně už dvanáct. Deset...

Vtom však zahlédl blikající světla. Připadala mu stejně oslnivá jako záře blýskavé bavlny, díky níž před chvílí utekl té rezaté policistce. Majáčky blikaly celkem na čtyřech policejních autech, která právě s kvílením zastavila vedle schodiště, aby z nich vzápětí vyskákalo šest uniformovaných policistů. Prohlíželi si schody a nehnuli se od vozidel. Mezitím dorazili další policisté, tentokrát v civilu. Vystoupili z automobilů, vyšli po schodech, vnořili se do davu a začali si prohlížet muže na trhu.

Obklíčený Malerick se otočil a zamířil doprostřed náměstí.

Policisté v civilu pomalu postupovali západním směrem. Přitom zastavovali čerstvě oholené padesátníky ve světlých košilích a béžových kalhotách. Přesně takových, jaké měl na sobě on.

Kromě toho se však zaměřovali také na padesátníky s plnovousem a v jiných šatech. Což znamenalo, že už vědí i o Malerickově umění rychlých převleků.

A pak Malerick spatřil to, čeho se nejvíce obával: na horním okraji schodiště na západním konci prostranství se objevila policistka s ocelovými očima a ohnivě rudými vlasy, která se ho u rybníka pokusila zatknout, a vnořila se do davu.

Malerick se otočil stranou, sklopil hlavu a začal si prohlížet jakési hodně nepovedené keramické sošky.

Co dělat? přemýšlel zoufale. Pod šaty mu zbýval ještě poslední rychlý převlek. Pak už bude zcela bez rezervy.

Rusovlasá policistka si všimla muže, který měl podobnou postavu a oděv jako on, bedlivě si ho prohlédla, otočila se a pokračovala v pátrání.

Na schodišti se objevil útlý hnědovlasý policista, který před chvílí dával umělé dýchání Cheryl Marstonové, a připojil se v policistce v davu. Oba se několik okamžiků o čemsi bavili. S hnědovlasým mužem se dostavila ještě jedna žena, která na policistku nevypadala. Byla docela štíhlá a měla zářivě modré oči a krátké červenofialové vlasy. Rozhlédla se po prostranství a zašeptala cosi policistce, která vyrazila jiným směrem. Krátkovlasá dívka zůstala s policistou a oba si začali klestít cestu davem.

Malerick věděl, že si ho dříve či později všimnou. Musel z trhu zmizet dříve, než dorazí další policisté. Přesl k řadě mobilních toalet, vstoupil do jedné z nich a rychle se převlékl. Během třiceti vteřin vyšel ven a zdvořile přidržel dveře ženě středního věku, která nicméně zaváhala a odvrátila se, neboť zřejmě dospěla k rozhodnutí, že raději počká na kabinku, jejímž předchozím uživatelem nebyl motorkář s pivním mozolem a copem pod kšiltovkou s nápisem Pennz-oil, jehož oblečení navíc představovala umaštěná džínsové košile s nášivkou Harley-Davidson a špinavé černé džinsy. Malerick sebral noviny, sroloval je, uchopil je do levé ruky, aby si jimi zakryl prsty, a znovu vyrazil k východní straně tržiště, přičemž si prohlížel barevné sklo, hrníčky a misky, ručně vyřezávané hračky, křišťál a kompaktní desky. Jeden policista se zadíval přímo na něj, ale jeho pohled byl krátký a muž se vzápětí zase otočil.

Malerick se postupně vrátil k východnímu konci tržiště.

Schody vedoucí na Broadway měřily na šířku necelých deset metrů a uniformovaným policistům se je podařilo z velké části uzavřít. Nyní zastavovali všechny dospělé muže i ženy opouštějící trh a kontrolovali jim průkazy totožnosti.

Vtom Malerick spatřil detektiva s tou krátkovlasou holkou. Bloumali vedle stánku s občerstvením a dívka s fialovými vlasy cosi policistovi šeptala. Že by si ho všimla?

Malerick se zmocnil nával nekontrolovatelného vzteku. Tak pečlivě své vystoupení naplánoval - všechna čísla, všechny triky, jejichž choreografie měla vyvrcholit zítřejším finále. Tento víkend se měl stát nejdokonalejší iluzí, kterou kdy kdo předvedl. Jenže teď se mu všechno hroutilo pod rukama. Pomyslel si, jak zklamaný by asi byl jeho učitel. Pomyslel si, že nesplnil očekávání ctěného publika... Přistihl se, že se mu začíná třást ruka, v níž právě držel drobnou olejomalbu sochy Svobody.

To je nepřijatelné! běsnil v duchu.

Odložil obrázek a otočil se.

Vzápětí se však zarazil a vydal ze sebe ostré heknutí.

Rusovlasá policistka nyní stála pouhých pár decimetrů od něj a kamsi se dívala. Malerick rychle upřel pozornost na výlohu se šperky a těžkým brooklynským přízvukem se dotázal prodavačky, kolik stojí pár náušnic.

Koutkem oka viděl, jak na něj policistka pohlédla. Naštěstí mu nevěnovala pozornost a o chvíli později vytáhla vysílačku. "Tady pět osm osm pět. Žádám o spojení na pevnou linku Lincoln Rhyma." Odmlčela se a po chvíli pokračovala: "Jsme na tom trhu, Rhyme. Musí tady být... Nemohl utéct dřív, než uzavřeli východy. Najdeme ho. I kdybych měla všechny lidi prošacovat, tak ho najdeme."

Malerick se uchýlil do davu. Jaké mu zbývají možnosti?

Odvedení pozornosti - zdálo se, že je to jediné řešení. Potřeboval něco, co rozptýlí pozornost policie a poskytne mu alespoň pět vteřin, během nichž proklouzne přes zátaras a ztratí se mezi chodci na Broadwayi.

Co však může odvést jejich pozornost na dostatečně dlouhou dobu, aby mezitím stihl uniknout?

Již neměl třaskavé žabky, aby mohl napodobit výstřely. A kdyby zapálil některý stánek? To by nevyvolalo takový druh paniky, jaký nyní potřeboval.

Znovu se ho zmocnil vztek a strach.

Vtom se mu však ze vzdálenosti mnoha let ozval hlas jeho učitele. Malerick se tehdy jako chlapec dopustil na jevišti

chyby a téměř zkazil učitelovo vystoupení. Démonický vousatý učitel si vzal po vystoupení Malericka stranou a chlapec neměl daleko k slzám, když tehdy klopal oči do podlahy, zatímco mu učitel kladl prostou otázku: "Co je to iluze?"

"Věda a logika," odpověděl Malerick bez váhání. (Učitel vtlokal svým asistentům do hlavy stovky podobných odpovědí.)

"Jistě, věda a logika. Pokud se stane nějaké nedopatření - at už kvůli tobě, asistentovi či samotnému Bohu -, okamžitě využiješ vědu a logiku a problém vyřešíš. Mezi chybou a tvou reakcí by neměla uplynout jediná vteřina. Bud smělý. Čti své publikum. Proměň pohromu v potlesk."

Když nyní tato slova odezněla Malerickovi v uších, podivuhodně se uklidnil. Pohodil motorkářským copem, rozhlédl se kolem sebe a přemýšlel, co udělá.

Bud smělý. Čti své publikum.

Proměň pohromu v potlesk.

Sachsová si znovu prohlédla lidi ve svém okolí - matku a otce se dvěma znuděnými dětmi, jeden starší pár, motorkáře v harleyovské

košili, dvě mladé Evropanky smlouvající s prodejcem o ceně jakési tretky.

Na protější straně náměstí nedaleko stánků s občerstvením zahlédla Bella. Ale kde je Kara? Mladá kouzelnice se od nich neměla hnout na krok. Sachsová začala na detektiva mávat, ale vtom mezi ně vkrácel shluk lidí, takže ho ztratila z dohledu. Vyrázila jeho směrem a otáčela přitom hlavou sem a tam, aby i při chůzi sledovala dav.

Náhle si uvědomila, že se cítí stejně nesvá jako dopoledne v hudební škole, a to i přes bezmračnou oblohu a zářivé svítící slunce, které rozhodně nevytvářelo hororovou atmosféru prvního místa činu. Strašidelné místo...

Sachsová věděla, v čem je problém.

Drát.

Když šlapete rajon, buďto drát máte, anebo ne. Policejní obrat "mít drát" znamená, že jste s daným okrskem nějakým způsobem spjati. Přitom však nestačí znát jen obyvatele a geografii přiděleného rajonu. Jde o to vědět, jaké energie ve vašem okrsku působí, na jaké pachatele zde můžete narazit, jak jsou nebezpeční či jakým způsobem útočí na oběti - a na vás.

Pokud nemáte v nějakém rajonu drát, nemáte tam co šlapat chodník.

Sachsová nyní pochopila, že v Kejklířově případu nemá vůbec žádný drát. Klidně teď mohl odjíždět devítkou do centra.

Anebo stát metr od ní. Sachsová jednoduše neměla tušení.

Právě v tom okamžiku kdosi prošel velice těsně za ní a Amélie ucítila vzadu na krku jeho dech, nebo možná závan vlajícího šátku. Zachvěla se strachem, rychle se otočila a bleskurychle položila ruku na pažbu své pistole, neboť měla dosud v živé paměti, jak snadno Kara odvedla její pozornost a vytáhla jí služební zbraň z pouzdra.

Opodál postávalo asi šest lidí, ale zdálo se, že nikdo z nich za ní před chvílí nerozvířil vzduch.

Nebo snad ano?

Z její blízkosti kulhavě odcházel jakýsi muž. To nemůže být Kejklíř.

Nebo snad může?

Nezapomeň, že se Kejklíř dokáže stát za pár vteřin úplně někým jiným.

V jejím okolí se nyní nacházel jeden postarší pár, jeden motorkář s copem, tři dospívající výrostci a ramenatý muž v kombinéze elektrárenské společnosti. Sachsová byla ztracena - cítila zmar a zároveň obavy o sebe i všechny lidi kolem. Nemám drát...

Vtom se nad nimi rozlehl ženský křik.

"Tam!" zvolal jakýsi hlas. "Podívejte! Proboha, někdo je tam zraněný."

Sachsová vytasila pistolí a zamířila k hloučku lidí sklánějících se opodál.

"Sežeňte doktora!"

"Co se děje?"

"Probůh, nekoukej tam, zlatíčko!"

K východnímu okraji prostranství nedaleko stánku s občerstvením se sbíhal dav lidí, kteří s hrůzou civěli na tělo ležící na cihlové zemi pod jejich nohama.

Sachsová zvedla vysílačku, aby přivolala sanitku, a zároveň si klestila cestu zástupem lidí. "Pusťte mě, pusťte..."

Prorazila kruh přihlížejících a zalapala po dechu.

"Ne," zašeptala a otřásla se děsem při pohledu na tu hrůzu.

Právě se dívala na nejčerstvější Kejklířovu oběť.

Na zemi ležela Kara a její fialová halenka i cihlový chodník pod ní byly zbroceny její krví. Hlavu měla nepřírozně zakloněnou a její mrtvé oči civěly k azurovému nebi.

18

Otupělá Sachsová si položila ruku na ústa.

Panebože, ne...

Robert-Houdin měl přesvědčivější triky než marabuti. I když teď mě napadá, že ho málem zabili.

Žádný strach. Postarám se, aby se to tobě nestalo...

Jenže se nepostarala. Tolik se soustředila na Kejklíře, že vůbec nevěnovala pozornost kouzelnici.

Ne, ne, Rhyme, některé mrtvé jednoduše nemůžeš opustit. Tahle tragédie mě bude provázet nadosmrti.

Jenže pak si pomyslela: Na truchlení ještě bude čas. Stejně jako na výčitky a vyvozování důsledků. Teď začni přemýšlet jako policistka. Kejkliř je někde nablízku. A nedaří se mu uniknout. Tohle je místo činu a ty víš, jak si na něm počínat.

Krok číslo jedna: uzavřít únikové cesty.

Krok číslo dvě: zakonzervovat místo činu.

Krok číslo tři: identifikovat, ochránit a vyslechnout svědky.

Sachsová se otočila ke dvěma kolegům-pochůzkářům, aby je pověřila některými z těchto úkolů. Sotva však začala hovořit, ozval se jí ve vysílačce praskavý hlas: "Hlídká čtyři sedm všem policistům účastnicím se akce deset dvacet čtyři u řeky. Podezřelý právě pronikl zátarasem na východní straně tržiště. Momentálně jde pěšky po West End Avenue severním směrem a blíží se k Osmasedmdesáté ulici... Má na sobě džínsy a modrou košili s nášivkou Harley-Davidson. Má tmavé vlasy sepnuté do copu a černou baseballovou kšiltovku. Žádnou zbraň u něj nevidím... Ztrácí se mi v davu... Všichni dostupní pochůzkáři a mobilní jednotky, hlase se."

Byl to ten motorkář! Svlékl ze sebe bílou košili a použil další rychlý převlek. Pobodal Karu, aby odvedl pozornost, a pronikl zátarasem ve chvíli, kdy policisté vyrazili k napadené dívce.

A já stála metr od něj!

Ostatní policisté se postupně hlásili a připojovali k honičce, přestože se zdálo, že pachatel již má docela slušný náskok. Sachsová

zachytila pohled Rolanda Bella, který se díval na Karu, zamračeně si tiskl sluchátko vysílačky těsněji k uchu a poslouchal stejné hlášení jako Sachsová. Jejich pohledy se setkaly a Bell kývl uvedeným směrem. Sachsová stroze poručila opodál stojícímu pochůzkáři, aby zapečetil místo Kařina zavraždění, přivolal soudního patologa a zajistil svědky.

"Ale...", začal protestovat plešatějící mladý policista, který - jak Sachsová vycítila - rozhodně neměl radost, že mu udílí rozkazy kolegyně stejné hodnosti a stejného věku.

"Žádné ale," prohlásila Sachsová, neboť ani v nejmenším neměla náladu na podrážděné dohadování, kdo z nich je o pár týdnů či dnů služebně starší. "Jestli chcete, stěžujte si pak nadřízenému."

Pokud pochůzkář ještě něco dodal, Sachsová to již neslyšela. Zapomněla na bolestivou artritidu a vyrazila ze schodiště za Rolandem Bellem, přičemž brala schody po dvou. Hon na muže, který jim zabil přítelkyni, začal.

Je rychlý.

Ale já jsem rychlejší.

Ostřílený pochůzkář Lawrence Burke, který u newyorské policie sloužil šestým rokem, vysprintoval z Riverside Parku na West End Avenue a zjistil, že se vynořil pouhých šest metrů za upalujícím pachatelem - jakýmsi motorkářským buranem v harleyovské košili.

Vyhýbal se chodcům a připravoval si pozici přesně jako kdysi na střední škole, když honil chytajícího obránce.

A stejně jako tehdy, i tentokrát "Střela Larry" postupně zkracoval vzdálenost.

Byl právě na cestě k řece Hudson, aby pomohl zajistit místo činu 10-24, když vtom zaslechl následné hlášení, udělal čelem vzad a zjistil, že se dívá přímo na popisovaného pachatele - na špinavého motorkáře.

"Hej, ty! Stůj!"

Muž ovšem nezastavil. Vyhnul se Burkeovi a stále zběsile uháněl severním směrem. A tak "Střele Larrymu" nezbývalo, než stejně jako na střední škole Woodrowa Wilsona, kde při domácích zápasech absolvoval sedmdesátimetrové sprinty za Chrisem Broderickem (aby ho nakonec s vyplazeným jazykem složil pouhého půl metru před koncovou čarou), přepnout na vyšší rychlost a vyrazit za pachatelem.

Zbraň ovšem Burke nevytasil. Pokud není pachatel před vámi ozbrojen a pokud nehrozí bezprostřední nebezpečí, že zastřelí vás nebo některého kolemjdoucího, nejste oprávněni ho zastavit s použitím usmrcujících prostředků. Zastřelit kohokoliv do zad, to navíc nepůsobí dobře ani při následném vyšetřování incidentu, nemluvě o doporučeních k povýšení či o zprávách v tisku.

"Hej, ty zsranej břídile!" lapal po dechu Burke.

Motorkář odbočil na východ do příčné ulice, podíval se s vytřeštěnými očima za sebe a viděl, že Střela Larry systematicky zkracuje vzdálenost.

Odbočil tedy doleva a vnořil se do postranní uličky. Policista však vystříhl zatáčku ještě elegantněji než pan Harley a rázem byl motorkáři v patách.

Některé policejní sbory rozdávají policistům pro zadržení prchajícího podezřelého síť nebo omračující zbraně, ale newyorská policie na tom tak dobře není. V tomto případě však na tom tolik nezáleželo. Larry Burke totiž dovedl i jiné věci než jen rychle běhat. Například skládat soupeře k zemi.

Ve vzdálenosti jednoho metru od motorkáře se vrhl do vzduchu a v duchu si opakoval, že má mřít výše a při vlastním pádu použít jako podušku protivníkovu tělo.

"Ježíši," hekl motorkář, když se svalili na kočičí hlavy a doklouzali až k hromadě odpadků.

"Sakra!" zamumlal Burke, neboť cítil, jak se mu z lokte sdírá kůže. "Ty hajzle!"

"Já nic neudělal!" sípal motorkář. "Proč jste mě honil?"

"Drž hubu."

Burke muži spoutal ruce, a jelikož to byl po čertech dobrý běžec, pro jistotu mu nasadil plastová pouta i na kotníky. Jednoduché a elegantní. Prohlédl si zkrvavený loket. "Ksaku, sedřel jsem si kůži. Jau, to bolí. Svině jedna."

"Já nic neudělal. Akorát jsem byl na tom trhu. Zrovna jsem..."

Burke si odplivl a několikrát se zhluboka nadechl. "Čemu na ,drž hubu' nerozumíš? Nebudu ti to říkat znovu... Kurva, to štipl!"

Pečlivě motorkáře prořezával a našel náprsní tašku. Žádný průkaz totožnosti v ní však neobjevil, pouze peníze. Zvláštní. Navíc u sebe tenhle chlap neměl ani zbraně a drogy, což bylo u motorkáře obzvláště divné.

"Můžete mi vyhrožovat, jak chcete, ale já chci svého advokáta. Budu vás žalovat! Jestli si myslíte, že jsem něco provedl, tak to se moc pletete, pane."

V tom okamžiku Burke zatahal motorkáře za košili a tričko a vytřeštil oči. Jeho hrudník a břicho byly šeredně zjizvené. Pohled na ně naháněl Burkeovi husí kůže. Ještě podivnější však byl pytel kolem motorkářova pasu - podobné pytle nosili Burke s manželkou během dovolené v Evropě. Burke v něm tedy logicky očekával peníze, jenže tenhle člověk uvnitř ukrýval šustákové kalhoty, rolák, mokasíny, bílou košili a mobilní telefon. A taky - což už bylo úplně scestné - líčidlo. A tunu zmačkaného toaletního papíru, jako by se snažil vypadat otle.

Moc divné...

Burke se znovu zhluboka nadechl, následkem čehož mu do nozder vnikl zápach odpadků a moči z uličky. Sebral vysílačku a stiskl knoflík. "Pochůzkář pět dva jedna dva volá centrálu... Pachatel té deset dvacet čtyřky zajištěn, přepínám."

"Zranění?"

"Nejsou."

Až na jeden pořádně odřený loket.

"Poloha?"

"Blok a půl východně od West End Avenue, příjem. Vlastně počkejte. Zjistím název příčné ulice."

Burke se vrátil k ústí boční uličky, aby našel nárožní ceduli a počkal, až se objeví posily. Teprve v tu chvíli začal z jeho těla vyprchávat adrenalin a uvolňovat místo návalu opojné euforie. Nepadl ani výstřel a přitom teď za ním ležel břichem dolů jeden zasraný buran... Dopředepráce, že je to ale příjemný pocit - skoro stejně příjemný jako při tom zápase před dvanácti lety, kdy sejmul Chrise Brodericka, který se nezmohl na víc než na holčičí vypísknutí a plácl sebou do trávníku na linii jednoho yardu, když předtím přeběhl prakticky celé hřiště, aniž jen tušil, že se Střela Larry drží celou dobu těsně za ním.

"Hele, není ti nic?"

Bell se dotkl Améliina ramena. Kařina smrt Sachsovou tak otřásla, že vůbec nedokázala odpovědět. Pouze přikývla, oněmělá zármutkem.

Aniž vnímala bolest v kolenou z předchozího běhu, pokračovala s detektivem v rychlém přesunu po West End Avenue k uličce, kterou pochůzkář Burke uvedl jako místo zajištění pachatele.

Přitom přemýšlela, zda má Kara sourozence. Panebože, budeme to muset oznámit její rodině.

Ne, žádné my.

Já to budu muset oznámit. Je to moje vina. Já tam zavolám.

Naplněna žalem uháněla k uličce. Bell se na ni znovu zadíval a zhluboka se nadechl.

Ještě že alespoň dopadli Kejkliře.

I když Sachsovou v hloubi duše mrzelo, že ho nakonec nezadržela ona. Přála si, aby se právě ona ocitla v zapadlé postranní uličce se zbraní v ruce čelem ke Kejkliři. Možná by nakonec použila pistoli dříve než vysílačku a prohnala mu kulku ramenem. Ve filmech byly průstřely ramene vesměs jen povrchovými zraněními bez zasažení kosti, jako by šlo o pouhou nepříjemnou okolnost, z níž se hrdinové vyližou s obyčejným zafixováním paže. Ve skutečnosti však i drobná střelná rána změní člověku život na velmi, velmi dlouho. Někdy dokonce navždy.

Pachatel však byl dopaden a Sachsová se musela spokojit s několikanásobným obviněním z vraždy.

Neboj se, neboj, neboj...

Kara...

Sachsová si uvědomila, že ani nezná dívčino pravé jméno.

Je to moje umělecké jméno, ale většinou ho používám i normálně. Rozhodně je lepší než to, které mi milostivě dali rodiče.

Tento drobný střípek chybějící informace dohnal Sachsovou téměř až k slzám.

Uvědomila si, že jí Bell něco říká. "Eh, vnímáš nás ještě, Amélie?"

Úsečné přitakání.

Na dalším rohu odbočili na Osmáosmdesátou ulici, kde pochůzkář Burke zneškodnil pachatele. Z obou stran již ulici uzavřela policejní vozidla. Bell přimhouřil oči a všiml si postranní uličky. "Tam," řekl a ukázal daným směrem. Současně pokynul několika policistům - dvěma detektivům v civilu i uniformovaným pochůzkářům -, aby je následovali.

"Dobrá, takže ho seberem," zamumlala Sachsová. "Doufám, že pro něj Grady bude žádat jehlu."

Zastavili se a nakoukli do tmavé uličky. Byla prázdná.

"Že by to nebyla ona?" zeptal se Bell.

"Říkal Osmáosmdesátá, ne?" ujišťovala se Sachsová. "Blok a půl východně od West Endu. Jsem si jistá, že to říkal takhle."

"Já taky," souhlasil detektiv.

"Musí to být tady." Amélie se rozhlédla po ulici. "Jiné boční uličky tu ani nejsou."

Mezitím se k nim připojili tři další policisté. "Že bysme se spletli?" zeptal se jeden a rozhlédl se po okolí. "Tak je to tady,

nebo ne?"

Bell popadl vysílačku. "Pochůzkář pět dva jedna dva, hlaste se, příjem."

Žádná odpověď.

"Pět dvojko, na které ulici jste? Příjem."

Sachsová přimhouřila oči do uličky. "Ach, ne." Srdce jí poskočilo.

Vyrazila do útrob postranní uličky a na dlažebních kostkách poblíž hromady odpadků našla otevřená pouta. Vedle nich se pak povalovala plastová pouta na nohy, která kdosi přetřel napůl. Bell přiběhl za ní.

"Nějak se vykroutil z pout a pak přetřel i ten plast." Sachsová se rozhlížela kolem.

"Ale kde jsou?" zeptal se jeden z uniformovaných policistů.

"Kde je Larry?" přizvukoval další.

"Že by ho ještě pronásledoval?" nadhodil kdosi. "Třeba se dostal mimo signál."

"Třeba," zahlaholil Bell, avšak znepokojení v jeho hlase nejlépe odráželo skutečnost, že spolehlivé motoroly jen zřídkakdy vypověděly službu a jejich příjem na území města byl lepší než u většiny mobilních telefonů.

Bell ohlásil kód 10-39 označující podezřelého na útěku s pohřešovaným nebo pronásledujícím policistou a dotázal se dispečera, zda se mu Burke ještě ozval. Dispečer odpověděl, že nikoliv a že nemá ani žádná jiná hlášení o střelbě v blízkosti inkriminovaného místa.

Sachsová prošla uličku a hledala přitom jakékoliv stopy, které by jí mohly naznačit, kam Kejklíř utekl nebo kam ukryl pochůzkařovo tělo, pokud se mu skutečně podařilo zmocnit se Burkeovy zbraně a zavraždit ho. Ona ani Bell však neobjevili žádné stopy po policistovi ani po pachateli, a tak se Sachsová vrátila k hloučku policistů v ústí postranní uličky.

Příšerný den. Jen za dopoledne dva mrtví. Potom Kara.

A teď pohřešovaný policista.

Přiložila ruku k miniaturnímu mikrofonu a reproduktoru vysílačky SP-50 a strhla si ho z ramene. Je čas oznámit to Rhymovi. Kristepane. Jak mně se do toho telefonátu nechce. Zavolala na centrálu a požádala o spojení. Během čekání na hovor s pevnou linkou ucítila zatahání za rukáv.

Otočila se. A šokovaně zalapala po dechu s takovou razancí, že jí mikrofon vypadl z ruky a začal se jí houpat u boku jako kyvadlo.

Před ní stáli dva lidé. Jedním z nich byl plešatější policista, jemuž Sachsová před deseti minutami na tržišti udílela rozkazy.

Druhým pak Kara ve větrovce s emblémem newyorské policie. Zamračila se, rozhlédla se po uličce a řekla: "Tak kde je?"

19

"Ty jsi v pořádku?" koktala Sachsová, "Co..., co se stalo?"

"V pořádku? Jo, nic mi není..." Kara postřehla Améliin užaslý pohled a řekla: "Chceš říct, žeš o tom nevěděla?"

Plešatější policista se otočil k Sachsové. "Snažil jsem se vám to říct. Ale vy jste odběhla, aniž jste mi k tomu dala příležitost."

"Co mi...?" Sachsová selhal hlas. Byla tak užaslá - a pohlčená úlevou -, že vůbec nemohla mluvit.

"Ty sis myslela, že jsem vážně zraněná?" zeptala se Kara. "Proboha."

Mezitím k nim dorazil Bell a kývnutím se pozdravil s Karou. "Amélie to nevěděla," oznámila mu kouzelnice.

"Co?"

"O našem plánu. O tom falešném pobodání."

Na Bellové tváři se objevil výraz ryzího šoku. "Jémine, snad sis nemyslela, že je opravdu mrtvá?"

"Snažil jsem se jí to říct," zopakoval lysý pochůzkář Bellovi. "Nejdřív jsem ji nemohl najít, a když jsem ji konečně objevil, řekla mi akorát, abych zajistil místo činu a zavolal patologa, a zase zmizela."

"Bavila jsem se o tom s Rolandem," vysvětlila Kara. "A dospěli jsme k závěru, že Kejklíř někomu doopravdy ublíží - založí požár, případně někoho zastřelí nebo pobodá. Rozumiš, aby odvedl naši pozornost a sám mohl utéct. A tak nás napadlo, že vymyslíme vlastní odvedení pozornosti."

"Abysme ho vylákali z křoví," dodal Bell. "A tak Kara sehnala u jednoho stánku kečup, nastříkala si ho na sebe, vykřikla a sklátila se."

Kara rozevřela modrou větrovku a odhalila rudou skrvnu na fialové vestičce.

"Báli jsme se, že to na tom trhu vyplaší hezkejších pár lidí..."

No to bych řekla...

"...ale potom jsme usoudili, že je to lepší, než aby Kejklíř někoho doopravdy odprásknul nebo pobodal. Byl to její nápad," dodal Bell pyšně. "Beze vši srandy."

"Začínám mít čuch na to, jak ten člověk uvažuje," podotkla mladá žena.

"Kristepane." Sachsová se přistihla, že se celá chvěje. "Bylo to tak přesvědčivé."

Bell přikývl. "Kara je zatraceně dobrá."

Sachsová ji objala, ale pak řekla přísně: "Ovšem od této chvíle se budeš držet při nás. Nebo mě o všem informovat. Na infarkty jsem ještě moc mladá."

Čekali ještě chvíli, ale žádné zprávy o podezřelých osobách v okolí stále nepřicházely. Nakonec to Bell nevydržel. "Ty ohledej tohle místo činu, Amélie. Já mezitím vyslechnu oběť. Uvidíme, jestli nám něco řekne. Počkám tě pak na tržišti." Na Osmáosmdesáté ulici již parkovala ohledávací dodávka. Sachsová k ní zamířila a začala vykládat vybavení potřebné pro ohledání posledního místa činu. Vtom se z jejího pohupujícího se reproduktoru ozval hlas a pořádně ji polekal. Sachsová tedy vytáhla zpoza opasku mikrofon na tyčince a zapojila ho do vysílačky. "Tady pět osm osm pět. Opakujte, příjem."

"Sachsová, co se, ksakru, děje? Slyšel jsem, že ho máte, a teď je pryč?"

Amélie popsala Rhymovi, co se stalo a jak vykouřili Kejklíře z trhu.

"To byl Kařin nápad? Hrát si na mrtvou? Hmm." Poslední zvuk -v podstatě jen takové zachrochtání - byl z úst Lincoln Rhyma výrazem nejvyššího uznání.

"Jenže pak zmizel," dodala Sachsová. "Navíc nemůžeme najít ani toho policistu. Možná ho někde pronásleduje. Což ovšem nevíme. Roland zatím vyslýchá tu zachráněnou ženu. Uvidíme, jestli nám poskytne nějaké stopy."

"No dobrá, tak prohledej místo činu, Sachsová."

"Místa činu," opravila ho Amélie zatrpkle. "Kavárna, rybník a tahleta ulička. Je jich zatraceně moc."

"Vůbec jich není zatraceně moc," odvětil Rhyme. "Máme trojnásobnou šanci, že najdeme nějaké pořádné důkazy."

Rhyme měl pravdu.

Tři místa činu obsahovala velké množství důkazů.

Jejich ohledání však nebylo snadné, byť z dosti neobvyklého důvodu: na každém z nich byl stále přítomen Kejklíč - nebo alespoň jeho příznak. Jako by se stále vznášel opodál, takže se Sachsová musela čas od času zastavit, poplácat pažbu glocka, otočit se a ujistit, že se vrah někde za ní zničehonic nezhmotnil. Ohledávej dobře, ale kryj si záda.

Sachsová sice nikdy nikoho nespátřila, ale Světlana Rasnikovová na druhou stranu také neviděla, jak ze sebe vrah shazuje černé mimikry a plíží se za ní ze stínů.

Stejně jako Tony Calvert neviděl, jak se vrah ukrývá v uličce za zrcadlem, zatímco on kráčel k falešné kočce.

A stejně jako ani Cheryl Marstonová v podstatě Kejklíře neviděla, přestože s ním seděla v restauraci a povídala si s ním. Viděla totiž někoho veskrze jiného a nikdy by ji nenapadlo, jakou příšernou smrt jí člověk na protější straně stolu uchystal.

Sachsová prošla na všech místech rošt, pořídila digitální fotografie a přenechala místa činu daktyloskopickému a fotodokumen-tačnímu oddělení. Nakonec se vrátila na trh za Rolandem Bellem. Ten v nemocnici vyslechl Cheryl Marstonovou. Policisté se pochopitelně nemohli spolehnout na nic, co jí Kejklíč navypřávil ("snůška zpropadených lží," shrnula to Marstonová hořce), ale advokátka si přesto vybavila několik detailů z krátkého období předtím, než na ni začal plně působit omamný prášek. Uvedla například slušný popis pachatele včetně konkrétních informací o jizvách. Rovněž si vzpomněla, že se Kejklíč zastavoval u auta, a pamatovala si dokonce i typ a prvních několik písmen poznávací značky. Což byla příznivá zpráva. Existuje dobrá stovka způsobů, jak vystopovat pachatele nebo svědka podle automobilu. Lincoln Rhyme nazýval auta "generátory důkazů".

Podle databáze motorových vozidel byl automobil odpovídající popisu - jmenovitě béžová mazda 626 z roku 2001 - před týdnem odcizen z letiště White Plains. Sellitto rozeslal všem bezpečnostním složkám v oblasti New Yorku žádost o třídné pátrání po vozidle a vyčlenil několik mužů, aby prohledali ulice v okolí místa útoku a pokusili se automobil najít, přestože nikdo z policistů příliš nevěřil, že by tam Kejklíčovo auto mohlo stále ještě parkovat.

Bell právě dokončoval líčení trýznivého osudu Cheryl Marstonové, když vtom ho přerušil jeden z pochůzkářů, který přijímal hlášení ve vysílačce.

"Detektive Belle? Co že to bylo za auto? Které řídil pachatel?"

"Běžová mazda. Šest dva šestka. Poznávací značka F-E-T dva tři sedm."

"To je ona," řekl policista do mikrofonu, otočil se k Bellovi se Sachsovou a dodal: "Právě jsem dostal hlášení - mobilní hlídka si jí všimla na Central Park West. Vydala se za ní, ale - teď se podržte -řidič přešel přes obrubník přímo do parku. Hlídka se ho pokusila pronásledovat, ale uvízla na náspu."

"Kde na Central Park West?" zeptala se Sachsová.

"U Dvaadevadesáté."

"Nejspíš už z toho auta utekl," podotkl Bell.

"To jistě uteče," řekla Sachsová. "Ale nejdřív s ním někam zajede." Kývla na bedny s důkazy. "Odvez to všechno k Rhymovi," křikla a o deset vteřin později již seděla ve svém camaru a túrovala výkonným motorem. Nasadila si popruh obvyklý u závodních aut a utáhla plátěné řemínky.

"Amélie, počkej!" volal za ní Bell. "Už tam jede zásahovka."

Kvílení gumy a oblak modrého kouře z pneumatik mu však byly jedinou odpovědí.

Sachsová smykem odbočila na Central Park West a zamířila na sever. Přitom se úporně soustředila, aby se vyhnula všem chodcům, loudavějším automobilům, bicyklistům a jezdcům na kolečkových bruslích.

A taky kočárkům. Byly všude. Probůh, proč ty děti nejsou doma a nespí?

Hodila na palubní desku modrý majáček a zapojila ho do zdičky pro zapalovač. Oslivé světlo začalo pravidelně komihat, a když Sachsová opět dupla na plyn, přistihla se, že troubí přesně v intervalu otáčení majáčku.

Před ní se objevila šedá šmouha.

Sakra... Amélie prudce zabrzdila a současně se snažila nedostat auto do protisměru. Její camaro nakonec zastavilo pouhých třicet centimetrů od boku vozidla, jehož cena dvojnásobně převyšovala její roční příjem. Znovu dupla na plyn

a koně z dílny General Motors okamžitě zareagovaly. Podařilo se jí držet ručičku tachometru pod osmdesátkou, dokud provoz za Devadesátou ulicí trochu neprořídil, a teprve poté sešlápla plyn až k podlaze.

Během pár vteřin měla na tachometru sto dvacet.

Ve sluchátkách vysílačky položené na sedadle spolujezdce zapraskalo. Sachsová ji jednou rukou popadla a sepnula.

"Haló?" houkla do přístroje, aniž se obtěžovala s předepsanými policejními rádiovými kódy.

"Amélie? Tady Roland," ozval se Bell. Také on se protentokrát obešel bez standardního komunikačního protokolu.

"Povídej."

"Už jsme tam poslali auta."

"Kde je?" zaječela Sachsová přes burácení motoru.

"Vydrž... Jasně, vyjel z parku na Central Park North. Bouchl bokem do nákladáku a pokračoval v jízdě."

"Kterým směrem?"

"Bylo to..., bylo to před necelou minutou. Míří na sever."

"Jasně."

Proč míří z Harlemu na sever? uvažovala Sachsová. Z této čtvrti vedlo hned několik výpadovek, ale Sachsová pochybovala, že by Kejklíř zamířil na ně; všechny vedly přes mosty a na většině z nich musel řidič projet kolem stanovišť pro výběr mýtného, kde se dalo auto snadno zablokovat.

Mnohem pravděpodobněji se tedy Kejklíř zbaví v nějaké klidné čtvrti mazdy a ukradne si nové auto.

Ve sluchátkách se jí ozval další hlas. "Máme ho, Sachsová!"

"Kde je, Rhyme?"

Kriminalista jí vysvětlil, že Kejklíř odbočil na západ na Stopěta-dvacátou ulici. "Je nedaleko od Páté Avenue."

"Já jsem zrovna u jedna dva pětiky a Adam Clayton Powell. Pokusím se ho zablokovat, ale pošlete mi nějaké posily," odpověděla.

"Děláme na tom, Sachsová. Jak rychle teď jedeš?"

"Já se na tachometr moc nedívám."

"Což je vlastně dobře. Nespouštěj oči ze silnice."

Sachsová si protroubila cestu na rušnou křižovatku se Stopětadvacátou ulicí. Zastavila camaro napříč vozovky, čímž zablokovala jízdní pruhy na západní straně, a vyskočila z auta s pistolí v ruce. Ve východních pruzích zabrzdilo několik vozidel. "Ven!" zaječela Sachsová na řidiče. "Policejní operace! Vylezte z aut a kryjte se." Řidiči -jeden pracovník kurýrní služby a jedna žena v uniformě McDonald's - okamžitě uposlechli.

Nyní byly zablokovány všechny jízdní pruhy na Stopětdvacáté ulici.

"To platí pro všechny!" křičela Sachsová. "Kryjte se! Ihned!"

"Kurva práce."

"Hej."

Sachsová pohlédla napravo a spatřila čtyři mladé flákače, kteří se opírali o řetězové zábradlí a civěli s otupělým zájmem na rakouskou pistoli, detroitská auto a rusovlásku, již obojí patřilo.

Většina ostatních lidí na ulici se rychle ukryla, ale tihle čtyři výrostci zůstali stát na původním místě a tvářili se nenuceně jako nedělní odpoledne. Proč by se taky hýbali? Film s Wesleyem Snipesem do téhle čtvrti nezavítá každý den.

Sachsová spatřila v dálce mazdu, která se zběsile proplétala šňůrou aut a řítila se na západ k provizornímu zátarasu.

Kejklíř si blokády všiml až ve chvíli, kdy přešel příčnou ulici, do níž mohl odbočit, aby se zátarasu vyhnul. Nyní smykem zastavil mazdu. Těsně za ním prudce zabrzdilo popelářské auto. Řidič i popeláři viděli, co se děje, rozprchli se a nechali stát automobil za mazdou, takže Kejklíř nemohl vycouvat.

Sachsová znovu pohlédla na výrostky. "K zemi!" zaječela.

Jenže mladíci se jen culili a nevíšali si ji.

Sachsová pokrčila rameny, vyklonila se přes kapotu camara a namířila pistoli na čelní sklo mazdy.

Takže tady ho máme. Kejklíř. Sachsová viděla jeho obličej i jeho modrou harleyovskou košili. Falešný cop pod černou kšiltovkou se mu pohupoval sem a tam, jak se zoufale rozhlížel po nějaké únikové cestě.

Žádná se však nenabízela.

"Ty! Ty v té mazdě! Vylez z auta a lehni si na zem!"

Žádná odpověď.

"Sachsová?" ozval se ve sluchátkách Rhymův hlas. "Můžeš..."

Sachsová si sluchátka strhla a znovu srovnala mířidla na siluetu pachatelovy hlavy.

Zbraň máte k používání, takže ji klidně můžete použít...

V hlavě jí v nekonečné smyčce zněla slova detektivky Mary Shanleyové. Sachsová se zhluboka nadechla, uklidnila si ruku a namířila zbraň o kousíček výše a o kousíček doleva, aby kompenzovala gravitaci a příjemný aprílový vánek.

Při střelbě neexistuje nic než vy a cíl. Jste propojeni jakýmsi neviditelným kabelem, jakousi tichou světelnou energií.

Vaše schopnost zasáhnout cíl závisí výlučně na tom, odkud tato energie pramení. Je-li jejím zdrojem váš mozek, možná cíl zasáhnete. Je-li však zdrojem vaše srdce, zasáhnete téměř jistě. Kejklířovy oběti - Tony Calvert, Světlana Rasnikovová, Cheryl Marstonová, policista Larry Burke - nyní vlily tuto energii bezpečně do Améliina srdce a ta rázem věděla, že nemůže minout.

Tak pojď ty hajzle, pomyslela si. Zařaď rychlost a vyjed s tím autem. Jen to na mě zkus.

No tak!

Dej mi záminku...

Mazda popojela dopředu. Améliin prst vklouzl dovnitř krytu spouště.

Kejklíř zabrzdil, jako by to vycítil.

"Tak pojd'." Sachsová se přistihla, že šeptá.

Přemýšlela, jak vzniklou situaci vyřeší. Jestli se Kejklíř pokusí odjet, vystřelí mu do chladiče nebo pneumatiky a pokusí se ho dopadnout živého. Jestli ale vyrazí směrem k ní nebo na chodník a ohrozí někoho jiného, bez váhání ho zneškodní.

"Hej!" křikl jeden z flákačů na chodníku.

"Odpráskni toho parchanta!"

"Ustřel mu prdel, čúzo!"

Nemusíte mě přesvědčovat, hošáci. Jsem připravena, ochotna i schopna to udělat...

Nakonec se rozhodla, že jestli Kejklíř ujede jakoukoliv rychlostí ještě tři metry směrem k ní, zastřelí ho. Motor mazdy v barvě lepicí pásky zaburácel a Sachsová viděla - nebo si představovala -, že se vozidlo zachvělo.

Tři metry. O nic víc nežžádám.

Další za túrování motoru. Tak dělej! žadonila Amélie v duchu.

Vtom zahlédla za mazdou pomalu se pohybující žlutou šmouhu.

Školní autobus Církve sionských proroků, který byl plný dětí a jehož řidič zřejmě netušil, co se děje, vyrazil od obrubníku a zařadil se do kolony automobilů. Po chvíli jízdy zastavil přímo mezi mazdou a popelářským vozem. Ne...

Ani přímý zásah do černého nemusel zastavit kulku, která se mohla po průniku cílem vychýlit z dráhy a vletět přímo do autobusu.

Sachsová spustila prst ze spouště, zvedla hlavě bezpečně do vzduchu a zadívala se skrz čelní sklo mazdy. Uvnitř vozu zahlédla nepatrný pohyb, jak Kejklíř naklonil hlavu mírně napravo a zadíval se na autobus ve zpětném zrcátku. Nato se otočil zpátky k ní a Sachsová měla dojem, že se usmál, neboť se dověděl, že na něj teď policie nemůže střílet. Ulicí se rozlehlo syrové zakvílení předních pneumatik mazdy, když Kejklíř sešlápl plynový pedál až k podlaze a vyrazil proti Sachsové rychlostí nejprve třicet, pak šedesát a poté osmdesát kilometrů za hodinu. Namířil si to přímo na policistku a její camaro, které bylo mnohem sytější žluté než autobus církevní školy, jehož přítomnost znamenala pro Kejklíře požehnání v podobě ochranné ruky Páně.

20

Když Sachsová viděla, že se mazda řítí přímo na ni, vyrazila k chodníku, aby se pokusila o výstřel z boku.

Zvedla pistoli, namířila ji na tmavou siluetu Kejklířovy hlavy a pak ji posunula asi o metr před něj. Za Kejklířem se však nacházely desítky výkladů, bytů a lidí krčících se na chodníku. Vypálit jedinou bezpečnou ránu nebylo za dané situace jednoduše možné.

Jejím čtyřem očáskům to však bylo jedno.

"Hej, čúzo, ukaž nám, jak toho hajzla sejmeš!"

"Na co čekáš?"

Sachsová sklopila zbraň, svěřila ramena a dívala se, jak se mazda řítí přímo na její camaro.

Ne, do auta ne... Ne!

Vzpomněla si, jak jí otec tohle nadupané auto z roku 69 koupil jako úplnou kraksnu a jak poté společnými silami přestavěli velkou část motoru a závěsů, přidali novou převodovku a očesali vše nepotřebné, čímž vyhnali počet koňských sil do závrtných výšin. Tento vůz a láska k policejní práci představovaly dvě základní složky otcova odkazu své dceři.

Deset metrů od camara Kejklíř prudce strhl řízení doleva směrem k místu, kde se krčila Sachsová. Ta se vrhla na stranu a Kejklíř obrátil řízení opačně směrem ke camaru. Auto dostalo smyk, vystřelilo šikmo k chodníku a oťelo se o dveře na straně spolujezdce a o pravý přední nárazník camara. To začalo v divoké piruetě šněrovat přes dva pruhy k protějšímu chodníku, kde ze sebe čtyři výrostci konečně vydali jakési úsilí a rozprchlí se.

Sachsová uskočila z cesty a přistála na kolenou na betonovém povrchu. Zalapala po dechu bolestí v artritických kloubech. Camaro se zastavilo několik decimetrů od ní se zvednutou zádí, neboť pod ní vězela otlučená oranžová popelnice, o kterou auto během piruety zavadilo.

Mazda zatím přejela přes protější chodník, vrátila se na vozovku a zamířila doprava na sever. Sachsová se vyškřábala na nohy, ale už

se ani neobtěžovala zvedat za unikajícím běžovým autem pistoli; na bezpečný výstřel nebyla naděje. Pohled na camaro jí ukázal zničený bok a předek, ale odtržený nárazník našťastí neblokoval pneumatiku. Jo, nejspíš ho dokáže dohnat. Nasedla do auta a nastartovala motor. Zařadila jedničku. Ozvalo se zaburácení a otáčkoměr vystřelil na pět tisíc.

Sachsová pustila spojku.

Auto se nepohnulo ani o píd'. V čem je problém? Prasklá převodovka?

Sachsová vykoukla z okna a viděla, že zadní - poháněná - kola trčí kvůli popelnici ve vzduchu. Deprimované si povzdechla a udeřila dlaní do volantu. Sakra! Mazda se právě nacházela tři bloky od ní. Ani Kejklíř nemohl ujíždět příliš rychle; srážka pocuchala také jeho automobil. Stále existovala naděje ho chytit.

Jenže ne v autě na špalcích.

Bude muset...

Camaro se začalo kolébat.

Sachsová se zadívala do zpětného zrcátka a viděla, že tři výrostci odhodili bundy s nápisem svého gangu a nyní se usilovně snaží shodit její auto z bidýlka. Čtvrtý výrostek, větší než ostatní a pravděpodobný vůdce této bojůvky, mezitím pomalu přistoupil k okénku. Přikrčil se a uprostřed jeho tmavého obličeje se zaleskl zlatý zub. "Ahoj."

Sachsová přikývla a upřela na něj pohled.

Kápo se otočil na kumpány. "Hej, negříci, zatlačte do toho posranýho auta! Vypadáte, jako byste se u toho chtěli udělat."

"Jdi do prdele," následovala zadýchaná odpověď.

Kápo se znovu sklonil k okénku. "Hej, paní, my vás zas posadíme. Čím chcete toho hajzla odbouchnout?"

"Glockem. Ráže čtyřicet."

Výrostek pohlédl na její pouzdro. "Hezký. To bude triadvacítka. Céčko?"

"Ne, plná velikost."

"To je dobrá bouchačka. Já osobně mám smířáka." Vyhrnul si laciné tričko a se směsicí vzdoru a pýchy ji ukázal naleštěnou stříbrnou pažbu automatu Smith & Wesson. "Ale taky si pořídím glocka jako vy."

No vida, pomyslela si Sachsová. Ozbrojený mladistvý. Jak by takovou situaci vyřešil seržant?

Auto seskočilo z popelnice a zadní kola byla opět připravena k záběru.

Ať už by správný seržant řekl či učinil cokoliv, Sachsová usoudila, že za daných okolností na tom nezáleží. Ona situaci vyřešila tím, že na výrostky vážně kývla. "Díky, hoši." A jako žena, která má drát, zlověstně dodala: "Hlavně s tím nikoho nezastřelte, abych vás nemusela sebrat. Rozumíte?"

Široký úsměv se zlatem uprostřed.

A pak už Sachsová zařadila jedničku a elegantní pneumatiky vypálily do asfaltu červí díry. Netrvalo ani pár vteřin a Amélie Sachsová se řítila stovkou.

"Jed, jed, jed," mumlala si a soustředila se na rozmazanou běžovou šmouhu v dálce. Camaro se sice ztřeštěně kolébal, ale v celkovém výsledku jelo víceméně rovně. Sachsová si s námahou nasadila sluchátka, ohlásila na centrále pronásledování a přesměrovala posily na tuto trasu.

Rychle přidávala plyn, pak prudce brzdila..., přeplněné harlemské ulice nejsou na honičky ve vysoké rychlosti uzpůsobeny. Naštěstí se Kejklíř pohyboval ve stejně hustém provozu jako ona - a navíc nebyl ani zpoloviny tak dobrý řidič, takže Sachsová pomalu zkracovala vzdálenost. Kejklíř pak odbočil ke školnímu hřišti, kde hrály děti basketbal na jeden koš a odpalovaly softballové míčky za neexistující kosočtvercovou hrací plochu. Hřiště nebylo nijak přeplněné: bránu kdosi zajistil visacím zámekem, a tak se každý, kdo si zde chtěl zahrát, musel protáhnout škvírou jako hadí muž nebo přelézt přes šestimetrový drátěný plot.

Kejklíř však jen jednoduše zatúroval a projel přímo branou. Děti se rozprchly a on některé z nich jen těsně minul, když znovu přidal plyn, aby snáze projel druhou branou na protější straně hřiště.

Sachsová chvíli váhala, ale vzhledem ke svému nestabilnímu autu a dětem v okolí se nakonec rozhodla Kejklíře nepronásledovat. Výrazila na konec bloku a modlila se, ať ho zastihne na druhé straně. Smykem odbočila za roh a zastavila.

Po Kejklíři se slehla země.

Sachsová nechápala, jak mohl zmizet. Měla ho z dohledu pouhých asi deset vteřin, během nichž objížděla hřiště a školu. A jedinou další únikovou cestu představovala krátká slepá ulice, která končila ve skupině keřů a mladých stromků. Za ní viděla Sachsová vyvýše-

nou Harlem River Drive a pak už jen blátivý říční břeh svažující se k řece.

Takže unikl... A jediným výsledkem mého pronásledování je pětitisícová škoda na karoserii. Ach jo...

Vtom se ozval praskavý hlas: "Všem jednotkám v blízkosti Frederick Douglass a Stotřiapadesáté ulice, máme hlášení deset padesát čtyři."

Autonehoda s možnými zraněnými.

"Vozidlo sjelo do řeky Harlem. Opakuji, máme vozidlo ve vodě."

Mohl by to být on? přemýšlela Sachsová. "Ohledávací agent pět osm osm pět," řekla do vysílačky. "Rozved'te těch deset padesát čtyři. Znáte značku vozidla? Příjem."

"Mazda nebo toyota. Novější model. Běžová barva."

"Rozumím, centráló. Domnívám se, že jde o to pronásledované vozidlo z Central Parku. Jsem deset osmdesát čtyři na místě činu. Konec."

"Rozumím, pět osm osm pět. Konec."

Sachsová zajela s camarem na konec slepé uličky a zaparkovala na chodníku. Z auta vystoupila právě ve chvíli, kdy na místo dorazila sanitka a vozidlo záahové jednotky a pomalu projely křovím, které polámala uhánějící mazda. Sachsová vyrazila za nimi a opatrně procházela mezi sutinami a odpadky. Když se vynořila z porostu, zahlédla skupinu zchátralých chatrčí a přístěnku, kolem nichž se hemžily desítky bezdomovců, vesměs mužů. Celé prostranství bylo rozbahněné a přeplněné křovím a harampádím: odhozenými spotřebiči a zrezivělými ocesanými auty.

Kejklíř zřejmě očekával, že za křovím opět najde vozovku, a tak jím rychle projel. Sachsová si všimla stop po nekontrolovaném smyku, když se zpanikařený Kejklíř ocitl na kluzkém blátě, narazil do jedné kůlny, zdemoloval ji a nakonec sjel z prohnílého mola do řeky.

Dva příslušníci záahové jednotky pomohli obyvatelům kůlny vylézt z trosek - naštěstí neutrpěli zranění -, zatímco další

hledali v řece jakékoliv známky řidičovy přítomnosti. Sachsová zavolala vysílačkou Rhymovi se Sellitem, oznámila jim, co se stalo, a požádala detektiva, aby podal prioritní žádost o vyslání vozidla rychlého nasazení na místo činu. "Dostali ho, Amélie?" zeptal se Sellitto. "Řekni, že ho dostali."

Sachsová se zadívala na olejový film na zčeřené říční hladině. "Zatím ani stopa."

Prošla kolem polorozpadlého záchodku a hnilobně páchnoucího pytle na odpadky a přistoupila k několika mužům, kteří se mezi sebou vzrušeně bavili španělsky a v rukou drželi rybářské pruty: rybáři na tomto místě s oblibou chytali na pakomáři larvy nebo živou návnadu okouny, modrouny a tresky. Muži sice u řeky popíjeli, ale zároveň byli dostatečně střízliví na to, aby mohli Sachsové poskytnout smysluplnou výpověď. Auto se podle nich rychle prohnalo křovím a vřítlo se přímo do řeky. Všichni viděli, že na sedadle řidiče seděl muž, a byli si jisti, že se mu nepodařilo vyskočit. Sachsová pak krátce pohovořila s Carlosem a jeho přítelem, dvěma bezdomovci, kteří žili v čerstvě zdemolované chatrči. Oba byli nafetovaní, a jelikož se v době průjezdu mazdy nacházeli uvnitř kůlny, neviděli nic, co by Sachsové mohlo pomoci. Carlos se choval agresivně a očividně měl pocit, že mu město dluží za ztracený majetek nějaké odškodnění. Dva jiní svědci, kteří v době incidentu trhali odpadkové pytle a hledali v nich zálohované lahve a plechovky, pouze zopakovali výpověď rybářů.

Mezitím dorazila další policejní auta. A také televizní štáby, které ihned zaměřily kamery na zbytky chatrče a na policejní člun, z jehož zádi se právě překulovali do vody dva potápěči v neoprenových kombinézách.

Když se nyní ohnisko záhružné činnosti přesunulo na řeku, zůstala pozemní operace na Amélii Sachsové. V camaru měla sice jen pramálo ohledávacího vybavení, ale zato tam ležela spousta žluté pásky, pomocí níž nyní Amélie uzavřela rozsáhlou oblast říčního břehu. Než skončila, dorazilo již na místo VRN. Nasadila si sluchátka, zavolala na centrálu a ještě jednou se nechala přepojit na Rhymovu pevnou linku.

"Zrovna se na to díváme, Sachsová. Potápěči ještě nic nenašli?"

"Myslím, že ne."

"Stihl vyskočit z auta?"

"Podle svědků ne. Ohledám místo činu tady na břehu," oznámila mu. "To teda bude radost."

"Radost?"

"Jasně. Moc se mi do toho nechce. Potápěči určitě najdou jeho tělo, a celé ohledání tak bude jen ztráta času."

"Jenže se to bude následně vyšetřovat a..."

"To byl vtip, Rhyme."

"No jo, ovšem tenhle ten konkrétní pachatel ve mně zrovna nevyvolává bujarý smích. Takže šup do roštu."

Sachsová odnesla jeden z kufrů s ohledávacím vybavením na okraj místa činu a právě ho začala otevírat, když vtom zaslechla naléhavě znějící hlas se silným přízvukem. "Proboha, co se stalo? Jsou všichni v pořádku?"

Nedaleko od televizních štábů se davem prodíral pěstěný Hispánc. Polekaně zamžoural na zničenou chatrč a začal utíkat směrem k ní.

"Hej," zavolala Sachsová. Muž ji ovšem neslyšel.

Podlehl žlutou pásku a zamířil přímo k chatrči, přičemž klopýtal v brzdě od pneumatik mazdy a dost možná ničil vše, co Kejkliř mohl odhodit z auta nebo z něj mohlo spadnout - případně bořil pachatelovy šlépěje, pokud se Kejkliř přece jen podařilo z auta vyskočit, třebaže to rybáři uváděli jinak.

Sachsová již nevěřila nikomu: zadívala se muži na levou ruku a viděla, že nemá srostlý prsteníček a malíček. Kejkliř to tedy není, ale kdo to je? uvažovala. A co dělá na jejím místě činu?

Muž se nyní brodil v sutinách zdemolované chatrče, bral do rukou prkna, trámy a zohýbané plechy a odhazoval je za sebe.

"Hej, vy!" křikla za ním Sachsová. "Zmizte odtamtud!"

"Uvnitř může někdo být!" zaječel muž přes rameno.

Sachsové se zmocnil vztek. "Tohle je místo činu!" vyštěkla. "Tam být nemůžete."

"Uvnitř může někdo být!" prorokoval Hispánc.

"Ne, ne, ne. Všichni už jsou pryč. Nic se jim nestalo. Hej, slyšíte mě...? Promiňte, přáteli. Slyšíte mě?"

Ať už ji však muž slyšel, či nikoliv, očividně mu to bylo jedno. Stále se horečně prohraboval troskami. O co mu jde? Byl dobře oblečen a na ruce měl zlaté rolexy - zdrogovaný Carlos rozhodně nemohl být jeho příbuzný.

Sachsová v duchu odříkala slavnou policajtskou modlitbu - Pane, střež nás před všetečnými občany - a kývla na dva pochůzkáře stojící opodál. "Odvedte ho."

"Potřebujeme další lékaře!" křičel muž. "Uvnitř mohou být děti."

Sachsová znechuceně sledovala, jak boty pochůzkářů dále rozrývají pomalu se znehodnocující místo činu. Popadli vetřelce za paže a postavili ho. Muž se jim vytrhl, nadutě křikl na Sachsovou své jméno, jako by to byl mafián, jehož by všichni měli znát, a začal jí dělat přednášku o hanebném zacházení policie se zdejší zanedbávanou hispánskou komunitou.

"Paní, máte vůbec tušení..."

"Spoustejte ho," poručila Sachsová. "A pak ho odtud odvedte." Dospěla k závěru, že v rukověti správného seržanta stojí vztahy s místní komunitou až na druhém místě za vyšetřením trestného činu.

Policisté zaklapli na rukou brunátného muže pouta a odvedli ho - rozlíceného a klejícího - z místa činu. "Máme ho potom zatknout?" zeptal se jeden z pochůzkářů.

"Ne-e, jenom ať si dá na chvíli oddechový čas," křikla Sachsová, čímž vyvolala u některých přihlížejících smích.

Nějakou dobu sledovala, jak muž - jedna z mnoha překážek tohoto zdánlivě neskutečného pátrání po nepolapitelném pachateli - mizí na zadním sedadle policejního vozu. Poté si oblékla tyčkovou kombinézu a vyzbrojena fotoaparátem a sáčky pro sběr důkazů se s páskami na botách odebrala na místo činu, kde začala ohledáním zbytků Carlosova zničeného paláce. Dávala si načas a ohledávala s velkou pečlivostí. Po mučivém celodenním pronásledování Kejklíře se již Amélie Sachsová nespokojovala s povrchním pohledem na vnější zdání reality. Jistě, Kejklíř se dost možná právě teď vznášel dvanáct metrů pod hladinou šedohnědé vody. Stejně dobře se však také mohl bezpečně plížit po říčním břehu nedaleko odtud.

Sachsovou by dokonce nepřekvapilo zjištění, že se již Kejklíř nachází v novém přestrojení několik kilometrů odtud a sleduje další oběť.

Reverend Ralph Swensen pobýval ve městě již několik dní. Byla to jeho první návštěva New Yorku a on dospěl k závěru, že by si na toto místo nikdy nezvykl.

Štíhlý, poněkud plešatějící a poněkud plachý Swensen obhospodařoval lidské duše v městečku tisíckrát menším, než byl Manhattan, a desítky let vzdáleným.

A zatímco doma se z oken kostela díval na mnohaakrové lány, na nichž se poklidně pásla zvířata, zde při pohledu ze zamřížovaného

okna laciného hotelového pokoje nedaleko Čínské čtvrti spatřil cihlovou zeď se stříkancem zrnitého spreje, jenž tvořil součást jakéhosi oplzlého výjevu.

A zatímco doma mu lidé na ulici městečka obvykle říkali: "Dobrý den, reverende," nebo: "Krásné kázání, Ralphe," zde většinou slyšel: "Dej mi dolar," případně: "Mám AIDS," anebo prostě: "Vyhul mě."

Reverend Swensen však byl ve městě jen krátký čas, takže předpokládal, že tento malý kulturní šok dokáže ještě chvíli přežít.

Během posledních několika hodin se pokoušel číst v prastaré a rozpadající se hotelové bibli, ale nakonec to vzdal. Evangelium podle Matouše bylo sice působivou četbou, ale nemohlo obstát v halasně konkurenci homosexuálního prostituta, který pleskal zadkem o svého klienta a hlasitě skučel bolestí, rozkoší nebo nejspíš obojím.

Reverend věděl, že by měl být poctěn, že volba této newyorské mise padla právě na něj, ale zároveň si připadal jako apoštol Pavel při jedné ze svých misionářských výprav mezi nevěřící do Řecka a Malé Asie, kde jej přivítal pouze výsměch a pohrdání.

Á, á, á, á... Dělej, dělej... Á, jo, jo, jo, to je ono, to je ono...

Jistě, to bylo ono. Dokonce ani Pavel nemusel snášet takové zpustlosti. Koncertní recitál měl začít až za několik hodin, ale reverend Swensen se rozhodl, že odejde dřív. Učesal si vlasy, našel brýle a vhodil si do kufříku bibli, mapu města a kázání, které si připravoval. Sešel po schodech do vestibulu, kde seděla další prostitutka. Tentokrát to byla žena, nebo tak alespoň vypadala.

Náš Pane na nebesích, naplněn milosrdenstvím...

Se žaludkem zauzlovaným napětím vyrazil rychle kolem prostitutky. Oči přitom klopil k podlaze, neboť od ní očekával návrh. Prostitutka - anebo prostitut, na tom teď nezáleželo - se však pouze usmála a řekla: "To máme krásné počasí, vidíte, otče?"

Reverend Swensen zamrkal a opětoval úsměv. "Ano, to máme," poznamenal a odolal nutkání dodat slova "dítě moje", která za celé své působení v rouchu pastora nikdy nikomu neřekl. Nakonec se spokojil s: "Přeji hezký den."

A pak už byl venku, na nesmlouvavých ulicích newyorské čtvrti Lower East Side.

Zastavil se na chodníku před hotelem. Kolem něj svištěla taxi, mladí Asiaté a Hispánci cílevědomě spěchali sem a tam, autobusy

vyfukovaly horké kovové exhaláty a čínští poslíčci kličkovali na otlučených bicyklech mezi lidmi na chodnících.

Všechno to bylo nesmírně vyčerpávající. Nervózní a rozrušený reverend dospěl k názoru, že mu v této situaci prospěje pěší chůze do školy, kde se měl recitál konat. Pohled na mapu mu prozradil, že je to velký kus cesty, ale on potřeboval udělat něco, čím ze sebe setřese tu šílenou úzkost. Porozhlédne se po výkladech, zastaví se na večeři, zapracuje na kázání.

Když se zorientoval, aby věděl, kam jít, vycítil, že ho někdo sleduje. Pohlédl nalevo do uličky vedle hotelu. Stál tam štíhlý hnědovlasý muž v kombinéze a s malou brašnou na nářadí v ruce. Zpoza popelnice, která zpoloviny zakrývala jeho postavu, si reverenda prohlížel od hlavy až k patě způsobem, jenž Swensenovi připadal záměrný. A pak, jako by byl přistižen, se zničehonic otočil a ustoupil hlouběji do uličky.

Reverend Swensen sevřel kufřík ještě těsněji a v duchu si položil otázku, zda neudělal chybu, když až do začátku recitálu nezůstal v bezpečí svého pokoje, jakkoliv byl ošuntělý a hlučný. Ale pak se lehce zasmál. Jen klid, řekl si. Ten člověk byl jen údržbář nebo nějaký řemeslník, možná dokonce zaměstnanec hotelu, kterého překvapilo, že vidí z tak zavšiveného místa vycházet pastora.

A kromě toho, pomyslel si Swensen, jakmile vyrazil na sever, jsem doopravdy Božím vyslancem, což mi přece musí skýtat alespoň jistý stupeň imunity - a to i zde, v této novodobé Sodomě.

21

Ted byla tady, za vteřinu onde.

Červená kulička se ani náhodou nemohla dostat z Kařiny natažené pravé ruky za její ucho.

Přesto se tam dostala.

A když ji pak Kara sebrala a hodila do vzduchu, ani náhodou nemohla jen tak zmizet a skončit v ohbí jejího levého

lokte.

Přesto tam skončila.

Jak je to možné? lámal si hlavu Rhyme.

Nacházeli se v dolní laboratoři jeho domu, kde čekali na Amélii Sachsovou a Rolanda Bella. Zatímco Mel Cooper rozkládal důkazy na laboratorní stoly a CD přehrávač pumpoval do pokoje zvuk jazzového klavíru, Rhymovi se dostalo tohoto osobního eskamotérského vystoupení.

Kara stála před oknem a na sobě měla Améliino černé tričko ze skříně v patře. Její vestičku měl momentálně v práci Thorn, který se z ní snažil odstranit skvrnu značky Heinz 57, pozůstatek její improvizované iluze na řemeslném trhu.

"Kdes k nim vůbec přišla?" zeptal se Rhyme a kývl na kuličky. Nevšiml si, že by je Kara vytahovala z kabelky nebo kapsy.

Kouzelnice s úsměvem odpověděla, že je "zhmotnila" (Rhyme si jízlivě pomyslel, že dalším oblíbeným trikem kouzelníků je zřejmě proměna nepřechodných sloves v přechodná).

"Kde bydlíš?" zeptal se.

"Ve Village."

Rhyme pokýval hlavou, v níž mu vytanuly vzpomínky. "Když jsem ještě žil s manželkou, bydlela tam většina našich přátel. A taky v SoHo a TriBeCa."

"Já se severně od Třiadvacáté moc nedostanu," prohlásila Kara.

Kriminalista se zasmál. "Za mé éry byla Čtrnáctá začátkem demilitarizované zóny."

"Zdá se, že naše strana vítězí," zavtipkovala Kara, zatímco se rudé kuličky stále objevovaly a opět mizely, přesouvaly se z jedné

ruky do druhé a poté kroužily ve vzduchu v rámci improvizovaného žonglérského čísla.

"A co ten tvůj přízvuk?" zeptal se Rhyme.

"Já mám nějaký přízvuk?" žasla kouzelnice.

"No tak intonaci, modulaci..., prostě tón."

"Ten je nejspíš z Ohia. Jsem ze Středozápadu."

"Já taky," řekl jí Rhyme. "Z Illinois."

"Ale tady bydlím už od osmnácti. Do školy jsem chodila v Bronxville."

"Škola Sarah Lawrenceové, obor drama," usuzoval Rhyme.

"Angličtina."

"Zalíbilo se ti tu, a tak jsi tu zůstala."

"No, začalo se mi tu líbit, až když jsem vypadla z předměstí a dostala se přímo do města. A když mi pak zemřel táta, matka se sem přestěhovala, aby mi byla blíž."

Dcera ovdovělé matky..., stejně jako Sachsová, napadlo Rhyma. Přemýšlel, zda má Kara s matkou stejné problémy jako Sachsová s tou svou. V poslední době sice spolu obě ženy uzavřely mírovou smlouvu, ale během Améliina mládí byla její matka prchlivá, náladová a nevyzpytatelná. Rose Sachsová nedokázala pochopit, proč její manžel nechce být něčím více než pouhým policistou a proč se její dcera chce stát něčím jiným, než co si přeje ona. Tato skutečnost otce a dceru přirozeně semkla, což situaci ještě zhoršovalo. Amélie otci sdělila, že jejich útočištěm během špatných dní bude napříště garáž, kde objevovali příjemný a vyzpytatelný vesmír: když nesprávně dosedal plovák karburátoru, bylo to výhradně vinou porušení nějaké jednoduché a pregnantní fyzikální zákonitosti - například nesprávně nastavené tolerance nebo špatně nasazeného těsnění. Motory, závěsy a převodovky vás nevystavovaly melodramatickým náladám či mlhavým invektivám a ani v nejhorší situaci vás neobviňovaly z vlastního selhání.

Rhyme se s Rose Sachsovou při několika příležitostech setkal a připadala mu okouzující, upovídaná, výstřední a hrdá na svou dceru. Zároveň však věděl, že minulost není nikde přítomnější než mezi rodiči a dětmi.

"A jak to klapě, když ji teď máš nablízku?" zeptal se Kary skepticky.

"Připadá ti to jako sitkom z pekla, co? Jenže se pleteš, máma je skvělá. Je to..., no, zkrátka je to matka. Ony už prostě jiné nebudou. Nikdy z toho nevyrostou."

"Kde bydlíš?"

"V jednom penzionátu. Na Upper East Side."

"Je hodně nemocná?"

"Nic vážného. Bude zase v pořádku." Kara si nepřítomně kutálela koule přes klouby prstů a pak na dlaní. "Jakmile se trochu uzdraví, pojedeme do Anglie, jenom my dvě. Londýn, Stratford, Cotswolds. Už jsem tam jednou s rodiči jela. Byla to naše vůbec nejlepší dovolená. Tentokrát budu jezdit já po levé straně cesty a popíjet teplé pivo. Posledně mi to nedovolili. Jasně, taky mi bylo třináct. Tys tam někdy byl?"

"Jistě. Čas od času jsem spolupracoval se Scotland Yardem. A taky jsem tam měl přednášky. Ale už jsem tam nebyl nějakých..., no, hezkých pár let."

"Magie a iluzionismus byly v Anglii vždycky populárnější než tady. Mají bohaté dějiny. Chci ukázat mámě Egyptský sál v Londýně. Před sto lety to byl pro kouzelníky střed vesmíru. Já to beru jako takové poutní místo."

Rhyme pohlédl ke dveřím. Po Thornovi nebylo vidu ani slechu. "Uděláš pro mě něco?"

"Jasně."

"Potřebuju nějaký lék."

Kara se zadívala na lahvičky s pilulkami u stěny.

"Ne, támhle na knihovně."

"Á, jo takhle. Tak kterou?"

"Tu na konci. Macallan, stáří osmnáct let." Rhyme ztlumil hlas do šepotu. "A čím tišeji ji naliješ, tím líp."

"Hele, tak tos oslovil správného člověka. Robert-Houdin tvrdil, že aby ses stal úspěšným iluzionistou, musíš si osvojit tři věci: zručnost, zručnost a zručnost." Zanedlouho se Rhymova sklenička naplnila zdravou dávkou kouřem prosycené whisky - pochopitelně velmi tiše a téměř neviditelně. Thorn by mohl stát opodál, a stejně by si ničeho nevšiml. Kara zasunula do sklenice slámkou a upevnila ji do držáku na Rhymově vozíku.

"Posluž si taky," řekl kriminalista.

Kara zavrtěla hlavou a ukázala na konvici s kávou - kterou již téměř sama vypila. "Mým jedem je tohle."

Rhyme usrl skotské, zaklonil hlavu a nechal pálivý pocit přejít do zadní části patra a poté vymizet. Přitom sledoval nepravděpodobné chování červených koulí v Kařiných rukou. Znovu dlouze potáhl. "Líbí se mi to."

"Co?"

"Celé tohle pojetí iluzionismu." Nebud' sentimentální, sakra, okřikl se v duchu. Když se napiješ, začneš být sentimentální. Ani tato vnitřní brzda mu však nezabránila, aby se znovu napil whisky a pokračoval: "Někdy se realita přijímá trochu těžko, víš?" Stejně tak se nedokázal ubránit nešťastnému pohledu na vlastní nehybné tělo.

Vzápětí své poznámky - a pohledu - zalitoval a chystal se změnit téma. Kara mu však neprojevila škrobenou účast a místo toho prohlásila: "Viš, já si nejsem jistá, jestli fakt existuje nějak hodně reality."

Rhyme se zamračil, neboť nechápal, jak to kouzelnice myslí.

"Copak většina našeho života není pouhá iluze?" pokračovala Kara.

"Jak to?"

"No, veškerou minulost tvoří vzpomínky, nemám pravdu?"

"To je fakt."

"A veškerá budoucnost je zase pouhá představivost. V obou případech jde o iluze - vzpomínky jsou nespolehlivé a o budoucnosti můžeme jenom spekulovat. Jedinou navýsost skutečnou věcí tak je okamžik přítomnosti - a ten se neustále mění z představivosti ve vzpomínku. Takže jak říkám: většina našeho života je úplně iluzorní."

Rhyme se této myšlence tiše zasmál. Jako logik a vědec chtěl vydloubnout do Kařiny teorie díru. Jenže to nedokázal. Nakonec dospěl k závěru, že dívka má pravdu. Většinu svého času trávil vzpomínkami na Předtím, na dobu před nehodou, a pak také na to, jak se jeho život proměnil Potom.

A budoucnost? Ach ano, i v ní Rhyme často pobýval. Aniž o tom kdokoli kromě Sachsové s Thornem věděl, Lincoln Rhyme trávil po většinu dní nejméně hodinu cvičením - absolvoval cviky zvyšující pohybový rozsah, podstupoval akvaterapii v nedaleké nemocnici, jezdil na stimulačním bicyklu Electrológic zastrčeném nahoře v ložnici. Cílem tohoto cvičebního režimu bylo jednak obnovení některých

nervových a motorických funkcí, zvýšení odolnosti a prevence před souvisejícími zdravotními problémy, které mohou kvadruplegiky pořádně potrápit. Hlavním důvodem Rhymova snažení však bylo úsilí udržet svaly ve formě do dne, kdy se objeví možná léčba.

Kařina teorie se navíc dala vztáhnout i na jeho profesi: kdykoliv pracoval na případu, ustavičně listoval ve své ohromné paměťové databázi a lovil v ní znalosti soudní vědy a minulých zločinů, přičemž se zároveň snažil odhadnout, kde se pachatel může nacházet a co může udělat příště.

Veškerá minulost jsou vzpomínky, veškerá budoucnost je představivost. ..

"A teď, když jsme prolomili ledy," řekla Kara a hodila si do kávy cukr, "musím se ti k něčemu přiznat."

Rhyme znovu usrl whisky. "Ano?"

"Když jsem tě viděla poprvé, napadla mě taková myšlenka."

No jasně, vzpomněl si Rhyme. Ten Pohled. Slavný pohled typu "prchni před mrzákem". Servírovaný spolu s Úsměvem. Horší než tyhle dva úkazy bylo snad jen to, co se nyní rýsovalo na obzoru: neskutečně trapná omluva za Pohled a Úsměv.

Kara rozpačitě zaváhala a pak řekla: "Napadlo mě, že by z tebe byl ohromný iluzionista."

"Ze mě?" zeptal se překvapený Rhyme.

Kara přikývla. "Tý jsi ztělesnění vztahu vnímání a reality. Lidi se na tebe dívají a vidí, že jsi postižený... Takhle se to říká?"

"Politicky korektní výraz zní 'hendikepovaný'. Já osobně říkám, že jsem v prdeli."

Kara se zasmála a pokračovala: "Oni vidí, že se nemůžeš hýbat. A pravděpodobně si taky myslí, že máš duševní problémy nebo že jsi pomalejší. Je to tak?"

Dívka měla pravdu. Lidé, kteří Rhyma neznali, před ním často mluvili pomaleji a hlasitěji a mívali tendenci vysvětlovat mu očividné věci jednoduchými slovy. (Rhyme na to k Thornovu znechucení někdy reagoval tím, že nesoudržně blábolil nebo předstíral Touretteův syndrom, čímž doslova vypudil návštěvníky z pokoje.) "Publikum by si na tebe okamžitě udělalo názor a bylo by přesvědčeno, že ani náhodou nemůžeš stát v pozadí iluzí, které vidí. Polovina z nich by byla posedlá tvým zdravotním stavem. Druhá polovina by se na tebe ani nepodívala. A v takových chvílích si je omo-

táš kolem prstu... Seznámila jsem se s tebou, tys seděl na tomhle vozíku a bylo jasné, že máš za sebou dost perné období. Jenže já se nechovala účastně, nezeptala jsem se tě, jak se ti vede. Dokonce jsem ani neřekla, že mě to mrzí. V tu chvíli mě zkrátka nenapadlo nic lepšího než myšlenka, že bys byl zatraceně dobrý kouzelník. Bylo to ode mě dost neomalené a mám dojem, že se tě to dotklo."

Rhyma tato slova upřímně potěšila. "Věř mi," ujistil ji, "že nesnáším dost dobře sympatie nebo jednání v rukavičkách. Neomalenost u mě boduje rozhodně víc."

"Jo?"

"Jo."

Kara zvedla kelímek s kávou. "Tak na slavného iluzionistu jménem Imobilizovaný muž."

"Eskamotérství by ale u mě byl trochu problém," poznamenal Rhyme.

"Jenže jak pořád říká pan Balzac, lepší než pracovat s prsty je pracovat s myslí."

Vtom zaslechli, jak se otevírají hlavní dveře a v chodbě se ozývají hlasy Sachsové se Sellittem. Rhyme zvedl obočí a natáhl ústa k slámce ve sklenici. "Sleduj," zašeptal. "Předvedu ti číslo zvané Zmizení usvědčujícího důkazu."

"Tak za prvé," zeptal se Lon Sellitto, "opravdu věříme, že je mrtvý? Že spinká s rybičkami?"

Sachsová s Rhymem se na sebe podívali a oba současně řekli: "Ne."

"Víte, jak je ta řeka v Harlemu rozbouřená?" zeptal se detektiv. "Děcka v ní zkoušejí plavat a už je pak nikdy nevidíte."

"Přines mi jeho mrtvolu," prohlásil Rhyme, "a pak tomu uvěřím."

Jedna věc Rhyma přesto povzbuzovala: neměli žádné zprávy o vraždě nebo záhadném zmizení. Koupel v řece, která téměř skončila dopadením, pravděpodobně pachatele vystrašila; když teď ví, že je mu policie v patách, možná s útoky přestane, případně se na chvíli zakope pod zem, čímž Rhymovi a jeho týmu poskytne příležitost vypátrat, kde se ukrývá.

"A co Larry Burke?" zeptal se Rhyme.

Sellitto zavrtěl hlavou. "Pátrají po něm desítky našich lidí. A taky spousta dobrovolníků, policistů a hasičů mimo službu. Starosta do-

konce vypsál odměnu... Ale musím říct, že to nevypadá dobře. Myslím, že ho možná najdeme v kufru té mazdy."

"Oni ji ještě nevytáhli?"

"Oni ji ještě nenašli. Voda je černá jako noc a při tomhle proudu může auto podle jednoho potápěče urazit skoro kilometr, než se konečně zaboří do dna."

"Musíme předpokládat," poznamenal Rhyme, "že má Kejklíř Bur-keovu zbraň a vysílačku. Lone, měli bychom změnit frekvenci, aby neslyšel, co máme za lubem."

"Jasně." Detektiv zavolal do centra a nechal změnit veškerou komunikaci ohledně Kejklířova případu na celoměstskou frekvenci zvláštních operací.

"A teď se vraťme k důkazům. Takže co máme, Sachsová?"

"V té řecké restauraci nebylo nic," řekla Amélie a zašklebila se. "Řekla jsem majiteli, aby místo činu zakonzervoval, ale nějak si to neuměl srovnat v hlavě. Nebo si to nechtěl srovnat v hlavě. Než jsme se vrátili, personál utřel stůl a vycídl podlahu."

"A co ten rybníček, kde jste ho zastihli?"

"Tam jsme pár věci našli," přitakala Sachsová. "Oslepil nás další blyskavou bavlou a odpálil pár žabek. Nejdřív jsme si mysleli, že po nás střílí."

Cooper si prohlédl spálené zbytky. "Stejně jako předtím. Nedokážu je vystopovat."

"No dobrá," povzdychl si Rhyme. "Co tam máme dál?"

"Řetězy. Dvě délky."

Kejklíř omotal Cheryl Marstonové řetězy kolem hrudníku, paží a kotníků a zajistil je pomocí přezek, jaké se používají na psích vodítkách. Cooper s Rhymem všechny tyto položky bedlivě ohledali. Žádná z nich ovšem nenesla název výrobce a stejně to bylo i s provazem a lepicí páskou, kterou Kejklíř přelepil oběti ústa.

Sportovní brašna, již pachatel vytáhl z auta a která pravděpodobně obsahovala řetězy a provaz, neměla žádnou značku a byla vyrobena v Číně. Při dostatečném počtu lidí se dal někdy vypátrat zdroj i u tak běžných předmětů obcházením prodejen se zlevněným zbožím a pouličních prodáváčů. U laciné a masově vyráběné brašny však takto rozsáhlé pátrání nepřicházelo v úvahu.

Cooper obrátil brašnu nad porcelánový vyšetřovací tác a opakovaně poklepal na dno, aby uvolnil případný obsah. Z brašny se vysy-

pala trocha bílého prášku. Technik provedl chemickou analýzu a zjistil, že jde o flunitrazepam.

"Klasická znásilňovací droga," prozradila Sachsová Kaře.

Kromě toho se v brašně nacházely drobné kuličky lepkavého průsvitného materiálu a podobná látka jako by uvízla také v zipu a na uchu, kde tvořila rozmazané šmouhy. "Tohle mi nic neříká," prohlásil Cooper.

Kara si však kuličky prohlédla, přičichla k nim a řekla: "To je kouzelnický lepicí vosk. Používáme ho k dočasnému spojování věcí na jevišti. Možná si přilepil otevřenou kapsli té drogy k dlani. A když pak zvedl ruku nad Cherylinu sklenici nebo kávu, vysypal obsah dovnitř."

"A jakýpak je zdroj toho vosku?" zeptal se Rhyme cynicky. "Nech mě hádat - všechny prodejny kouzelnických potřeb v celém širém světě?"

Kara přikývla. "Je mi líto."

Cooper v brašně nicméně našel ještě několik drobných kovových šupinek a černý otisk kruhového tvaru - zřejmě od zbytku barvy na dně nějaké malé lahvičky.

Prohlídka pod mikroskopem odhalila, že kovové šupinky jsou pravděpodobně mosazné a nesou jedinečné stopy strojového obrábění. Vyvozovat z toho jakékoli závěry však bylo nad síly Lincolna Rhyma. "Odešli pár snímků našim kámošům na FBI." Cooper šupinky vyfotografoval, zkomprimoval snímky a odeslal je zakódovanou elektronickou

poštou do Washingtonu.

Černé otisky nakonec nebyly od barvy, nýbrž od inkoustu. Databáze ovšem nedokázala identifikovat, o jaký druh inkoustu se přesně jedná - inkoust neobsahoval žádné znaky, pomocí nichž by se dal individualizovat.

"Co to je?" zeptal se Rhyme a pohlédl na igelitový sáček s látkou v barvě námořnické modři.

"Tady nám přálo štěstí," odpověděla Sachsová. "To je větrovka, kterou měl na sobě, když sbalil tu Marstonovou. Při útěku ji už nestihl vzít s sebou."

"Individualizace?" dotázal se kriminalista v naději, že se uvnitř bundy najdou iniciály nebo značky pro praní.

Po zdlouhavé obhlídce větrovky však Cooper prohlásil: "Nic. A taky odstranil veškeré nášivky."

"Jenže," vložila se do hovoru Sachsová, "jsme našli pár věcí v kapsách."

První ohledávanou položkou se stala novinářská legitimace vydaná kabelovou televizí CTN, jednou z velkých celostátních sítí. Reportér se jmenoval Stanley Saferstein a fotografie na legitimaci zachycovala štíhlého muže s hnědými vlasy a plnovousem. Sellitto zavolal do sídla televize a chvíli hovořil s vedoucím ostrahy. Ukázalo se, že Saferstein patřil k služebně starším reportérům a celá léta pracoval v newyorské regionální redakci. Legitimaci mu někdo ukradl minulý týden během jedné tiskové konference ve městě, případně po ní. Reportér přitom vůbec necítil, že mu zloděj odřezává z krku šňůrku a strká si legitimaci do kapsy.

Rhyme předpokládal, že si Kejkliř vybral Safersteinův průkaz kvůli reportérovi podobě: oběma mužům bylo kolem padesátky, oba měli štíhlý obličej a tmavé vlasy.

Odcizená legitimace byla sice zneplatněna, ale jak vysvětlil šéf ostrahy, "ten chlap ji pořád může ukazovat a procházet na ni přes kontroly. Strážníci a policajti už průkazy moc nezkontrolují, když na nich vidí naše logo."

Rhyme ukončil hovor a obrátil se ke Cooperovi: "Zadej heslo 'Saferstein' do VICAPu a NCIC."

"Jasně. Ale proč?"

"Prostě proto," odvětil Rhyme.

Nijak ho ovšem nepřekvapilo, když byly výsledky negativní. Nepředpokládal, že by byl reportér jakkoliv napojen na Kejkliře, ale u tohoto konkrétního pachatele nehodlal Rhyme připouštět sebemenší rizika.

Větrovka rovněž obsahovala šedou plastovou kartu, která sloužila jako hotelový klíč. Rhyme byl tímto nálezem nadšen. Přestože se totiž na kartě nenacházelo jméno hotelu - jen obrázek klíče a šipka ukazující hostu, kterým koncem má kartu do zámku zastrčit -, Rhyme se domníval, že magnetický proužek bude obsahovat kódy, jež jim prozradí, ke kterému hotelu a pokoji karta přináleží.

Cooper našel na zadní části karty malými písmeny vyražený název výrobce: APC INC., AKRON, OHIO. Z databáze obchodních značek poté vyčetl, že jde o firmu American Plastic Cards vyrábějící stovky různých identifikačních a odemykacích karet.

Během několika minut se již z telefonu linul přes hlasitý odposlech hlas samotného prezidenta APC - zřejmě nějaký manažerský dříč, pomyslel si Rhyme, jemuž nečiní problém pracovat i v sobotu nebo sám zvedat vlastní telefon. Kriminalista mu tedy vysvětlil situaci, popsal klíč a zeptal se, do kolika hotelů v oblasti New Yorku byly podobné karty dodány.

"A, to bude APC-dvaachtyřicítka. Je to náš nejpobulárnější model. Vyrábíme je ke všem velkým uzamykacím systémům. Ilco, Saflok, Tesa, Ving, Sargent i ke všem ostatním."

"Napadá vás, jak bychom mohli zúžit okruh hotelů, jinž ten klíč může patřit?"

"Obávám se, že budete muset ty hotely obvolat a zjistit, který z nich používá šedé APC-dvaachtyřicítky. My tady ty informace někde máme, ale já sám netuším, jak by se daly vyhrabat. Pokusím se sehnat šéfa prodeje nebo jeho asistentku, ale to může trvat den nebo dva."

"Jauvajs," ulevil si Sellitto.

Jo, jauvajs.

Jakmile zavěsili, dospěl Rhyme k závěru, že se mu nechce čekat na APC, a tak nechal Sellitta odeslat kartu Beddingovi se Saulem spolu s instrukcemi, aby začali obcházet hotely na Manhattanu a pokusili se zjistit, který z nich používá ten zatraceně pobulární model APC-42. Kromě toho nařídil sejmut z novinářské legitimace i z hotelové karty otisky prstů - i tentokrát se však setkal s negativním výsledkem. Daktyloskopie odhalila pouze šmouhy a dva další otisky návleku. Mezitím se z míst činu na West Side vrátil Roland Bell a Cooper ho informoval o všem, co se týmu až dosud podařilo zjistit. Poté upřeli pozornost zpět na důkazy a zjistili, že Kejkliřova bunda obsahuje ještě něco jiného: účtenku z restaurace Riverside Inn na Bedford Junction ve státě New York. Podle informací uvedených na účtence obědvali čtyři lidé u stolu číslo 12 v sobotu 6. dubna - tedy před dvěma týdny. Menu se skládalo z krocana, sekané, steak a jedné denní speciality. Nikdo z hostů nepil alkohol.

Sachsová zavrtěla hlavou. "Kde je, ksakru, Bedford Junction?"

"Řekl bych, že někde hodně na severu," odpověděl Mel Cooper.

"Na účtence je taky telefonní číslo," zahuhlal Bell. "Tak tam zavolejte. A zeptejte se Debby nebo Tanyi nebo jak se tam ty okouzluje."

servírky jmenujou, jestli u stolu číslo..., "zařoval se na účtenku, "...dvanáct neseřává čtveřice pravidelných hostů. Nebo jestli si aspoň nepamatuje, kdo si tyhle věci objednával. Je to střelba od pasu, ale jeden nikdy neví."

"Jak je to číslo?" zeptal se Sellitto.

Bell mu ho sdělil.

Byla to opravdu střelba od pasu - ba přímo od kotníků, což ovšem Rhyme předpokládal. Provozní ani servírky neměly

tušení, kdo mohl tehdy v sobotu u stolku číslo dvanáct sedět.

"Hemží se to tam lidmi," prohlásil Sellitto a obrátil oči v sloup. "To, prosím, cituji."

"Mně se to nelíbí," řekla Sachsová.

"Co?"

"Proč obědvá se třemi dalšími lidmi?"

"Dobrá poznámka," připustil Bell. "Myslíš, že s někým spolupracuje?"

"Ně, to pochybuju," odvětil Sellitto. "Tihle vícenásobní pachatelé skoro vždycky pracují osaměle."

Kara s ním však nesouhlasila. "Tím bych si nebyla tak jistá. Eskapologové a salonní kouzelníci - ti mohou pracovat sami. Ale nezapomeňte, že on je iluzionista. A ti vždy spolupracují s dalšími lidmi. Máte dobrovolníky v publiku. Máte asistenty na jevišti, o nichž publikum ví, že s vámi spolupracují. A pak máte taky spojence. To jsou lidé, kteří rovněž pracují pro iluzionistu, ale obecnost o tom neví. Mohou být přestrojeni za kulisáky, za členy obecnosti, za dobrovolníky. Při dobrém představení si nikdy nemůžete být úplně jistý, kdo je kdo."

Kristepane, pomyslel si Rhyme, tenhle pachatel je dost těžký oříšek už takhle, jen se svým uměním rychlých převleků, úniků a iluzionismu. Kdyby ještě pracoval s asistenty, stal by se stokrát nebezpečnějším.

"Zapiš to, Thorne," vyštěkl a dodal: "A teď se podíváme, co se našlo v uličce, kde ho zatkl Burke."

První položku představovala policistova pouta.

"Dostal se z nich za pár sekund," konstatovala Sachsová. "Musel mít klíč." K rozhoření policistů po celé zemi se většina pout dala odemknout obyčejnými klíči, jež jsou za pár dolarů k dostání v prodejnách policejních potřeb.

Rhyme zajel k vyšetřovacímu stolu a bedlivě si pouta prohlédl. "Obrátte je... Přidržte mi je nahoře... Jistě, mohl je odemknout klíčem, ale já vidím v dírcě čerstvé škrábance. Řekl bych, že zámek vypáčil."

"Jenže Burke ho snad prořezával," namítla Sachsová. "Kde by sebral planžetu?"

"Mohl ji ukrýt kdekoliv," řekla Kara. "Ve vlasech, v ústech."

"V ústech?" zadumal se Rhyme. "Šoupni ta pouta pod multisvět-lo, Mele."

Cooper si nasadil brýle a posvítíl na pouta alternativním světelným zdrojem. "Jo, kolem klíčové dírky jsou drobné šmouhy a tečky." Což, jak Rhyme vysvětlil Kaře, prozrazovalo přítomnost nějaké tělesné tekutiny, s největší pravděpodobností slin.

"To dělal Houdini pořád. Někdy si nechal dobrovolníkem z obecnosti zkontrolovat ústa. Ale pak ho těsně před samotným únikem políbila manželka - on tvrdil, že je to pro štěstí, ale ve skutečnosti mu žena předávala z úst do úst klíč."

"Jenže on měl ruce spoutané za zády," nadhodil Sellitto. "Jak si vůbec mohl dosáhnout k puse?"

"O," řekla Kara a zasmála se. "Každý únikář si dokáže dát spoutané ruce před tělo za tři, čtyři vteřiny."

Cooper otestoval stopy slin. Někteří lidé vylučují protilátky do všech tělesných tekutin, což vyšetřovatelům umožňuje stanovit jejich krevní skupinu. Kejkliř však bohužel nevylučoval.

Sachsová dále na místě činu našla velmi malý kousek kovu se zoubkovaným ostřím.

"No jo, to je taky jeho," prohlásila Kara. "Další nástroj únikáře. Žiletková pilka. Tímhle si pravděpodobně přefezal ta plastová pouta na kotnících."

"A tu měl taky v puse? Copak to není nebezpečné?"

"Spousta z nás ukrývá v rámci vystoupení v ústech jehly a žiletky. Při troše cviku je to docela bezpečné."

Při prohlídce posledních stop z místa činu v boční uličce objevili další kousky latexu a stopy líčidla, které odpovídaly předchozím nálezům. A také olej značky Tack-Pure.

"A co tam u řeky, Sachsová? Kde spadl do vody. Našlas tam něco?"

"Jen stopy pneumatik v blátě." Amélie připíchla na tabuli digitální fotografie, které Cooper vytiskl z počítače.

"Jednomu přechochté-

mu občanovi se podařilo místo činu rozorát," vysvětlila Sachsová. "Ale brodila jsem se tím rumišťem dobrou půlhodinu. Jsem si docela jistá, že za sebou nenechal žádné důkazy a nevyskočil z auta."

Sellitto se obrátil k Bellovi. "A co ta oběť, ta Marstonová? Má nám k tomu něco říct?"

Jižanský detektiv přednesl souhrn svého rozhovoru s poškozenou.

Takže advokátka, pomyslel si Rhyme. Proč si Kejkliř vybral právě ji? Jaké bylo pojitko mezi jednotlivými oběťmi?

Hudebnice, stylistka a advokátka.

"Je rozvedená," dodal Bell. "Manžel žije v Kalifornii. Nebyl to nejprátelejší rozvod na světě, ale nepočítám, že v tom má ex-manžilek prsty. Párkrát jsem zavolał na LAPD a řekli mi, že má na dnešek alibi. A taky je bez záznamu v NCIC i VICAPu."

Cheryl Marstonová popsala Kejkliře jako štíhlého silného muže s plnovousem a jizvami na krku a na hrudníku. "Jo, a taky potvrdila, že jeho prsty jsou opravdu zdeformované, jak jsme si mysleli. Prý spečené k sobě. Ohledně místa, kde bydlí, mlčel jako ryba a zvolil si přídomek John'. Chytrý chlapeček."

Bezcenné, zhodnotil výpověď Rhyme.

Bell následně vysvětlil, jakým způsobem Kejkliř Marstonovou sbalil a co se stalo posléze. "Říká ti to něco?" zeptal se Rhyme Kary.

"Mohl zhypnotizovat holuba nebo racka, mrštit jím proti koni a pak použít nějakou opičku, aby kůň zůstal splašený."

"Jakou opičku?" dotázal se Rhyme. "Znáš nějaké výrobce?"

"Ne, nejspíš si ji taky vyrobil podomácku. Kouzelníci kdysi používali elektrody nebo elektrické bodce, aby lvi řvali na povel. Jenže u bojovníků za práva zvířat by vám dneska takové věci neprošly."

Bell pokračoval popisem, co se stalo, když Marstonová s Kejkliřem odešli do restaurace na kávu.

"Jedna věc byla podle ní zvláštní: připadalo jí, že dokáže číst její myšlenky." Detektiv tlumočil advokátčin pocit, že o ní Kejkliř velmi mnoho věděl.

"Čtení těla," prohlásila Kara. "On něco prohodí a pak se na ni bedlivě zadívá a sleduje její reakce. Vypoví mu to o ní spoustu věcí. Podobnému chování k protějšku se říká 'prodávát někomu medicínu'. Opravdu dobrý mentalista z vás na základě nevinného rozhovoru vytáhne spoustu věcí."

"A když ji s ním pak začalo být příjemně, omámil ji a odvedl k rybníku, kde ji pak máčel hlavou dolů."

"To byla variace na číslo zvané Podvodní mučičí kobka," vysvětlila Kara. "Houdini. Jeden z jeho nejslavnějších triků."

"A on pak od toho rybníka upláchl?" zeptal se Rhyme Sachsově.

"Zpočátku jsem si nebyla jistá, že je to on - nasadil rychlý převlek," odvětila Amélie. "Měl úplně jiné vlasy a...", pohled na Karu, "...taky obočí. Nepodařilo se mi zahlédnout jeho ruku, abych se mu podívala na prsty. A pak mě rozptýlil pomocí břichomluvectví. Dívala jsem se mu přímo do obličeje, ale jeho rty se vůbec nepohnuly."

"Vsadím se," podotkla Kara, "že vybíral slova bez písmen ,bé', ,em' a ,pé'. A nejspíš se vyhýbal i ,efkům' a ,véčkům'."

"Máš pravdu. Myslím, že to bylo něco jako: ,Hej, koukejte! Ten člověk v atletických šatech se chystá střílet!' Dokonalý černošský přízvuk." Sachsová se zašklebila. "Já se zadívala stranou - stejným směrem, jako se díval on i všichni ostatní. On pak odpálil tu blýskavou bavlnu a oslepil mě. Vzápětí odpálil žabky, takže jsem si myslela, že střílí. Dostal mě teda pěkně."

Rhyme spatřil v její tváři znechucení. Největší vztek si Amélie Sachsová vyhrazovala pro sebe.

Kara nicméně řekla: "Tak si to tak neber. Sluch se dá obalamutit nejsnáze ze všech smyslů. Zvukové iluze proto při vystoupeních ani moc nepoužíváme. Jsou příliš laciné."

Sachsová odbyla konejšívá slova pokrčením ramen a pokračovala: "A zatímco Roland a já jsme byli ještě pořád oslepeni tím zábleskem, on vyrazil pryč a ztratil se nám na fernesním trhu." Další úšklebek. "O patnáct minut později jsem ho opět zahlédla - tentokrát jako motorkáře v harleyovské košili. Kristepane, vždyť on stál přímo přede mnou."

"Člověče," utrousila Kara a zavrtěla hlavou, "jemu teda rozhodně mince nemluví."

"Co to znamená?" zeptal se Rhyme. "Jaké mince?"

"Eh, to je takový výraz, který používají kouzelníci. Doslova to znamená, že když provádíš triky s mincemi, není slyšet jejich cinkání, ale používáme to i v obecném smyslu, jako že je někdo opravdu dobrý. Nebo taky říkáme, že má ,neprůstřelné triky'."

Přistoupila k bílé tabuli vyhrazené pro kouzelnický profil pachatele, sebrala fix a připsala na seznam další položky.

"Takže umí

převleky, mentalismus, a dokonce i břichomluvectví. Plus triky se zvířaty. Z druhé vraždy víme, že umí otvírat zámky, a teď jsme navíc zjistili, že je i dobrý únikář. Jaký druh magie vlastně nedělá?"

Zatímco si Rhyme opřel hlavu o polštář a přihlížel, jak Kara píše, Thorn přinesl do pokoje velkou obálku a předal ji Bellovi. "Pro vás."

"Co to je?" zeptal se jižanský detektiv, vytáhl obsah ven a přečetl ho. Přitom pomalu pokyvoval hlavou. "Toto je zpráva o dodatečně prohlídce Gradyho kanceláře. O té, kterou jsi žádal po Perettim. Nemoh by ses na ni mrknout, Lincolne?"

Strohý lístek přilepený ke zprávě konstatoval: LR - Jak požadováno. - VP.

Rhyme si přečetl podrobnosti zprávy, přičemž úsečným kýváním hlavy vybízel Thorna k otočení stránky. Ohledávací technici provedli důkladný soupis předmětů v zástupcově kanceláři a identifikovali a zmapovali veškeré otisky bot v místnosti, přesně jak Rhyme požadoval. Kriminalista si zprávu ještě několikrát přečetl, zavřel oči a představil si místo činu.

Poté upřel pozornost k celkové analýze nalezených vláken. Většinu bílých vláken tvořila směs polyesteru a umělého hedvábí. Některá z nich byla přilepena k tlustému bavlněnému vláknu rovněž bílé barvy a většina z nich byla schlíplá a špinavá. Pokud jde o černá vlákna, technici je identifikovali jako vlnu.

"Mele, co si myslíme o těchto černých vláknech?"

Technik seskočil z židličky a prohlédl si snímky. "Ty fotografie nejsou z nejlepších," konstatoval, ale po chvíli přesto dospěl k závěru: "Jsou z nějaké husté česané keprové látky."

"Gabardén?" dotázal se Rhyme.

"Na to bych potřeboval větší vzorek, abych viděl diagonální rýhy. Ale klidně to může být gabardén."

Rhyme dočetl stránku a dozvěděl se, že se v kanceláři našlo také jediné červené vlákno, identifikované jako satén.

"Dobrá, dobrá," zadumal se, zavřel oči a chvíli stravoval přečtené informace.

"Co víš o látkách a oděvech, Mele?" zeptal se Coopera nakonec.

"Moc ne. Ale jestli tě mohu citovat, Lincolne, nejdůležitější otázkou není: ,Co o něčem víš?' nýbrž: ,Víš, kde se o tom něco dozvědět?' A na tuhle otázku odpovídám: ,Ano. Vím.'"

působili již před ním nebo byli jeho současníky.

Houdini však nad všemi ostatními čněl díky jedinému prostému prvku, který do svých čísel zakomponoval: díky výzvě. Významnou část jeho vystoupení totiž představovalo oslovení všech obyvatel města, kde vystupoval, aby jej vyzvali k úniku z místa nebo zařízení, které mu sám vyzývatel navrhne - například z pout místního policisty nebo z cely v městské šatlavě.

A právě tento soutěživý prvek souboje člověka proti člověku Houdiniho vystoupení proslavil. A Houdini z výzev dokázal těžit.

Stejně jako já, pomyslel si nyní Malerick, když po úniku z řeky Harlem a špetce průzkumné činnosti kráčet do svého bytu. Přesto byl stále silně otřesen událostmi dnešního odpoledne. V době před požárem, kdy ještě pravidelně vystupoval, obsahovala jeho čísla často prvek nebezpečí. Skutečného nebezpečí. Jeho učitel mu vštěpoval zásadu, že pokud jeho vystoupení neobnášejí žádné riziko, jak jimi chce uchvacovat publikum? Pro Malericka neexistoval horší zločin než nudit lidi, kteří se vámi přišli nechat pobavit. Jenže dnešní číslo mu nakonec přineslo sérii výzev, s nimiž vůbec nepočítal - policie byla mnohem lepší, než očekával. Jak mohli odhadnout, že si vybere zrovna tu ženu z jezdecké akademie? A jak přišli na místo, kde se ji pokusí utopit? Chytili ho do pastí na řemeslném trhu, vystopovali ho v mazdě, znovu ho začali honit a dostali se k němu tak blízko, že musel shodit auto do řeky a sám z něj jen o vlas uniknout.

Výzvy byly jedna věc, ale on nyní propadl stihomamu. Původně se chtěl na příští číslo pořádně připravit, ale nakonec se rozhodl, že až do poslední minuty setrvá ve svém bytě.

Kromě toho teď potřeboval zařídit ještě něco jiného. Tentokrát pro sebe, ne pro ctěné publikum. Zatáhl ve svém bytě žaluzie a položil svíčku na krbovou římsu vedle malého vykládaného dřevěného pouzdra. Škrtl sirkou, zapálil svíčku a posadil se na hrubou látku

laciné pohovky. Postupně ovládl dech a začal se pomalu nadechovat a vydechovat.

Pomalu, pomalu, pomalu...

Soustředil se na plamen a oddával se meditaci.

Umění magie se v průběhu dějin rozdělilo do dvou škol. Tu první tvoří eskamotéři, žongléři, kejklíři a iluzionisté - zkrátka lidé, kteří baví publikum svou zručností a fyzickým nadáním.

Druhá škola magie je mnohem kontroverznější: tvoří ji okultní praktiky. Dokonce i v dnešní vědecké době někteří kouzelníci tvrdí, že skutečně vládou nadpřirozenými schopnostmi, díky nimž dokážou číst myšlenky, pohybovat silou vůle předměty, předpovídat budoucnost a komunikovat s duchy.

Po tisíce let bohatli šarlatánští věštcí a jejich média díky vlastnímu tvrzení, že jsou s to vyvolávat duchy zemřelých pro jejich žalem zkroušené blízké. A než vláda začala takové podvody rázně potírat, chránili naivní oběti právě "legitimní" kouzelníci, když veřejně odhalovali principy údajných okultních jevů. (Koneckonců ještě dnes tráví geniální kouzelník James Randi velkou část svého času vyvracením falešných mýtů.) I sám Harry Houdini věnoval notný díl svého života a majetku zpochybňování falešných médií - přestože jedním z důvodů této jeho angažovanosti byla zoufalá snaha nalézt skutečné médium, které by dokázalo navázat kontakt s duchem jeho matky, s jejíž smrtí se Houdini nikdy zcela nevyrovnal.

Malerick nyní civěl na plamen svíce. Sledoval ho, modlil se, aby se mu zjevil duch jeho milované bytosti, a zapřísahal žlutý kužel světla, aby mu vyslal znamení. Pro tento druh komunikace používal právě svíci, protože to byl požár, který mu navždy sebral jeho lásku a navěky změnil jeho život.

Moment, nezabíkal ten plamen náhodou? Ano - i když možná ne. Malerick to nedokázal posoudit.

Obě školy magie v Malerickovi soupeřily. Jako nadaný iluzionista pochopitelně věděl, že se jeho čísla neskládají z ničeho jiného než ze směsi aplikované fyziky, chemie a psychologie. Přesto mu v mysli hlodal červíček pochybnosti, že magie možná doopravdy drží klíč k nadpřirozenému: Bůh jako velký iluzionista, který nechává mizet naše churavějící těla a pak svírá v dlani duše našich milovaných, proměňuje je a navrácí zpět k nám, svému smutnému a nadějeplnému obecnstvu.

Tohle přece není tak úplně nemyslitelné, namlouval si Malerick. Vždyť...

Vtom plamen zabíkal! Ano, Malerick to viděl.

Plamínek se pohnul o milimetr blíže k vykládanému pouzdru. Velmi pravděpodobně to bylo znamení, že duše jeho mrtvé milované bytosti se vznáší někde poblíž, kam ji nepovolaly zákony mechaniky, nýbrž předivo souvztažnosti, jež mohla magie odhalit, pokud by Malerick dokázal zůstat vnímavý.

"Jsi tam?" zašeptal. "Jsi?"

Dýchal jen velmi pomalu, neboť se obával, že jeho dech by mohl dospět až ke svíci a rozechvět ji, zatímco on potřeboval jasný důkaz, že zde není sám.

Nakonec svíčka vyhořela a Malerick dlouho seděl v meditativním stavu a sledoval, jak se šedý kouř vine ke stropu a poté mizí.

Pohlédl na hodinky. Déle čekat nemohl. Sebral kostýmy a rekvizity, naskládal je na jedno místo, pečlivě se oblékl a nalíčil se.

Zrcadlo mu prozradilo, že je opět "v roli".

Vyšel do předního vestibulu a pohlédl z okna. Ulice byla opuštěná.

A pak již Malerick vyrazil do jarního večera vstříc číslu, které mělo být - ano, vskutku - ještě větší výzvou než čísla předchozí.

Oheň a iluze jsou spřízněné duše.

Výbuchy blýskavého prášku, svíce, propanbutanové plameny, nad nimiž se pohupují eskapologové...

Oheň, ctěné publikum, je ďáblovou hračkou a ďábel měl vždy úzký vztah k magii. Oheň osvětluje i zatemňuje, ničí i vytváří.

Oheň proměňuje.

A též tvoří jádro našeho příštího čísla, jemuž říkám Zuhelnatělý muž.

Místní školu v Greenwich Village nedaleko od Páté Avenue tvoří roztodivná pískovcová budova, jejíž vzhled je stejně skromný jako její jméno. Nikoho by nikdy ani nenapadlo, že se zde učí číst, psát a počítat děti z nejbohatších a politicky nejvýše postavených rodin v New Yorku.

Škola ovšem neproslula pouze jako kvalitní vzdělávací instituce -pokud se o základní škole vůbec dá takto hovořit -, nýbrž i jako významné kulturní centrum v této části města.

Například v sobotu v osm hodin večer se zde konaly hudební recitály.

Na jeden z nich měl právě namířeno reverend Ralph Swensen.

Nakonec přežil zdolnou procházku čínskou i italskou čtvrtí a dostal se do Greenwich Village prakticky bez újm, nepočítáme-li obvyklé obtěžování ze strany všudepřítomných pouličních žebráků, vůči němuž si již reverend téměř vypěstoval imunitu. Přitom se zastavil v jedné malé italské restauraci na talíř špaget (špagety a plněné taštičky představovaly jediné dvě položky na jídelním lístku, které podle jména znal), a protože s sebou neměl manželku, objednal si také sklenici červeného vína. Jídlo bylo báječné, a tak reverend setrval v restauraci poměrně dlouho: popíjel zakázaný nápoj a vychutnával si pohled na děti hrající si v ulicích této hlučné multietnické čtvrti.

Zaplatil účet, přičemž se cítil trochu provinile, že utrácí prostředky církve za alkohol, a pokračoval na sever. Postupně pronikl hlouběji do Village trasou, jež vedla přes Washingtonovo náměstí. Zpočátku mu toto místo připadalo jako nefalšovaná miniaturní Sodoma, ale když se vnořil do srdce tohoto chaotického parku, zjistil, že jedinými hříšníky jsou zde výrostci hrající nahlas hudbu a lidé popíjející pivo a víno z lahví v papírových pytlících. A ačkoliv reverend věřil v mravní systém, jenž některé přestupníky posílá rovnou do pekla (kupříkladu hlučné homosexuální prostitutky, kteří vám nedopřejí spánek), duchovní prořešky vyskytující se na tomto místě ještě člověku nezaručovaly jednosměrný lístek do "velké pece".

Přibližně uprostřed parku však pocítil rostoucí neklid. Znovu si vzpomněl na muže, který ho u hotelu špehoval, na muže v kombinéze a s náradím v ruce. Reverend si byl jist, že ho zahlédl již dvakrát - podruhé jako odraz ve výkladu nedlouho poté, co opustil hotel. A stejný dojem, že je někým sledován, se ho zmocnil také nyní. Rychle se otočil a ohlédl se. Ne, nikde žádní řemeslníci. Místo toho si reverend všiml, že ho pozoruje štíhlý muž v tmavé sportovní bundě. Ten se však nyní zadíval jinam a zamířil k veřejným záchodkům.

Stihomam?

Určitě. Tento člověk se onomu řemeslníkovi ani trochu nepodobal. Když však reverend opustil náměstí a zamířil na sever po Páté Avenue, kde se musel vyhýbat stovkám lidí na chodníku, znovu vycítil, že za ním někdo kráčí. Opět se otočil a tentokrát spatřil světlo-

vlasého muže se silnými brýlemi, oděného do hnědé sportovní bundy a trička. Muž se díval jeho směrem a reverendu Swensenovi neunikla ani skutečnost, že tento člověk právě přechází na stejnou stranu ulice jako před chvílí on. Přesto si byl reverend nyní jist, že pouze propadl stihomamu. Nemohou jej přece sledovat tři různí lidé. Uklidni se, pomyslel si a pokračoval k Místní škole po Páté Avenue hemžící se lidmi, kteří si užívali nádherného jarního večera. Do Místní školy dorazil reverend Swensen přesně v sedm hodin večer, půl hodiny před otevřením sálu. Položil si tašku na zem a zkřížil ruce na prsou. Poté ovšem usoudil, že by neměl svou aktovku pouštět z ruky, a znovu ji uchopil. Opřel se o plot z tepaného železa, který ohraničoval zahradu vedle školy, a nejistě pohlédl směrem, z něhož přišel. Ne, nikdo. Žádní řemeslníci s náradím, žádní muži ve sportovních bundách. To se mu jen...

"Promiňte, otče."

Vylekaný reverend se rychle otočil a zjistil, že se dívá na urostlého snědého muže s dvoudenním strništěm.

"Ehm, ano?"

"Vy jste přišel na ten recitál?" Muž kývl směrem k Místní škole.

"Přesně tak," odpověděl Swensen a snažil se ze svého hlasu vytěsnit neklidné chvění.

"V kolik hodin to začíná?"

"V osm. Do sálu pouštějí od půl osmé."

"Děkuji vám, otče."

"Není zač."

Muž se usmál a odkráčel směrem ke škole. Reverend Swensen se vrátil k ostražitému čekání - chvíli nervózně tiskl rukojeť aktovky a pak se podíval na hodinky. Čtvrt na osm.

Po zoufale se vlekcoucích pěti minutách konečně zahlédl, na co čekal a kvůli čemu sem cestoval tolik kilometrů: černý lincoln Town Car s oficiálními vládními poznávacími značkami. Automobil zastavil jeden blok od Místní školy.

Reverend přimhouřil oči do soumraku a přečetl si číslo na značce. Bylo to správné vozidlo... Děkuji ti, Pane.

Vpředu vystoupili dva mladí muži v tmavých oblecích a rozhledli se po chodníku, přičemž jim neunikl ani pohled na něj. Zdálo se, že pokládají ulici za bezpečnou.

Jeden z nich se sklonil a promluvil do otevřeného zadního okénka.

Reverend věděl, s kým muž hovoří: s asistentem státního zástupce Charlesem Gradym, s mužem zastupujícím stát v žalobě proti Andrewovi Constableovi. Grady a jeho manželka přijeli na recitál, neboť na něm vystupovala jejich dcera. A po pravdě řečeno to byl právě asistent státního zástupce, kvůli němuž podnikl reverend Swensen svou víkendovou

misí do Sodomy. Stejně jako apoštol Pavel vstoupil i on do světa nevěřících, aby jim ukázal, jak se ve svém počínání mylí, a aby jim přinesl pravdu. Hodlal to ovšem učinit poněkud rozhodnějším způsobem než apoštol: konkrétně zastřelením Charlese Gradyho těžkou pistolí uloženou v aktovce, již si nyní tiskl na prsa, jako by to byla samotná archa úmluvy.

23

Pečlivě si měřil scénu před sebou.

Pozorně si všímal úhlů, únikových cest, počtu kolemjdoucích na chodníku, hustoty provozu na Páté Avenue. Nemohl si dovolit selhání. Na jeho úspěchu závisela řada věcí; měl osobní zájem zařídit, aby Charles Grady zemřel.

Minulé úterý kolem půlnoci se ve dveřích velké dvoubuňky, která reverendu Swensenovi sloužila jako kostel i domov, zničehonic objevil příslušník místních milicí Jeddy Barnes. Podle zpráv se přitom Barnes již několik měsíců ukrýval v karavanu hluboko v lesích kolem Canton Falls - konkrétně od chvíle, kdy státní policie podnikla razie proti Vlasteneckému shromáždění Andrewa Constablea.

"Uvaťte mi kávu," poručil Barnes vyděšenému reverendovi a upřel na něj vášnivě oči fanatika.

Za zvuku deště bubnujícího na kovovou střechu se pak Barnes, drsný a trochu strašidelný samotář s šedivým ježkem a vyzáblým obličejem, naklonil k reverendovi a řekl: "Potřebuju, abyste pro mě něco udělal, Ralphe."

"Co?"

Barnes si natáhl nohy a zadíval se na překližkový oltář, který si reverend Swensen sám vyrobil a natřel hustou nepravdělnou vrstvou fermežového laku. "Jde po nás jeden chlap. Stíhá nás. Je to jeden z nich."

Swensen věděl, že pod zájmemem "oni" má Barnes na mysli neurčitě definované uskupení skládající se - jen tak namátkou - z federální a státní vlády, médií, nekřesťanů, členů kterékoliv organizované politické strany či intelektuálů.

(Zájmemem "my" byl naopak označován každý, kdo do výše uvedené kategorie nespadal - tedy za předpokladu, že to byl běloch.) Reverend sice nezastával tak fanatické postoje jako Barnes a jeho zarytí kumpáni z milicí - jichž se dokonce k smrti děsil -, ale na druhou stranu uznával, že jejich kázání má něco do sebe.

"Potřebujeme ho zastavit."

"O koho jde?"

"O jednoho prokurátora z New Yorku."

"Ó, snad ne o toho, který jde po Andrewovi?"

"Přesně o toho. O Charlese Gradyho."

"A co mám udělat?" zeptal se reverend Swensen a představil si podpisovou akci nebo plamenné kázání.

"Zabít ho," odpověděl Barnes prostě.

"Cože?"

"Chci, abyste jel do New Yorku a zabil ho."

"Ach, Pane. Ale to nemůžu." Reverend se snažil působit rozhodně, přestože se mu ruce třáslly tak, že si polil kávou hymnár. "Tak za prvé: čemu to prospěje? Andrewovi to nijak nepomůže. Budou vědět, že za tím stál on, a udělají mu to ještě těžší..."

"Constable s tím nemá nic společného. Stojí stranou rovnice. Tady jde o vážnější věci. Potřebujeme zaujmout stanovisko, chápete? Udělat to, o čem ti hajzlové ve Washingtonu pořád mluví na těch svých tiskových konferencích: musíme vyslat signál."

"No, tak na to zapomeňte, Jeddy. Já to udělat nemůžu. Je to šílené."

"Eh, já myslím, že můžete."

"Jenže já jsem pastor."

"Každou neděli chodíte na lov - a to je vražda, pokud se na to díváte jistým způsobem. Kromě toho jste byl ve Vietnamu a máte na opasku skalpy - tedy jestli jsou vaše historky pravdivé."

"Ale to už je třicet let," Swensen zoufale šeptal a vyhýbal se přitom Barnesovým očím i přiznání, že jeho válečné historky se nezakládají na pravdě. "Já nikoho nezabiju."

"Vsadím se, že Clara Sampsonová by byla ráda, kdybyste to udělal." Na chvíli se rozhostilo kamenné ticho. "Jelita se vracejí, Ralphe."

Bože, Bože, Bože...

Jeddy Barnes loni přesvědčil chovatele skotu Waynea Sampsona, aby nešel na policii, když předtím přistihl reverenda se svou třináctiletou dcerou na hřišti, jež Swensen vybudoval za kostelem. Swensenovi teprve nyní došlo, že se Barnes tehdy zhostil role zprostředkovatele výlučně proto, aby měl na něj nějakou páku. "Prosím vás, podívejte..."

"Clara napsala takový hezký dopis, který mám náhodou u sebe. Copak jsem se vám nezmínil, že jsem ji o to sám loni požádal? A tak

šla a popsala vaše intimní partie do větších podrobností, než by mi osobně bylo příjemné číst, ale vsadím se, že by je porota dokázala ocenit."

"To nemůžete. Ne, ne, ne..."

"Nechci se s vámi v téhle věci hádat, Ralphe. Situace se má tak: jestli s tím nebudete souhlasit, tak od příštího měsíce budete černochům ve vězení provádět stejnou věc, kterou jste si tehdy nechal dělat od Clary Sampsonové. Takže jak to bude?"

"Do prdele."

"Budete to chápat jako souhlas. A teď vás seznámím s naším plánem."

Načež mu Barnes poskytl pistoli, adresu jistého hotelu a popis cesty ke Gradyho kanceláři a vystrnadil ho do New Yorku.

Když sem reverend Swensen před pár dní dorazil, zahájil několikadenní průzkumnou činnost. Ve čtvrtek pozdě odpoledne pronikl do budovy newyorské vlády a díky mírně roztržitému chování a pastorskému rouchu se mu podařilo nerušeně projít všechny chodby, až na jedné z nich našel kumbál na smetáky, kde se bezpečně ukrýl. O půlnoci se pak vloupal do kanceláře Gradyho sekretářky a zjistil, že státní zástupce s rodinou se dnes večer zúčastní recitálu v Místní škole; jedním z mladých vystupujících totiž má být i Gradyho dcera.

A tak se nyní reverend - ozbrojený a s tekoucími nervy - ošival před školou a sledoval, jak Gradyho tělesní strážci hovoří se státním zástupcem usazeným na zadním sedadle. Podle plánu měl Swensen zabít Gradyho i jeho gorily pistoli s tlumičem, vrhnout se k zemi a začít v panice ječet, že kolem právě projel nějaký muž a střelil na státního zástupce z auta. V nastalém zmatku by pak měl být pastor schopen uniknout.

By měl být...

Swensen se nyní pokusil odříkat modlitbu, ale žádat Hospodina našeho Pána o pomoc při vraždě neozbrojeného bílého křesťana -jakkoliv byl Charles Grady nástrojem ďábla -, to reverenda docela trápilo. A tak se spokojil s tichým citátem z bible.

Potom jsem viděl jiného anděla, jak s velikou mocí sestupuje z nebe; a země byla ozářena jeho slávou...

Reverend Swensen se zhoupł na chodidlech a pomyslel si, že to už nedokáže déle snášet. Tekoucí nervy, tekoucí nervy... Toužil se

vrátit ke svým ovečkám, ke své rodné hroudě, do svého kostela, ke svým stále populárním kázáním.

A také ke Clare Sampsonové, které již bylo téměř patnáct a brzy měla dosáhnout způsobilosti ke všem úkonům a rozhodnutím.

Anděl zvolal mohutným hlasem: "Padl, padl veliký Babylón a stal se doupětem démonů, skryší všech nečistých duchů..."

Swensen zvážil otázku Gradyho rodiny. Manželka státního zástupce se nedopustila ničeho špatného. Být provdán za hříšníka není totéž, jako jím být sám nebo pro něj dobrovolně pracovat. Ne, paní Gradyovou reverend ušetří.

Ledaže by si všimla, že po jejím choti střelil on.

A pokud jde o tu dceru, o níž mu říkal Barnes, o Chrissy... Swensen přemýšlel, kolik jí je a jak asi vypadá.

Plody, které jsi dychtivě sklízelo, jsou pryč, všecken lesk a nádhera zašly a není po nich památky...

Ted, pomyslel si reverend. Udělej to. Běž, běž, běž.

A jeden silný anděl pozvedl balvan, těžký jako mlýnský kámen, vrhl jej do moře a zvolal: "Tak rázem bude svržen Babylón, to veliké město, a nebude po něm ani památky..."

Balvanem odplaty, který třímám já, Grady, napadlo Swensena, je dobře konstruovaná německá pistole a poslem v tvém případě není anděl z Nebes, nýbrž představitel všech správně uvažujících lidí v Americe.

Reverend Swensen vyrazil kupředu.

Osobní strážci se stále dívali jinam.

Otevřel aktovku, vytáhl pestrobarevnou mapu a těžkou pistoli, ukrýl zbraň do mapy a nenuceně vykročil směrem k autu. Gradyho bodyguardi stáli zády k němu v hloučku na chodníku. Jeden z nich se právě natahoval, aby státnímu zástupci otevřel dveře.

Ještě šest metrů...

Bože, slituj se nad svým..., pomyslel si reverend Swensen ke Gradymu.

Vtom mu přímo na ramena dopadl andělův mlýnský kámen.

"K zemi, k zemi, no tak, no tak, no tak, no tak!"

Půl tuctu mužů a žen a rovná stovka démonů popadli reverenda Swensena za ramena a prudce jím smýkli k chodníku.

"Ani hnout ani hnout ani hnout ani hnout!"

Jeden z nich mu sebral pistoli, druhý mu vytrhl tašku a třetí přitiskl jeho krk k chodníku jako břímě hříchů tohoto města. Swensenův obličej se rozdíral o beton a zápěstími i ramenními klouby mu projížděla prudká bolest, když mu kdosi nasazoval pouta a obracel kapsy naruby.

Reverend ležel přimáčklý k betonu a sledoval, jak se dveře Gradyho auta otevírají a vyskakují z nich tři policisté v helmách a neprůstřelných vestách.

"Zůstaňte, kde jste, hlavu dolů dolů dolů!"

Ježíšikriste, Pane na Nebesích...

Swensen přihlížel, jak se k němu blíží mužská chodidla. Ve srovnání se zuřivým počínáním ostatních policistů byl tento muž docela zdvořilý. "Takže, pane," řekl s jižanským přízvukem, "teďka vás obrátíme a přečteme vám práva. A vy mi dáte vědět, jestli jim rozumíte."

Několik policistů ho otočilo a zvedlo na nohy.

Reverend sebou trhl šokem.

Muž, který k němu promlouval, byl oním člověkem v tmavé sportovní bundě, jehož Swensen na Washingtonově náměstí podezíral ze sledování. Vedle něj stál světlavý muž v brýlích, který podle všeho po prvním muži sledování převzal. Opozdál pak bloumal třetí muž, snědý chlapík, který se ho vyptával na začátek koncertu.

"Já se jmenuji detektiv Bell, pane. A teď vám přečtu ta práva. Jste připraven? Dobře. Takže jdeme na to."

Bell prohlédl obsah Swensenovy aktovky.

Náboje do pistole H&K. Žlutý blok počmáraný textem, který vypadal jako velice špatné kázání. Příručka s názvem New

York za padesát dolarů denně. A také otrhaná hotelová bible s razítkem a adresou: HOTEL ADELPHI, BOWERY 232, NEW YORK, NEW YORK.

Hmmm, pomyslel si Bell jízlivě, zdá se, že můžeme k obviněním připsat i krádež bible.

Nenalezl však nic, co by ukazovalo na přímou souvislost mezi tímto pokusem o Gradyho život a Andrewem Constablem. Zklamaneč tedy předal důkazy k evidenci a zavolał Rhymovi, aby mu oznámil, že improvizovaná operace "týmu pro záchranu zadků" se setkala s úspěchem.

Sotva před hodinou se Lincoln Rhyme ve svém domě opět pohroužil do studia revidované zprávy z místa činu, zatímco Mel Cooper zkoumal vlákna, která ohledávací tým našel v Gradyho kanceláři. Nakonec kriminalista vyvodil několik znepokojivých závěrů. Analýza otisků bot v kanceláři odhalila, že pachatel stál několik minut na jednom místě - u pravého předního rohu sekretářčina stolu. Inventura předmětů v kanceláři přitom v této části stolu odhalila pouze jedinou položku: Sekretářčin diář. A jediným záznamem v diáři pro tento víkend byl recitál Chrissy Gradyové v Místní škole.

To znamenalo, že si pachatel vloupání této skutečnosti nepochybně všiml. A pokud jde o samotného útočníka, Rhyme si tipl, že by mohl vystupovat v přestrojení za pastora či kněze. S pomocí databáze FBI se pak Cooperovi podařilo vystopovat černá vlákna a barvivo až k jednomu konkrétnímu výroci látek z Minnesoty, který se - jak se Cooper s Rhymem dozvěděli z jeho internetových stránek - specializoval na černý gabardén určený výrobcům kněžských rouch. Rhymovi rovněž neuniklo, že několik bílých polyesterových vláken bylo spojeno s naškrobenou bavlnou, což ukazovalo na lehkou bílou košili s tuhým kněžským límečkem.

Osamocené červené saténové vlákno pak mohlo pocházet ze záložky nějaké staré knihy, stejně jako zlaté šupinky.

Například z bible. Rhyme před lety vyšetřoval případ, při němž pašerák ukryl drogy do vydlabané bible; ohledávací tým tehdy našel v jeho kanceláři podobné stopy.

Bell proto nařídil Gradymu a jeho rodině, aby se recitálu neúčastnili. Místo toho přijel Gradyho autem do školy tým příslušníků zásahové jednotky. Další týmy se pak rozestavily na všech světových stranách: severně od školy na Páté Avenue, v bočních ulicích na západní straně u Šesté Avenue, východně u University Place a jižně v parku u Washingtonova náměstí.

Roland Bell, který hlídkoval v parku, si po chvíli skutečně všiml pastora kráčejícího nervózními kroky ke škole. Začal ho sledovat, ale pastor si ho všiml, a tak se raději stáhl. Roli pozorovatele po něm převzal jeden příslušník taktického týmu, který podezřelého sledoval až ke škole. Třetí detektiv z Bellovy skupiny pak k reverendovi přistoupil a zeptal se ho na koncert, přičemž u něj provedl vizuální prohlídku zbraní. Žádné viditelné zbraně ovšem neobjevil, takže nebyl oprávněn pastora zadržet a prohledat.

Podezřelý však byl i nadále pod bedlivou kontrolou, a sotva vytáhl z aktovky pistoli a vyrazil k návnadě, policisté jej střelhlbitě zneškodnili.

Ke svému překvapení však zjistili, že nedopadli pastora falešného, nýbrž skutečného, jak potvrzoval obsah Swensenovy náprsní tašky - a to i přes ubohý text kázání, který by svědčil spíše o opaku. Bell kývl na automat H&K.

"Pěkně velká bouchačka na kněze," prohodil.

"Já jsem pastor."

"To je jedno."

"Vysvěcený."

"Tím líp pro vás. A teď by mě zajímalo: přečet jsem vám, co a jak. Chcete se zříct svého práva nevypovídat? Povím vám rovnou, pane, že jestli nám podáte hlášení o všem, co jste udělal, bude to pro vás mnohem snazší. Takže se nám svěřte: kdo chtěl, abyste zabil pana Gradyho?"

"Bůh."

"Hmm," řekl Bell. "No výborně. A co takhle někdo jiný?"

"Nic jiného nefeknu vám ani nikomu jinému. To je má odpověď. Bůh."

"No dobrá, takže vás odvezeme do města a uvidíme, jestli za vás Bůh složí výkupné."

24

Tomu říkají hudba?

Rhymovou jídelnou prostupovalo dunění bubny a poté syrový zvuk jakéhosi žesťového nástroje nacvičujícího krátké pasáže. Zvuky vycházely z Cirque Fantastique stojícího na druhé straně ulice v parku. Tóny byly rozkolísané a podání řinčivé a okázalé. Rhyme se pokusil hudbu ignorovat a soustředit se na telefonický rozhovor s Charlesem Gradyem, který mu děkoval za úsilí při dopadení pastora, jenž ho do města přijel zabít.

Bell právě ve vazební cele vyslechl Constablea. Ten připustil, že Swensena zná, ale už před více než rokem ho prý z Vlasteneckého shromáždění vyštípál kvůli "nezdravému zájmu" o dcerky některých farníků. Od té doby s ním Constable neměl nic společného - podle místních drbů se však reverend Swensen spřáhl s některými venkovskými příslušníky milici. Constable zároveň vehementně popřel, že by mu bylo o zamýšlené vraždě cokoliv známo.

Charles Grady nicméně zařídil, aby byly Rhymovi zaslány krabice s důkazy z místa činu před Místní školou a z hotelového pokoje reverenda Swensena. Rhyme důkazy zběžně prohlédl, ale neobjevil žádnou zřejmou souvislost s Constablem. Oznámil tuto skutečnost Gradymu a dodal: "Musíme to odeslat kriminalistům v tom..., jak se to město jmenuje?"

"Canton Falls."

"Ti mohou provést srovnání vzorků půdy nebo stopových důkazů. Swensena s Constablem možná něco opravdu

spojuje, ale já bohužel nemám vzorky z tamního prostředí."

"Díky za analýzu, Lincolne. Někoho tam okamžitě pošlu."

"Jestli chcete, abych vám pak vypracoval odborný posudek výsledků, udělám to s radostí," poznamenal kriminalista a vzápětí musel svou nabídku zopakovat, neboť druhá polovina věty se utopila v mimořádně chraplavém sólu na trubku. Ztraceně, vždyť i já bych dokázal napsat lepší hudbu, pomyslel si.

Thorn ohlásil oddechový čas a změřil Rhymovi krevní tlak. Byl příliš vysoký. "To se mi nelíbí," poznamenal ošetřovatel.

"Jo, a když už jsme u toho, tak mně se nelíbí spousta věcí," odvětil Rhyme nedůtklivě, jelikož ho deprimoval pomalý postup v případě: před chvílí mu telefonoval jakýsi technik z washingtonské laboratoře FBI a oznámil mu, že zpráva o kouscích kovu nalezených v Kejklířově brašně bude k dispozici až ráno. Bedding se Saulem obešli více než padesát manhattanských hotelů, ale neobjevili žádný, který by používal karty APC shodující se s kartou nalezenou v Kejklířově bundě. Sellitto rovněž zavolal hlídce rozmístěné před Cirque Fantastique - dvojici policistů, kteří tam postávali od rána, mezitím nahradily čerstvé posily, ale stále nehlásily nic podezřelého.

Ze všeho nejznepokojivější však byla neschopnost nalézt Larryho Burkea, pohřešovaného pochůzkáře, který nedaleko od řemeslného trhu zatýkal Kejklíře. Desítky policistů prohledávaly West Side, ale neobjevily žádné svědky ani důkazy ukazující na pochůzkářovo současné místo pobytu. Povzbudivou zprávou představovala za těchto okolností skutečnost, že se Burkeovo tělo nenašlo v ukradené mazdě. Automobil zatím stále vězel na dně řeky Harlem, ale potápěč, který statečně vzdoroval říčním proudům, hlásil, že v kabině ani v kufru mazdy nejsou žádná těla.

"Kde je ta večere?" zeptal se Sellitto a zadíval se z okna. Sachsová s Karou před chvílí odešly do kubánské restaurace pro nějaké jídlo do papíru (mladou iluzionistku přitom večere vzrušovala méně než vyhlídka na svou první kubánskou kávu, kterou Thorn označil za "napůl espresso, napůl kondenzované mléko a napůl cukr", kterýžto popis Karu i přes drobnou nesrovnalost v proporcích okamžitě zaujal).

Hubnoucí detektiv se otočil k Rhymovi s Thornem a zeptal se: "Už jste někdy jedli tyhlety kubánské sendviče? Jsou absolutně nepřekonatelné."

Pro ošetřovatele však jako by jídlo ani případ vůbec nic neznamenaly. "Je čas jít na kutě."

"Vždyť je devět třicet osm," poznamenal Rhyme. "To je prakticky odpoledne. Takže čas jít na kutě není." Podařilo se mu modulovat svůj zpěvavý hlas tak, aby vyzněl svěže a výhrůžně zároveň. "Venku nám běhá posraný vrah, který se pořád nemůže rozhodnout, jak často chce vraždit lidi. Nejdřív to bylo co čtyři hodiny, pak co dvě hodiny..." Pohlédl na stěnu. "A zrovna teď může klidně páchat svou

'vraždu v devět třicet osm'. Oceňuji, že se ti můj tlak nelíbí. Ale teď mám práci."

"Ne, nemáš. Jestli ještě nechceš jít spát, budiž. Ale každopádně teď vyjedeme nahoru, zařídíme pár věcí a ty si pak na dvě hodinky schrupneš."

"Ha. Ty spoléháš na to, že usnu a budu spát až do rána. Tak to teda nebudu. Zůstanu vzhůru celou noc."

Ošetřovatel obrátil oči v sloup a oznámil pevným hlasem: "Lincoln teď bude pár hodin nahoře."

"Jak by se ti líbilo být bez práce?" vyštěkl Rhyme.

"A jak by se tobě líbilo být v bezvědomí?" odsekl Thorn.

"Tohle je prosté zneužívání mrzáka," zabručel Rhyme, ale pomalu se vzdával. Chápal totiž hrozící nebezpečí. Když kvadruplegik sedí příliš dlouho v jedné poloze, nemá prokrvené končetiny nebo se - jak Rhyme s oblibou netaktně prohlašoval před cizími lidmi - potřebuje vychcat nebo vysrat a už nějakou dobu nebyl, hrozí mu takzvaná autonomní dysreflexe, prudký nárůst krevního tlaku, který může způsobit mozkovou mrtvici, rozsáhlejší ochrnutí či přímo smrt. Dysreflexe je poměrně vzácná, ale dokáže vás během chvilky poslat do nemocnice nebo rovnou do hrobu, a tak se Rhyme nakonec smířil s výletem nahoru, vyřízením intimních záležitostí a následným odpočinkem. Právě tyto okamžiky - vyrušení z "normálního" života - ho na jeho postižení rozčilovaly nejvíce. Rozčilovaly a také (jakkoliv si to on sám odmítal přiznat) hluboce sklíčovaly.

V ložnici v prvním patře se tedy Thorn postaral o neodbytné tělesné funkce. "No dobrá," řekl nakonec. "Dvě hodiny odpočinku. Vyspi se trochu."

"Hodinu," zabručel Rhyme.

Ošetřovatel se nehodlal dohadovat, ale pak se podíval do Rhymovy tváře, a přestože v ní pravděpodobně spatřil vztek a pohled typu "neser mě", což na něj ani trochu neplatilo, zároveň v ní zahlédl upřímné obavy o možné příští oběti na Kejklířově seznamu. "Dobrá, tak hodinu," připustil. "Pokud budeš spát."

"Takže hodinu," řekl Rhyme a potutelně dodal: "Budu mít ty nejsladší sny... K čemuž by mi dost pomohl panák."

Ošetřovatel se zatahal za jemnou fialovou kravatu - v jeho případě šlo o gesto podvolování se, kterého se Rhyme chytil jako žralok ucítivší molekulu krve. "Jen jednu skleničku," kul železo.

"No dobrá." Thorn nalil trochu staré whisky Macallan do jedné z Rhymových skleniček a přisunul mu k ústům slámkou. Rhyme dlouze potáhl. "A, nebesa... Pohlédl na prázdnou sklenici. "Někdy tě naučím, jak nalívat pořádného panáka."

"Za hodinu jsem zpátky," utrousil Thorn.

"Příkaz: budík," pravil Rhyme přísně. Na ploché obrazovce se objevil ciferník a kriminalista ústně nastavil budík, aby zazvonil přesně za hodinu.

"Já bych tě přece probudil," podotkl ošetřovatel.

"Nó, to jen pro případ, že bys měl nějakou práci a náhodou na to zapomněl," odvětil Rhyme Upejpavě. "Takhle máme jistotu, že se opravdu vzbudím, ne?"

Když ošetřovatel odešel a zavřel za sebou dveře, sklouzly Rhymovy oči k oknu, kde hnízдили sokoli stěhovaví jako dva vládcové nad městem a otáčeli hlavou svými typickými pohyby, které byly trhavé a elegantní zároveň. Po chvíli se jeden ze sokolů - samice, která je lepším lovcem - na Rhyma rychle podíval a zamrkal úzkou oční štěrbinou, jako by vycítil jeho pohled. Naklonil hlavu a opět se vrátil k pozorování vřavy v Central Parku kolem Cirque Fantastique. Rhyme zavřel oči, přestože jeho mysl stále bleskurychle procházela jednotlivé důkazy a snažila se přijít na skutečný význam vodítek: mosaz, hotelová karta, novinářská legitimace, klíč. Čím dál záhadnější... Nakonec prudce otevřel oči. Bylo to absurdní. Lincoln Rhyme se necítil ani trochu unavený. Přál si sjet dolů a vrátit se k práci. Spánek byl naprosto vyloučen.

Ucítil, jak ho do tváře lechtá vánek, a zmocnila se ho ještě větší zlost na Thorna, neboť nechal puštěnou klimatizaci. Když kvadruple-gikovi teče z nosu, musí být neustále někdo poblíž, aby mu ho otíral. Vyvolal na monitoru nabídku kontrolního panelu klimatizace a napadlo ho, že oznámí Thornovi, že by se rád uložil ke spánku, kdyby ovšem v pokoji nebyla taková zima. Jediný pohled na obrazovku mu však prozradil, že klimatizace je vypnutá.

Tak co je to za vánek?

Dveře byly stále zavřené.

Ted! Rhyme ucítil závan vzduchu také na pravé tváři. Rychle otočil hlavu. Že by to bylo od oken? Ne, ta byla rovněž zavřená. Takže to pravděpodobně...

Vtom si všiml dveří.

Ale ne, pomyslel si a v srdci ho zamrazilo. Zámek dveří ložnice byl opatřen závorou - petlicí, kterou mohl zajistit pouze někdo v pokoji. Zvenčí to nešlo.

Závora byla zajištěná.

Rhyme ucítil na kůži další dech. Tentokrát horký. A velice blízko. Kromě toho zaslechl slabé sípání.

"Kde jsi?" zašeptal.

Vtom zalapal po dechu, neboť se mu přímo před obličejem zčistajasna objevila ruka se dvěma prsty srostlými k sobě.

Ruka, která držela žiletku s ostřím nasměrovaným přímo na jeho oči.

"Jestli zavoláš o pomoc," řekl Kejkliř zadržným šepetem, "nebo budeš dělat rámus, oslepím tě. Rozumíš?"

Lincoln Rhyme přikývl.

25

Žiletka v Kejkliřově ruce zmizela.

Kejkliř ji neodložil ani neukryl. Kovový obdélník zkrátka v jednom okamžiku vězel mezi jeho prsty a mířil Rhymovi do tváře, aby v příštím okamžiku záhadně zmizel.

Kejkliř - hnědovlasý, hladce oholený muž v policejní uniformě -se začal procházet po místnosti: prohlížel si knihy, kompaktní disky, plakáty. V jednom okamžiku se zdálo, že nad něčím souhlasně pokyvuje hlavou. Poté chvíli setrval u jedné zvláštní dekorace: u malého červeného oltáře, uvnitř něhož se nacházela podobizna Kuan-ti, čínského boha války a policejních detektivů. Zdálo se, že si o nepří-padnosti výskytu takového artefaktu v ložnici soudního vědce nemyslí vůbec nic.

Obrátil se zpátky k Rhymovi.

"Nuže," řekl hrdelním šepetem a prohlédl si Rhymovu postel. "Jsi jiný, než jsem čekal."

"To auto," řekl Rhyme. "To auto v řece. Jak jsi to udělal?"

"Jo, tohle?" řekl Kejkliř ledabyle. "Myslíš trik zvaný 'Potopené auto'? Já v něm vůbec neseděl. Na konci té ulice jsem vyskočil do křoví. Je to prostý trik: stačí zavít okno, aby svědci viděli prakticky jen odraz, a položit na opěrku hlavy čepici. Na tom sedadle mě nevidělo publikum, ale jeho fantazie. Houdini taky vůbec nebyl v některých těch kufrech a sudech, ze kterých předstíral únik."

"Takže ty stopy po smyku nebyly od brzdění," konstatoval Rhyme. "Ty byly od zrychlování." Měl vztek, že si toho nevšiml. "Položil jsi na plyn cihlu."

"Cihla by nevypadala přirozeně, jakmile potápěči to auto najdou; prostě jsem pedál zaklínil botou." Kejkliř si Rhyma bedlivě prohlédl a dodal sípavým hlasem: "Ale tys nikdy nevěřil, že jsem doopravdy mrtvý." Nebyla to otázka.

"Jak ses dostal do pokoje, že jsem tě neslyšel?"

"Byl jsem tady před tebou. Už před deseti minutami jsem proklouzl nahoru. A taky jsem pobýval dole v té vaší válečné místnosti, nebo jak tomu říkáte. Nikdo si mě nevšiml."

"To tys přinesl ty důkazy?" Rhyme si matně vzpomněl na dva pochůzkáře, kteří přinesli krabice s důkazy nalezenými před Místní školou a v hotelovém pokoji reverenda Swensena.

"Přesně tak. Čekal jsem na chodníku. Pak přišel ten policajt se dvěma krabicemi. Pozdravil jsem a nabídl mu pomoc. A když jsi v uniformě a děláš něco smysluplného, nikdo tě nikdy nezastaví."

"A pak ses ukrýval tady, přikrytý kusem hedvábí v barvě zdejších stěn."

"Takže na tenhle trik jsi přišel, vid'?"

Rhyme se zamračil a prohlédl si mužovu uniformu. Na první pohled se zdála pravá, ne jako převlek. V rozporu s předpisy však postrádala jmenovku na prsou. Rhymovi se náhle zastavilo srdce. Došlo mu, jak Kejkliř k uniformě přišel.

"Tys zabil Larryho Burkea... Zabils ho a ukradl mu šaty."

Kejkliř sklopil oči k uniformě a pokrčil rameny. "Obráceně. Nejdřív jsem ukradl tu uniformu," vysvětlil šeptavým a jakoby nehmotným hlasem. "Přesvědčil jsem ho, že se musí svlíknout do naha, abych měl možnost uprchnout. Ušetřil jsem si tak námahu s následným strháváním šatů z mrtvol. Teprve potom jsem ho zastřelil."

Zaražený Rhyme si vzpomněl, že sice pamatoval na riziko, že se Kejkliř zmocní Burkeovy vysílačky a služební zbraně, ale vůbec ho nenapadlo, že by vrah mohl využít policistovy uniformy jako rychlého převleku při útoku na pronásledovatele. "Kde je jeho tělo?" zeptal se šeptem.

"Na West Side."

"Kde?"

"Myslím, že si to nechám pro sebe. Někdo ho za den nebo dva najde. Vyčmucha ho. Venku je teplo."

"Ty hajzle," neudržel se kriminalista. Ačkoliv byl momentálně v civilu, v srdci byl Lincoln Rhyme navždy policajtem. A na světě neexistuje těsnější pouto než vztah dvou policejních kolegů.

Venku je teplo...

Přesto se nakonec dokázal ovládnout a nenuceně se zeptal: "A jak jsi našel mě?"

"Na tom řemeslném trhu. Dostal jsem se do blízkosti tvé partnerky. Té zrzavé policistky. Stál jsem u ní velice blízko. Stejně blízko, jako teď stojím u tebe. A taky jsem jí dýchal na krk - těžko říct, u kterého z vás jsem si to vychutnával víc... Každopádně jsem slyšel, jak

s tebou mluví ve vysílačce. Zmínila tvoje jméno. A pak už stačila trocha průzkumu, abych tě našel. Píše se o tobě v novinách, víš? Seš slavný."

"Slavný? Zrůda jako já?"

"Zřejmě ano."

Rhyme zavrtěl hlavou a pomalu řekl: "Já jsem přece zašla sláva. Doby, kdy měl můj příkaz nějakou váhu, jsou už dávno pryč."

Slovo "příkaz" prošlo z Rhymových úst přes mikrofon zabudovaný do opěrky hlavy a aktivovalo program na rozpoznávání hlasu v kriminalistově počítači. Jednalo se o spouštěcí slovo, po jehož vyslovení se program připravil na další instrukce. Na monitoru se otevřelo okno, které Kejkliř na rozdíl od Rhyma neviděl, a počítač položil němu otázkou: Vaše instrukce?

"Tvůj příkaz?" zeptal se Kejkliř. "Jak to myslíš?"

"Kdysi jsem velel celému oddělení. Zatímco dneska mi někteří mladí důstojníci ani nezvednou telefon."

Počítač zachytil poslední slovo ve větě a okamžitě zareagoval: Komu si přejete zavolat?

Rhyme si povzdychl. "Řeknu ti takovou historku. Onehdy jsem se potřeboval spojit s velicím důstojníkem. Byl to jeden poručík. Lon Sellitto."

Vytáčím - Lon Sellitto, odpovídal počítač.

"A řekl jsem mu..."

Kejkliř se náhle zamračil.

Rychle vykročil kupředu, otočil monitor od Rhymovy tváře k sobě a prohlédl si ho. Zašklebil se, vytrhl ze zdi telefonní linku a odpojil počítač. Stanice se slabým lupnutím zmlkla.

Zatímco se vrah vznášel pár centimetrů nad Rhymem, vmáčkl kriminalista hlavu do polštářů, neboť očekával, že se vzápětí objeví ona příšerná žiletka. Kejkliř však pouze ustoupil a s astmatickým sípáním chvíli ztěžka oddechoval. Zdálo se, že ho Rhymův pokus spíše ohromil, než rozzuřil.

"Víš, co to bylo, že jo?" zeptal se a chladně se usmál. "To byl ryzí iluzionismus. Nejdřív jsi mě tím drmoláním rozptýlil a pak jsi provedl klasické verbální odvedení pozornosti. Říkám tomu úskok. To bylo dobré. Věci, které jsi říkal, zněly docela přirozeně - dokud jsi nevyslovil to jméno. Tím jménem sis to celé zkazil. Říkat někomu jmé-

no totiž není přirozené. Začal jsem mít podezření. Ale až do té chvíle jsi byl dobrý."

Imobilizovaný muž...

"Jenže já jsem taky dobrý," pokračoval Kejkliř a natáhl ruku s otevřenou prázdnou dlaní. Rhyme se přikrčil, když mu těsně před očima projely vrahovy prsty. Ucítil dotek na uchu, a když se Kejkliřova ruka o vteřinu později znovu objevila, vězely mezi jednotlivými prsty čtyři oboustranné žiletky. Kejkliř zaťal ruku v pěst a ze čtyř žiletek se stala jediná, kterou tentokrát držel Kejkliřův palec a ukazováček.

Ne, prosím... Ještě více než bolesti se Rhyme obával hrůzy ze ztráty dalšího ze smyslů. Vrah přidržel ostří žiletky těsně u jeho oka a pohyboval s ní sem a tam.

Nakonec se usmál a ustoupil. Pohlédl přes místnost do stínů u protější zdi. "Další číslo, moje ctěné publikum, zahájíme trochou eskamotérství. Nápomocen mi přitom bude zde můj asistent." Kejkliř to říkal jakýmsi přízračně teatrálním tónem.

Zvedl ruku a ukázal neexistujícímu publiku lesknoucí se žiletku. Elegantním gestem pak nadzvedl pás Rhymových kalhot a spodního prádla a máchl žiletkou jako vrhacím talířem směrem k jeho nahému ohanbí.

Kriminalista sebou cukl.

"Copak si asi myslí...", oznámil Kejkliř imaginárnímu obecenstvu. "Vš, že má na kůži čepel žiletky, že se mu již možná zařezává do kůže, do genitálií, do žíly či do tepny. A přitom vůbec nic necítí!"

Rhyme třesl oči na přední díl kalhot a čekal, až se objeví krev.

Kejkliř se usmál. "Jenže čepel tam možná vůbec není... Možná je úplně někde jinde. Třeba tady." Sáhl si do úst, vytáhl malý ocelový obdélník a zvedl ho do vzduchu. Zamračil se. "Moment." A vytáhl si z úst další žiletku. A další. Po chvíli opět držel v ruce čtyři žiletky. Roztáhl je jako karetní vějíř a vyhodil je do vzduchu nad Rhyma, který jen lapal po dechu a škubal sebou v očekávání jejich dopadu. Jenže... se nedělo nic. Žiletky zmizely.

Rhyme cítil v krku a na spáncích, jak mu silně tlouče srdce - bušilo mu stále zběsileji a po čele a skráních mu začal stékat

pot. Pohlédli na ciferník budíku. Zdálo se mu, že od Thornova odchodu uplynuly celé hodiny, ale ošetřovatel jej opustil teprve před patnácti minutami.

"Proč to vlastně děláš?" zeptal se Kejkliře. "Proč vraždíš ty lidi? Jaký to má smysl?"

"Všichni přece nebyli zavražděni," poopravil ho Kejkliř rozezleně. "To číslo s krasojedkyní u řeky Hudson jste mi přece zkazili."

"Dobrá, tak proč na ně útočíš? Proč?"

"Není v tom nic osobního," konstatoval Kejkliř a rozkašlal se.

"Nic osobního?" vyštěkl nevěřičně Rhyme.

"Řekněme, že to bylo spíš kvůli tomu, co představovali, než kým skutečně byli."

"Co to znamená? Jak 'představovali'? Vysvětli to."

"Ne," zašeptal Kejkliř. "Myslím, že to nevysvětlím." Pomalu prošel kolem Rhymovy postele a ztěžka přitom oddechoval. "Viš, co se během vystoupení honí hlavou publiku? Část diváků doufá, že se iluzionistovi nepodaří uniknout včas, že se utopí, spadne na bodce, uhoří nebo bude rozmačkán. Existuje trik zvaný Planoucí zrcadlo. Patří k mým oblíbeným. Začíná tím, že se marnivý iluzionista dívá do zrcadla. Na opačné straně spatří nádhernou ženu. Ta mu pokyne a iluzionista nakonec podlehne pokušení a projde zrcadlem. Vidíme, že si oba vyměnili místo. Žena teď stojí na přední straně zrcadla. Vtom vyšlehně oblak kouře, žena provede rychlý převlek a promění se v satana. Iluzionista je nyní uvězněn v pekle a přikován řetězy k zemi. Z podlahy kolem něj začnou šlehat plameny a tahle ohnivá stěna postupuje stále blíže k němu. Teprve v okamžiku, kdy už se zdá, že ho plameny pohltnou, se iluzionistovi podaří vymanit z řetězů a proskočit ohněm ze zadní strany zrcadla zpátky do bezpečí. Satan pak utíká směrem k němu, vyletí do vzduchu a zmizí. Iluzionista rozbije zrcadlo kladivem, projde přes pódium, zastaví se a luskně prsty. Objeví se záblesk světla, a jak už si asi domyslíš, on sám se vmžiku stane ďáblem... Obecenstvo tohle číslo zbožňuje... Ale já vím, že každý divák si v koutku duše přeje, aby oheň zvítězil a účinkující zemřel." Kejkliř se odmlčel. "Což se čas od času doopravdy stává."

"Kdo jsi?" zašeptal Rhyme a tentokrát již pocítil zoufalství.

"Já?" Kejkliř se předklonil a vášnivě zachroptěl: "Já jsem Čaroděj severu. Jsem nejlepší iluzionista, který kdy existoval. Jsem Houdini. Jsem muž, který dokáže uniknout z planoucího zrcadla. Z pout, z řetězů, z uzavřených místností, z tenat, z provazů, z čehokoliv..." Pozorně se na Rhyma zadíval. "Až..., až na tebe. Báls jsem se, že ty jsi jediná věc, před kterou uniknout nedokážu. Jsi příliš dobrý. Musel jsem tě zastavit, než nastane zítřejší odpoledne..."

"Proč? Co se má stát zítra odpoledne?"

Kejkliř neodpověděl a místo toho se jen zadíval do šera. "A teď, ctěné publikum, naše hlavní číslo: Zuhelnatělý muž. Pohleďte zde na našeho účinkujícího - žádné řetězy, žádná pouta, žádné provazy. Přesto nemůže uniknout. Bude to ještě obtížnější než první eskapologické číslo na světě - v podání svatého Petra. Uvrhli ho do cely, spoutaného, střeženého. A přesto jim unikl. Pochopitelně měl významného spojence. Boha. Naš dnešní účinkující je ovšem zcela sám."

V Kejkliřově ruce se objevil malý šedý předmět, a než stačil Rhyme otočit hlavu, kouzelník se předklonil a přelapil mu ústa kusem pásky.

Nato zhasl v pokoji všechna světla s výjimkou malé noční lampičky. Otočil se k Rhymově posteli, vztyčil ukazováček a cvrknul o něj palcem. Z prstu vyšlehl osmicentimetrový plamen.

Kejkliř začal prstem vrtět sem a tam. "Vidím, že se potíš." Přidržel plamen těsně u Rhymova obličej. "Oheň... Není to úchvatné? Právě on je zřejmě nejpřesvědčivějším úkazem v celém iluzionismu. Oheň dokonale odvádí pozornost. Na oheň se každý dívá. Nikdo z něj na pódiu nespustí oči. Druhou rukou bych mohl dělat cokoliv a ty by sis toho ani nevšiml. Například..."

V Kejkliřově ruce se objevila lahev Rhymovy skotské. Kouzelník dlouho držel plamen pod lahví, poté usrkl doušek alkoholu, přidržel si planoucí prst před rty a pohlédl přímo na Rhyma, který sebou opět cukl. Kejkliř se však jen usmál, otočil se stranou, vyfoukl ohnivou spršku ke stropu a mírně ustoupil, zatímco ohnivé jazyky mizely v temnotě stropu.

Rhymovy oči zabrousily ke stěně v rohu pokoje.

Kejkliř se zasmál. "Detektor kouře? O ten už jsem se postaral. Baterka je fuč." Vyfoukl ke stropu další plamen a odložil lahev.

Zničehonic se mu v ruce objevil bílý kapesník a kouzelník jím přejel Rhymovi pod nosem. Kriminalista ucítil benzin. Palčivý zápach ho pálił v očích a v nose. Kejkliř smotal kapesník do krátké šňůrky, roztrhl horní díl Rhymova pyžama a ovázal mu kapesník kolem krku jako šálu.

Přistoupil ke dveřím, tiše zvedl petlici, otevřel dveře a vykoul ven.

Rhyme ucítil další zápach smíšený s aromatem benzinu. Co to je? Bohatá kouřová vůně... Aha, to je ta skotská. Vrah zřejmě nechal lahev otevřenou.

Až na to, že vůně whisky zanedlouho přebila zápach benzinu. Byla nesmírně pronikavá. Všude jako by to vonělo skotskou. A Rhyme si s úlekem uvědomil, co Kejkliř právě udělal. Cestou ke dveřím rozléval na podlahu proud whisky jako jakousi zápalnou šňůru. Nyní luskl prsty, z ruky mu vyšlehla bílá ohnivá koule a zamířila přímo k loužičce skotské.

Whisky se vzňala a po podlaze se začaly šířit modré plameny, které zanedlouho zapálily hromadu časopisů a lepenkovou krabici vedle Rhymovy postele. A také jedno z ratanových křesel.

Už zakrátko oheň vyšplhá po povlečení ke mně a začne stravovat mé tělo, které necítím, a po něm můj obličej a hlavu, kterou cítím až děsivě silně. Lincoln Rhyme se otočil ke Kejkliři, ale ten už z místnosti odešel a zavřel za sebou dveře. Kouř začal štípat Rhyma v očích a pronikal mu do nosu. Oheň se plazil stále blíže k němu, zapaloval krabice, knihy a plakáty, taval kompaktní disky.

Netrvalo dlouho a modrožluté plameny začaly olizovat příkrývku v nohách Rhymovy postele.

26

Příčinlivý příslušník newyorské policie zřejmě odněkud zaslechl podivný zvuk nebo zahlédl nezajištěné dveře, a tak se rychle vnořil do jedné z bočních uliček na West Side. O patnáct vteřin později vyšel z uličky jiný muž oděný v lehkém kaštanovém roláku, upnutých džínách a baseballové čepici.

Malerick již nehrál roli policisty Larryho Burkea a místo toho kráčel rázně po Broadwayi. Při pohledu do jeho tváře by člověk spatřil chtivý výraz muže na lovu, který míří do některého z barů na West Side, aby si v něm defibriloval ego a genitálie, obojí s blížícím se středním věkem poněkud pošramocené.

Zastavil se u jednoho sklepního baru a nakoukl dovnitř. Nakonec dospěl k závěru, že bar představuje vhodný dočasný úkryt do chvíle, kdy bude čas vrátit se nakrátko k Lincolnu Rhymovi a zjistit, kolik škody oheň napáchal.

Zamířil k židličky na vzdálenější straně nálevního pultu vedle kuchyně, objednal si sprite a krutí sendvič a rozhlédl se kolem sebe: automaty s arkádovými hrami doprovázenými elektronickou hudbou, zaprášená hrací skříně, zakouřené a tmavé prostředí páchnoucí potem, parfémů a dezinfekcí, alkoholem živěné záchvaty smíchu a bzukot bezcílné konverzace. To vše vrátilo Malericka do mládí, jež strávil ve městě vystavěném z písku.

Las Vegas je zrcadlo obklopené oslnivými světly. Můžete se na něj dívat celé hodiny, ale ve skutečnosti stejně vždy uvidíte jen sami sebe - své dohance po neštovicích, vrásky kolem očí, svou marnivost, hamižnost, zoufalství. Las Vegas je prašné, tvrdé místo, v němž rozjásané neony Stripu rychle hasnou již o blok či dva dále a nedokážou proniknout do jiných částí města: ke karavanům, k bortícím se přízemním domkům, k obchůdkům pokrytým pískem, k zastavárnám nabízejícím snubní prsteny, saka a pažní protězy - zkrátka cokoli, co lze proměnit ve čtvrtáky či stříbrné dolary.

A všude kolem prašná, nekonečná, běžová poušť.

Právě do tohoto světa se Malerick narodil.

Jeho otec rozdával karty za blackjackovým stolem a matka pracovala jako hosteska v restauraci (než se kvůli rostoucí váze musela odpoklonkovat do zákulisí k pokladně). Oba tak byli příslušníky celé armády obslužného personálu Las Vegas, k němuž se vedení kasin i hosté chovali jako k onucím. Tito lidé trávili své životy v takové záplavě peněz, že téměř cítili inkoust, parfémů a pot na jednotlivých bankovkách, přičemž si však zároveň museli uvědomovat, že tento ohromující tok financí se v jejich prstech zastaví jen na ten nejkratší možný okamžik.

A stejně jako mnoho lasvegaských dětí, jimž se rodiče nevěnují, neboť pracují dlouho a na nepravidelných službách - jakož i všech dětí žijících v neutěšených rodinných poměrech -, to také jejich syna nevyhnutelně přitahovalo k místu, kde nacházel alespoň nějakou útěchu.

Tím místem byl pro něj Strip.

Už jsem se vám, ctěné publikum, zmiňoval o odvedení pozornosti -o tom, jak vás my iluzionisté rozptylujeme tím, že odvádíme pomocí pohybu, barvy, světla, momentu překvapení či zvuku vaši pozornost od principu samotné metody. Nuže vězte, že odvedení pozornosti je ve skutečnosti něčím více než pouhou kouzelnickou technikou; je to zároveň jeden aspekt života. Všechny nás to zoufale přitahuje k blyštivosti a pozlátku - pryč od nudy, od stereotypu, od hašteřivých rodin, od zdoluhavých nehybných hodin na okraji pouště, od škodolibých výrostků, kteří vás pronásledují, protože jste vychrtlí a bojácní, a pak vás mlátí pěstmi tvrdými jako krunýř škorpiona...

Útočištěm se mu stal Strip.

Především pak prodejny kouzelnických potřeb. Kterých bylo v Las Vegas mnoho, neboť toto město má mezi kouzelníky z celého světa pověst hlavního města magie. Chlapec navíc brzy přišel na to, že tyto obchůdky jsou něčím více než jen obyčejnými prodejny zboží; byla to místa, kde vysedávali naděšní, aktivní i vysloužilí kouzelníci, aby si zde vyměňovali historky, triky a drby.

V jedné z těchto prodejen se chlapec o sobě dozvěděl něco velmi důležitého: totiž že je sice vychrtlý, bojácný a neumí rychle běhat, ale zato je obdařen zázračnou zručností. Zdejší kouzelníci mu ukazovali metody ukrývání, mizení i upouštění a chlapec všechny tyto triky okamžitě pochopil. Jeden z prodáváčů tehdy zvedl obočí a prohlásil o tehdy asi třináctiletém hochovi: "Rozený eskamotér."

Chlapec se zamračil, neboť toto slovo ještě nikdy neslyšel.

A tak pomalu dospíval k přesvědčení, že je možná opravdu něčím více než jen pátým kolem u rodinného vozu, něčím více než potravou pro pěsti na hřišti.

Každý den odcházel v 15.10 ze školy a mířil rovnou do své oblíbené prodejny, kde jen tak bloumal a nasával do sebe metody. Doma pak neustále cvičil. Jeden z majitelů prodejny si ho přitom čas od času najímal k demonstračním ukázkám a krátkým vystoupením pro zákazníky v "Magické jeskyni" v zadní části prodejny.

Malerick si dodnes živě vybavoval své první vystoupení. Od toho dne se Mladý Houdini - jak znělo jeho umělecké jméno - při každé příležitosti snažil argumentací nebo i terorizováním vybojovat pro sebe místo na jevišti. V životě nepoznal větší rozkoš, než když ohromoval publikum, rozjařoval je, prodával mu medicínu, šálil je. A taky je děsil.

Mladý Houdini děsil publikum rád.

Nakonec mu to zatrhli - konkrétně jeho matka. Po nějaké době si totiž uvědomila, že chlapec skoro vůbec není doma, a prohledala mu pokoj, aby zjistila důvod. Když se pak jednoho večera vrátil domů, vstala od večeře a odešla za ním do kuchyně. "Tyhle peníze jsem našla ve tvém pokoji," osopila se na něj. "Vysvětli mi to."

"Ty jsou od Abracadabry."

"Kdo to je?"

"To je jeden obchod. U Tropicany. Říkal jsem ti o něm.."

"Na Strip chodit nebudeš."

"Mami, vždyť je to jen prodejna. Pro kouzelníky."

"Kdes byl? Pil jsi? Dýchni na mě."

"Mami, ne." Chlapec ustoupil, neboť jej odpuzoval pohled na mohutnou matku v halence pobryndané od italské omáčky, zvlášť když její vlastní dech strašlivě páchl.

"Jestli tě načapají v kasinu, můžu přijít o práci. A táta taky."

"Já byl jen v té prodejně. Mám tam takové malé vystoupení. Lidi mi někdy dávají tuzéry."

"Na tuzéry je to strašně moc. Když jsem dělala hostesku, nikdy jsem takové tuzéry nedostávala."

"Prostě jsem dobrý," poznamenal chlapec.

"To já byla taky... Vystoupení? Jaké vystoupení?"

"Kouzelnické." Chlapec byl rozčarován. O tomhle se matce zmiňoval už před mnoha měsíci. "Koukej," řekl a ukázal jí jeden karetní trik.

"To bylo dobré," pokývala hlavou matka. "Ale za to, žes mi lhal, si ty peníze nechám."

"Já ti nelhal!"

"Neřekls mi, co děláš. A to je stejné jako lhaní."

"Mami, ty peníze jsou moje."

"Kdo lže, ten platí."

Matka si s jistou námahou nacpala peníze do kapsy od džínů, jejíž stěny držel u sebe tlak jejího břicha. Poté však zaváhala. "No dobrá, tady máš pětku nazpátek. Ale musíš mi něco říct."

"Co ti mám říct?"

"Chtěla jsem se zeptat... Viděl jsi někdy otce s Tiffany Loa-movou?"

"Já nevím... Kdo je to?"

"Však ty víš. Nedělej, že ne. To je ta servírka ze Sands, která se tu před dvěma měsíci zastavila s manželem na večeři. Měla na sobě takovou žlutou halenku."

"Já..."

"Viděls je? Jak jeli včera do pouště?"

"Neviděl jsem je."

Matka si syna bedlivě prohlédla a dospěla k názoru, že jí říká pravdu. "Jestli je někdy uvidíš, řekni mi to."

Načež se vrátila ke svým špagetám, které se srážely na televizním tácku v obývacím pokoji.

"Moje peníze, mami!"

"Bud zticha. Dávají Daily Double."

Jednoho dne, právě když měl v prodejně Abracadabra malé vystoupení, si chlapec s překvapením všiml, že do dveří vchází štíhlý zádušný muž. Když zamířil k "Magické jeskyni", všichni kouzelníci i prodavači v obchodě zmlkli.

Jednalo se o slavného iluzionistu, který vystupoval v Tropicane. Byl znám svou náladovostí a ponurými iluzemi plnými děsu.

Po představení si gestem přivolał chlapce k sobě a kývl na ručně psanou ceduli na pódiu. "Ty si říkáš Mladý Houdini?"

"Jo."

"A myslíš, že jsi toho jména hoden?"

"Já nevím. Prostě se mi to líbilo."

"Ukaž ještě něco." Iluzionista kývl k sametovému stolku.

Chlapec provedl pár triků - tentokrát dost nervózně, neboť jeho pohyby sledovala legenda.

Iluzionista kývl způsobem, který vyzněl jako pochvalný. Skutečnost, že se čtrnáctiletému chlapci dostalo podobného uznání, ohromila kouzelníky v sále natolik, že okamžitě zmlkli.

"Chceš lekci?"

Chlapec přikývl a pocítil vzrušení.

"Ukaž mi ty mince."

Mladý Houdini rozevřel dlaň a nabídl iluzionistovi mince. Ten se mu podíval na ruku a zamračil se. "Kde je máš?"

Chlapecova ruka byla prázdná. Iluzionista se drsně rozesmál jeho zmatenému výrazu; už dávno mu totiž mince z dlaně sebral a nyní je držel ve svých rukou. Chlapec byl konsternován: necítil vůbec nic.

"A teď budu držet tuhle ruku ve vzduchu..."

Chlapec vzhledl, ale jeho instinkt mu náhle poradil: Zavři dlaň! Bude ti chtít ty mince vrátit. Znemožni ho před sálem plným kouzelníků. Popadni ho za ruku!

Iluzionista se ani neobtěžoval zvednout hlavu, zčistajasna ztuhl a zašeptal: "Opravdu to chceš udělat?"

Chlapec překvapeně zamžoural. "Já..."

"Rozmysli si to." Pohlédł na chlapcovu ruku.

Také Mladý Houdini se zadíval na vlastní dlaň, která se už už chystala sevřít velkou iluzionistovu ruku. Ke svému úžasu přitom zjistil, že mu do ní iluzionista skutečně něco vložil. Nebyly to však mince, nýbrž pět oboustranných žiletek. Kdyby byl Mladý Houdini sevřel dlaň, jak chtěl, potřeboval by dobrých dvanáct stehů.

"Ukaž mi ruce," řekl iluzionista, sebral mu z dlaně žiletky a vmžiku je zmizel.

Mladý Houdini zvedl dlaně, iluzionista se jich dotkl a zlehka je pohládl palci. Chlapci připadlo, že mu mezi nimi protéká elektrický proud.

"Máš ruce, které mohou být skvělé," zašeptal iluzionista chlapci tak, aby to slyšel pouze on. "Máš vervu a já vím, že máš taky potřebnou krutost... Ale nemáš vizi. Zatím." V jeho rukou se znovu objevila žiletka. Iluzionista jí projel kusem papíru, který začal krváčet. Poté papír zmačkal a opět rozevřel. Papír neobsahoval jedinou stopu řezu ani krve. Iluzionista ho předal chlapci, který si všiml, že na vnitřní straně je červeným inkoustem napsána adresa.

Malé publikum přihlížejících začalo jásat a aplaudovat s nefalšovaným obdivem, případně s žárlivostí. "Přijď za mnou," zašeptal

iluzionista Mladému Houdinimu a jeho rty se mu přitom otřely o ucho. "Máš se hodně co učit. A já mám hodně co předávat."

Chlapec si iluzionistovu adresu ponechal, ale nedokázal sebrat odvalu a navštívit jej. Na oslavě chlapcových patnáctých narozenin však matka navždy změnila směr jeho života, když opět spustila tirádu a hodila po svém muži talíř s fettuccini ohledně jakýchsi čerstvě nabytých zpravodajských informací o nechvalně proslulé paní Loa-mové. Vzduchem létaly lahve a rozbíjely starožitnosti, takže na místo brzy přijela policie.

Chlapec se rozhodl, že toho má dost. Hned příštího dne navštívil iluzionistu, který souhlasil, že se stane jeho učitelem. Načasování bylo dokonalé: iluzionista měl o dva dny později vyrazit na rozsáhlé turné po Spojených státech a potřeboval asistenta. Mladý Houdini vyluxoval své tajné bankovní konto a učinil přesně totéž, co kdysi jeho jmenovec: utekl z domu, aby se mohl živit jako kouzelník. Mezi oběma muži však přesto existoval jeden podstatný rozdíl: zatímco Harry Houdini odešel z domu pouze proto, aby vydělal peníze a pomohl zbídačené rodině, k níž se ostatně zanedlouho vrátil, mladý Malerick se s členy své rodiny již nikdy nesetkal.

"Ahoj, jak se máš?"

Chraplavý ženský hlas jej vytrhl z nesmazatelných vzpomínek a Malerickovy myšlenky se opět vrátily do baru v Upper West Side. Zřejmě pravidelná návštěvnice, usoudil. Padesátka, která se neúspěšně snažila o iluzi čtyřicetileté ženy, si tuto restauraci vybrala jako svou honitbu pravděpodobně jen kvůli nedostatečnému osvětlení. Vyhoupla se na stoličku vedle Malericka, předklonila se a odhalila cip výstřihu.

"Co prosím?"

"Ptala jsem se tě, jak se máš. Myslím, že jsem tě tu ještě neviděla."

"Jsem ve městě teprve první nebo druhý den."

"Á," řekla žena opilecky. "Hele, potřebuju připálit." Snažila se Malerickovi vnuknout myšlenku, že zapálit jí cigaretu by si měl pokládat za čest.

"Jo, jasně," odpověděl.

Cvakl zapalovačem a přidržel jí ho. Tenhle plamínek mihotá úplně zběsile, pomyslel si, zatímco ho žena chytla červenými kostnatými prsty za ruku, aby si navedla zapalovač ke rtům.

"Díky," utrousila a vyfoukla úzký vějíř kouře ke stropu. Když opět pohlédla zpátky, Malerick již měl zaplacen účet a právě vyrážel od baru pryč.

Žena se zamračila.

"Musím jít," usmál se kouzelník a dodal: "Na, ten si můžeš nechat."

Podal jí malý kovový zapalovač. Žena si ho vzala, vytřeštila oči a její chmury se rázem prohloubily. Držela v ruce svůj vlastní zapalovač, který jí Malerick vytáhl z kabelky, když se k němu předkláněla.

"Myslím, žeš nakonec žádný nepotřebovala," zašeptal Malerick chladně.

Když vzápětí odcházel od baru, kde jeho "nápadnici" stékaly po líčidle na tvářích dvě velké slzy, napadlo ho, že ze všech sadistických iluzí, jichž se za tento víkend dopustil a které měl ještě v plánu spáchat - krev, maso i oheň -, ho tento drobný trik pravděpodobně uspokojil nejvíce.

Když byli dva bloky od Rhyma, zaslechla sirény.

Mysl Amélie Sachsové v tu chvíli provedla jeden z oněch prazvláštních přemetů: sotva zaslechla naléhavé elektronické kvílení jakéhosi záchranného vozidla, okamžitě ji napadlo, že zvuk jako by vycházel přímo z Rhymova domu.

Což samozřejmě není pravda, utvrdila se vzápětí.

To je jen taková velká náhoda.

Jenže ty modročervené majáčky skutečné blikaly na Central Park West, kde shodou okolností stál i Rhymův dům. Ale no tak, holka, ujišťovala se Sachsová, to je jen tvoje fantazie vyburcovaná vzpomínkou na strašidelného harlekýna na transparentu před stanem Cirque Fantastique v parku, na účinkující v maskách, na hrůzu z Kejkliřových vražd.

Vývolává to v tobě paranoidní myšlenky.

Strašidelné...

Pusť to z hlavy.

Přehodila si velkou nákupní tašku s kubánským jídlem plným česneku z jedné ruky do druhé a pokračovala spolu s Karou v chůzi po rušném chodníku. Bavily se o rodičích, o kariéře, o Cirque Fantastique. A taky o mužích.

Prásk, prásk...

Mladá kouzelnice během chůze usrkávala dvojitou kubánskou kávu, na níž si dle vlastního vyjádření hned při prvním doušku vypěstovala závislost. Nejenže stála polovinu toho, co káva ze Starbucks, ale jak Kara poznamenala, byla navíc dvakrát silnější. "V matice nejsem zrovna moc dobrá, ale myslím, že je tím pádem čtyřikrát lepší," shrnula mladá žena. "Řeknu ti, že podobné objevy zbožňuju. Život přece utvářejí drobnosti, nemám pravdu?"

Sachsová však již ztratila nit rozhovoru, neboť kolem se prohnala další sanitka. Amélie Sachsová v duchu odříkala modlitbu, ať vůz nezastaví u Rhymova domu.

Stalo se. Na rohu vedle domu sanitka s prudkým bržděním zastavila.

"Ne," zašeptala Sachsová.

"Co se děje?" zeptala se Kara. "Nějaká nehoda?"

Sachsová s tlukoucím srdcem upustila tašky s jídlem a začala sprintovat k budově.

"Ach, Lincoln..."

Kara vyrazila za ní. Horká káva jí postříkala ruku a kouzelnice odhodila kelímek. Po chvíli policistku dohnala a držela s ní krok. "Co se děje?"

Jakmile Sachsová odbočila za roh, napočítala celkem šest hasičských vozů a sanitek.

Zpočátku si myslela, že Rhyma postihl záchvat dysreflexe. Jenže tady očividně vypukl požár. Pohlédla do prvního patra a šokem zalapala po dechu. Z okna Rhymovy ložnice se valil kouř.

Prokrista, ne!

Protáhla se pod policejní páskou a vyrazila k hloučku hasičů postávajících ve dveřích. Na okamžik zapomněla na artritidu, vyběhla po schodech před domem, vklouzla do dveří a téměř upadla na mramorové podlaze. Hala i laboratoř vypadaly nedotčeně, ale chodbu v přízemí naplňoval slabý kouřový opar.

Ze schodů pomalu scházeli dva hasiči. Jejich obličeje jako by byly naplněny odevzdaností.

"Lincoln!" vykřikla Sachsová.

A vyrazila ke schodům.

"Ne, Amélie!" Vzduch na chodbě rozčísł drsný hlas Lona Sellitta.

Sachsová se v panice otočila, neboť si myslela, že detektiv nechce, aby spatřila Lincolnovu ohořelou mrtvolu. Pokud jí Kejklíř Lincolnu vzal, zemře. Nic na světě jí v tom nezabrání.

"Lone!"

Sellitto ji gestem přivolał ze schodů k sobě a objal ji. "On tam není, Amélie."

"Co se..."

"Nic, nic, to je v pořádku. Nic to není. Thorn ho odvezl do pokoje pro hosty vzadu. Tady v přízemí."

"Díkybohu," řekla Kara a s úlekem přihlížela, jak ze schodů sbíhají další a další hasiči, urostlí muži a ženy, jejichž postavy ještě zvětšovala uniforma s výstrojí.

Ze zadní části chodby se vynořil zachmuřený Thorn. "Bude v pořádku, Amélie," ujistil ji. "Nemá žádné popáleniny, jen se trochu nadýchal kouře. Má vysoký tlak, ale už si vzal léky. Vyliže se z toho."

"A co se vlastně stalo?" zeptala se Sachsová detektiva.

"Kejklíř," zamumlal Sellitto a povzděchl si. "Zavraždil Larryho Burkea a ukradl mu uniformu. Díky tomu se dostal až sem, nějakým způsobem se vkradl do Rhymova pokoje a zapálil mu kolem postele oheň. My jsme o tom tady dole vůbec nevěděli. Naštěstí někdo na ulici zahlídl kouř a zavolał devět set jedenáct. Z dispečinku se pak ozvali mně.

Thorn, Mel a já jsme běželi nahoru a z velké části jsme ten oheň uhasili dřív, než dorazili hasiči."

"Předpokládám, že ho nemáme," odpověděla Sachsová. "Myslím Kejklíře."

Sellitto se hořce zasmál. "A co si myslíš? Zmizel. Jako pára nad hrncem."

Po nehodě, v jejínž důsledku zůstal ochrnutý, prodělal Lincoln Rhyme fázi zármutku, kdy si celé měsíce toužebně přál, aby mu nohy opět fungovaly. Nakonec se však přestal zabírat nemožnostmi a upřel své pozoruhodné soustředění a sílu vůle k dosažitelnějšímu cíli.

Chtěl samostatně dýchat.

Kvadruplegik typu C4 - který prodělal zlomeninu čtvrtého krčního obratle - se pohybuje na rozhraní potřeby plicního ventilátoru. Nervy vedoucí z mozku do bráničních svalů u takového člověka mohou, ale i nemusí fungovat. V Rhymově případě se zpočátku zdálo, že jeho plíce nečerpají kyslík správně, a tak ho napojili na dýchací přístroj zakončený hadicí implantovanou do hrudníku. Rhyme ten přístroj nenáviděl; nesnášel jeho mechanické sípání ani podivný stav, kdy necítil potřebu dýchat, přestože věděl, že on sám nedýchá.

(Kromě toho měl stroj ošklivý zvyk se čas od času samovolně zastavit.)

Poté však jeho plíce opět začaly spontánně fungovat a Rhyme byl od bionického přístroje osvobozen. Lékaři tvrdili, že zlepšení je důsledkem přirozené posttraumatické stabilizace. Rhyme však věděl své. Dokázal to sám. Silou vůle.

Samostatné vdechování vzduchu do plic - jistě, zprvu šlo o skrovné doušky, ale zároveň to byl jeho vlastní dech - se rázem zařadilo k největším úspěchům jeho života. V současné době se pro změnu úporně věnoval cvičením, která se mohla odrazit ve zvýšené citlivosti jeho těla a snad i v pohybech končetin. Rhyme ovšem věděl, že ať už tato jeho snaha dopadne jakkoliv, pocit hrdosti se bude jen stěží rovnat pýše, která jej naplnila, když ho poprvé odpojili od ventilátoru.

Nyní ležel v malé místnosti pro hosty a vzpomínal, jak se ještě před chvílí bezmocně díval na oblaka kouře stoupající z látky, papíru a plastu planoucího v jeho pokoji všude kolem něj. V jeho hrůze ho přitom netrápila myšlenka, že uhoří, ale spíše představa, jak mu do plic proniká příšerný dým připomínající kovové piliny a jak mu odnímá jediné vítězství,

jehož ve válce s postižením dosáhl. Kejklíř jako by si k útoku na Rhyma neomylně zvolil jeho nejzranitelnější místo. Když se Thorn se Sellitem a Cooperem vřítli do jeho pokoje, nepomyslel Lincoln Rhyme ze všeho nejdříve na hasicí přístroje, které drželi oba policisté, nýbrž na zelenou kyslíkovou lahev v rukou svého ošetřovatele. Zachraň mi plíce! pomyslel si.

Než dohasly poslední plameny, držel už Thorn na Rhymově tváři kyslíkovou masku a kriminalista lačně vdechoval sladoučký plyn. Odvezli ho dolů, kde ho prohlédl lékař záahové jednotky i jeho vlastní specialistka na poranění míchy. Vyčistili a ošetřili mu několik drobných popálenin a pečlivě mu ohledali celé tělo, aby ošetřili i případné jizvy po žiletce (žádné ovšem neobjevili a žiletky se nenašly ani v jeho pyžamu). Specialistka na míchu konstatovala, že jeho plíce fungují normálně, ale že by ho měl Thorn přesto obracet častěji než obvykle, aby dýchací cesty zůstaly průchodné.

Teprve v tom okamžiku se Rhyme začal uklidňovat. Stále však cítil obrovský neklid. Pachatel se totiž dopustil něčeho mnohem krutějšího než pouhého fyzického ublížení na jeho těle. Kejklířův útok Rhymovi znovu připomněl, jak nejistý je jeho život a nakolik ohrožena je jeho budoucnost.

Nesnášel ten pocit, nenáviděl tu příšernou bezmocnost a zranitelnost.

"Lincoln!" Sachsová rychle vkráčela do pokoje, posadila se na starou postel Clinitron, naklonila se k jeho hrudníku a pevně ho objala. Rhyme sklopil hlavu na její vlasy. Amélie plakala. Za dobu, co ji znal, přitom Rhyme viděl v jejích očích slzy snad pouze dvakrát.

"Neoslovuj mě křestním jménem," zašeptal. "Nosí to smůlu. A té už jsme měli za dnešek dost."

"Jsi v pořádku?"

"Ano, nic mi není," prohlásil kriminalista šeptem, k němuž ho nutila nelogická obava, že kdyby promluvil hlasitěji, částičky kouře by mu nějakým způsobem propíchly a vypustily plíce. "Co ptáci?" dotázal se a v duchu se modlil, aby se sokolům stěhovavým nic špatného nestalo. Nevadilo by mu, kdyby se přestěhovali na jinou budovu, ale úplně by ho zničilo, kdyby se některý z nich zranil nebo uhynul.

"Thorn říká, že jim nic není. Sedí na jiné římse."

Sachsová Rhyma ještě chvíli objímala, ale pak se ve dveřích objevil Thorn. "Potřebuju tě obrátit."

Policistka kriminalistu naposledy stiskla, odstoupila od postele a uvolnila místo ošetřovateli.

"Ohledej místo činu," poručil jí Rhyme. "Určitě tam po sobě něco zanechal. Například ten kapesník, který mi uvázal kolem krku. A taky měl několik žiletek."

Sachsová přitakala a odešla z pokoje. Thorn se pustil do práce a začal Rhymovi odborně čistit plíce.

O dvacet minut později se Amélie vrátila. Svlékla si tyčkovou kombinézu, pečlivě ji složila a vrátila do kufru s ohledávacími potřebami.

"Moc jsem toho nenašla," oznámila. "Mám ten kapesník a taky dva otisky šlépějí. Měl na sobě nový pár bot Ecco."

Žádné žiletky jsem ale neobjevila. Vypařily se, stejně jako všechno ostatní, co tam po sobě možná zanechal. Jo, a ještě jsem našla lahev skotské. Předpokládám, že patřila tobě."

"Ano, patřila," zašeptal Rhyme. Za normálních okolností by prohodil nějaký vtip - něco ve smyslu, že být zapálen prostřednictvím osmnáctileté skotské je jedním z nejkrutějších způsobů smrti. Na vtipkování však momentálně neměl náladu.

Tušil, že Sachsová mnoho důkazů nenajde. Vzhledem k ničivým účinkům ohně se ze stop nalezených na místech podezřelých požárů obvykle nedá vyčíst nic jiného, než kde a jak oheň propukl. To už však vyšetřovatelé věděli. Přesto měl Rhyme dojem, že v jeho pokoji musí být stop více.

"A co ta lepicí páska? Thorn mi ji strhl a zahodil."

"Žádnou jsem nenašla."

"Tak se podívej za hlavu postele. Kejklíř stál právě tam. Mohl..."

"Dívala jsem se."

"No tak se podívej znovu. Něco ti uniklo. Muselo."

"Ne," odvětila Sachsová prostě.

"Cože?"

"Na to místo činu zapomeň. Obrazně řečeno je z něj topinka."

"Ale musíme přece s tím zatraceným případem pohnout."

"Však my s ním pohneme. Ted půjdu vyslechnout svědka."

"My máme svědka?" zabručel Rhyme. "Nikdo mi neřekl, že máme svědka."

"No, prostě ho máme."

Sachsová vyšla na chodbu a zavolala na Lona Sellitta. Detektiv vpochodoval dovnitř, přičemž si neustále čichal k saku a vraštil nos. "Tehle oblek mě stál dvě stě čtyřicet posraných dolarů. Je po něm. Ksaku. Copak, policistko?"

"Hodlám vyslechnout svědka, poručíku. Máš ten magnetofon?"

"Jasně." Sellitto vytáhl z kapsy kazetový magnetofon a podal ho Amélii. "My máme svědka?"

"Zapomeň na svědky, Sachsová," namítl Rhyme. "Viš, jak jsou nespolehliví. Drž se radši důkazů."

"Ne, z tohoto určitě vytáhneme něco užitečného. O to už se postarám."

Rhyme pohlédl ke dveřím. "A kdo to teda je, ksaku?"

"Ty," řekla Sachsová a přitáhla si k posteli židli.

"Já? No to je směšné."

"Ne. Není to směšné."

"To pusť z hlavy. A projdi znovu rošt. Něco ti uniklo. Prohledalas to tam strašně rychle. Kdybys byla nováček..."

"Ale já nejsem nováček. Vím, jak prohledat místo činu rychle, a taky poznám, kdy je čas přestat ohledávat a věnovat se smysluplnější věci." Sachsová si prohlédla Sellittův malý magnetofon, zkontrolovala kazetu a zapnula přístroj.

"Hovoří pochůzkářka newyorské policie Amélie Sachsová, číslo odznaku pět osm osm pět. Vyšetřuji Lincolna Rhyma, svědka přepadení deset dvacet čtyři a žhářského útoku deset dvacet devět na adrese Central Park West tři čtyři pět. Dnes je sobota dvacátého dubna." Položila magnetofon na stolek vedle Rhyma.

Který na něj civěl, jako by to byl had.

"Takže," řekla. "Popis."

"Už jsem říkal Lonovi, že..."

"Řekni to mně."

Rhyme jízlivě pohlédl ke stropu. "Muž střední postavy, věk padesát až pětapadesát let, na sobě měl policejní uniformu. Tentokrát byl bez vousů. Zjizvená tkáň a skvrny na krku a na hrudníku."

"On měl rozhalenku? Tys mu viděl na hrudník?"

"Omlouvám se," pravil Rhyme s uštěpačným sarkasmem. "Zjizvená tkáň na spodní straně krku, která se pravděpodobně táhla až k hrudníku. Prsteníček a malíček levé ruky srostlé k sobě. Měl... Zdálo se, že má hnědé oči."

"Dobře, Rhyme," řekla Sachsová. "Barvu jeho očí jsme zatím neznali."

"A jestli měl kontaktní čočky, tak ji možná neznáme ani teď," odsekl Rhyme a měl pocit, že zabodoval. "Při troše pomoci bych si asi ty věci vybavoval líp." Pohlédl směrem k Thornovi.

"Při troše pomoci?"

"Předpokládám, že máte někde v kuchyni nezapomenutelnou lahev macallana."

"Později," rozhodla Sachsová. "Teď musíš mít čistou hlavu."

"Ale..."

Sachsová si zajela nehtem do kůže pod vlasy a pokračovala: "A teď chci znovu projít všechno, co se stalo. Takže co říkal?"

"Moc si toho nepamatuju," odpověděl Rhyme netrpělivě. "Vesměs to bylo přitroublé blábolení. A já neměl zrovna náladu tomu věnovat pozornost."

"Možná to jako přitroublé připadalo tobě. Ale vsadím se, že řekl něco, čeho bychom mohli využít."

"Sachsová," řekl Rhyme kousavě, "nenapadlo tě, že jsem mohl být taky trochu vyděšený a zmatený? Nebo jenom maličko rozptýlený?"

Amélie se dotkla jeho ramena, kde tělesný kontakt cítil. "Já vím, že svědkům nevěříš. Ale oni někdy vidí různé věci..."

Tohle je zase moje specialita, Rhyme."

Amélie Sachsová, policajtko z lidu.

"Provedu tě tím rozhovorem. Stejně jako mě ty vodiš v roštu. Určitě objevíme něco důležitého."

Vstala, přešla ke dveřím a zavolala: "Karo?"

Jistě, Rhyme nedůvěřoval svědkům, a to ani těm, kteří zaujímali výhodné místo a nebyli sami součástí incidentu. Každý, kdo se nějakým způsobem zapletl do zločinu - a především oběti násilností -, byl pro Rhyma naprosto nespolehlivý.

Když Rhyme pomyslel na dnešní vraždu návštěvu, ještě nyní neviděl nic než nahodilou sérii událostí: Kejklíř stojí za ním, sklání se nad ním, zakládá oheň. Čepele žiletek. Vůně skotské, valící se kouř. Rhyme neměl ani ponětí o chronologii pachatelovy návštěvy.

Jak říkala Kara: vzpomínky jsou pouhá iluze.

O chvíli později se mladá kouzelnice objevila ve dveřích. "Jsi v pořádku, Lincolne?"

"Jo," zabručel Rhyme.

Sachsová mu vysvětlila, že chtěla, aby Kara jejich rozhovor poslouchala - třeba ji při nějakém Kejklířově výroku napadne něco, co by jim mohlo pomoci. Znovu se posadila a přitáhla si židli blíže k Rhymovi. "A teď se tam vraťme, Rhyme. Pověz nám, co se stalo. Stačí v hrubých obrysech."

Kriminalista zaváhal, pohlédl na magnetofon a konečně začal líčit události tak, jak si je pamatoval. Kejklíř se objevil v jeho pokoji, přiznal, že ukradl policistovi uniformu a zavraždil ho, a dokonce se Rhymovi zmínil i o policistově těle. Venku je teplo...

"Jako by předstíral, že pořádá vystoupení, a já byl jeho asistent," podotkl Rhyme. Znovu si v duchu přehrával Kejklířovo podivné blábolení a dodal: "Na jednu věc si přece jen vzpomínám. Má astma. Nebo alespoň působil zadýchaně. Hodně lapal po dechu a šeptal."

"Dobře," přikývla Sachsová. "Úplně jsem zapomněla, že takhle mluvil i u toho rybníka, kde přepadl Marstonovou. Co ještě říkal?"

Rhyme pohlédl na tmavý strop malého pokoje pro hosty a zavrtěl hlavou. "To je zhruba všechno. Buďto mě pálil, nebo mi vyhrožoval, že mě rozkrájí... Jo, našla jsi při ohledávání pokoje nějaké žiletky?"

"Ne."

"No vidíš. O tomhle právě mluvím - o důkazech. Vím, že mi jednu žiletku hodil do kalhot. Doktoři ji nenašli. Musela vypadnout ven. Vidíš, tohle jsou věci, o které by ses měla zajímat."

"Nejspíš si ji v kalhotách vůbec neměl," prohlásila Kara. "Já iluze znám. Schoval tu žiletku do dlaně."

"No, já chci jenom říct, že člověk obvykle neposlouchá moc bedlivě lidi, kteří ho mučí."

"No tak, Rhyme, zkus se tam ještě vrátit. Je sobota večer. Kara a já odcházíme pro večeři. Ty prohlížíš důkazy. A pak tě Thorn odváží nahoru. Byl jsi unavený, vid?"

"Ne," řekl kriminalista. "Nebyl jsem unavený. Ale on mě tam stejně odvezl."

"Umím si představit, žeš z toho nebyl zrovna šťastný."

"To jsem tedy nebyl."

"Takže teď odpočíváš nahoře v pokoji."

Rhyme si vybavil světla, siluety ptáků a Thorna, jak zavírá dveře.

"V místnosti je ticho..." začala Sachsová.

"Ne, vůbec tam není ticho. Naproti na ulici totiž stojí ten zatracený cirkus. Každopádně jsem nastavil budík..."

"Na kolik hodin?"

"Já nevím. Prostě na hodinu. Co na tom záleží?"

"Z jednoho detailu se mohou zrodit dva další."

Rhyme se zaškaredil. "Kdes to sebrala, v horoskopu?"

Sachsová se usmála. "Vymyslela jsem to. Zní to dobře, nemyslíš? Můžeš to použít v novém vydání své knihy."

"Nepíšu knihy o svědcích," odsekl Rhyme. "Píšu je o důkazech." Znovu se ho zmocnil pocit vítězství.

"Tak především mě zajímá, jak jsi poznal, že je tam. Slyšel jsi něco?"

"Ne, ucítil jsem průvan. Nejdřív jsem si myslel, že je to klimatizace. Ale byl to on. Foukal mi na krk a na tvář."

"Jen aby... Proč?"

"Asi proto, aby mě vyděsil. Což se mu mimochodem podařilo." Rhyme zavřel oči a po chvíli pokýval hlavou, neboť se mu vrátilo dalších pár vzpomínek. "Chtěl jsem zavolat Lonovi. Ale on..." Pohled na Karu. "Vyhmatl mě. Vyhrožoval, že mě zabije - vlastně ne, že mě oslepí -, jestli se pokusím volat o pomoc. Myslel jsem si, že to udělá. Ale nejzvláštnější na tom bylo, že působil docela uznale. Dokonce mě pochválil za odvedení pozornosti..." Rhymův hlas se vytratil a vzpomínky se rozplynuly v temnotu.

"Jak se dostal dovnitř?"

"Přišel sem s policistou, který nesl důkazy z toho pokusu o atentát na Gradyho."

"Sakra," ulevil si Sellitto. "Od této chvíle budu kontrolovat totožnost každého, kdo vleze do těchtole posraných dveří. Tím myslím každého."

"On mluvil o odvedení pozornosti," pokračovala Sachsová. "Složil ti poklonu. Co ještě říkal?"

"Já nevím," zabručel Rhyme. "Nic."

"Vůbec nic?" zeptala se Sachsová šeptem.

"Já nevím," odpověděl důrazně Rhyme. Měl vztek. Na Sachsovou, že ho tlačí kam nechce. A že mu nedopřeje panáka, který by zmínil jeho hrůzu.

Ovšem největší vztek měl sám na sebe, že Amélii zklamal.

Ona však musela pochopit, jak je pro něj těžké se k těm okamžikům vracet - k plamenům, ke kouři, který mu vnikal do nosu a ohrožoval jeho drahocenné plíce...

Moment. Kouř...

"Oheň," řekl Lincoln Rhyme.

"Oheň?"

"Myslím, že ze všeho nejvíc mluvil o ohni. Byl jím přímo posedlý. Zmiňoval se o jedné iluzi. Planoucí..., jasně, Planoucí zrcadlo. To je ono. Myslím, že všude na jevišti hoří plameny a iluzionista jim musí uniknout. Promění se v d'ábla. Anebo se v něj promění někdo jiný."

Rhyme se Sachsovou svorně pohlédli na Karu, která přitakala. "Slyšela jsem o tom. Ale je to dost neznámé číslo.

Vyžaduje spoustu přípravy a je pěkně nebezpečné. Většina majitelů sálů ho dneska kouzelníkům nepovoluje."

"Pořád mluvil o ohni. Že je to jediná věc, která se na pódiu nedá napodobit. Že když obecnstvo vidí oheň, tajně doufá, že iluzionista uhoří. Počkat. Vzpomínám si ještě na něco. On..."

"Pokračuj, Rhyme, to je přesně ono."

"Nepřerušuj mě," odsekl kriminalista. "Říkal jsem ti, že se choval, jako by měl právě vystoupení? Zdálo se mi, že trpí přeludy. Neustále se díval na prázdnou zeď a s někým mluvil. Přitom říkal cosi jako: 'Moje něco publikum' Nevzpomínám si, jak to publikum oslovoval. Choval se jako šílenec."

"Imaginární publikum."

"Jo. Počkej... Myslím, že mu říkal 'ctěné publikum'. Hovořil k němu přímo: 'Moje ctěné publikum'."

Sachsová pohlédla na Karu, která pokrčila rameny. "Vždycky promlouváme k obecnstvu. Říká se tomu plácání. Za starých časů oslovovali kouzelníci obecnstvo větami typu: 'moje velevážené publikum' nebo 'drahé dámy a pánové'. Jenže dneska to každý pokládá za sentimentální a nabubřelé. Současné plácání je mnohem míň formální."

"Pokračuj, Rhyme."

"Já nevím, Sachsová. Myslím, že jsem na konečné. Všechno ostatní se mi slilo v jednu velkou šmouhu."

"Vsadím se, že toho víš více. Je to jako s tím jediným střípkem důkazu na místě činu. Leží tam a může představovat klíč k celému případu. Stačí jen přemýšlet trochu jinak a najdeš ho." Naklonila se těsněji k Rhymovi. "Řekněme, že tohle je tvoje ložnice. Ležíš v posteli. Kde Kejklíř stál?"

Kriminalista přikývl. "Támhle. Nedaleko od nohou postele, čelem ke mně a nalevo, co nejbliže ke dveřím."

"Jakou zaujímal pózu?"

"Pózu? Já nevím."

"Zkus to."

"Prostě stál čelem ke mně a neustále mával rukama. Jako by promlouval k veřejnosti."

Sachsová se postavila a zaujala příslušnou polohu. "Takhle?"

"Blíž."

Sachsová k němu přistoupila.

"Takhle."

Napodobení Kejkliřovy pózy v Rhymovi skutečně vyvolalo další vzpomínku. "Ještě něco... Mluvil o obětech. Říkal, že jejich vraždy nemyslel nijak osobně."

"Nijak osobně."

"Zabíjel je..., jasné, už si vzpomínám. Zabíjel prý je za to, co představovali."

Sachsová kývala hlavou a kromě pořizování zvukového záznamu si dělala i poznámky. "Představovali?" zahloubala se.

"Co to znamená?"

"Taký jsem to nechápal. Jedna hudebnice, jedna advokátka, jeden stylist. Různý věk, různá pohlaví, profese, bydliště, žádné prokázané vzájemné vztahy. Co tak asi mohli představovat? Životní styl vyšší střední třídy, městské obyvatele, lidi s vyšším vzděláním... Kterýkoliv z těchto aspektů může představovat klíč - zdůvodnění, proč si vybral právě je.

Kdo ví?"

Sachsová se mračila. "Něco mi tu nehraje."

"Co?"

"Něco na tvých vzpomínkách," řekla po notné chvíli.

"Nesmiš je brát doslova, ksakru. Neměl jsem zrovna po ruce ste-nografku."

"Ne, tak to nemyslím." Sachsová se na minutku zamyslela a poté přikývla. "Ty jeho slova charakterizuješ. Používáš svůj jazyk, ne ten jeho. 'Městští obyvatelé'. 'Zdůvodnění'. Já chci slyšet jeho slova."

"Jenže já si jeho slova nepamatuju, Sachsová. Říkal, že proti těm obětem osobně nic nemá. Tečka."

Sachsová zavrtěla hlavou. "Ne, vsadím se, že tohle neřekl."

"Jak to myslíš?"

"Vrahové nikdy nepřemýšlejí o zavražděných lidech jako o obětech'. To prostě není možné. Nikdy z nich nedělají lidské bytosti. Alespoň ne několikanásobní vrahové, jako je Kejkliř."

"Tohle jsou kecy z psychologické učebnice policejní akademie, Sachsová."

"Ne, to je skutečný svět. My víme, že jsou to ve skutečnosti oběti, ale pachatelé bez výjimky věří, že si ti lidé z takového či onakého důvodu zasloužili zemřít. Uvažuj o tom. On neřekl ,oběť', že ne?"

"Co na tom záleží?"

"Záleží na tom, protože Kejkliř prohlásil, že ti lidé něco představují, a my musíme zjistit co. Takže jak jim říkal?"

"Já už si nevzpomínám."

"No, slovo ,oběť' určitě neřekl. To vím. Mluvil o nich nějak konkrétně? Třeba jako o Světlaně, o Tonym... A co Cheryl Marstonová? Říkal jí ,ta blondýna'? Nebo ,ta advokátka'? Neřikal třeba ,ta ženská s velkým kozama'? Ale zaručuji ti, že určitě neřikal ,ta městská obywatelka'."

Rhyme zavřel oči a pokusil se k setkání s Kejkliřem ještě jednou vrátit. Nakonec zavrtěl hlavou. "Já to ne..."

A pak ho to slovo napadlo.

"Krasojedkyně."

"Cože?"

"Máš pravdu. Nepoužil slovo ,oběť'. Říkal jí ,krasojedkyně'."

"Výborně!" zavýskla Sachsová.

Rhyme pocítil nával iracionální pýchy.

"A co ti ostatní?"

"Ne, ona byla jediná, o kom se takhle zmínil." Tím si byl Rhyme úplně jistý.

"Takže Kejkliř o svých obětech přemýšlí jako o lidech vykonávajících určitou činnost," poznamenal Sellitto, "která může a nemusí souviset s jejich povoláním."

"Přesně tak," potvrdil Rhyme. "Provozování hudby. Líčení lidí. Jízda na koni."

"Ale jak s tím naložíme my?" zeptal se Sellitto.

Načež mu Sachsová odpověděla stejnou frází, kterou jí nesčetněkrát častoval Rhyme, když mu položila tutéž otázku o důkazech z místa činu. "To zatím nevíme, detektive. Ale je to další krok k jeho odhalení." Policistka se pak zadívala do poznámek, které si celou dobu psala. "Dobrá, takže prováděl triky s žiletkami, zmiňoval se o Planoucím zrcadle a mluvil ke svému ctěnému publiku. Je posedlý ohněm. K vraždám si vybral stylistu, hudebnici a jezdkyňu na koni,

protože mu vadilo, co představují - ať už je to cokoliv. Napadá tě ještě něco?"

Rhyme znovu zavřel oči. A úporně se snažil.

Stále však viděl jen žiletky a plameny a stále cítil kouř.

"Ne," řekl nakonec a podíval se na Amélii. "Myslím, že je to všechno."

"Fajn. Vedl sis dobře, Rhyme."

Rhyme poznal v jejím hlase ten zvláštní tón.

Poznal ho, protože ho sám často používal.

Znamenal, že Sachsová ještě zdaleka neskončila.

Amélie zvedla hlavu od poznámek a pomalu řekla: "Viš, ty sám pořád cituješ Locarda." Rhyme přikývl. Policistčina zmínka se týkala někdejšího francouzského soudního detektiva a kriminalisty, který formuloval zásadu, jež byla později pojmenována po něm. Podle tohoto pravidla dochází na místě činu vždy k výměně důkazů mezi pachatelem a obětí nebo samotným místem, jakkoliv může být její rozsah zanedbatelný.

"A já si myslím, že mezi vámi mohlo dojít i k psychologické výměně," pokračovala Sachsová. "Nejen k fyzické."

Rhyme se této potrhle představě zasmál. Locard byl vědec; zděsil by se, kdyby se dozvěděl, že je jeho princip aplikován na něco tak neuchopitelného jako lidská psyché. "Kam tím míříš?"

"Neměl jsi ten roubík celou dobu, že ne?"

"Ne, jen na konci."

"To znamená, že jsi s ním komunikoval i ty. Účastnil ses té výměny."

"Já?"

"Nebo snad ne? Copak jsi mu nic neřikal?"

"Jasně že jo. Ale co má být? Důležitá jsou přece jeho slova."

"Myslím, že mohl něco říct v reakci na tebe."

Rhyme si Sachsovou bedlivě prohlédl. Na lici měla šmouhu od sazí ve tvaru čtvrtměsíce a nad plným horním rtem se jí leskl pot. Seděla předkloněná, a přestože mluvila klidným hlasem, Rhyme cítil v jejím posedu napětí a soustředění. Ona sama to pochopitelně netušila, ale Rhymovi se zdálo, že pocítuje přesně tytéž emoce, které zažíval on sám, kdykoliv ji provázal místem činu vzdáleným na kilometry daleko.

"Přemýšlej o tom, Rhyme," zopakovala. "Představ si, že jsi s pachatelem o samotě. Ne přímo s Kejkliřem. S jakýmkoliv pachatelem. Co bys mu řekl? A co bys chtěl od něj vědět?"

Kriminalistovou reakcí bylo znavené povzdechnutí, jemuž nějakým způsobem dokázal propůjčit cynický nádech. Jisté však bylo, že Améliina otázka v jeho mysli do čehosi píchla. "Už si vzpomínám!" zvolal nakonec. "Ptal jsem se ho, kdo je."

"Dobrá otázka. A co on na to?"

"Říkal, že je čaroděj... Ne jen tak nějaký čaroděj, nýbrž někdo konkrétní." Rhyme přimhouřil oči a usilovně se snažil vrátit v myšlenkách k onomu nepříjemnému místu. "Připomínalo mi to Čaroděje ze země Oz... Zlý čaroděj západu."

Zamračil se a dodal: "Jasně, mám to. Prohlásil se za Čaroděje severu. Určitě to bylo takhle."

"Říká ti to něco?" zeptala se Sachsová Kary.

"Ne."

"Tvrdil, že dokáže uniknout před čímkoliv. Přiznával jen, že neumí uniknout před námi. Teda přede mnou. Báł se, že ho zastavíme. Proto sem vlastně přišel. Říkal, že mě musí zastavit před zítřejším odpolednem. Tehdy hodlá začít vraždit znovu."

"Čaroděj severu," poznamenala Sachsová a zadívala se do poznámek. "A teď..."

Rhyme si povzdechl. "Vážně si myslím, že už ze mě nic nevytáhneš, Sachsová. Jsem... vyždímaný."

Sachsová vypnula kazetový magnetofon, natáhla se a setřela si pot z čela papírovým kapesníkem. "To mi došlo. Chtěla jsem říct: 'A teď' si potřebuju dát panáka já.' Co ty na to?"

"Jedině když ho naliješ ty nebo Kara," odpověděl Rhyme Amélii. "Jeho odlívat nenechávej," dodal a kysele kývl směrem k Thornovi.

"Dáte si něco?" zeptal se Thorn Kary.

"Vsadím se, že bude chtít irskou kávu," odpověděl za ni Rhyme. "Proč ji vlastně ve Starbucks neprodávají?"

Kara alkohol odmítla, ale objednala si šálek Maxwell House nebo Folgers.

Sellitto se dotázal na pravděpodobnost dalšího jídla, neboť předpokládaný kubánský sendvič nepřežil zpáteční cestu do Rhymova domu.

Když ošetřovatel zamířil do kuchyně, podala Sachsová Kaře své poznámky a požádala ji, aby zapsala vše, co pokládá za relevantní, na

tabuli s iluzionistickým profilem pachatele. Kouzelnice vstala a zamířila do laboratoře.

"To bylo dobré," pochválil Sellitto Sachsovou, "myslím ten výsledek. Neznám jediného seržanta, který by ho zvládl lépe."

Sachsová bez úsměvu přikývla, ale Rhyme poznal, že ji tato lichotka potěšila.

O pár minut později vešel do dveří Mel Cooper - i jeho obličej byl umouněný. Zvedl plastový sáček. "Tohle všechno jsou důkazy z té mazdy." Sáček obsahoval dvoustranu deníku New York Times. Přitom bylo na první pohled zřejmé, že místo činu neohledávala Sachsová; vlhké důkazy se mají ukládat do papírových nebo síťovaných kontejnerů, neboť plast podporuje plesnivění, jež může důkazy zakrátko zničit.

"Nic jiného nenašli?" zeptal se Rhyme.

"Zatím ne. Ještě se jim nepodařilo to auto vyzvednout. Je to příliš nebezpečné."

"Rozpoznáš datum?" Rhyme kývl na noviny.

Cooper si prohlédl promočený novinový papír. "Dva dny staré."

"V tom případě musí patřit Kejkliři," poznamenal Rhyme. "To auto bylo ukradeno už dříve. Proč by si někdo nechával jen jeden dvoulist novin, a ne celý sešit?" Tato Rhymova otázka byla stejně jako mnoho jiných ryze řečnická a Rhyme se neobtěžoval dávat někomu příležitost k pokusu o odpověď. "Protože je v něm článek, který byl pro něj důležitý. A který může být tudíž důležitý i pro nás. Samozřejmě je možné, že je to jen starý obšourník, kterého zajímají chlípné inzeráty. Ale i tahle informace může být pro nás užitečná. Dokážeš z těch novin něco vyčíst?"

"Ne. A nechci je ještě rozevírat. Jsou příliš vlhké."

"Dobrá, pošli je do dokumentační laboratoře. Jestli je nedokážou otevřít, aspoň sjedou infračerveným snímačem titulky."

Cooper objednal kurýrní službu, aby vzorek odvezla do laboratoře newyorské policie v Queensu, a pak zavolal domů hlavnímu vyšetřovateli dokumentů, aby analýzu co nejvíce uspíšil. Nakonec zmizel do laboratoře, kde dvoulíst umístil do vhodnějšího přepravního materiálu.

Mezitím se dostavil Thorn s nápoji - a s talířem sendvičů, které vzal Sellitto okamžitě útokem.

O pár minut později se vrátila Kara a vděčně přijala od ošetřovatele hrníček s kávou. Začala si do něj sypat cukr a utrousila směrem k Sachsově. "Když jsem zapisovala na tabuli ty věci, které jsme o něm zjistili, něco mě napadlo. Zavolala jsem na jedno číslo a myslím, že znám jeho pravé jméno."

"Či?" zeptal se Rhyme a upil nebeské skotské.

"No, Kejklířovo."

Slabé cinkání, s nímž si Kara ládovala do kávy cukr, se stal jediným zvukem v jinak mrtvolně tichém pokoji.

28

"Vy znáte jeho jméno?" zeptal se Sellitto. "A kdo to je?"

"Myslím, že je to muž jménem Erick Weir."

"Jak se to píše?" dotázal se Rhyme.

"W-E-I-R." V kávě se rozpustil další cukr. "Byl to kouzelník, iluzionista, ještě před pár lety," pokračovala Kara. "Volala jsem panu Balzakovi - nikdo nemá o téhle branži lepší přehled než on. Poskytl mi ten profil a převyprávěla pár věcí, které Kejklíř řekl dnes večer Lincolnovi. A on se začal chovat divně - nechci říct rovnou potrhle." Pohlédla na Sachsovou. "Stejně jako dneska ráno. Zpočátku mi nechtěl pomoci. Ale nakonec se uklidnil a řekl mi, že to podle něj vypadá na Weira."

"Proč?" zeptala se Sachsová.

"No, oba jsou zhruba ve stejném věku. Čerství padesátníci. A Weir byl znám nebezpečnými čísly. Eskamotérskými kousky s žiletkami a noži. Kromě toho je jedním z mála lidí, kteří kdy předváděli Planoucí zrcadlo. A vzpomínáš, jak jsem ti říkala, že se iluzionisté vždycky na něco specializují? Je fakt neobvyklé najít kouzelníka, který je dobrý v tolika různých věcech - v iluzionismu, únicích, protetické magii, eskamotérství, a dokonce i v břichomluvectví a mentalismu. A Weir tohle všechno dělal. A taky to byl expert na Houdiniho. Část toho, co tento víkend provedl, jsou Houdiniho triky nebo je to na nich založeno."

A pak to, jak říkal, že je čaroděj. V prvních letech devatenáctého století žil kouzelník jménem John Henry Anderson. Ten si nechával říkat přesně takhle: Čaroděj severu. Byl opravdu talentovaný. Jenže měl smůlu na ohně. Jeho vystoupení bylo dvakrát skoro úplně zničeno. A David mi říkal, že Weir utrpěl při jednom požáru v cirkuse těžká zranění."

"Ty jízvy," řekl Rhyme. "A posedlost ohněm."

"Takže ten jeho hlas možná nebyl takový z astmatu," nadhodila Sachsová. "Oheň mu mohl poškodit plíce nebo hlasivky."

"Kdy se to tomu Weirovi stalo?" zeptal se Sellitto.

"Před třemi lety. Cirkusový stan, ve kterém nacvičoval, lehl popelem a uvnitř zahynula jeho manželka. Vzali se jen krátce předtím. Nikdo jiný neutrpěl žádné vážné zranění."

Tohle byla dobrá stopa. "Mele!" zaječel Rhyme a úplně zapomněl na své obavy z poškození plic. "Mele!"

O chvíli později vstoupil do místnosti Cooper. "Jak slyším, už se cítíš líp."

"Projeď Lexis/Nexis, VICAP, NCIC a státní databáze. Chci všechny detaily o Ericku Weirovi. W-E-I-R. Kouzelník, iluzionista, eska-motér. Dost možná je to náš pachatel."

"Křestní jméno se hláskuje E-R-I-C-K," dodala Kara.

"Vy jste zjistili, jak se jmenuje?" zeptal se ohromený technik.

Rhyme kývl na Karu. "Ona to zjistila."

"Fíha."

Po několika minutách se Cooper vrátil s řadou počítačových sjetin a během řeči v nich průběžně listoval. "Moc toho není," řekl. "Jako by držel všechno o svém životě pod pokličkou. Erick Albert Weir. Narozen v říjnu 1950 v Las Vegas. Prakticky žádné předchozí záznamy. Pracoval jako asistent pro různé cirkusy, kasina a zábavní společnosti a poté zahájil vlastní kariéru iluzionisty a umělce v rychlém převlékání. Před třemi lety se oženil s Marií Cosgroveovou. Krátce poté účinkoval v cirkusu Thomase Hasbra a The Keller Brothers v Clevelandu. Během jedné zkoušky propukl požár. Celý stan shořel a on utrpěl těžké popáleniny třetího stupně. Jeho žena při požáru zemřela. Od toho okamžiku o něm v databázích není zmínka."

"Vystopujte Weirovu rodinu."

Sellitto prohlásil, že se toho ujme. Bedding se Saulem však byli zaneprázdněni, a tak Sellitto zavolal několika detektivům z oddělení vražd ve "velkém baráku" a svěřil úkol jim.

"Mám ještě pár věcí," řekl Cooper a zalistoval ve sjetinách. "Dva roky před tím požárem byl Weir v New Jersey zatčen a odsouzen za ohrožení z nedbalosti. Odseděl si třicet dní. Během představení se mu totiž na pódiu něco nepovedlo a vážně to popálilo jednoho diváka. Pak jsem objevil několik občanskoprávních žalob ze strany provozovatelů za poškození sálu a zranění zaměstnanců a taky několik Wei-rových žalob za porušení smlouvy. Před jedním představením

provozovatel zjistil, že Weir používá při jednom triku opravdovou pistoli

s opravdovými kulkami. Weir ovšem nehodlal číslo změnit, a tak ho provozovatel vyhodil." Technik se znovu začel a pokračoval: "V jednom z článků jsem objevil jména dvou asistentů, kteří s ním v době toho požáru spolupracovali. Jeden bydlí v Renu a druhý v Las Vegas. Nevadská státní policie mi dala jejich čísla."

"Oni tam mají mň hodin," řekl Rhyme a podíval se na hodiny. "Přines mi telefon, Thorne."

"Ne. Po všem, cos večer prožil, si potřebuješ odpočinout."

"Jenom dva telefonáty. A pak už půjdu do hajan. Slibuju."

Ošetřovatel to zvažoval.

"Prosím a děkuji?"

Thorn přikývl a zmizel, aby se o chvíli později vrátil s telefonem, zapojil ho a přisunul na nočním stolku těsně k Rhymovi. "Máš deset minut, pak ti ten telefon odpojím," řekl dostatečně výhrůžně na to, aby Rhyme uvěřil, že to ošetřovatel skutečně udělá.

"To stačí."

Sellitto dojel sendvič a vytočil číslo Arthura Loessera, prvního asistenta na Cooperově seznamu. Ze záznamníku se ozval hlas Loeserovy manželky, která detektivovi oznamovala, že rodina právě není doma a aby nechal vzkaz, prosím. Sellitto poslechl a vytočil číslo druhého asistenta.

John Keating zvedl telefon po prvním zazvonění a Sellitto mu vysvětlil, že vedou vyšetřování a měli by pro něj pár otázek. Nastala chvíle ticha, po níž v plechovém reproduktoru zarachotil Keatingův nervózní hlas: "Ehm, a o co jde? To je newyorská policie?"

"Přesně tak."

"No dobře. Myslím, že to je v pohodě."

"Pracoval jste kdysi pro muže jménem Erick Weir?" začal Sellitto.

Znovu chvíle ticha, následovaná přerývanou odpovědí. "Pro pana Weira? Totiž, e-he. Pracoval. Proč?" Keatingův hlas zněl upjatě a přiškrceně. Jako by právě vypil deset šálků kávy.

"Nevíte náhodou, kde by mohl být?"

"A proč se mě na něj vlastně ptáte?"

"Rádi bychom s ním promluvili v rámci kriminálního vyšetřování."

"Proboha... A o čem? O čem s ním chcete mluvit?"

"Chceme mu položit jen pár všeobecných otázek," odpověděl Sellitto. "Byl jste v ním v poslední době v kontaktu?"

Nastala další odmlka. Rhyme věděl, že nervózní Keating se právě v této chvíli rozhoduje, jestli vyklopí všechno, anebo všechno zatluče.

"Pane?" ponoukl ho Sellitto.

"Stejně je to divný. Jako že se mě ptáte zrovna na něj." Asistentova slova řinčela jako kov na mramoru. "Tak já vám to povím. O panu Weirovi jsem neslyšel už několik let. Myslel jsem, že je mrtvý. Ten požár v Ohio byla poslední zakázka, na které jsme dělali. On se tam popálil. Fakt škaredě. Zmizel a my jsme si všichni mysleli, že už nežije. Ale pak mi zhruba před šesti, sedmi týdny zavolał."

"Odkud?" zeptal se Rhyme.

"Já nevím. To neřikal. A já se neptal. Člověka nenapadne ptát se, odkud mu někdo volá. Tohle vám na mysl nepřijde. Prostě na to nemyslete. Vy se na to lidi ptáte?"

"A co chtěl?" dotázal se Rhyme.

"Jasně, jasně. Chtěl vědět, jestli jsem pořád v kontaktu s někým z toho cirkusu, kde ten požár vypukl. Z cirkusu Hasbro. Jenže ten byl v Ohio. Bylo to před třemi lety. A Hasbro se navíc z téhle branže stáhl. Po tom požáru to majitel zabalil a rozjel novou show. Takže proč bych měl s někým odtamtud udržovat kontakt? Bydlím tady v Renu. Tak jsem mu řekl, že ne. A on začal být pěkně na-břítvenej."

Rhyme se znovu zamračil.

"Myslíte vztekly?" zkusila to Sachsová.

"O, nazdááárek. Jo, řekl bych, že jo."

"Pokračujte," vybídl ho Rhyme a musel přemáhat vlastní netrpělivost. "Co ještě říkal?"

"To bylo všechno. Úplně všechno. Jenom to, co jsem vám zrovna řekl. Pár drobností si ale stejně neodpustil. Zase mi to dával sežrat jako vřdycky. Dával mi štulce jako za starých časů... Víte, co řekl, když jsem mu to zvedl?"

"Copak?" pobídl ho Rhyme.

"Řekl akorát: 'Tady Erick.' Žádné: 'Ahoj.' Žádné: 'Ale né, John, jak se máš? Vzpomínáš si na mě ještě?' Kdepak. 'Tady Erick.' Od toho požáru jsem s ním nemluvil. A on mi řekne: 'Tady Erick.' Uplynulo už tolik let, co jsem od něj odešel, musel jsem se tolik nadřít, aby se mi to povedlo..., a pak jako bych od něj vůbec neodešel. Já vím, že jsem neudělal nic špatně. Ale on mi pak zavolał a dělá, jako že je to všechno moje vina. Jako když přijmete od zákazníka objednávku,

a když mu pak přinesete jídlo, začne vám tvrdit, že si to neobjednal. . Každý přitom ví, jak to bylo doopravdy - že si to jednoduše rozmyslel a teď chce vyvolat dojem, že jste to spletl vy. Že je to všechno vaše vina a že jste to vy, kdo bude mít potíže."

"Můžete nám o něm říct něco obecně?" pokračovala Sachsová. "Další přátelé, místa, kam rád chodí, koníčky..."

"Jasně," odpověděl uštěpačně Keating. "Pořád jedno a totéž: iluze."

"Cože?" zeptal se Rhyme.

"To jsou jeho přátelé, místa, kam rád chodí, i koníčky. Chápete, co vám chci říct? Nic jiného pro něj neexistuje. Byl tou svou profesí úplně pohlcen."

Sachsová to zkusila znovu. "A co jeho přístup k ostatním lidem? Jeho názor na svět? Jak o věcech přemýšlí?"

Nastala dlouhá pauza. "Tři roky jsem se mu dvakrát týdně po padesáti minutách snažil přijít na kloub. Marně. Tři roky. A on mě pořád dusí. Já..." Keating propukl v hrubý, přízračný smích. "Vidíte to? Řekl jsem, dusí. Ale chtěl jsem říct, děsí. Pořád mě děsí. Co by na to řekl Freud? V pondělí v devět budu mít aspoň u psychologa co vyprávět, že jo? Pořád mě děsí a já nemám sebemenší tušení, jaký je jeho názor na svět."

Rhyme viděl, že všichni členové týmu jsou z asistentova blábolení stále rozčarovanejší. "Slyšeli jsme, že při tom požáru uhořela jeho manželka," řekl. "Víte něco o její rodině?"

"Myslíte Marii? Ne, ti dva se vzali teprve týden nebo dva před požárem. Byli do sebe fakt zamilovaní. Mysleli jsme si, že ona ho trochu uklidní. Aby nás děsil o něco méně. Doufali jsme v to. Jenže jsme ji už nestihli poznat."

"Můžete nám sdělit jména všech lidí, kteří by o něm mohli něco vědět?"

"Prvního asistenta dělal Art Loesser. Já byl druhý. Byli jsme jeho chlapci. Říkali nám, Erickovi chlapci. Všichni nám tak říkali."

"Loesserovi už jsme volali," prohlásil Rhyme. "Ještě někdo?"

"Jediný, kdo mě napadá, je tehdejší ředitel cirkusu Hasbro. Jmenuje se Edward Kadesky. Myslím, že momentálně dělá v Chicagu producenta."

Sellitto si nechal Kadeskyho jméno přehláskovat a pak se zeptal: "Ozval se vám pak Weir ještě někdy?"

"Ne. Ale to ani nemusel. Stačilo pět minut a už mě měl zase ve spárech. Dusil mě a děsil."

Tady Erick...

"Heleďte, já už musím končit. Musím si vyžehlit uniformu. V neděli dělám ranní. Mám tam pěkné fofry."

Jakmile zavěsil, přistoupila Sachsová k přístroji a odpojila ho. "Panejo," zamumlala.

"Potřeboval by víc prášků," poznamenal Sellitto.

"No, ale aspoň máme stopu," řekl Rhyme. "Vystopujte toho Ka-deskyho."

Mel Cooper na pár minut zmizel, a když se opět vrátil, držel v ruce výpis z databáze divadelních společností. Firma Kadesky Productions měla kancelář v Chicagu na South Wells Street. Sellitto tam zavolal a vzhledem k tomu, že byla sobota pozdě večer, ho nijak nepřekvapilo, když se mu ozval záznamník. Zanechal tedy vzkaz.

"No dobrá," prohlásil nakonec, "takže Weir otravoval život svému asistentovi. Je labilní. Párkrát zranil lidi v publiku a teď se z něj stal několikanásobný vrah. Ale co ho k tomu všemu žene?"

Sachsová zvedla hlavu. "Zavoláme Terrymu."

Terry Dobyns byl psychologem newyorské státní policie. Ta jich zaměstnávala několik, ale Dobyns se jako jediný z nich zabýval behaviorálním profilováním, jemuž se naučil a zdokonalil se v něm, když ještě pracoval pro FBI v Quantiku ve státě Virginia. Díky sdělovacím prostředkům a populární literatuře toho veřejnost slyší o psychologickém profilování mnoho a tato metoda skutečně může být účinná - Rhyme měl ovšem dojem, že pouze u omezeného počtu zločinů. Obvykle není na fungování pachatelovy mysli vůbec nic záhadného, avšak v případech, kdy je motiv obestřen tajemstvím a další pachatelovu obětí lze jen těžko předpokládat, se může profilování ukázat jako neocenitelné. Pomáhá vyšetřovatelům nalézt informátory nebo osoby, které by mohly podezřelého znát, odhadnout jeho příští krok, naklást ve vhodných čtvrtích pastí, rozestavit hlídky nebo vyhledat podobné zločiny v minulosti.

Sellitto prolistoval adresář telefonních čísel newyorské policie a zavolal Dobynsovi domů.

"Terry."

"Lone. Slyším v telefonu zpětnou vazbu, takže předpokládám, že tam máš i Lincolna."

"Jo," potvrdil Rhyme. Měl Dobynse rád - už proto, že to byl první člověk, kterého spatřil, když se po svém úrazu míchy probudil. Pamatoval si, že psycholog miluje evropský fotbal, operu a záhady lidské duše přibližně ve stejném měřítku - tedy vášnivě.

"Promiň, že volám tak pozdě," prohodil Sellitto, přičemž v jeho hlase nezněla ani špetka lítosti. "Ale potřebujeme pomoci s jedním několikanásobným vrahem. Známe jeho jméno, ale jinak skoro nic."

"To je ten, o kterém mluvili ve zprávách? Jak ráno zavraždil tu studentku hudby? A pak toho pochůzkáře?"

"Jo. A taky zabil jednoho stylistu a pokusil se zabít i jezdkyňu na koni. Kvůli tomu, co tihle lidi - cituji - představovali. Dvě hetero-sexuálky a jeden homosexuál. Žádná pohlavní aktivita. Takže jsme na rozpacích. A navíc řekl Lincolnovi, že zítra odpoledne s tím začne znovu."

"On to řekl Lincolnovi? Přes telefon? Nebo v dopise?"

"Osobně," ozval se Rhyme.

"Hmm. To tedy musel být rozhovor."

"To podstatné ještě nevíš."

Sellitto s Rhymem nastínili psychologovi průběh Weirových zločinů i vše, co z nich dokázali vyvodit.

Dobyns jim položil řadu otázek, poté se nadlouho odmlčel a nakonec řekl: "Myslím, že v něm působí dvě síly. Ty se však navzájem posilují a vedou ke stejnému výsledku... Vystupuje ještě?"

"Ne," řekla Kara. "Od toho požáru neměl jediné vystoupení. Aspoň o něm nikdo neslyšel."

"Veřejné vystoupení," prohlásil Dobyns, "je natolik intenzivním a působivým prožitkem, že když je upřete člověku, který byl úspěšný, vyvoláte v něm pocit hluboké ztráty. Herci a hudebníci - a řekl bych, že i kouzelníci - mají sklon definovat sami sebe prostřednictvím své kariéry. V důsledku toho se dá říci, že v něm ten požár prakticky zahubil člověka, kterým býval."

Zmizelý člověk, pomyslel si Rhyme.

"To zase znamená, že jeho motivaci nyní nepředstavuje ctižádost uspět, snaha uspokojit publikum nebo oddanost svému řemeslu, nýbrž zloba. A ta v něm násobí druhou působící silou: ten požár ho znetvořil a poškodil mu plíce. On jako veřejně vystupující osoba si své znetvoření uvědomuje mimořádně silně a toto vědomí v něm exponenciálně zesiluje jeho zlobu. Můžeme tomu říkat třeba ‚syndrom fantoma opery‘. Vidí sám sebe jako zrůdu."

"Takže se za to chce pomstít?"

"Ano, ale nemusí to být msta v doslovném slova smyslu: ten oheň ho obrazně řečeno zavraždil - zabil jeho staré já - a on se po vraždě někoho jiného cítí lépe. Uvolňuje to úzkost, kterou v něm vyvolává jeho zloba."

"Ale proč si vybral zrovna tyhle oběti?"

"To se nedá zjistit. ‚Kvůli tomu, co představovali.‘ Čím že se to živili?"

"Jedna byla studentka hudby, další stylistka a třetí advokátka, přestože se o ní pachatel zmiňoval jako o krasojezdkyni."

"Je na nich cosi, co popouzí jeho zlobu. Netuším, co to může být - aspoň do doby, než budu znát další údaje."

Učebnicová odpověď by zněla, že každý z nich spojil svůj život s něčím, co Weir považuje za ‚klíčové okamžiky‘. Za významné chvíle, které mu změnily život. Možná byla jeho manželka hudebnice nebo se seznámili na koncertě. Ten stylistka..., tam by mohl hrát roli mateřský prvek. Například že šťastné okamžiky zažíval pouze tehdy, když jako chlapec seděl v koupelně a díval se, jak se matka líčí. A koně? Kdo ví? Třeba kdysi jezdil s otcem na koni a líbilo se mu to. Požár mu tyto šťastné okamžiky odejmul a on si teď vybírá lidi, kteří mu ty šťastné doby připomínají. Nebo to může být přesně naopak: že v něm to, co oběti představují, vyvolává špatné asociace. Třeba že jeho žena zemřela během zkoušky. Nebo že právě hrála hudba."

"Že by si s tím dával takovou práci? Vystopoval je a vypracoval důkladné plány, jak je vyhledat a zavraždit?" zeptal se Rhyme. "Vždyť to muselo trvat měsíce."

"Mysl se musí podrbat tam, kde ji to svědí," poznamenal Dobyns.

"Ještě jedna věc, Terry. Zdá se, že promlouvá k imaginárnímu obecenstvu... Moment, myslím, že říkal ‚vážené publikum‘. Ale teď jsem si vzpomněl - ne, povídal ‚ctěné publikum‘. Mluvil k němu, jako by opravdu sedělo před ním. ‚A teď, ctěné publikum, uděláme tohle nebo tamto.‘"

„Ctěné“, zopakoval psycholog. "To je důležité. Poté, co přišel o svou kariéru i milovanou bytost, upřel svou úctu, svou lásku k publiku - k neosobní mase. Lidé, kteří dávají přednost skupinám lidí nebo davu, mohou být vůči jednotlivým osobám hrubí, nebo dokonce nebezpeční. A to nejen vůči cizím lidem, ale i vůči svým partnerům, manželkám, dětem nebo příbuzným."

John Keating, pomyslel si Rhyme, mluvil jako dítě zneužívané vlastním otcem.

"A ve Weirově případě," pokračoval Dobyns, "je tento stav myslí ještě nebezpečnější, protože nerozmlouvá ke skutečnému, nýbrž k imaginárnímu publiku. To podle mě naznačuje, že skuteční lidé pro něj nemají vůbec žádnou hodnotu. Nebude mít zábrany vraždit ani ve velkém počtu. Tenhle chlap bude oříšek."

"Díky, Terry."

"Dejte mi vědět, až ho chytíte do sklínky. Rád bych s ním strávil nějaký čas."

"Možná bysme mohli...", začal Sellitto, když zavěsili.

"...jít do postele," doplnil ho Thorn.

"Ha?" zeptal se detektiv.

"A žádné ‚bychom mohli‘, nýbrž ‚půjďme‘. Ted se hezky vyspíš, Lincolne. A všichni ostatní odejdou. Jsi bledý a vypadáš unaveně. Během své služby nehodlám připustit žádné kardiovaskulární nebo nervové příhody. Jestli si vzpomínáš, chtěl jsem, abys šel do postele, už před hezkými pár hodinami."

"No jo, no jo," poddával se Rhyme. Ve skutečnosti se opravdu cítil unavený. A přestože by to nikdy nikomu nepřiznal, ten požár ho šeredně vyděsil.

Členové týmu se rozešli do svých domovů. Kara si vzala bundu, a když si ji oblékala, všiml si Rhyme, že je očividně rozrušená.

"Není ti nic?" zeptala se jí Sachsová.

Kara ledabyle pokrčila rameny. "Musela jsem panu Balzakovi říct, proč se ho na Weira ptám. Je totálně našňupnutý. Musím si to jít odpykat."

"Napišeme ti omluvenku," zavtipkovala Sachsová jemně.

Kouzelnice se chabě usmála.

"K čertu s omluvenkou!" vykřikl Rhyme. "Nebýt tebe, neměli bychom ponětí, co to může být za pachatele. Vyříd' mu, ať mi zavolá. Já už mu to vytmavím."

"Dík," nadhodila Kara bezkrevně.

"Nejdeš teď do prodejny, že ne?" zeptala se Sachsová.

"Jen na chvilku. V některých detailech je pan Balzac bezradný. Musím zaevidovat stvrzenky. A předvést mu svoje zítřejší číslo."

Rhyma nepřekvapovalo, že kouzelnice udělá, co jí ten člověk řekne. Všiml si, že o něm mluvila jako o panu Balzakovi. Někdy byl pro

ni "David", ale teď nikoliv. Připomínalo mu to předechozí rozhovor: ačkoliv Kejklíř téměř zničil Johnu Keatingovi život, asistent o něm přesto hovořil se stejnou uctívou předponou. Taková je moc učitelů nad svými žáky...

"Jed' domů," trvala na svém Sachsová. "Prokristapána, vždyť tě dneska ubodali k smrti."

Kara se znovu usmála a přidala pokrčení ramen. "Nezdržím se tam dlouho." Ve dveřích se zastavila. "Víte, zítra odpoledne mám to vystoupení. Ale jestli chcete, můžu přijít ráno."

"To bychom byli rádi," odpověděl Rhyme. "Pokusíme se Weirovi skřípnout zadek už před obědem, aby ses tu nemusela dlouho zdržovat."

Thorn ji doprovodil do haly a odtud k východu.

Také Sachsová vstoupila do haly a nadechla se zakouřeného vzduchu. "Fuj," vyprskla a zmizela na schodišti. "Jdu se vysprchovat," oznámila Rhymovi.

O deset minut později kriminalista zaslechl, jak Sachsová schází po schodech. Do jeho ložnice však nezamířila hned. Z různých částí domu se ještě chvíli ozývalo bouchání, vrzání a tlumená konverzace s Thornem. Teprve pak se konečně vrátila do pokoje pro hosty. Měla na sobě své oblíbené pyžamo - černé tričko a hedvábné trenýrky -, ale dvě položky jejího úboru byly přesto poněkud atypické: pistole značky Glock a dlouhá černá erární baterka.

Obojí Amélie položila na noční stolek.

"Ten chlap až příliš snadno proniká, kam se mu zachce," poznamenala a vyšplhala se do postele vedle Rhyma.

"Prohlídla jsem každý čtvereční centimetr domu, postavila ke všem dveřím židle a řekla Thornovi, že jestli něco uslyší, ať zakřičí, ale zůstane na místě. Mám docela náladu někoho zastřelit, ale byla bych radši, kdyby to nebyl on."

DÍL II

METODA

NEDĚLE 21. DUBNA

"Kouzelnický efekt je jako svádění. Obojí stojí na pečlivých detailech vsazených do mysli subjektu."

- Sol Stein

Nedělní dopoledne proběhlo ve znamení všeobecného zklamání, neboť pátrání po Ericku Weirovi uvízlo na mrtvém bodě.

Vyšetřovací tým zjistil, že po požáru v Ohiu byl iluzionista několik týdnů hospitalizován na oddělení popálenin místní nemocnice a poté sám odešel, aniž byl oficiálně propuštěn. Dále existoval záznam, podle něhož krátce poté prodal svůj dům v centru Las Vegas, ale nikde se nenašel dokument, že by nějaký jiný dům koupil. Rhyme předpokládal, že v tomhle hotovosti napěchovaném městě si za hromádku bankovek může člověk snadno koupit malý domek v poušti, přičemž se ho nikdo na nic neptá a nikdo se neobtěžuje s veřejnými záznamy.

Vyšetřovatelům se sice podařilo vypátrat matku Weirovy zesnulé manželky, ovšem paní Cosgroveová nevěděla o místě Weirova pobytu nic. Po tragédii ji Weir již nikdy nekontaktoval, aby jí vyjádřil soustrast s úmrtím dcery. Paní Cosgroveovou to však podle svých slov nepřekvapilo. Vysvětlila vyšetřovatelům, že Weir byl sobecký a krutý muž, který začal být posedlý její mladou dcerou a doslova ji zhypnotizoval tak, aby se za něj provdala. Nikdo z dalších Cosgroveových příbuzných neudržel s Weirem kontakt.

Cooper shromáždil všechny ostatní informace o Weirovi z počítačových databází, ale příliš toho nenašel. Databáze VICAP ani NCIC o něm neobsahovaly žádné zprávy. Žádné podrobnosti o pachateli neexistovaly a policisté pátrající po Weirově rodině zjistili pouze skutečnost, že oba jeho rodiče již zemřeli, sám Weir byl jedináček a žádní příbuzní se nedají vypátrat.

Před polednem se z Las Vegas ozval druhý Weiruv asistent Art Loesser. Zpráva, že jeho někdejší šéf je hledán policií v souvislosti s trestnou činností, ho nijak nepřekvapila a pouze potvrdil, co již policisté věděli: že Weir je jedním z nejlepších iluzionistů na světě, ale že bere svou profesi přespříliš vážně a proslul svými nebezpečnými iluzemi a prchlívou povahou. Také Loesser měl dodnes noční můry z toho, že byl Weirovým učněm.

Řekl jsem ‚dusi‘. Ale chtěl jsem říct ‚děsí‘. Pořád mě děsí.

"Všichni mladí asistenti jsou pod vlivem svých učitelů," sdělil Loesser týmu přes hlasitý odposlech. "Ale můj terapeut tvrdí, že ve Weirově případě jsme jím byli hypnotizováni."

Takže oba asistenti navštěvují psychiatra.

"Říkal, že pobyt ve Weirově přítomnosti u nás vytvářel stockholmský syndrom. Víte, co to je?"

Rhyme odpověděl, že je mu tento stav znám - u rukojmích se vytváří silné citové pouto k únoscům, a dokonce k nim často cítí náklonnost či lásku.

"Kdy jste ho naposledy viděl?" zeptala se Sachsová. Praktickou zkoušku již měla za sebou, a tak dnes byla v civilu - měla na sobě džínsy a zelenou pletenou halenku.

"V nemocnici na popáleninách. To bylo asi před třemi lety. Zpočátku jsem za ním jezdil pravidelně, jenže on mluvil jen o tom, jak se pomstí každému, kdo mu někdy ublížil nebo neschvaloval jeho pojetí magie. A pak zmizel a já už ho nikdy neviděl."

Ovšem jak Weirův někdejší žák policistům vysvětlil, zhruba před dvěma měsíci dal o sobě iluzionista zčistajasna znovu vědět. To je zhruba ve stejnou dobu, co volal Keatingovi, pomyslel si Rhyme. Telefon mu však zvedla Loesserova manželka. "Nenechal mi číslo - řekl, že se ještě ozve, ale už to neudělal. Díkybohu. Povím vám, že nevím, jak bych to zvládl."

"Víte, kde se v době telefonátu nacházel?"

"Ne. Ptal jsem se na to Kathy - bál jsem se, že by mohl být znovu ve městě -, ale prý jí to neřekl a na displeji se jako identifikace volajícího objevilo ‚meziměsto‘."

"A nezmínil se vaši ženě, kvůli čemu by mohl volat? Nenaznačil nějak, kde by se mohl nacházet?"

"Akorát říkala, že mluvil dost divně, rozrušeně. Šeptal a bylo mu těžko rozumět. Vzpomínám, že tak po tom požáru opravdu mluvil. Asi měl poškozené plíce. O to děsivěji působil na okolí."

To mi povídej, pomyslel si Rhyme.

"Ptal se, jestli jsme neslyšeli o Edwardu Kadeskym - to byl ředitel Hasbra v době, kdy ten požár propukl. A to bylo všechno."

Další užitečné informace již Loesser nebyl s to poskytnout, a tak rozhovor skončil.

Thorn uvedl do laboratoře dvě policistky. Sachsová jim pokynula na pozdrav a představila je Rhymovi. Diane Franciscovichová a Nancy Ausoniová.

Rhyme si vzpomněl, že tyto policistky zasahovaly na místě první vraždy a dostaly za úkol vystopovat starobylá pouta.

"Mluvily jsme se všemi prodejci, které nám doporučil ředitel muzea," řekla Franciscovichová. Vysoká bruneta i její menší světlolvasá kolegyně působily pod upravenými uniformami vyčerpaně. Zdálo se, že svůj úkol vzaly opravdu vážně a včera v noci toho nejspíš moc nenaspaly.

"Jde o pouta Darby, jak jste si myslel," prohlásila Ausoniová. "Jsou strašně vzácná - a drahá. Ale máme seznam dvanácti lidí, kteří..."

"Proboha, koukej." Franciscovichová ukazovala na důkazní tabuli, kde Thorn připsal další položku:

Totožnost pachatele: Erick A. Weir.

Ausoniová začala listovat v papírech, které držela v ruce. "Erick Weir si minulý měsíc objednal na dobírku pouta Darby od firmy Ridgeway Antique Weapons ze Seattlu."

"Adresa?" zeptal se Rhyme vzrušeně.

"Poštovní přihrádka v Denveru. Ověřily jsme to. Jenže pronájem mezitím vypršel. O trvalé adrese neexistuje žádný záznam."

"A taky žádný záznam o Weirově denverském bydlišti," dodala Franciscovichová.

"Jakým způsobem platil?" zeptala se Sachsová.

"Hotově," odpověděla Ausoniová současně s Rhymem, který navíc dodal: "Hloupé chyby on dělat nebude. Kdepak. Tahle stopa je mrtvá. Ale aspoň jsme se utvrdili, že tohle je náš hošík."

Rhyme policistkám poděkoval a Sachsová je doprovodila ke dveřím.

Kriminalistův telefon se opět rozezvnil. Předčísli na displeji vypadalo povědomě, ale Rhyme ho přesto nedokázal zařadit. "Příkaz: zvednout telefon... Haló?"

"Ano. Tady poručík Lansing z newyorské státní policie. Snažím se sehnat detektiva Rolanda Bella. Dali mi tohle číslo, že prý je to jeho dočasné velitelské stanoviště."

"Ahoj, Harve," zahlaholil Bell a přistoupil blíže k reproduktoru s mikrofonem. "Tady jsem." Otočil se k Rhymovi a vysvětlil: "To je náš styčný důstojník z Canton Falls v případě Constable."

"Dnes ráno nám přišly ty důkazy, které jste nám poslali," pokračoval Lansing. "Kluci z laborky je právě ohledávají. Kromě toho jsme poslali dva detektivy za manželkou Ralpha Swensena - to je ten pastor, kterého jste včera večer zneškodnili. Neřekla jim nic užitečného a moji kluci nenašli v jeho karavanu nic, co by ho spojovalo s Constablem nebo kterýmkoliv jiným členem Vlasteneckého shromáždění."

"Nic?" povzdechl si Bell. "To je blbý. Tipoval jsem ho na beznadějně ledabylého chlapa."

"Možná tam členové shromáždění dorazili dřív a pořádně to tam vyčistili."

"To je víc než napůl možné. Člověče, tak se mi zdá, že už máme pomalu nárok na trochu toho štěstíčka. No dobrá, tak pokračujte, Harve. Díky."

"Až něco zjistíme, dáme ti vědět, Rolande."

Zavěšili.

"Ten Constableův případ je stejná fuška jako tohleto." Bell ukázal na důkazní tabule.

Někdo znovu zaklepal na hlavní dveře a do pokoje vstoupila Kara vyzbrojená velkým kelímkem s kávou. Vypadala ještě unaveněji a přepadleji než policistky.

Sellitto právě vedl monolog o nových metodách hubnutí, když jeho přednášku ve stylu Jenny Craigově přerušil další telefonát.

"Lincolne?" ozval se v reproduktoru praskavý hlas. "Tady Bedding. Myslím, že jsme zúžili ten klíč na tři hotely. Důvod, proč to trvalo tak dlouho..."

Načež ho přerušil hlas jeho partnera Saula: "Ukázalo se, že hotelové karty používá taky spousta celoměsíčních a dlouhodobých ubytoven."

"Nemluvě o hodinových hotelech. Ale to už je úplně jiná písnička."

"Museli jsme je prověřit všechny. Každopádně jsme zjistili, že jde pravděpodobně - a opakuji, že pravděpodobně - o Chelsea Lodge, Beckman, anebo..., jak to bylo?"

"Anebo o Lanham Arms," doplnil Saula kolega.

"Jo. Tyhle hotely jako jediné používají model 42 v této barvě. Teď jsme zrovna v Beckmanovi. Mezi Čtyřiatřicátou a Pátou. Zrovna se ho chystáme začít zkoušet."

"Jak to myslíte, zkoušet?" zvolal Rhyme.

"Jak bych to jen řekl?" zadumal se Bedding nebo Saul. "Ty klíče fungují jen jedním způsobem, druhým ne."

"Cože?" zeptal se Rhyme.

"Víte, daný klíč dokáže přechíst jenom zamykací jednotka ve dveřích příslušného hotelového pokoje. Stroj na recepci, který vypaluje do prázdné karty kódy pokojů, nedokáže přechíst jednou vypálenou kartu a říct, od kterého je pokoje."

"Proč ne? Vždyť je to postavené na hlavu."

"Nikdo to nikdy nechce vědět."

"Samozřejmě kromě nás, takže teď musíme chodit od dveří ke dveřím a všechny je zkoušet."

"Do prdele," ulevil si Rhyme.

"Což shrnuje i naše pocity," podotkl jeden z detektivů.

"No dobrá," řekl Sellitto. "Potřebujete více lidí?"

"Ne. Stejně ty dveře můžeme zkoušet jen jedny po druhých. Jinak se to dělat nedá. A jestli se v pokoji mezitím ubytoval další host..."

"...tak bude ta karta nefunkční. Což nám taky zrovna nezvedá náladu."

"Poslyšte, pánové," houkl Bell do telefonu.

"Á, nazdárek, Rolande."

"Poznali jsme tvůj přízvuk."

"Zmínili jste Lanham Arms. Kde to je?"

"Na východní Pětasedmdesáté. Nedaleko od Lexington Avenue."

"Ten název je mi něčím povědomý. Ale nedokážu ho zařadit." Bell se mračil a vrtěl hlavou.

"Máme ho na seznamu jako další."

"Hned po Beckmanovi."

"Který má šest set osmdesát dva pokojů. Radši už se na to vrhnem."

Výšetřovatelé ponechali dvojčata napospas svízelnému úkolu.

Cooperovi zapípal počítač a technik přečetl příchozí e-mail. "To je z laboratoře FBI ve Washingtonu... Konečně přišla ta zpráva o kovových šupinkách v Kejklířově sportovní brašně. Stopy obrábění prý naznačují, že jde o hodinářský mechanismus."

"No, ale hodiny to nejsou," řekl Rhyme. "Očividně."

"Jak to víš?" zeptal se Bell.

"Je to rozbuška," dodala Sachsová vážně.

"Taky bych řekl," přitakal Rhyme.

"Myslíš zápalná bomba?" dotázal se Cooper a kývl na kapesník napuštěný benzinem, který Weir zanechal předchozí noci v domě jako "suvenýr".

"Pravděpodobně."

"Má zásobu benzínu a je posedlý ohněm. Příští oběť hodlá upálit."

Stejným způsobem, jaký se přihodil jemu.

Ten oheň ho obrazně řečeno zavraždil - zabil jeho staré já - a on se po vraždě někoho jiného cítí lépe. Uvolňuje to úzkost, kterou v něm vyvolává jeho zloba...

Rhyme si všiml, že se blíží dvanáctá hodina. Už je téměř odpoledne... Zakrátko měla zemřít další oběť. Jenže kdy - ve 12.01, nebo v 16.00? Kriminalista cítil, jak se mu v zadní části lebky ozývá chvění z beznaděje a vzteku a postupně mizí v jeho zkameněném těle. Měli tak málo času.

Možná dokonce vůbec žádný.

Na základě důkazů, které měli k dispozici, však nedokázal dospět k žádným závěrům. A den se vlekl dál, pomalý jako infuze.

Mezitím dorazil fax a Cooper ho přečetl: "To je od vyšetřovatele dokumentů v Queensu. Otevřeli ty noviny, které se našly v mazdě. Nikde nebyly žádné poznámky a nic nebylo zakroužkováno. A tady je seznam titulků."

Přilepil seznam na tabuli.

VÝPADEK ELEKTRINY

POLICEJNÍ STANICE BYLA TĚMĚŘ 4 HODINY UZAVŘENA

NEW YORK SE PŘIPRAVUJE

NA KONFERENCI REPUBLIKÁNSKÉ STRANY

RODIČE PROTESTUJÍ PROTI NEDOSTATEČNÝM BEZPEČNOSTNÍM OPATŘENÍM NA DÍVČÍ ŠKOLE

V PONDĚLÍ ZAČÍNÁ PROCES

SE ČLEMEM MILICI OBŽALOVANÝM Z VRAŽDY

VÍKENDOVÁ CHARITATIVNÍ AKCE V METROPOLITNÍ OPEŘE

JARNÍ ZÁBAVA

PRO MALÉ I VELKÉ DĚTI

SCHŮZKA GUVERNÉRA A STAROSTY O NOVÉM PLÁNU PRO WEST SIDE

"Jeden z nich je důležitý," konstatoval Rhyme. Jenže který? Vybere si pachatel dívčí školu? Nebo charitativní akci? Netestoval náhodou "opičku", která způsobila výpadek proudu na policejní stanici? Rhyme cítil stále větší beznaděj, protože se jim sice podařilo získat další důkazy, ale jejich význam zůstával obestřen tajemstvím.

Sellittovi zazvonil telefon. Když přijímal hovor, všichni na něj civěli v trýznivém očekávání dalšího úmrtí.

Hodiny ukazovaly 13.03.

Již uplynul hezký kus odpoledne, hezký kus vražedného období.

Zpráva však očividně nebyla špatná. Detektiv zvedl obočí v příjemném překvapení a řekl do sluchátka: "Přesně tak...

Vážně? No, to je nedaleko. Můžete se tu zastavit?" Uvedl Rhymovu adresu a zavěsil.

"Kdo to byl?"

"Edward Kadesky. Ředitel toho cirkusu v Ohio, kde se Weir popálil. Je zrovna v New Yorku. Přehrál si z Chicaga náš vzkaz a jede si s námi promluvit."

Kadesky měl střední podsaditou postavu, stříbrnou bradku a vlnité vlasy stejné barvy.

Rhyme, který byl od poslední Weirovy návštěvy přirozeně podezřivý, Edwarda Kadeskyho přivítal a požádal ho o průkaz totožnosti.

"Nezlobte se," dodal Sellitto a vysvětlil, že měli nedávno lapalii s pachatelem vystupujícím v přestrojení za někoho jiného.

Kadesky - muž, který nebyl zvyklý, že ho někde nepoznávají, natož aby ho legitimovali - se zatvářil rozhněvaně, nicméně se podvolil a podal Sellittovi řidičský průkaz vydaný ve státě Illinois. Mel Cooper se nenuceně zadíval na fotografii i na producenta a kývl směrem k Rhymovi. V tu chvíli již byl přes internet propojen s illinoiským oddělením motorových vozidel a na obrazovce viděl veškeré údaje z Kadeskyho řidičského oprávnění včetně fotografie. Všechno souhlasilo.

"V tom vzkazu jste říkali, že jde o Ericka Weira, že?" zeptal se Kadesky. Jeho pohled byl jestřábí a velitelský.

"Ano."

"Takže je pořád naživu?"

. Skutečnost, že Kadesky položil právě tuto otázku, byla pro Rhyma zklamáním. Znamenala totiž, že toho producent ví zřejmě ještě méně než oni.

"Až příliš naživu," odpověděl Rhyme. "Je podezřelý ze série vražd ve městě."

"Ne! Koho zabil?"

"Několik místních obyvatel. A taky policistu," vysvětlil mu Sellitto. "Doufali jste, že nám budete moci poskytnout nějaké informace, které by nám ho pomohly najít."

"Naposledy jsem o něm slyšel krátce po tom požáru. O tom víte?"

"Něco," řekla Sachsová. "Ale informujte nás."

"Totiž, on z něj obviňoval mě... Stalo se to před třemi lety. Weir a jeho asistenti předváděli v rámci našich programů iluze a čísla s rychlým převlékáním. Sakra, ti byli dobří. Přímo úžasní. Jenže nám celé měsíce přicházely stížnosti. Od personálu i od diváků. Weir děsil lidi. Byl to takový malý diktátor. A ti jeho asistenti - říkali jsme jim 'moo-novci', podle toho reverenda. Pěkně si je naočkoval. Iluze pro něj byly něčím jako náboženstvím. Během zkoušek nebo i během představení tu a tam přicházeli k úrazu lidé - a to i dobrovolníci z publika. Jenže Weirovi na tom ani trochu nezáleželo. Byl přesvědčen, že magie nejlépe zabírá, pokud je v ní přítomno nějaké riziko. Vždycky tvrdil, že magie má být rozžhaveným železem, že vás má pálit na duši." Producent se pochmurně zasmál. "Jenže něco takového přece v zábavním průmyslu nemůžeme připustit, vidíte. A tak jsem promluvil se Sid-neym Kellerem - to byl majitel - a rozhodli jsme se, že ho propustíme. Jednou v neděli ráno před odpoledním představením jsem poručil režisérovi, aby mu dal padáka."

"To bylo v den toho požáru?" zeptal se Rhyme.

Kadesky přikývl. "Režisér zjistil, že Weir klade na pódium plynové trubky pro tu svou iluzi. 'Planoucí zrcadlo'. Oznámil mu, na čem jsme se usnesli. Jenže Weir to nezvládl - shodil režiséra ze schodů a pokračoval v přípravě triku. Sešel jsem na pódium a on se na mě vrhl. Vlastně jsme se ani neprali, bylo to jen takové postrkování, jenže se přitom uvolnila jedna plynová trubka. Upadli jsme mezi kovové židličky a zřejmě vyvolali jiskru, která zapálila propan-butan v trubce. On utrpěl popáleniny a jeho žena uhořela. Celý stan byl úplně zničen. Zvažovali jsme, že na něj podáme žalobu, ale on utekl z nemocnice a zmizel."

"Zjistili jsme, že byl v New Jersey odsouzen. Za ohrožení z nedbalosti," řekl Rhyme. "Nevíte, jestli byl zatčen ještě někde jinde?"

"Netuším." Kadesky zavrtěl hlavou. "Neměl jsem ho vůbec přijímat. Ale kdybyste někdy viděli jeho představení, chápali byste to. Byl ze všech nejlepší. Publikum možná bylo vyděšené, možná je Weir dokonce zneužíval, ale stejně si na něj lidi kupovali lístky. A měli byste

vidět ty aplausy vestoje." Producent se podíval na hodinky. Bylo tři čtvrtě na dvě. "Víte, za patnáct minut mi začíná představení... Myslím, že by nebylo od věci poslat tam ještě pár policejních aut. Zvláště když se tu Weir potuluje a po všem, co se mezi náma stalo."

"Kam myslíte?" zeptal se Rhyme.

"K mému cirkusu." Kadesky kývl k Central Parku.

"On je váš? Cirque Fantastique?"

"Jo. Předpokládal jsem, že to víte. Stojí tam přece vaše policejní auto... Víte přece, že Cirque Fantastique je někdejší cirkus Hasbro and Keller Brothers."

"Cože?" zeptal se Sellitto.

Rhyme pohlédl na Karu, která vrtěla hlavou. "To mi pan Balzac neřekl, když jsem mu včera večer volala."
"Po tom požáru jsme provedli reorganizaci," řekl Kadesky. "Cirque du Soleil měl v té době takový úspěch, že jsem Sidu Kellerovi doporučil, abychom dělali co oni. A tak když mu přišly peníze z pojistky, založili jsme Fantastique."
"Ne, ne, ne," zašeptal Rhyme a zíral na důkazní tabulky.
"Co je, Linku?" zeptal se Sellitto.
"Tohle tady přece Weir dělá," prohlásil kriminalista. "Jeho cílem je vaše představení. Cirque Fantastique."
"Cože?"

Rhyme si znovu prohlédl důkazy. A aplikoval na svou hypotézu faktu.

Po chvíli kývl. "Psi!"

"Cože?" zeptala se Sachsová.

"Zatracení psi! Koukej na tu tabulku. Podívej se na ni! Ty zvířecí chlupy a hlína s výkaly z Central Parku pocházejí z Psiho pahorku! Přímě tady za oknem." Rhyme bleskurychle kývl k prostranství před domem. "On nesledoval Cheryl Marstonovou na jezdecké stezce; on se díval na cirkus. Ty noviny, které se našly v mazdě - koukněte na ten titulek: Jarní zábava pro malé i velké děti'. Zavolejte do těch novin a zjistěte, jestli ten článek obsahuje nějaké informace o cirkusu. Thorne, brkni Peterovi! Rychle."

Ošetřovatel se přátelil s jedním mladým reportérem Timesů, který jim již v minulosti příležitostně pomohl. Peter Hoddins sice pracoval v zahraničním oddělení, ale nalezení odpovědi mu přesto trvalo necelou minutu. Předal informace Thornovi, který oznámil do míst-

nosti: "Ten cirkus byl ústředním tématem článku. Byly tam všechny detaily: začátky představení, popis čísel, životopisy účinkujících. A dokonce i sloupek o bezpečnostních opatřeních."

"Ksaku," ulevil si Rhyme. "Kejklíř si dělal průzkum... A ta novinářská legitimace? Ta mu umožní přístup do zákulisí."

Rhyme se díval na důkazní tabulku a mhouřil oči soustředěním. "Ano! Ted už to chápu. Ty oběti představovaly nejruznější povolání v cirkuse. Stylista. Krasojedkyně... A ta první oběť! Jasně, byla to sice studentka, ale čím se živila? Zpívala dětem a bavila je - stejně jako to dělají klauni."

"A pak ty vražedné metody," poznamenala Sachsová. "Všechno to byly kouzelnické triky."

"Jo. Jde po vašem cirkuse. Podle Terryho Dobynse je jeho motivem výlučně odplata. Ksaku, on vám tam nastražil benzinovou bombu."

"Proboha," řekl Kadesky. "Vždyť jsou tam dva tisíce lidí! A za deset minut začíná představení."

Ve dvě hodiny odpoledne...

"Nedělní matiné," dodal Rhyme. "Stejně jako v Ohio před třemi lety."

Sellitto popadl vysílačku a zavolal policistům rozmístěným kolem cirkusu. Nikdo se mu neozval. Detektiv se zamračil a zavolal kamsi z Rhymova telefonu.

"Tady Koslowski," odpověděl mu po chvíli mužský hlas.

Sellitto se představil a vyštěkl: "Proč nemáte zapnutou vysílačku, příslušníku?"

"Vysílačku? Protože jsme mimo službu, poručíku."

"Mimo službu? Vždyť jste právě přišli do služby."

"Jenže nám řekli, že se máme stáhnout, detektive."

"Co že se máte?"

"Před půl hodinou sem přišel nějaký detektiv a řekl nám, že už nás tady není zapotřebí. Prý si můžeme vzít na zbytek dne volno. Zrovna jedu s rodinou do Rockaway Beach. Můžu..."

"Popište ho."

"Padesátník. Plnovous, hnědé vlasy."

"Kam potom šel?"

"Nemám tušení. Přistoupil k našemu autu, ukázal nám odznak a dal nám volno."

Sellitto vztekle ukončil hovor. "Už je to tady... Zatraceně, už je to tady." Otočil se k Sachsové a křikl: "Zavolej na Šestou, ať sem pošlou pyrotechnickou četou." Nato sám zavolal na centrálu a nechal poslat k cirkusu zásahovou jednotku a hasičské vozy.

Kadesky vyběhl ke dveřím. "Nechám evakuovat stan."

Bell oznámil, že zavolá záchranou službu a nechá v Columbijské presbyteriánské nemocnici uvést do pohotovosti specialisty na popáleniny.

"Chci mít v parku víc lidí v civilu," řekl Rhyme. "Úplnou spoustu. Mám dojem, že tam Kejklíř bude."

"Tam?" zeptal se Sellitto.

"Bude se dívat na oheň. Bude nablízku. Vzpomínám na jeho oči, když v mém pokoji pozoroval plameny. Rád se dívá na požáry. Kdepak, něco takového by si nenechal ujít za nic na světě."

30

Se samotným ohněm si zase takové starosti nedělal.

Když Edward Kadesky sprintoval z domu Lincolna Rhyma ke stanu Cirque Fantastique nedaleko od něj, myslel na to, že díky novým zákonům a protipožárním opatřením se dnes i nejhorší požáry divadel a cirkusových stanů šíří relativně pomalu. Skutečné nebezpečí však představuje nastalá panika, tuny lidských svalů, masový úprk, který ušlapává, trhá, drtí a dusí. Zlomené kosti, roztržené plíce, zadušení...

Záchrana lidí při neštěstích v cirkusech spočívá v jejich vyvedení z šapitů bez projevu paniky. Podle tradice

uvědomoval ředitel cirkusu o požáru klauny, akrobaty i další personál tím, že dal nenápadně signál kapelníkovi, který spustil energický pochod Johna Philipa Sousy "Stars and Stripes Forever". Zaměstnanci měli v takovém případě obsadit tísňová stanoviště a poklidně vyvést publikum předem určenými východy (to se samozřejmě týkalo jen těch zaměstnanců, kteří z potápějící se lodi jednoduše neutekli).

Sousův pochod byl během let nahrazen mnohem účinnějšími procedurami pro evakuaci cirkusového stanu. Jenže když vybuchne benzinová bomba a rozprskne hořící kapalinu do všech koutů stanu?

Dav by začal sprintovat k východům a dobrá tisícovka lidí by přitom byla ušlapána.

Edward Kadesky vběhl do stanu a viděl, jak dva tisíce šest set lidí dychtivě očekává začátek jeho představení.

Na tohle myslel. Že je to představení, které stvořil on. Kadesky měl za sebou působení v roli sokolníka při bezvýznamných atrakcích, oponáře v druhořadých divadlech působících v třetířadých městech, mzdového účetního a prodáváče vstupenek v upocených regionálních cirkusech. Celá léta se usilovně snažil představit publiku program, který by přesahoval vyfintěný charakter této branže, balamu-tivou podstatu všech klasických cirkusů. Jednou se mu to povedlo v případě cirkusu Hasbro and Keller Brothers - který mu poté zničil

Erick Weir. Podruhé to dokázal s Cirque Fantastique, světově uznávaným programem, který propůjčoval legitimitu a dokonce i jistou prestiž profesi, již návštěvníci divadel a opery pohrdali a diváci kanálů E! a MTV ji zase okázale ignorovali.

Vzpomněl si na vlnu spalujícího žáru od hořícího cirkusového stanu v Ohio. Na šupinky popela připomínající mrtvolný šedý sníl. Na vytí plamenů vydávajících neskutečný hluk, když jeho vypiplané dítě nacházelo přímo před jeho očima smrt.

Existoval zde však jeden rozdíl: před třemi lety byl stan prázdný. Zatímco dnes se uprostřed výhně ocitnou tisícovky mužů, žen a dětí.

Kadeskyho asistentka Katherine Tunneyová, mladá bruneta, která se před nástupem k němu vypracovala při organizaci jednoho dis-neyovského zábavního parku, si všimla jeho znepokojeného pohledu a okamžitě se k němu připojila. Právě na tyto věci měla Katherine výjimečný talent: téměř telepaticky dokázala číst jeho myšlenky. "Co je?" zašeptala.

Kadesky jí prozradil, co se dozvěděl od Lincolna Rhyma a od policie. Asistentčiny oči začaly stejně jako ty jeho tleskat po cirkusovém stanu a hledat bombu i potenciální oběti.

"Jak si s tím poradíme?" zeptala se lapidárně.

Kadesky to chvíli zvažoval, předal jí instrukce a nakonec dodal: "A potom běž pryč. Mazej odsud."

"A vy tu zůstanete? Co máte...?"

"Jdeme na to," přerušil ji producent rozhodně, stiskl jí ruku a jemnějším hlasem dodal: "Počkám na tebe venku. Bude to dobrý."

Vycítil, že ho chce Katherine obejmout, ale jeho pohled jí to zapověděl. Bylo na ně vidět z většiny sedadel a on nechtěl, aby si kdokoliv v obecnstvu jen na okamžik myslel, že se děje něco nepatřičného. "Běž pomalu. A pořádku se usmívej."

Měj na paměti, že jsme stále především herci."

Katherine přikývla a zamířila nejprve k osvětlovači a poté ke kapelníkovi, aby jim předala Kadeskyho instrukce.

Nakonec zaujala místo vedle hlavního vchodu.

Kadesky si upravil kravatu, zapnul sako, pohlédl na orchestr a kývl. Bubeník spustil virbl.

Začínáme, pomyslel si producent.

Když se širokým úsměvem vstoupil doprostřed jeviště, publikum začalo utíchat. Kadesky se zastavil v samotném středu manéže. Bub-

nování ustalo. O chvíli později jej oslnily dva kužely bílého světla. Ačkoliv on sám poručil Katherine, ať na něj osvětlovač nasměruje hlavní reflektory, nyní přesto krátce zalpal po dechu, neboť ho na okamžik napadlo, že oslnivé světlo způsobil výbuch benzinové bomby.

Dokázal si však zachovat úsměv a bleskurychle se vzpamatoval. Přiložil si před ústa bezdrátový mikrofon a začal hovořit: "Dobré odpoledne, dámy a pánové, vítejte v Cirque Fantastique." Mluvil klidně, příjemně, ale zároveň rozhodně. "Máme dnes pro vás připraveno báječné představení. Hned na začátku vás ovšem požádám o špetku shovívavosti. Obávám se, že vám způsobím trochu nepohodlí, ale jsem přesvědčen, že naše úsilí bude stát za to. Před stanem máme totiž připraveno jedno mimořádné číslo. Omlouvám se... Chtěli jsme hotel Plaza přemístit přímo sem do stanu, ale vedení hotelu nám to nedovolilo. Prý s tím nesouhlasili jejich hosté."

Pauza pro smích.

"Takže vás teď požádám, abyste si ponechali útržky od vstupenek a vyšli ven do Central Parku."

Dav začal mumlat a lámat si hlavu, co to může být za číslo.

Kadesky se usmál. "Zaujměte místo kdekoli opodál. Pokud odtamtud uvidíte budovy na Central Park South, pak vám naše číslo neunikne."

Sedadly proběhla vlna smíchu a vzrušení. Co to může znamenat? Budou snad ti odvážlivci předvádět provazochodectví mezi mrakodrapy?

"Tak, dolní řady jako první, pěkně spořádaně, jestli mohou poprosit. Použijte kterýkoliv východ, který máte poblíž."

V obecnstvu se rozsvítila světla a Kadesky spatřil Katherine Tunneyovou - stála u dveří, usmívala se a nasměrovala diváky k východu. Prosím tě, jdi pryč, pomyslel si producent směrem k ní. Odejdi odsud!

Diváci vstávali a hlasitě mezi sebou švitořili - Kadesky je skrz oslepující světla viděl jen matně. Pokukovali po

sousedech, přemýšleli, kdo by měl odejít jako první a kudy, brali za ruce děti, zvedali ze sedadel kabelky a kelímky s popcornem, hledali po kapsách útržky od vstupenek. Kadesky s předstíraným úsměvem sledoval, jak se divácká vlna pomalu valí k východům a do bezpečí. Přitom ho napadaly hrozné myšlenky:

Chicago, stát Illinois, prosinec 1903. Během odpoledního představení v divadle Iroquois propukl při slavném estrádním čísle Eddieho Foye od reflektoru požár, který se rychle rozšířil z jeviště na sedadla. Dva tisíce lidí uvnitř se začaly hrnout k východům, které se vzápětí ucply tak důkladně, že jimi nemohli proniknout hasiči. Více než šest set diváků stihla úžasná smrt.

Hartford, stát Connecticut, červenec 1944. Další odpolední představení. V severovýchodním koutě cirkusu Ringling Brothers and Barnum & Bailey propukl ve chvíli, kdy slavná rodina Wallendových zahajovala své proslulé provazochodecké číslo, nevelký požár, který zakrátko pohltit celou plachtu napuštěnou kvůli nepromokavosti benzinem a parafinem. Za pár minut uhořelo, udusilo se nebo bylo ušlapáno více než sto padesát lidí.

Chicago, Hartford a velká spousta dalších měst. Tisíce příšerných úmrtí při divadelních a cirkusových požárech. Co se stane zde? Proslaví se Cirque Fantastique, proslaví se jeho představení právě tímto pochmurným způsobem?

Stan se zatím vyprazdňoval hladce. Jistě, pomalý odchod byl nutnou daní za odvrácení paniky. Uvnitř se stále nacházelo velké množství lidí. Navíc se zdálo, že někteří zůstávají sedět a podívanou v parku si hodlají nechat ujít. Jakmile zbytek lidí odejde, bude jim muset oznámit, co se ve skutečnosti děje.

Kdy má ta bomba vybuchnout? Pravděpodobně ne hned. Weir dal jistě příležitost i opozdilecům, aby se stihli posadit na svá sedadla, a zvýšili tak počet jeho obětí. Hodiny nyní ukazovaly 14.10. Možná Weir nastavil bombu na nějaký zaokrouhlený čas: na čtvrt na tři či na půl třetí.

A kde ta bomba je?

Kadesky neměl ponětí, kde může člověk nastražit bombu, aby napáchala co nejvíce škod.

Rozhlédl se po davu shromažďujícím se u hlavního vchodu a spatřil Katherineinu siluetu - kývala na něj, aby rovněž odešel.

Kadesky však zůstal. Udělá vše potřebné, aby stan evakuoval, i kdyby to znamenalo brát lidi za ručičku a odvádět je ke dveřím, případně je násilím vystrkávat ven a vracet se dovnitř pro další. Bude posledním člověkem, který stan opustí, i kdyby všude kolem něj padaly hořící kusy cely.

Zeširoka se usmál, zavrtěl na asistentku hlavou, zvedl mikrofon a znovu publiku oznámil, jak báječné číslo na ně čeká venku. Náhle

ho přerušila hlasitá hudba a Kadesky pohlédl na stupínek. Hudebníci již odešli, jak jim poručil, ale kapelník dosud stál nad počítačovým pultem pro ovládání předtočené hudby, již tu a tam používali. Jejich pohledy se setkaly a Kadesky souhlasně kývl. Kapelník, veterán cirkusového života, vybral příslušnou kazetu a zesílil zvuk. Aparatura začala hrát skladbu "Stars and Stripes Forever".

Amélie Sachsová se protáhla davem valícím se z Cirque Fantastique a vyrazila do centra stanu, kde právě nahlas vřeštěla pochodová hudba, zatímco Edward Kadesky s mikrofonem ruce nadšeně vybízel všechny diváky k odchodu ven, kde zhlédnou zvláštní iluzi - aby se vyhnul panice, domyslela si Sachsová.

Pomyslela si, že je to geniální nápad, a představila si úžasnou tlačenicí, kdyby se takové množství lidí naráz vyhnulo k východům.

Sachsová sem ze všech policistů dorazila jako první. Sílicí kvílení sirén jí prozradilo, že ostatní jednotky zde budou každou chvíli, ale ona přesto na nikoho nečekala a okamžitě se dala do pátrání. Rozhlédla se po stanu a snažila se odhadnout, které místo je pro nastražení benzinové bomby nejvhodnější. Napadlo ji, že pokud by chtěl Kejkliř způsobit co nejvíce škod, umístil by bombu pod tribuny nedaleko některého z východů.

Věděla, že bomba - nebo bomby - musí být objemná. Na rozdíl od dynamitu nebo plastických trhavin musí být benzinové bomby rozměrné, mají-li způsobit významné škody. Pachatel ji mohl ukrýt do některého kontejneru nebo velké lepenkové krabice. Případně do prázdného sudu. Sachsová si všimla obrovského plastového odpadkového koše - tipovala, že by mohl mít objem až dvě stě litrů. Nacházel se hned vedle hlavního východu a cestou ze stanu kolem něj pomalu procházely desítky lidí. Uvnitř stanu bylo rozmístěno dvacet až pětadvacet podobných košů. Tmavě zelené nádoby přitom představovaly dokonalé místo pro ukrytí bomby.

Sachsová odběhla k nejbližší z nich a zastavila se. Dovnitř sice neviděla - víko mělo tvar obráceného "V" s otočným středem -, ale věděla, že bomba nebude nastražena tak, aby vybuchla s otevřením víka; nalezená mosaz vyšetřovatelům prozradila, že Kejkliř použije časovač. Vytáhla ze zadní kapsy malou baterku a posvítla jí na neuspořádaný a zapáchající obsah koše. Ten byl již z více než poloviny zaplněn papíry, obaly od jídla a prázdnými kelímky. Na dno Sach-

sová nedohlédla, a tak koš zlehka posunula; byl příliš lehký, než aby obsahoval alespoň pár litrů benzínu.

Znovu se rozhlédla po stanu. Uvnitř se stále nacházely stovky lidí, kteří pomalu mířili k východům.

A desítky dalších odpadkových košů, které bylo potřeba prohlédnout. Sachsová vyrazila k dalšímu z nich.

Náhle se zastavila a přimhouřila oči. Pod hlavní tribunu těsně vedle jižního východu se nacházel předmět o ploše něco přes jeden metr čtvereční, který zakrývala černá dehtová plachta. Sachsová si okamžitě vzpomněla na Weirův trik, při němž se ukrýval za látkou. Ať už se pod plachtou nalézalo cokoli, bylo to prakticky neviditelné a zároveň dostatečně velké, aby to pojalo stovky litrů benzínu.

Šest metrů od předmětu se přitom nacházel obrovský dav.

Sirény venku nejprve zesílily a poté zmlkly, když záchranná vozidla zaparkovala poblíž stanu. Do manéže začali vcházet hasiči a policisté. Sachsová ukázala odznak nejbližšímu z nich. "Už dorazili pyrotechnici?"

"Měli by tu být za pět, šest minut."

Sachsová přikývla, instruovala policisty, aby pečlivě prohledali odpadkové koše, a vyrazila k předmětu přikrytému plachtou.

A pak se to stalo.

Nikoliv samotný výbuch, nýbrž panika, která jako by se šířila stejně rychle jako nejsilnější detonace.

Sachsová netušila, co mohlo paniku způsobit - pohled na záchranná vozidla venku a na hasiče hrnouce se dovnitř pravděpodobně některé diváky zneklidnil. Vtom zaslechla u hlavního vchodu sérii zapraskání. Poznávala ten zvuk již ze včerejška: bylo to pleskání velkého transparentu s motivy commedia dell'arte. Obecenstvo u tohoto vchodu si však pleskání způsobené větrem zřejmě zaměnilo s výstřely, otočilo se a v panice začalo hledat jiné východy. Stan se zničehonic zaplnil jakýmsi obrovským kolektivním hlasem, jako by všichni najednou strachem popadli dech.

Následoval hluboký šelest a zaburácení.

A pak se spustila lavína.

Lidé se s křikem a jekotem v úprku hnali k východům. Zděšená lidská masa vrazila zezadu do Sachsové, která narazila lící kosti do ramena muže před sebou a zůstala omráčená. Řev sílil a stále častěji ho prokládalo skučení a jednotlivé výkřiky o požáru, o bombách, o teroristech.

"Netlačte se!" zvolala Sachsová, ale její slova nikdo neslyšel. Zastavit obrovský příliv lidí bylo beztak nemožné. Tisíce jednotlivců jako by se proměnily v jedinou beztvárovou bytost. Někteří lidé se snažili z jejího drtivého těla vymanit, ale tlak zezadu je znovu vmáčkl do davu, takže se opět proměnili v součást této bestie, která se zoufale přelézala ke světlu pronikajícímu do stanu z východu.

Sachsová vytrhla ruku ze svěráku mezi dvěma dospívajícími chlapci, jejichž růžolící obličej byly zbrázděné strachem. Kdosi ji zezadu udeřil do hlavy a Amélie zachytila na podlaze stanu jakési rozcupované kusy masa. Hekla úděsem, neboť se domnívala, že dav udupal dítě. Naštěstí to byl jen prasklý balonek. Vedle něj se povalovala kojenecká lahev, cár zelené látky, popcorn, škraboška Harlekýna prodávaná jako suvenýr a discman, které mohutná tíha lidských nohou zadupávala stále hlouběji do země. Kdyby zde někdo upadl, během několika vteřin by byl ušlapán. Také Sachsová necítila sebemenší rovnováhu či koordinaci pohybů; zdálo se jí, že se každou chvíli bezmocně sesune k podlaze. Vzápětí se její nohy skutečně odlepily od země a tělo uvízlo v sevření dvou dalších potících se trupů - mezi velkým mužem v zakrvácené košili, držícím nad hlavou vzlykajícího chlapečka, a ženou, která zřejmě omdlela. Křik davu sílil, dětský pláč se mísil s jekotem dospělých a ještě více prohluboval nekontrolovanou paniku. Na Sachsovou dolehla vlna dusného horka, v němž se již zanedlouho téměř nedalo dýchat. Navíc měla dojem, že jí okolní tlak na hrudník každou chvíli rozdrť srdce. Kolem jejího těla rozprostřela své pařáty klaustrofobie - jedna z jejích hrůzných představ - a Amélii Sachsovou začal stravovat nesnesitelný pocit uvěznění.

Když se hýbeš, nemohou tě chytit...

Jenže ona se nijak nehýbala. Ve vzpřímeném stavu ji držela dusivá masa silných vlhkých těl, která už snad ani nebyla lidská - jako by to byl jen jakýsi soubor svalů, potu, pěstí, slin a nohou zatahující se stále silněji do sebe.

Prosím vás, ne! Prosím vás, ať se můžu hýbat! Ať si můžu uvolnit jednu ruku. Ať se můžu nadechnout.

Zdálo se jí, že zahlédla krev. Zdálo se jí, že zahlédla cáry masa.

Možná patří jí.

Pod tíhou hrůzy, bolesti a dušení Amélie Sachsová cítila, jak i ona začíná ztrácet vědomí.

Ne! Nespadni jim pod nohy. Nespadni!

Prosím!

Nemohla dýchat. Do jejích plic neproudil ani kubický centimetr vzduchu. Vtom zahlédla kousek od svého obličej koleno. Udeřilo ji do tváře a zůstalo do ní zaryto. Sachsová ucítila špinavé džinsy a pár centimetrů před sebou užřela ošoupanou botu.

Prosím, at neupadnu!

Načež si uvědomila, že se již možná stalo.

31

Malerick v uniformě hotelového poslíčka, která se silně podobala předepsanému úboru pikolíků z Lanham Arms na Upper East Side, kráčet po chodbě na čtrnáctém patře hotelu. Před sebou tlačil těžký servírovací vozík obsahující talíř přikrytý kopulovitým víkem a obrovský červený tulipán.

Všechny jeho doplňky byly v dokonalém souladu s okolím, takže nebudily podezření, a on sám byl ztělesněním uctivého a příjemného poslíčka. Nezvídavé oči, poloviční úsměv, nenápadná chůze, dokonale vyleštěný tác.

Od ostatních kolegů zde v Lanham Arms jej odlišovala jediná drobnost: pod kovovou kopulí neležel talíř s vajíčky Benedict či klubový sendvič, nýbrž nabitá automatická pistole beretta s tlumičem o tloušťce klobásy a kožené pouzdro s planžetami a dalšími potřebnými nástroji.

"Líbí se vám pobyt?" zeptal se Malerick jakési dvojice.

Ano, pobyt se jí líbil a popřála mu dobré odpoledne.

Malerick i nadále kynul a usmíval se na hosty vracející se po pozdní nedělní snidani do pokojů, nebo naopak vycházejících z pokojů do příjemného jarního odpoledne.

Prošel kolem okna, za nímž spatřil kousek zeleně v Central Parku. Přemýšlel, jak velký rozruch teď asi panuje uvnitř

bílého stanu Cirque Fantastique, ke kterému v posledních dnech přiváděl pozornost policie prostřednictvím vodítek, jež zanechával na místě svých vražd.

Vlastně by měl spíš říci odváděl pozornost.

Odvedení pozornosti a úskok jsou klíčem k úspěšné iluzi, v níž nebyl nikdo lepší než Malerick, muž milionů tváří, muž, který se dokáže zhmotnit jako škrtnutá sirka a pak opět zmizet jako sfouknutý plamen.

Muž, který zmizel sám sebe.

Policie teď bude pochopitelně hledat benzinovou bombu, která podle ní může každým okamžikem vybuchnout. Ve stanu však žádná bomba není a dvěma tisícovkám lidí v Cirque Fantastique nehrozí

vůbec žádné riziko (snad kromě možnosti, že někteří z nich budou v návalu bezduché paniky ušlapání k smrti).

Na konci chodby se Malerick ohlédl a zjistil, že je sám. Rychle položil táč na podlahu vedle jedné dveří, zvedl víko, sebral černou pistoli a zasunul si ji do kapsy se zipem na své uniformě. Otevřel kožené pouzdro na nářadí, vytáhl šroubovák a strčil si do kapsy i pouzdro.

Poté rychlými pohyby odšrouboval kovovou pojistku, která umožňovala otevření okna o pouhých několik centimetrů (lidé opravdu využijí každé příležitosti, jak se zabít, není-liž pravda? pomyslel si přitom), a vysunul okno až na doraz vzhůru. Pečlivě vrátil šroubovák na původní místo v pouzdře a zapnul je. Vzepřel se na silných pažích, zručně se vyhoupl na parapet a opatrně vykročil na vnější okenní římsu. Ocítl se padesát metrů nad zemí.

Římsa měřila na šířku čtyřicet pět centimetrů - Malerick ji před pár dní změřil z okna svého pokoje, v němž se tehdy ubytoval -, a přestože se během kariéry věnoval akrobacii jen velmi omezeně, měl stejně jako všichni skvělí iluzionisté dokonalý smysl pro rovnováhu. Po vápencové římsě se díky tomu pohyboval stejně nenuceně, jako by to byl chodník. Asi po pěti metrech dorazil na roh hotelu, zastavil se a pohlédl na budovu sousedící s Lanham Arms.

Tento obytný dům na východní Pěťasedmdesáté neměl žádné římsy, ale nepostrádal únikový východ nacházející se necelé dva metry od místa, na němž nyní Malerick stál. Obě budovy dělila šachta vyplněná neúnavným hučením klimatizačních jednotek. Malerick si dal krátký rozběh, přeskočil tuto bezdnou škvíru, bezpečně se zachytil protější budovy a přehoupl se přes zábradlí únikového východu.

Vystoupal dvě křídla schodů, zastavil se u okna v šestnáctém poschodí a nakoukl dovnitř. Chodba byla prázdná.

Položil pistoli i pouzdro s nářadím na okenní římsu a jediným rychlým pohybem ze sebe strhl falešnou uniformu hotelového poslíčka, pod níž se objevil jednoduchý šedý oblek s bílou košilí a kravatou. Zasunul si pistoli zpátky za opasek, vytáhl příslušné nářadí, vypáčil zámek okna a vklouzl do budovy.

Tam chvíli nehybně stál a popadal dech, načež vyrazil po chodbě k bytu, který hledal. U dveří se zastavil, poklekl a znovu vytáhl sadu nářadí. Do klíčové dírky zastrčil roztahovací klíč a nad něj vsunul

planžetu. Během tří vteřin se mu podařilo drhnutím překonat zámek a za další dvě vteřiny "vydrhl" i petlici. Dveře však pootevřel jen o tolik, aby viděl na panty, které postříkal olejem z drobné nádoby podobné ústní vodě. O chvíli později vklouzl do dlouhé potmělé chodby bytu a zavřel za sebou dveře.

Zorientoval se a rozhlédl se po vstupní hale.

Na stěně visely jakési hromadně vyráběné reprodukcce surrealistických krajin Salvadora Dalího, několik rodinných portrétů a na nejvýznačnějším místě pak neumělý akvarel New York City, který zjevně namalovalo dítě (malíř se podepsal jako "Chrissy"). Nedaleko od dveří stál laciný stůl, jehož kratší noha byla podložena složeným žlutým kancelářským papírem. V rohu chodby se bezprizorně opírala jediná lyže s porouchaným vázáním. Tapety byly staré a potřísněné skvrnami.

Malerick vyrazil do chodby za zvukem televizoru v obývacím pokoji, avšak ještě předtím na chvíli odbočil do malé tmavé místnosti, již vévodilo ebenové dětské piano Kawai. Na desce ležel rozevřený notový sešit s poznámkami na okraji. Také zde se skvělo jméno "Chrissy" - tentokrát na obálce notového sešitu. Malerick měl o hudbě pouze základní znalosti, ale když sešit prolistoval, neuniklo mu, že jednotlivé etudy vypadají docela obtížně.

Dospěl k názoru, že "Chrissy" je zřejmě mizerná výtvarnice, ale zato docela talentovaná hudebnice - Christine Gradyová, dcera asistenta newyorského státního zástupce Charlese Gradyho.

Právě v jeho bytě se nyní Malerick nacházel. A právě za jeho zavraždění měl dostat jedno sto tisíc dolarů.

Amélie Sachsová seděla na trávě před stanem Cirque Fantastique a svíjela se bolestí vyrážející jí kolem pravé ledviny. Poté, co pomohla desítkám lidí z tlačence, se posadila sem, aby popadla dech.

Z obrovského černobílého transparentu, který se stále hlasitě třepetal ve větru, na ni shlížel Arlecchino v masce. Včera na ni působil přízračně, zatímco teď - po panice, kterou způsobil - byl pohled na něj odpuzující a zároveň groteskní.

Sachsová se nakonec vyhnula ušlapání k smrti: koleno a bota, které ji udeřily do tváře, patřily muži, jenž se vyškrábal nad hlavy a ramena diváků, aby je popohnal ven. Přesto ji v zádech, žebrech a obličejí stále sužovala třeštivá bolest. Seděla zde již téměř patnáct

minut a cítila malátnost a nevolnost - částečně z drtivého sevření a částečně z úděsné klaustrofobie. Dokázala jakžtakž snášet stěsnané místnosti a výtahy. Avšak pocit absolutního uvěznění a nemožnosti pohybu v ní vyvolával fyzickou nevolnost a záchvaty paniky.

Kolem ní byli právě ošetřováni zranění. Podle šéfa záchranné služby se však nikomu nic vážného nestalo - vesměs šlo o podvrtnuté kotníky a tržné rány. Plus několik vykloubenin a jedna zlomená paže.

Sachsovou spolu s ostatními vyplivl ze stanu jižní východ. Jakmile se dostala ven, padla na kolena do trávy a Odplazila se od davu. Diváci, kteří již nebyli uvěznění v uzavřeném prostoru s potenciální bombou nebo ozbrojeným teroristou, se paradoxně proměnili v samaritány a ochotně pomáhali omráčeným a zraněným.

Sachsová mávla na jednoho pyrotechnika, prohlédla si ho z trávníku od hlavy až k patě, ukázala mu odznak a vysvětlila mu, že pod tribunou u dveří na jižní straně leží neznámý předmět přikrytý dehtovou plachtou. Pyrotechnik kývl a vrátil se ke kolegům uvnitř.

Po chvíli žesťová hudba linoucí se z manéže ustala a ze stanu vyšel Edward Kadesky.

Část diváků, která sledovala při práci pyrotechnickou četou, si náhle uvědomila, že jim hrozilo skutečné nebezpečí a že je Kadesky-ho pohotově jednání zachránilo před mnohem horší panikou. Zahrnuli tedy produkčního spontánním potleskem, na který Kadesky skromně kývl a pokračoval v obchůzce zaměstnanců i jednotlivých diváků. Jiní návštěvníci - zranění i nezranění - se zachovali méně velkoryse: mračili se, žádali o vysvětlení, co se stalo, a stěžovali si, že Kadesky mohl evakuaci zorganizovat lépe.

Pyrotechnická četa s asi dvanácti hasiči mezitím pročesali stan a nenašli žádné stopy po výbušném zařízení. Z předmětu pod dehtovou plachtou se nakonec vyklubala řada balíků toaletního papíru. Prohledávání se postupně rozšířilo na karavany a zásobovací automobily, ale ani v nich specialisté nic nenašli.

Sachsová se zamračila. Že by se pletli? Jak je to možné? uvažovala. Důkazy přece hovořily jasnou řečí. Rhyme měl sice ve zvyku vyvozovat z důkazů smělé hypotézy a někdy se pochopitelně dopouštěl chyb. V Kejkřilově případě se však zdálo, že do sebe všechno zapadá a jasně ukazuje na Cirque Fantastique jako na příští cíl.

Doslechl se už Rhyme, že žádnou bombu nenašli? napadlo ji. Nejistě se postavila a vydala se hledat někoho, kdo by jí půjčil vysí-

lačku. Její motorola totiž nyní ležela rozbitá na kusy u jižního vchodu do stanu, a podle všeho se tak stala jedinou skutečnou obětí paniky.

Malerick tiše vykročil z hudebního pokoje v bytě Charlese Gradyho a vrátil se do tmavé chodby. Zastavil se a chvíli poslouchal hlasy z obývacího pokoje a kuchyně.

Přemýšlel, jak nebezpečné to bude.

Učinil několik opatření, která snižovala riziko, že Gradyho tělesní strážci propadnou panice a zastřelí ho. Během oběda v restauraci Riverside Inn v Bedford Junction před dvěma týdny nastínil Malerick Jeddymu Barnesovi a dalším členům milicí ze státu New York svůj plán. Dospěl k názoru, že bude nejlepší, když se někdo státního zástupce pokusí zavraždit ještě před jeho dnešním vloupáním do Gradyho bytu. Role obětního beránka přitom jednomyslně připadla jistému perverznímu pastorovi z Canton Falls jménem Ralph Swensen. (Barnes měl na reverenda určité páky, ale vysvětlil Malerickovi, že mu plně nedůvěřuje. Malerick se tedy po včerejším úniku z řeky Harlem převlékl do údržbářských šatů a sledoval reverenda z jeho zavšiveného hotelu do Greenwich Village, aby se přesvědčil, že si to ten ztroskotanec na poslední chvíli nerozmyslí.)

Malerickův plán počítal se Swensenovým selháním (Barnes poskytl reverendovi zbraň s rozbitým úderníkem).

Iluzionista totiž předpokládal, že dopadení jednoho atentátníka Gradyho tělesné strážce ukolébá, takže podlehnou sebeuspokojení a s mnohem menší pravděpodobností budou reagovat násilně na přítomnost druhého potenciálního zabijáka.

Jenže to je jen teorie, pomyslel si Malerick nyní neklidně. Uvidíme, jak se osvědčí v praxi.

Tiše prošel kolem dalšího špatného výtvarného díla, minul několik rodinných portrétů, pár hromádek časopisů - právníké výklady plus několik čísel Vogue a New Yorker - a skupinu ohavných starožitností, které Gradyovi zakoupili na pouličním trhu se záměrem je restaurovat, ale které zde nyní jen tak stály jako trvalá připomínka, že den zkrátka a dobře nemá dost hodin.

Malerick se v bytě orientoval, neboť jej již jednou krátce navštívil v přestrojení za údržbáře - tehdy však šlo jen o základní průzkum, aby si ověřil plán bytu a našel vchod a únikové cesty. Osobní stránku rodinného života Gradyových vnímal teprve nyní: všiml si diplomu

Charlese Gradyho i jeho manželky, která byla rovněž advokátkou. Všiml si svatebních fotografií, momentek s příbuznými i velkého množství snímků jejich světlolase devítileté dcery, které by vydalo na celou galerii.

Vzpomněl si na setkání s Barnesem a jeho společníky u oběda v restauraci. Muži tehdy sklouzli k chladné diskusi o otázce, zda má smysl zavraždit také Gradyho manželku a dceru. Podle Malerickova plánu mělo logiku obětovat reverenda Swensena. Jaký však má smysl zabít i Gradyho rodinu? zeptal se tehdy Barnes i jeho kumpánů mezi jednotlivými sousty výborného pečeného krocana.

"Inu, pane Weire," odpověděl mu tehdy Jedly Barnes, "to je dobrá otázka. Řekl bych, že byste je měl zabít prostě proto."

Načež Malerick přikývl a nasadil přemýšlivý výraz. Dobře věděl, že se k publiku ani k profesním kolegům nikdy nesmí chovat povýšeně. "Tedy, mně nevadí, že je budu muset zabít," vysvětlil. "Ale nebylo by logičtější nechat je naživu, pokud pro mě nebudou představovat riziko - například tím, že by mě mohli identifikovat? Nebo že ta malá holka, řekněme, vyrazí k telefonu, aby zavolala policii? I některým vašim lidem by se totiž pravděpodobně nelíbilo, že zabijíte ženy a děti."

"No, je to váš plán, pane Weire," řekl tehdy Barnes. "Budeme se řídit vaším názorem." Přestože se zdálo, že ho představa umírněného vraždění tak docela neuspokojuje.

Malerick se nyní zastavil před obývacím pokojem Gradyových a pověsil si na krk falešný odznak newyorské policie, kterým se u Cirque Fantastique prokazoval hlídkujícím policistům, když je posílal pro dnešek domů. Zadíval se na zrcadlo z blešího trhu, jehož povrch potřeboval přelakovat.

Ano, byl opět v roli - vypadal přesně jako detektiv, který přišel chránit státního zástupce, jemuž někdo vyhrožuje násilnou smrtí.

Zhluboka se nadechl. Hlavně žádnou nervozitu.
Světla se rozsvěčují, ctěné publikum, opona se zvedá.
Opravdové představení každou chvíli začne...
Malerick svěsil ruce přirozeně podél těla, odbočil za roh chodby a vstoupil do obývacího pokoje.

32

"Ahoj, jak se daří?" zeptal se muž v šedém obleku a polekal tím Luise Martineze, tichého rozložitého detektiva, který pracoval pro Rolanda Bella.
Martinez právě seděl na pohovce před televizorem a v klíně držel nedělní výtisk New York Times. "Člověče, vy jste mě vyplašil." Kývl na pozdrav, zkontroloval nově přichozímu odznak i identifikační průkaz a zadíval se mu do tváře. "Přišel jste mě vystřídat?"
"Přesně tak."
"A jak jste se sem dostal? Oni vám dali klíč?"
"Opatřil jsem si ho ve městě." Muž hovořil podivným hrdelním šepem, jako by byl nachlazen.
"Tak to máte štěstí," zabručel Luis. "My se o něj musíme dělit. Je to pěkná otrava."
"Kde je pan Grady?"
"V kuchyni. S manželkou a Chrissy. Jak to, že jste přišel tak brzy?"
"Já nevím," odvětil muž. "Najali si mě jen na výpomoc. A říkali, že mám přijít v tuhle dobu."
"A takhle je to se vším, co?" utrousil Luis a zamračil se. "Myslím, že vás ani neznám."
"Jmenuji se Joe David," řekl muž. "Obvykle dělám v Brooklynu."
Luis přikývl. "Jo, tímhle peklem jsem si taky prošel. Na Sedmdesáté."
"Tohle je moje první služba. Myslím jako bodyguarda."
V televizi právě běžela hlasitá reklama.
"Pardon," řekl Luis. "Teď jsem vás neslyšel. Říkal jste první služba?"
"Jo."
"A možná taky poslední, ne?" prohlásil rozložitý detektiv, odložil noviny a vyskočil z pohovky, přičemž elegantně vytasil pistoli a na-

mířil ji na muže, jehož znal pod jménem Erick Weir. Obvykle mírný Luis Martinez nyní doslova zařval do mikrofonu: "Je tady! Přišel sem - přímo do obýváku!"

Dva další policisté, kteří čekali v kuchyni - detektiv Bell a ten tlustý poručík jménem Lon Sellitto -, se protáhli dalšími dveřmi a oba se přitom tvářili užasle. Popadli Weira za ruce a vytáhli mu zpoza opasku pistoli s tlumičem.

"K zemi, k zemi, dělej!" zaječel Sellitto ostrým syrovým hlasem a zaryl pistoli Weirovi do tváře. Ten se ale tvářil pomyslel si Luis. Během let viděl už hezkou řádku překvapených pachatelů, ale tenhle chlapík bezkonkurenčně vedl. Lapal po dechu a nebyl schopen slova. Luis nicméně předpokládal, že není o nic překvapenější než samotní policisté.
"Odkud se tady, kčertu, vzal?" zeptal se Sellitto zadýchaně. Bell však jen ohromeně zavrtěl hlavou.

Zatímco Luis hrubě nasazoval Weirovi dvojítá pouta, Sellitto k pachateli sklonil hlavu. "Jsi sám? Máš venku komplice?"

"Ne!"

"Nezkoušej nás oblafnout!"

"Moje ruce, lámete mi ruce!" sténal Weir.

"Je s tebou ještě někdo?"

"Ne, ne, přísahám."

Bell zavolal vysílačkou ostatní. "Nebesa, pomozte mi - on se do-stal dovnitř... Vůbec nevím jak."

Dva uniformovaní členové týmu "Zachraňte zadek svědkům" vběhli do obývacího pokoje z chodby nedaleko od výtahu, kde se po celou dobu ukrývali. "Zdá se, že vypáčil okno na tomhle patře," oznámil jeden z nich. "Myslím okno u únikového východu."

Bell pohlédl na Weira a dovrtípl se. "Ty jsi sem skočil z římsy Lan-ham Arms?"

Weir neřikal nic, ale jiné vysvětlení neexistovalo. Policisté byli rozmístěni v uličce mezi hotelem Lanham Arms a Gradyho domem a také na střechách obou budov. Nikoho však nenapadlo, že by se Weir mohl vydat po římse a přeskočit větrací šachtu.

Bell se obrátil k policistům. "Nikoho jiného jste tu neviděli?"

"Ne. Vypadá to, že přišel sólo."

Sellitto si nasadil gumové rukavice a prohledal pachatele. Postupně našel nástroje pro vloupání, nejrůznější pomůcky a kouzelnické

rekvizity. Nejpodivnější ze všeho byly falešné návleky, které si Weir pevně přilepil na prsty. Sellitto mu je strhl a vložil do igelitového sáčku na důkazy. Kdyby situace nebyla tak vypjatá - najatý zabiják totiž pronikl přímo do bytu rodiny, kterou měla policie chránit -, byl by pohled na deset prstů v pytlíku poněkud komický.

Sellitto pokračoval v prohlídce a ostatní policisté si prohlíželi kořist. Weir měl svalnatou postavu a očividně byl ve skvělé formě, přestože mu požár před třemi lety silně poškodil tělo - popáleniny byly poměrně rozsáhlé.

"Má u sebe nějaký průkaz?" zeptal se Bell.

Sellitto zavrtěl hlavou. "Dětská tiskárnička." Čimž měl na mysli falešný odznak a průkaz newyorské policie nevalné kvality.

Weir pohlédl ke kuchyni a viděl, že je prázdná. Zamračil se.
"Kdepak, Gradyovi tu nejsou," prohlásil Bell, jako by to bylo očividné.
Iluzionista zavřel oči a položil si hlavu na ošoupaný koberec. "Jak to? Jak jste na to přišli?"
Sellitto mu poskytl vyhýbavou odpověď: "Hele, víš co? Tuhle otázku by ti s radostí zodpověděl někdo jiný. Vstávej, jdeme se projet."
Lincoln Rhyme se zadíval na spoutaného pachatele stojícího ve dveřích laboratoře a řekl: "Vítám tě zpátky."
"Ale... ten požár." Užaslý Weir hleděl na schodiště vedoucí k Rhymově ložnici.
"Promiň, že jsme ti zkazili vystoupení," řekl Rhyme chladně. "Tak se mi zdá, žeš přede mnou nakonec přece jen nedokázal uniknout, co ty na to, Weire?"
Pachatel upřel na kriminalistu pohled a sykl: "Tak už se nejmenuju."
"Změnil sis jméno?"
Weir zavrtěl hlavou. "Oficiálně ne. Ale Weirem jsem býval kdysi. Ted už mám jiné jméno."
Rhyme si vzpomněl na postřeh psychologa Terryho Dobynse, podle něhož požár "zavraždil" Weirovo staré já a iluzionista se poté změnil v někoho jiného.
Weir si prohlédl Rhymovo tělo. "Ty to přece chápeš, ne? Ty bys asi taky rád zapomněl na minulost a stal se někým jiným."
"Takže jak si vlastně říkáš?"

"To je jen mezi mnou a mým publikem."

No jistě, jeho ctěné publikum.

Nadvakrát spoutaný Weir měl na sobě šedý společenský oblek a tvářil se zmateně a zdeptaně. Paruku, kterou měl na hlavě včera večer, dnes postrádal; jeho skutečné vlasy byly husté, dlouhé a špinavě blondáté. Za denního světla viděl Rhyme lépe jizvu nad iluzionistovým límcem: připadala mu docela ošklivá.

"Jak jste mě našli?" zeptal se Weir sípavým hlasem. "Navedl jsem vás přece na..."

"Na Cirque Fantastique? Tos nás navedl." Kdykoliv Rhyme přechytračil nějakého pachatele, značně se mu zlepšila nálada a s velkým potěšením se pouštěl do klábosení. "Chceš říct, žeš tam odvedl naši pozornost. Jenže já se pak ještě jednou podíval na všechny důkazy a nemohl jsem se zbavit pocitu, že celý tenhle případ je až příliš snadný."

"Snadný?" Weir krátce zakašlal.

"Soudní kriminalistika rozlišuje dva typy důkazů. Za prvé jsou to vodítka, která za sebou pachatel bezděčně zanechal, a pak jsou to nastrčené stopy, které nechal na místě činu úmyslně, aby nás uvedl v omyl.

Jakmile všichni odběhli do cirkusu hledat benzinovou bombu, přepadl mě dojem, že některé stopy jsou nastrčené.

Připadaly mi strašně nápadné - boty, které jsi nechal v bytě druhé oběti, obsahovaly psí chlupy, hlínu a stopy vedoucí do Central Parku. Napadlo mě, že chytrý pachatel by si mohl napěchovat hlínu i chlupy do podrážek bot a pak je nechal na místě činu, abychom je našli a mysleli si, že jeho příštím terčem je Psí pahorek vedle cirkusu. A pak ty řeči o ohni, když jsi mě včera večer navštívil." Pohlédl na Karu. "Verbální odvedení pozornosti, že jo, Karo?"

Weirovy ztrápené oči si změřily mladou kouzelnici od hlavy až k patě.

"Jo," přitakala Kara a vsypala si do kávy cukr.

"Jenže já se tě pokusil zabít," zasípal Weir. "Kdybych ti tohle všechno prozradil, abych tě svedl ze stopy, potřeboval bych tě mít živého."

Rhyme se zasmál. "Ty ses mě nepokusil zabít. Ani v nejmenším jsi to neměl v plánu. Chtěl jsi, aby to tak vypadalo, protože to dodávalo na důvěryhodnosti všemu, cos mi řekl. Jen co jsi v mé ložnici založil

požár, utíkal jsi ven a zavolal z automatu policii. Ověřil jsem si záznam hlášení. Člověk, který volal devět set jedenáct, tvrdil, že vidí z telefonní budky plameny. Až na to, že ta budka stojí za rohem. Můj pokoj z ní není vidět. Thorn to osobně prověřil. Děkuji ti, Thorne," obrátil se Rhyme na ošetřovatele, který shodou okolností právě vcházel do dveří. "De nada," odvětil Thorn otráveně.

Weir zavřel oči a zavrtěl hlavou, když si uvědomil dosah své chyby.

Rhyme přimhouřil oči a zadíval se na důkazní tabuli. "Všechny oběti měly zaměstnání nebo zájmy, které se shodovaly s cirkusovými profesemi - hudebnice, stylisty, jezdky na koni. Také vražedné metody byly upravenými kouzelnickými triky. Jenže kdyby tvým motivem skutečně bylo zničení Kadeskyho, naváděl bys nás pryč od Cirque Fantastique, nikoliv směrem k němu. To znamenalo, žeš naši pozornost odváděl od něčeho jiného. Ale od čeho? Prohlédl jsem si ty důkazy ještě jednou. Na třetím místě činu u řeky jsme tě překvapili -neměls čas sebrat si bundu s novinářskou legitimací a kartou od hotelového pokoje v kapse, což znamenalo, že tyto stopy nemohly být nastrčené. Musely mít nějakou souvislost s tím, co máš doopravdy za lubem.

Ta hotelová karta pocházela z jednoho ze tří hotelů, z nichž jedním byl Lanham Arms. Detektivu Bellovi se zdálo, že mu ten název připadá povědomý, a tak se podíval do svého zápisníku. Ukázalo se, že se před týdnem sešel u kávy v hotelu Lanham Arms s Charlesem Grady, aby s ním probral bezpečnostní opatření pro jeho rodinu. Lanham Arms přitom stojí hned vedle Gradyho bydliště. A ta legitimace? Zavolal jsem reportérovi, kterému ji ukradl. Zabývá se procesem s Andrewem Constablem a Charles Grady mu poskytl několik rozhovorů... Našli jsme pár kousků mosazi a předpokládali jsme nejhorší, totiž že pocházejí z časovače bomby. Jenže stejně tak mohly pocházet i z klíče nebo z nějakého nástroje." Sachsová navázala na Rhymův výklad: "A pokud jde o tu dvoustranu z New York Times, kterou jsme našli ve tvém autě v řece... Jistě, obsahovala článek o cirkusu. Ale taky tam byla reportáž o procesu s Constablem."

Kývla na důkazní tabuli.

VPONDĚLÍ ZAČÍNÁ PROCES

SE ČLENEM MILICÍ OBŽALOVANÝM Z VRAŽDY

"A pak ta účtenka z restaurace," pokračoval Rhyme. "Tus měl určitě vyhodit."

"Jaká účtenka?" zeptal se Weir a zamračil se.

"Takys ji měl v bundě. Z předminulé soboty."

"Ale o tom víkendy jsem byl..." Iluzionista se náhle zarazil.

"Chtěl jsi říct mimo město?" zeptala se Sachsová. "Jo, my víme. Ta účtenka je z jedné restaurace v Bedford Junction."

"Nechápu, o čem mluvíte."

"Jeden policista z Canton Falls, který prošetřuje aktivity Vlasteneckého shromáždění, dnes zavolal na můj telefon a chtěl mluvit tady s Rolandem," řekl Rhyme. "Přitom jsem si na displeji všiml jeho předčísli - bylo stejné jako předčísli restaurace na té účtence."

Weirovy oči znehybněly a Rhyme pokračoval: "Ukázalo se, že město Bedford Junction sousedí s Canton Falls, kde Constable bydlí."

"O jakém Constableovi to pořád mluvíte?" zeptal se Weir rychle. Rhyme však v jeho obličeji viděl výmluvné známky poznání.

Do hovoru se vložil Sellitto. "Byl Barnes jedním z lidí, se kterými jsi tam obědval? Jeddy Barnes?"

"Nevím, koho máš na mysli."

"Ale Vlastenecké shromáždění znáš?"

"Jen tolik, co jsem o nich četl v novinách."

"My ti nevěříme," prohlásil Sellitto.

"Věřte si, čemu chcete," odsekl Weir a Rhyme spatřil v jeho očích prudký hněv, který u něj předvídal Dobyns. "Jak jste přišli na moje skutečné jméno?" zeptal se iluzionista po chvíli.

Nikdo mu neodpověděl, ale Weirovy oči se neomylně zabodly do posledních položek na důkazní tabuli. Jeho obličej temně zrudl a iluzionista zasípal: "Někdo mě zradil, že jo? Řekl vám o tom požáru a o Kadeskym. Kdo to byl?" Zlovolně se usmál a pohlédl ze Sachsové na Karu a nakonec na Rhyma. "Byl to John Keating? Řekl vám, že jsem mu volal, že jo? Bezpáteří onuce. Nikdy se mi nedokázal vzepřít. A Art Loesser taky, co? Všichni jsou to zasraní Jidášové. Ale já si je zapamatuju. Vždycky si pamatuju lidi, kteří mě zradí." Weira přemohl záchvat kašle, a když se uklidnil, rozhlédl se po pokoji. "Kara... Takhle ti říkal, že ano? Co seš vlastně zač?"

"Jsem iluzionistka," řekla kouzelnice vzdorovitě.

"Takže jedna z nás," odpověděl posměšně Weir a zněril si ji pohledem. "Holka-iluzionistka. A co děláš tady? Seš snad konzultantka, nebo co? Až mě propustí, možná se u tebe zastavím na návštěvu. A možná tě zmizím."

"Jenže tebe až do smrti nepustí, Weire," ošopila se na něj Sachsová.

Kejklř ze sebe vydal mrazivé zachechtání. "No tak až uniknu. Stěny jsou koneckonců jedna velká iluze."

"Obávám se, že únik v tvém případě taky nebude přicházet v úvahu," dodal Sellitto.

"Poslyš, Weire, nebo jak si to necháváš říkat," ujal se opět slova Rhyme. "Já ti odpověděl na otázku ‚jak‘. Co kdybys mi teď odpověděl na otázku ‚proč‘? Mysleli jsme, že ti jde o pomstu Kadeskymu. Ale pak se ukázalo, že jdeš po Gradym. Kdo jsi? Nějaký iluzionista-za-biják?"

"O pomstu?" zeptal se rozlíceně Weir. "K čemu je pomsta dobrá, ksakru? Sejme snad ze mě jizvy, vyléčí mi plíce? Vráti mi snad ženu...? Ty to pořád nechápeš, do prdele! Jedinou věcí v mém životě, jedinou věcí, která pro mě vždycky něco znamenala, je magie. Iluze, kouzla. Můj učitel mě pro toto povolání celý život připravoval. A pak mi ten požár všechno sebral. Na veřejné vystupování mi nezůstává síla. Mám znetvořenou ruku. Mám zničený hlas. Kdo by na mě přišel? Nemůžu dělat jedinou věc, pro niž mě Bůh obdaril talentem. Takže pokud je jedinou možností, jak tohle řemeslo provozovat, porušování zákona, tak zkrátka budu porušovat zákon."

Syndrom fantoma opery...

Iluzionista znovu pohlédl na Rhymovo tělo. "Jak ses cítil po té nehodě ty, když ti došlo, že polda z tebe už nikdy nebude?"

Rhyme mlčel, ale vrahova slova ho zasáhla na citlivém místě. Jak se cítil? Jistě, lomcoval jím stejný hněv, který dohnal Ericka Weira k vraždám. Pravdou také bylo, že těsně po nehodě úplně ztratil vnímání dobra a zla. Proč vlastně nebýt zločincem? myslel si tehdy v šíleném víru zloby a sklíčenosti. Dokážu nacházet důkazy lépe než kterýkoliv jiný člověk na matičce Zemi. To znamená, že jimi zároveň dokážu manipulovat. Mohl bych spáchat dokonalý zločin...

Díky lidem jako Terry Dobyns, ostatním lékařům, kolegům od policie i své vlastní duši se Rhyme pochopitelně těchto myšlenek

nakonec zbavil. Zároveň však přesně věděl, o čem Weir mluví. Byť ho na rozdíl od něj ani v nejtemnějších okamžicích nenapadlo připravit někoho o život - s čestnou výjimkou sebe samotného.

"Takže jsi svůj talent prodával jako žoldák?"

Weir si zřejmě uvědomil, že se na chvíli přestal ovládat a prozradil toho na sebe příliš mnoho. Odmítl tedy cokoliv dodat.

Zato Sachsová se zmocnil hněv. Přistoupila k tabuli a strhla z ní několik fotografií prvních dvou obětí. Přistrčila je Weirovi před obličej a vypěnila: "Takže jsi tyhle lidi zabil jen proto, abys odvedl pozornost? Nic jiného pro tebe neznamenalí?!"

Weir na ni znuděně upřel zrak, po chvíli se rozhlédl a zasmál se. "Vy si vážně myslíte, že mě v tom vězení udržíte?"

Copak nevíte, že Harryho Houdiniho v rámci jedné z výzev svlíkli donaha a posadili do cely smrti ve Washingtonu? A

že on jim z té cely utekl tak rychle, že měl ještě čas otevřít všechny dveře v celém bloku a prohodit odsouzenec v jednotlivých celách dřív, než se vyzyvatelská komise stačila vrátit z oběda?"

"To jo," připustil Sellitto, "jenže to se stalo už strašně dávno. Dneska už jsme o něco rafinovanější." Obrátil se k Rhymovi se Sachsovou a řekl: "Odvezu ho do města - uvidíme, jestli se s náma bude chtít ještě o něco podělit." Když však vyšli ke dveřím, Rhyme je zarazil. "Počkej." Jeho oči zabloudily k důkazní tabuli.

"Co je?" zeptal se Sellitto.

"Když po tom řemeslném trhu zneškodnil Larryho Burkea, vymanil se z pout."

"Jasně."

"Našli jsme na nich stopy slin, vzpomínáš? Podívej se mu do pusy a zjisti, jestli tam nemá ukrytou planžetu nebo klíč."

"Nemám," řekl Weir. "Vážně."

Sellitto si nasadil gumové rukavice, které mu podal Mel Cooper. "Otevři chlebník. Jestli mě kousneš, zmizím ti varlata. Rozumíš? Jedno kousnutí, dvě varlata."

"Rozumím." Kejkliř otevřel ústa, Sellitto mu do nich posvítíl baterkou a trochu v nich zalovil rukou. "Nic."

"Existuje ještě jedno místo, které bychom měli prověřit," podotkl Rhyme.

Sellitto zachrochtal. "Postarám se, aby to udělali ve městě. Linku. Některé věci prostě za svůj plat nedělám."

Když detektiv podruhé odváděl Weira ke dveřím, ozvala se tentokrát Kara. "Počkat. Zkontrolujte mu zuby. Zakývejte mu s nimi. Hlavně se stoličkama."

Sellitto přistoupil k Weirovi, který ztuhl. "To nemůžeš."

"Otevřít," poručil urostlý detektiv. "Jo, a ta výstraha o varlatech pořád platí."

Kejkliř si povzdychl. "Pravá horní stolička. Pravá z mého pohledu."

Sellitto pohlédl na Rhyma, strčil iluzionistovi prsty do úst a jemně zatáhl. V jeho prstech se objevil falešný zub s malým kouskem ohnutého plíšku. Sellitto hodil plíšek na vyšetřovací stůl a vrátil zub na místo.

"Je docela malý," poznamenal a ukázal na plíšek. "Fakticky se dá nějak využít?"

Kara si ho prohlédla. "Hm, s tímhle by dokázal otevřít služební pouta během čtyř vteřin."

"Tohle už přeháníš, Weire. Jdeme."

Rhyma něco napadlo. "Poslyš, Lone." Detektiv se ohlédl jeho směrem. "Nemáš pocit, že když ti sám pomohl najít ten plíšek v zubu, tak to mohlo být z jeho strany odvedení pozornosti?"

Kara přikývla. "Přesně tak."

Weir se zatvářil znechuceně a Sellitto mu ještě jednou prohledal ústa. Tentokrát mu ovšem zkontroloval celý chrup a v podobném falešném zubu v levé dolní čelisti skutečně našel ještě jeden plíšek.

"Postarám se, aby tě šoupli na nějaké opravdu speciální místo," utrousil k iluzionistovi zlověstně. Přivolał do místnosti dalšího policistu a nechal Weirovi spoutat nohy dvěma páry pout.

"Takhle nemůžu chodit," postěžoval si Weir sípavě.

"Dětské krůčky," odvětil Sellitto chladně. "Dělej dětské krůčky."

33

Hobbs Wentworth si ten vzkaz přehrál v jedné jídelně na dálnici 244, kde si na dálku přehrával všechny vzkazy a vyřizoval veškeré telefonáty. Ve svém karavanu telefon neměl, jelikož jim nedůvěřoval.

Někdy mu vyzvednutí vzkazu trvalo i několik dní, ale dnes očekával důležitý telefonát, takže hned po církevní škole pospíchal - do té míry, do jaké Hobbs Wentworth dokázal pospíchat - do restaurace Elma's Diner.

Hobbs Wentworth měl postavu připomínající medvěda, řídký zrzavý vous kolem obličeje a kudrnatou ofinu světlejší než plnovous. Nikoho v celém Canton Falls by nikdy ani nenapadlo spojovat s Hobbsem slovo "kariéra", což ovšem neznamenal, že Wentworth nedřel jako kůň. Své peníze si dokázal tvrdě vydělat, pokud se jednalo o práci venku, nebylo u ní třeba příliš počítat a jeho zaměstnavatelem byl bělošský křesťan.

Hobbs byl ženatý s tichou a uťáplou ženou jménem Cindy, která většinu času vyučovala děti v domácí škole, vařila, šila a navštěvovala přítelkyně, jež trávily čas podobně. Hobbs sám trávil většinu času prací, lovem a večery s přáteli, během nichž popíjeli a hádali se (byť se většina těchto hádek nedala nazývat "sporem", ale spíše "sportem" - Hobbsovi přátelé smýšleli prakticky stejně jako on).

Hobbs Wentworth bydlel v Canton Falls celý život a líbilo se mu zde. Nacházel tady spoustu dobrých lovišť, z nichž téměř všechna zůstávala ostatním utajena. Lidé tu byli spolehliví, dobrosrdeční a věděli, že dvě a dvě jsou čtyři (výrazem "stejně smýšlející" se dali označit téměř všichni obyvatelé Canton Falls). Hobbs zde měl zkrátka spoustu příležitostí dělat věci, které měl rád. Například vyučovat v nedělní škole. Jakožto absolventa osmi tříd základní školy, který sice kdesi ukradl hranatou akademickou čepici, ale sám pod ní nic neměl, by nikdy ani nenapadlo, že ho někdy někdo osloví s nabídkou učít.

Ukázalo se však, že má pro dětskou nedělní školu vloh. Neprovozoval žádné hromadné modlitby, duchovní poradenství nebo zpí-

vánky ve stylu "Ježíš mě miluje, já vím,....Svou výuku naopak omezil na vyprávění biblických příběhů dětem. Přesto zaznamenal okamžitý úspěch, a to zejména díky svému odmítání držet se striktně "stranické linie". Podle jeho verze tak například Ježíš nenasytil zástup pěti chleby a dvěma rybami, nýbrž se vydal na lov, skolil lukem ze sta metrů srnce, osobně ho přímo na náměstí vykuchal, stáhl a nakrmil zástup takto. (Pro ilustraci svého příběhu přinesl Hobbs do třídy svůj Clearwater MX Flex a se strohým zasvěštěním vyslal šíp s kalenou špičkou osm centimetrů hluboko do škvárobetonového zdiva -k nadšení svých dětských posluchačů.)

Také dnes tedy absolvoval jednu z podobných hodin a nyní vešel do Elma's Diner. Servírka k němu přistoupila. "Ahoj, Hobbsi. Sekanou?"

"Ne-e, dneska si dám zázvorovou sodovku a sýrovou omeletu. Extra silnou. Hele, nevolal mi něk..."

Než stačil dokončit větu, podala mu servírka útržek papíru se slovy: Zavolej tni - JB.

"To je Jeddy?" zeptala se. "Podle hlasu to vypadalo na něj. Od té doby, co je tu ta policie, teda ti vojáci, ho vůbec nevidám."

Hobbs její otázku ignoroval a řekl pouze: "Počkej s tím jídlem chvíli." Když poté vyrazil k telefonnímu automatu a vztekle lovil v džinsách drobné, vzpomněl si okamžitě na oběd v Riverside Inn v Bedford Junction přede dvěma týdny. Z Canton Falls se ho zúčastnil on, Frank Stemple a Jeddy Barnes a pak tam seděl taky člověk jménem Erick Weir, kterému Barnes později začal říkat Kouzelník, protože to byl především profesionální iluzionista.

Barnes tehdy Hobbsovi desetkrát vylepšil den, když se po jeho příjezdu postavil, usmál se a řekl Weirovi: "Seznamte se, pane, s nejlepším střelcem z celého okresu. Nemluvě o lovu lukem. A taky je to zatraceně dobrý dělník."

Hobbs tehdy seděl nad nóbl jídlem v nóbl restauraci a cítil hrdost, ale i nervozitu (nikdy se mu ani nesnilo, že bude někdy stolovat v Riverside). Píchal vidličkou do denní speciality a poslouchal, jak mu Barnes se Stemplem vyprávějí, jakým způsobem se seznámili s Wei-rem. Prý je to něco jako žoldák, o kterých Hobbs věděl všechno, neboť odebíral Soldier of Fortune. Všiml si jizev na mužově krku i deformovaných prstů a uvažoval, v jakém boji asi Weir k podobným poraněním přišel. Možná je má od napalmu.

Zpočátku se Barnes pochopitelně s Weirem zdráhal sejit, protože nechtěl upadnout do léčky. Kouzelník ho však záhy uklidnil, když mu poradil, aby se jednoho konkrétního dne díval na zprávy. Hlavní reportáž pojednávala o vraždě mexického zahradníka - nezákonného přistěhovalce -, který pracoval pro jistou bohatou rodinu v jednom nedalekém městěčku. Weir pak Barnsovi přinesl Mexičanovu náprsní tašku, trofej podobnou jelenímu paroží.

Weir s muži od první chvíle hovořil bez obalu. Oznamoval jim, že si Mexičana vybral kvůli Barnesovu postoji k imigrantům, ale on osobně prý jejich extremistické názory nesdílí - zajímají ho jen peníze, které chce vydělat na svém mimořádném talentu. Což všem dokonale vyhovovalo. U oběda jim Kouzelník Weir nastínil plán zavraždění Charlese Gradyho, potřásl si s nimi rukama a odjel. O pár dní později vyslali Barnes se Stemplem do New Yorku zmateného milovníka nezletilých holčiček Swensena s úkolem zabít v sobotu večer Gradyho. A reverend svůj úkol podle plánu zbabral. Hobbs měl poté "zůstat na příjmu", jak se vyjádřil pan Weir. "Pro případ, že ho bude zapotřebí."

Nyní se zdálo, že ho zapotřebí opravdu je. Vyťukal číslo mobilního telefonu, který Barnes používal na jméno někoho jiného, a uslyšel Úsečné: "Jo?"

"To jsem já."

Jelikož státní policie hledala Barnese po celém okrese, dohodli se, že sníží délku všech telefonických hovorů na nezbytné minimum.

"Musíš udělat, o čem jsme se bavili u oběda," řekl Barnes.

"E-he. Zajet k jezeru."

"Jo."

"Zajet k jezeru a vzít s sebou rybářské náčiní?" ujistil se Hobbs.

"Přesně tak."

"Jasně. Kdy?"

"Hned. Okamžitě."

"No tak jo."

Barnes stroze zavěsil a Hobbs změnil objednávku z omelety na kávu, slaninu a vajíčkový sendvič, extra silný, s sebou. Když Jeddy Barnes řekl: "Hned, okamžitě," musel jít člověk hned a okamžitě, ať už měl za úkol cokoliv.

Když mu servírka přinesla jídlo, vyšel Hobbs ven, nastartoval pickupa a rychle vyrazil na silnici. Cestou se ještě musel zastavit

v karavanu, kde přesedlal do starého otřískaného dodge registrovaného na člověka, který neexistoval, a zamířil k jezeru. Oním "jezerem" ovšem nebyla žádná skutečná vodní plocha, nýbrž jedno konkrétní místo v New Yorku. Stejně jako "rybářské náčiní", které měl vzít s sebou, rozhodně neoznačovalo prut a naviják.

A jsme zpátky v Hrobkách.

Na jedné straně stolku přišroubovaného k podlaze seděl zachmuřený Joe Roth, zavalitý advokát Andrewa Constablea. Na druhé straně seděl Charles Grady se svým sekundantem Rolandem Bellem. Amélie Sachsová stála nad nimi a začpělá vyšetřovací místnost s mléčně zažloutlými okny v ní znovu vyvolávala pocit klaustrofobie, který z ní po úděsné panice v Cirque Fantastique vyprchával jen velice pomalu. Neustále se ošívala a přešlapovala.

Dveře se otevřely a dozorce uvedl do místnosti Constablea s rukama spoutanýma před tělem. Zavřel za sebou dveře a vrátil se na chodbu.

"Nevyšlo to," řekl Grady Constableovi ze všeho nejdříve. Na to, že mu téměř vyvraždili rodinu, pomyslela si Sachsová, má státní zástupce klidný a podivně nevzrušený hlas.

"Co nevy...?" začal Constable. "Snad nejde o toho blázna Ralpha Swensena?"

"Ne, jde o Ericka Weira," prohlásil Grady.

"O koho?" Po Constableově obličeji přeběhly chmury, které vypadaly nepředstíraně.

Státní zástupce mu popsal, jak se někdejší iluzionista a současný profesionální zabiják pokusil zabít členy jeho rodiny.

"Ne, ne, ne... Se Swensenem jsem neměl nic společného. A nemám nic společného ani s tímhle." Constable se bezmocně zadíval na poničený stůl. Vedle jeho rukou vyškrábal kdosi šedé graffiti. Zdálo se, že jde o písmeno A, po

němž následuje C a část K. "Říkám vám celou dobu, Charlesi, že někteří lidé, které jsem v minulosti znal, to začali strašně přehánět. Vidí ve vás a ve státu nepřátele, protože spolupracujete s Židy, Afroameričany a bůhvíkým ještě, překrucují moje slova a využívají mě jako záminky k tomu, aby vám mohli jít po krku." Obviněný ztlumil hlas. "Řeknu to ještě jednou. Přisahám, že jsem s tím neměl nic společného."

Roth se obrátil ke státnímu zástupci. "Nehrejme tady žádné hry, Charlesi. Vy jen tak střílíte od pasu. Jestli máte něco, co mého klienta spojuje s tím vloupáním do vašeho bytu, tak..."

"Weir včera zavraždil dva lidi - a jednoho policistu. To je hrdelní zločin."

Constable sebou škubl a jeho advokát hrubě dodal: "No, to mě mrzí. Ale všiml jsem si, že jste mého klienta neobvinil. Protože nemáte žádné důkazy, které by ho s Weirem spojovaly, je to tak?"

Grady si otázky nevšímal a pokračoval: "Momentálně s Weirem vyjednáváme svědectví proti spoluviníkům."

Constable upřel zrak na Sachsovou a změřil si ji od hlavy k patě. Působil bezmocným dojmem a jeho pohled naznačoval, že ji mlčky prosí o jakoukoliv pomoc. Snad předpokládal, že Sachsová vnese do debaty hlas ženské logiky. Policistka však i nadále mlčela, stejně jako Bell. Nepříslušelo jim argumentovat s podezřelými. Detektiv zde byl pouze proto, aby na Gradyho dohlédl a případně se pokusil zjistit další informace o nezdařeném atentátu na státního zástupce a možných útociích v budoucnu. Sachsová se zase schůzky účastnila ve snaze dozvědět se více o Constableovi a jeho kumpánech, aby mohla "zneprůstřednit" obžalobu proti Weirovi.

Přesto ji Constable naplňoval zvědavostí - ostatní ji ho vykreslovali jako ztělesnění zla, a přitom zde seděl člověk, který působil po všech stránkách rozumně a chápavě a jehož jako by události posledních dní upřímně znepokojovaly. A zatímco Rhyme se obvykle spokojoval s analýzou důkazů a neměl již trpělivost studovat mysl či duši pachatele, Sachsovou stále fascinovaly otázky dobra a zla. Dívá se nyní na nevinného muže, nebo na druhého Adolfa Hitlera? Constable zavrtěl hlavou. "Podívejte, vždyť nemá žádnou logiku, abych se vás pokoušel zabít. Stát by za vás stejně poslal náhradního žalobce. Proces by pokračoval a já bych měl na krku ještě i obvinění z vraždy. Proč bych to měl dělat? Jaký bych mohl mít k vaší vraždě důvod?"

"Protože jste náboženský fanatik, vrah a..."

Constable ho vzrušeně přerušil: "Tak poslouchajte. Už jsem musel snést hodně, pane. Zatkli jste mě a ponížili před vlastní rodinou. Zacházíte se mnou hrubě - tady i v tisku. A víte, jakého jediného zločinu jsem se ve skutečnosti dopustil?" Zabodl oči do Gradyho. "Kladl jsem nepříjemné otázky."

"Andrewe." Roth se dotkl Constableova ramena, ale ten jeho ruku s hlasitým cinkáním pout odtáhl. Byl rozhořčen a nedal se zastavit. "A tak přímo v této místnosti a hned teď spáchám jediný zločin, jehož jsem se kdy dopustil. První zločin: ptám se vás, jestli nesouhlasíte s názorem, že když se vládní instituce příliš rozbují, ztrácejí kontakt s lidmi. Takže pak mají policisté moc strkat násadu od smetáku do konečnicku vazebně stíhaného černocho - mimochodem zcela nevinného."

"Ty chlapy dopadli," opáčil Grady lhostejně.

"To, že jste je zavřeli do vězení, ještě nevrátí tomu chudákovi důstojnost, nebo snad ano? A kolik takových policistů jste nedopadli? Jen se podívejte, co se stalo ve Washingtonu. Nechali teroristy vkráčet přímo do naší země se záměrem nás pozabíjet a my se jich neodvažujeme ani dotknout tím, že je vyženeme nebo přinutíme dát si sejmout otisky a nosit identifikační průkazy... A teď další zločin: ptám se vás, proč si všichni jednoduše nepřiznáme, že mezi rasami a kulturami existují rozdíly. Já jsem nikdy neřekl, že některá rasa je lepší nebo horší než kterákoliv jiná. Ale tvrdím, že pokud se je pokusíte smíchat dohromady, přinese to jen neštěstí."

"Rasové segregace jsme se zbavili už před hezkými pár lety," zahlaholil Bell. "Jestli o tom nevíte, tak je to zločin."

"Prodávat alkohol byl kdysi taky zločin, detektive. Stejně jako pracovat o nedělích. Zato bývalo legální, aby desetileté děti pracovaly v továrnách. Jenže pak lidé zmoudřeli a tyhle zákony změnily, protože neodrážely lidskou podstatu."

Předklonil se a pohlédl na Bella a po něm na Sachsovou. "A teď vy dva, přátelé-policisté... Položím těžkou otázku i vám. Dostanete hlášení, že nějaký člověk spáchal vraždu a že je to černoch nebo Hispánec. A pak ho zahlédnete někde v boční uličce. Nebudete náhodou držet prst na spoušti pistole o něco pevněji, než kdyby to byl běloch? Anebo když to je běloch a vypadá elegantně - když má všechny zuby a na sobě šaty, které nesmrdí jako včerejší chcanky -, přiznejte, nebudete pak mačkat spoušť o něco málo pomaleji? A neprošacujete ho o něco jemněji?"

Constable se opřel a zavrtěl hlavou. "Tohle jsou mé zločiny. Nic víc. Kladení podobných otázek."

"Skvělý materiál, Andrewe," prohlásil Grady cynicky. "Ale ještě než tuhle kartu perzekvovaného vytasíte, jak naložíte se skutečností,

že Erick Weir obědval před dvěma týdny se třemi dalšími lidmi v restauraci Riverside Inn v Bedford Junction? Která je co by kamenem dohodil od klubovny Vlasteneckého shromáždění v Canton Falls a co by dvěma kameny dohodil od vašeho domu?"

Constable zamžoural. "V Riverside Inn?" Vykoukl z okna, které bylo tak umazané, že se nedalo posoudit, zda je obloha modrá, anebo znečištěná exhalacemi dožluta či došeda.

Grady přimhouřil oči. "Tak co? Víte o té restauraci něco?"

"Já..." Constableův advokát se dotkl jeho paže a umlčel ho. Oba si pak cosi chvíli šeptali.

Grady nedokázal odolat a popichoval dál: "Znáte někoho, kdo tam chodí pravidelně?"

Constable pohlédl na Rotha, který zavrtěl hlavou, a tak obžalovaný stále mlčel.

"Jakou máte celu, Andrewe?" zeptal se Grady po chvíli.

"Já..."

"Myslím tady v zadržovací vazbě."

"Já se o celu moc nestarám. Jsem jenom podezřelý."

"Ve vězení to bude horší. A to ještě budete muset na samotku, protože černošské bandy by si vás ve věznici s radostí po..."

"No tak, Charlesi," řekl Roth unaveně. "Tohle nemáme zapotřebí."

"Však už jsem taky skoro skončil, Joe," odpověděl státní zástupce. "Pořád slyším jen: „Neudělal jsem tohle, neudělal jsem tamto.“ Všichni mu prý jen kladou pasti a zneužívají ho. Jestli je to opravdu takhle," Grady se otočil přímo ke Constableovi, "tak zvedni zadek a dokaž mi to. Když mi dokážeš, že nemáš nic společného s pokusem o mou vraždu a vraždu mé rodiny, a když mi předložíš jména lidí, kteří za tou akcí stojí, tak si můžeme promluvit."

Klient s advokátem se znovu začali šeptem radit.

"Můj klient vyřídí několik telefonátů," oznámil nakonec Roth. "Na základě toho, co se z nich dozvíme, by mohl být ochoten zvážit možnost spolupráce."

"To mi nestačí. Položte na stůl jména. Hned teď."

Ztrápený Constable oslovil přímo Gradyho: "Musím to udělat takhle. Potřebuju mít jistotu."

"Máte strach, že budete muset prásknout pár přátel?" dotázal se Grady chladně. "Říkal jste, že rád kladete nepříjemné otázky. Tak teď"

mám já jednu pro vás: co je to za přátele, když jsou ochotni vás poslat na zbytek života do vězení?" Postavil se. "Jestli se mi neozvete do devíti večer, půjdeme zítra k soudu přesně podle plánu."

34

Vlastně to ani nebylo jeviště.

Když David Balzac přestal před deseti lety pořádat iluzionistické turné a koupil prodejnu Smoke & Mirrors, nechal strhnout zadní polovinu prodejny a vystavěl v ní malé divadélko. Na provozování kabaretu neměl Balzac licenci, takže nemohl vybírat vstupné, ale přesto na jevišti pořádal představení. Jeho studenti tak mohli každou neděli odpoledne a čtvrtek večer vystoupit na pódium a vyzkoušet si, co kouzelnické řemeslo doopravdy obnáší.

A jaký je to rozdíl.

Kara věděla, že mezi domácím tréninkem a vystoupením na jevišti je nebetyčný rozdíl. Kdykoliv člověk předstoupil před diváky, jako by se náhle stalo cosi nevysvětlitelného. I zdánlivě nemožné triky, které jste doma ustavičně kazili, vám zničehonic naprosto dokonale vycházely, poháněny jakýmsi záhadným duchovním adrenalinem, který jako by se zmocnil vašich rukou a pronesl jedenácté přikázání: "Tehle trik nezvoráš."

Na druhou stranu jste během představení mohli zvrtnat trik, který byl vaší druhou přirozeností - například francouzský hod jednou mincí, což je tak jednoduchý manévř, že by vás ani nenapadlo připravovat si únikovou kličku pro případ nezdaru.

Od prodejní části Smoke & Mirrors oddělovala divadlo široká černá opona. Kdykoliv se v prodejně se slabým zapínáním elektronického čidla na zárubni otevřely či zavřely přední dveře, opona se v průvanu lehce zachvěla. S blížící se nedělní čtvrtou hodinou začali do divadla vcházet první návštěvníci a usazovat se na sedadlech - diváci přitom vždy obsazovali nejprve zadní místa (během kouzelnických a iluzionistických představení nikdo nechce sedět v první řadě, protože jeden nikdy neví, kdy ho kouzelník vyvolá jako "dobrovolníka" a poté ho na pódium ztrapní).

Kara stála za zadní oponou a dívala se na jeviště. Hladké černé stěny byly ošoupané a plné šmouh a zprohýbanou dubovou podlahu

pokrývaly desítky kousků pásky, pomocí níž si vystupující během přípravy značkovali jednotlivé kroky. Pozadí tvořil vetřchý vínově červený přehoz a celé jeviště nemohlo měřit více než tři krát čtyři metry.

Pro Karu to však byla učiněná Carnegie Hall nebo MGM Grand a byla připravena vydat ze sebe před publikem vše, co v ní je.

Stejně jako estrádní umělci nebo salonní kouzelníci, také iluzionisté při vystoupení jednoduše splétají řadu jednotlivých čísel. Přitom se možná pečlivě snaží stupňovat tempo triků směrem ke vzrušujícímu finále, ale Kaře připadal tento přístup jako sledování ohňostroje - jednotlivé záblesky jsou více či méně okázalé, ale jako celek působí nevzrušivým dojmem, neboť neobsahují žádné jednotící téma nebo logickou posloupnost. Iluzionistické vystoupení by naproti tomu mělo sdělovat nějaký příběh, všechny triky by měly být vzájemně propojeny tak, aby na sebe navazovaly, a jeden či více předchozích triků by se měly na závěr vystoupení vrátit a poskytnout divákům ono nádherné vyvrcholení, které jim - jak Kara doufala - vyrazí dech.

Do divadla mezitím přicházeli další lidé. Kara uvažovala, zda jich dnes bude mnoho, přestože jí na tom zároveň příliš nezáleželo. Zbožňovala historku o Robertu-Houdinovi, který jednoho večera vystoupil na pódium, a když našel v hledišti tři diváky, předvedl jim naprosto stejné vystoupení, jako by měl "plný dům" - jedinou drobnou odchylku učinil ve finále, kdy pozval diváky domů na večeři.

Kara ve své vystoupení věřila - pan Balzac ji nutil i na podobně drobná představení nacvičovat celé týdny. A tak teď, během posledních několika minut před zvednutím opony, nemyslela na své triky, nýbrž jen civěla na obecenstvo a užívala si chvilkového klidu v duši. Zároveň však měla dojem, že na tyto příjemné pocity nemá právo: zhoršující se stav její matky. Prohlubující se finanční krize. Pomalé pokroky v očích pana Balzaka. Kluk, který od ní před třemi týdny odešel po snídani v posteli s příslibem, že se jí ozve. Určitě. Slibuju.

Jenže trik s názvem Zmizelý přítel, stejně jako Vypařující se peníze nebo Chřadnoucí matka, na Karu jednoduše nepůsobily.

Alespoň když byla na pódiu.

Na pódiu jí nezáleželo na ničem jiném než na úsilí zhmotnit ve tvářích diváků jeden konkrétní výraz. Kara ho zřetelně viděla před sebou: chabě se usmívající ústa, oči doširoka otevřené překvapením a

svraštlé obočí formulující nejpřesvědčivější otázku každého iluzio-nistického vystoupení: Jak to udělali?

V jevištní magii existují eskamotérská gesta zvaná "odeber a nastrč". Člověk při nich vytváří efekt proměny jednoho předmětu v jiný tím, že jednoduše odebere originál a nastrčí na jeho místo předmět jiný, přičemž publikum ve výsledku vidí, jak se jeden předmět proměňuje ve druhý. Tato technika přitom přesně vystihovala Kařinu kouzelnickou filozofii: odebrat publiku smutek, nudu či hněv a místo nich nastrčit pocit štěstí, fascinaci, klid - zkrátka proměnit diváky v lidi s veselím v srdci, jakkoliv může být toto veselí pomíjivé.

Za chvíli to vypukne. Kara znovu vykukla skrz oponu.

S překvapením konstatovala, že většina židliček je dnes obsazena. Během hezkých dnů, jako byl ten dnešní, přitom byla návštěvnost obvykle dost malá. Kara se cítila potěšena, když se dostavila i Jaynene z penzionátu a její obrovitá postava na okamžik zablokovala zadní vchod. Spolu s ní přišlo i několik dalších sester ze Stuyvesant Manor. Vstoupily dovnitř a našly si volná místa. Bylo zde také pár dalších Kařiných přátel - z redakce jejího časopisu i z jejího domu na Greenwich Street.

Krátce po čtvrté hodině odpolední se doširoka otevřela zadní opona a do sálu se dostavil poslední divák - člověk, jehož by Kara na svém vystoupení nečekala ani za milion let.

"Je bezbariérová," poznamenal Rhyme kousavě a zaparkoval nablýskaný vozík Storm Arrow zhruba v polovině uličky v zadní části prodejny Smoke & Mirrors. "Dneska žádné žaloby."

Před hodinou překvapil Sachsovou i Thorna návrhem, že zajedou v jeho dodávce - rollxu vybaveném rampou - do prodejny, aby se podívali na Kařino vystoupení.

Načež ovšem dodal: "Přestože je hanba marnit tak nádherné jarní odpoledne uvnitř."

Když pak na něj oba vytřeštili oči - i před nehodou trávil Rhyme nádherná jarní odpoledne jen málokdy venku -, prohlásil kriminalista: "To měl být vtip. Thorne, mohl bys přistavit dodávku, prosím?"

"On řekl ‚prosím‘," užasl ošetřovatel.

Když se nyní Rhyme rozhlížel po ošuntělém divadelku, všiml si, jak se na něj dívá podsaditá černoška. Žena pomalu vstala, zamířila k nim, posadila se vedle Sachsové, podala jí ruku a kývla na Rhyma.

Nato se dotázala, zda jsou oněmi policisty, o nichž jí vyprávěla Kara. Rhyme odpověděl, že ano, a všichni se navzájem seznámili.

Ukázalo se, že žena se jmenuje Jaynene a pracuje jako sestra na klinice stárnutí, kde žije i Kařina matka.

Když jí Rhyme věnoval kyselý pohled, vědoucne na něj pohlédla a opravila se: "Ouvej. Já vážně řekla ‚klinika stárnutí‘? Chtěla jsem říct ve starobinci."

"Já jsem zase absolvent CZTI," prohlásil kriminalista.

Žena se zachmuřila soustředěním a nakonec zavrtěla hlavou. "Tenhle ústav neznám."

"Centrum pro zmírnění traumatických incidentů," rozvedl zkratku Thorn.

"Já tomu ovšem říkal Mrzák Inn."

"Záměrně se chová provokativně," vysvětlil Thorn.

"Taky jsem pracovala na spinálních jednotkách. Vždycky jsme měli nejradši pacienty, kteří nám nadávali. Ti tiší a veselí nás spíše děsili."

Protože těmhle lidem dávali kamarádi do pití stovku seconalu, pomyslel si Rhyme. A ti, kteří mohli hýbat rukou, zase polévali hořáky sporáků vodou a pak pustili plyn na maximum.

Říkalo se tomu čtyřhořáková smrt.

"Vy jste cé-čtyřka?" zeptala se Jaynene Rhyma.

"Přesně tak."

"Koukám, že nejste na ventilátoru. To je moc dobře."

"Je tu Kařina matka?" zeptala se Sachsová a rozhlédla se kolem sebe.

Jaynene se nakrátko zamračila. "Ehm, není."

"A chodí se na ni někdy dívat?"

"Její matka," odpověděla žena obezřetně, "nemá na Kařinu kariéru prakticky žádný vliv."

"Kara mi říkala, že je nemocná," vložil se do řeči Rhyme. "Už je jí lépe?"

"Trochu ano," řekla Jaynene.

Rhyme vycítil, že se za touto odpovědí ukrývá hlubší příběh, ale Jaynenein tón mu jasně sděloval, že se žena nehodlá bavit s cizími lidmi o důvěrných otázkách.

Světla potemněla a dav ztichl.

Na jeviště vyšel bělovlasý muž. I přes věk a neklamně známky těžkého života - měl pijácký nos a vousy zažloutlé od tabáku - byly jeho oči pronikavé a držení těla vzpřímené. S elegancí ostříleného jevištního umělce vplul doprostřed pódia a postavil se vedle jediné rekvizity - ze dřeva vyřezaného románského sloupu. Okolní prostředí bylo možná omšelé, ale muž měl na sobě dobře střížený oblek, jako by se řídil pravidlem, že kdykoliv člověk vystupuje na jevišti, musí s ohledem na diváky vypadat co nejlépe.

Á, usoudil Rhyme, to je onen proslulý učitel David Balzac. Muž se nepředstavil, ale chvíli si pečlivě prohlížel obecenstvo, přičemž se zdálo, že na Rhymovi spočinul jeho zrak déle než na většině ostatních. Ať už si však myslel

cokoliv, nedal to najevo a po chvíli opět odhlédl stranou. "Dámy a pánové, dnes mám to potěšení představit vám jednu ze svých nejslibnějších studentek. Kara u mě studuje už více než rok. Nyní vám představí některé z nejtajuplnějších iluzí v dějinách naší profese - některé přitom budou moje a jiné její. Nenechte se překvapit," Balzac vrhl démonický pohled, který jako by byl upřen přímo na Rhyma, "případně šokovat ničím, co zde dnes uvidíte. A teď, dámy a pánové..., zvu na pódium... Karu."

Rhyme se rozhodl, že následující hodinku stráví jako vědec. Že si bude vychutnávat hru na odhalování metod v pozadí Kařiných iluzí, všimnout si, jak své triky provádí, jak ukrývá karty a mince v dlaních a kde ukrývá kostýmy pro rychlé převleky. Ve hře zvané Postřehni tah měla Kara stále o několik bodů navrch, ačkoliv si bezpochyby vůbec neuvědomovala, že ji s Rhymem hraje.

Mladá kouzelnice vstoupila na jeviště v přiléhavé černé kombinéze s výstřihem ve tvaru půlměsíce na prsou pod típytívným průhledným žrasením, které připomínalo průsvitnou římskou tógu. Rhyme nikdy nepokládal Karu za atraktivní, natož sexy ženu, ale její těsný kostým působil velmi smyslně. Pohybovala se jako tanečnice, pružně a elegantně. Po nástupu na jeviště učinila dlouhou odmlku, během níž si pomalu prohlížela obecenstvo. Zdálo se, že se dívá na každého diváka zvlášť. V sále začalo narůstat napětí. "Proměna," řekla nakonec teatrálním hlasem. "Proměna... Jak moc nás všechny uchvacuje. Vezměte si třeba alchymii s proměnou olova a cínu ve zlato..." Přidržela ve vzduchu stříbrnou minci, zavřela ji v dlaní, a když vzápětí dlaň otevřela, ležela jí v ní mince zlatá. Kara ji vyhodila do vzduchu, kde se mince proměnila ve vodopád zlatých konfet.

V publiku se ozval potlesk a radostné mumláni.

"Noc..." Reflektory náhle zčernaly, aby se o pouhých pár vteřin později opět rozsvítily. "...se stává dnem" Kara byla nyní oděna v podobně přiléhavém kostýmu, který však měl tentokrát zlatavou barvu a výstřih na prsou obsahoval motiv hvězd. Rhyme se musel rychlostí jejího převléknutí zasmát. "Život..." V její ruce se objevila rudá růže. "...se stává smrtí..." Kara vzala růži do dlaní a proměnila ji v seschlou sežloutlou květinu. "...a pak opět životem." Mrtvý stonek jakýmsi zázrakem vystřídala kytice čerstvých květin. Kara je hodila jakési nadšené ženě v publiku a Rhyme zaslechl překvapené zašeptání: "Ony jsou pravé!"

Poté Kara svěřila ruce podél těla a znovu si s vážným výrazem ve tváři prohlédla publikum. "Existuje jedna kniha," řekla a její hlas naplnil celou místnost. "Kniha, kterou před tisícovkami let napsal staro-římský spisovatel Ovidius. Ta kniha se jmenuje Metamorfózy. Metamorfózy, jako když se třeba housenka promění v..." Kouzelnice opět rozevřela dlaň, z níž vylétl motýl a zmizel v zákulisí.

Rhyme se čtyři roky učil latinsky. Dodnes si vzpomínal, jak kdysi usilovně zápolil s překlady vybraných pasáží Ovidiovy knihy. Vzpomínal si také, že se kniha skládá ze čtrnácti či patnácti bájí psaných formou básně. Co tím Kara sleduje? Chce udílet přednášky o klasické literatuře publiku složenému z manželek advokátů a dětí, které mají plnou hlavu xboxů a nintendo (přestože Rhymovi neuniklo, že Kařiny přiléhavé úbory poutají pozornost všech dospívajících chlapců v sále)?

"Metamorfózy...", pokračovala Kara, "to je kniha o změně. O tom, jak se lidé stávají jinými lidmi, zvířaty, stromy, neživými předměty. Některé Ovidiovy příběhy jsou tragické, jiné čarovné, ale všechny mají společnou jednu věc." Nastala chvíle ticha, po níž Kara hlasitě řekla: "Kouzlo!" A zmizela v záplavě světla a oblaku kouře.

Ještě dalších čtyřicet minut uchvacovala Kara publikum sérií iluzí a eskamotérských triků založených na několika básních z Ovidiovy knihy. A pokud jde o hru na odhalování tahů, Rhyme se již v úvodu kompletně vzdal. Jistě, soustředil se na dramatický náboj v Kařině vyprávění, ale i když se přinutil opustit její kouzelný svět a zaměřil pozornost na její ruce, nedokázal ani jedenkrát odhalit její metodu. Po dlouhém potlesku a přídavku, během něhož se Kara proměnila v drobnou postarší ženu a zpět ("Proměna mládí ve stáří... a stáří

v mládí"), mladá kouzelnice konečně opustila pódium. O pět minut později se objevila v sále v džínkách a bílé halence a zamířila do publika, aby se pozdravila s přáteli.

Kařin kolega z prodejny k nim přivezl stolek s rozlévaným vínem, kávou, minerálkou a několika cukrovinkami.

"Skotskou nemáte?" zeptal se Rhyme a nakoukl přes laciné prostírání.

"Je mi líto, pane," odpověděl vousatý muž.

Sachsová se vyzbrojila vínem a kývla na Karu, která se k nim připojila. "Ahoj, no to je skvělé. Vůbec by mě nenapadlo, že vás tady uvidím."

"Co můžu říct?" nadhodila Sachsová. "Bylo to fantastické."

"Skvělé," řekl jí Rhyme a otočil se zpátky k baru. "Možná máme vzadu ještě nějakou whisky, Thorne."

Ošetřovatel kývl na Rhyma a řekl Kaře: "Dokážeš proměnit i povahu?" Popadl dvě sklenky vína, zastrčil do jedné slámku a přidržel ji Rhymovi. "Tohle, nebo nic, Lincolne."

Rhyme usrl a prohlásil: "Líbíl se mi ten konec s proměnou mladé ve starou. Nečekal jsem to. Báľ jsem se, že se nakonec proměníš v motýla. Což by bylo ořepané klišé."

"Jenže ty ses právě mel bát. U mě musíš očekávat neočekávané. Jde o oklamání mysli, nezapomeň."

"Karo," řekla Sachsová, "ty to prostě musíš zkusit v Cirque Fantastique."

Kouzelnice se zasmála, ale neřekla nic.

"Ne, myslím to vážně - tohle byla profesionální úroveň," trvala na svém Sachsová.

Rhyme poznal, že Kara nechce tuto otázku rozvádět. "Jedu přesně podle harmonogramu," řekla pouze. "Nemám kam spěchat. Spousta lidí dělá chybu, když skáče příliš rychle."

"Dáme si něco k snědku," nadhodil Thorn. "Umírám hladu. Jaynene, pojďte s námi taky."

Rozložitá černoška odpověděla, že s radostí, a navrhla jednu novou restauraci nedaleko od Jefferson Market na

rozhraní Šesté a Desáté.

Kara ovšem zaváhala a prohlásila, že musí zůstat v prodejně a pilovat několik čísel, která jí během představení nevyšla úplně podle představ.

"Ani nápad, holka," řekla Jaynene a zamračila se. "Ty že musíš pracovat?"

"Budou to jen dvě hodinky. Přítel pana Balzaka dnes večer pořádá soukromé představení, takže zavíráme o něco dřív, aby se mohl dívat." Kouzelnice objala Sachsovou a rozloučila se. Všichni si vyměnili telefonní čísla a slíbili si, že se brzy ozvou. Rhyme Kaře znovu poděkoval za pomoc na Weiřově případu. "Bez tebe bychom ho nechytli."

"Uvidíme se v Las Vegas," přisadil si Thorn.

Rhyme začal pilotovat vozík Storm Arrow k přední části prodejny. Přitom se podíval nalevo a viděl, že ho ze zadní místnosti stále pronásledují Balzakovy tiché oči. Když se k nim pak připojila Kara, iluzionista upřel zrak na ni. Kara se v jeho přítomnosti okamžitě proměnila v úplně jinou ženu, bázlivou a rozpačitou.

Proměna, pomyslel si Rhyme a sledoval, jak za nimi Balzac pomalu zavírá dveře, a odřezává tak čaroděje s učněm od okolního světa.

35

"Řeknu to ještě jednou. Jestli chcete advokáta, můžete ho mít."

"Já to chápu," zamumlal Erick Weir svým jakoby zadýchaným šeptem.

Nacházeli se v kanceláři Lona Sellitto na policejním ústředí. Byla to malá, z velké části šedá místnost ozdobená - jak by to detektiv možná sám formuloval v hlášení - "jednou fotografií novorozence, jednou fotografií dítěte mužského pohlaví, jednou fotografií dospělé ženy, jednou fotografií jezerní krajiny na blíže neurčeném místě a jednou rostlinou - mrtvou".

Sellitto v této kanceláři vyslyšel stovky podezřelých. Jediný rozdíl mezi nimi a člověkem, který v pracovně seděl nyní, spočíval v tom, že Weir byl nadvakrát připoután k sedé židli na protější straně stolu. Za ním postával ozbrojený dozorce.

"Chápete?"

"Říkám, že ano," oznámil Weir.

Tak začal výslech.

Na rozdíl od Rhyma, který se specializoval na soudní vědy, byl detektiv prvního stupně Lon Sellitto plnokrevným poldou - detektivem v pravém slova smyslu. Neustále se snažil "detekovat" pravdu, přičemž využíval nejen veškerých prostředků, jež mu nabízela newyorská policie a spřátelené agentury, ale i vlastní "pouliční mazanosti" a houževnatosti. Často přitom tvrdil, že práce detektiva je nejlepším zaměstnáním na světě. Člověk musí být hercem, politikem, šachistou a někdy také pistolníkem a kladkostrojem.

Jedním z nejlepších aspektů tohoto povolání je přitom hra na výslech - snaha přimět podezřelého, aby se doznal a prozradil jména svých společníků nebo polohu úkrytu, kam uschoval lup či tělo oběti.

V tomto případě však bylo od počátku zřejmé, že tento konkrétní padouch nepustí ani chloupek informací.

"Tak povídejte, Ericku, co víte o Vlasteneckém shromáždění?"

"Jak už jsem řekl, vím jen to, co jsem o nich četl," odvětil Weir a podrbl se bradou na rameni, co nejlépe to šlo.

"Nechcete mi na minutku odemknout ta pouta?"

"Ne, nechci. Vy jste o té organizaci pouze četl?"

"Přesně tak." Weir se na okamžik rozkašlal.

"Kde?"

"Myslím, že v časopise Time."

"Jste vzdělaný a mluvíte kultivovanou angličtinou. Neřekl bych, že je vám jejich filozofie blízká."

"To samozřejmě není," zasípal Weir. "Podle mě jsou to zuřiví pánbičkáři."

"Takže pokud nevěříte v jejich politiku, pak jsou jediným důvodem, proč kvůli nim vraždit Charlese Gradyho, peníze. Což jste ostatně u Rhyma přiznal. Proto bych rád přesně věděl, kdo si vás na to najal."

"Ale já ho nehodlal zabít," zašeptal podezřelý. "To jste mě špatně pochopil."

"Co jsem špatně pochopil? Vloupal jste se mu do bytu s nabitou zbraní."

"Heleďte, já rád překonávám překážky. Zkousím, jestli se dokážu vloupat na místa, kam to nikdo jiný nedokáže. Nikdy bych nikomu neublížil." Poslední větu Weir sdělil napůl Sellittovi a napůl otlučené videokameře namířené na jeho obličej.

"Poslyšte, jaká byla ta sekaná? Nebo jste si dal pečeného krocana?"

"Cože?"

"Myslím v Bedford Junction. V Riverside Inn. Tipl bych si, že jste měl krocana, zatímco Constableovi hoši si dali sekanou, steak a denní specialitu. Co z toho měl Juddy?"

"Kdo? Jo aha, myslíte toho chlapa, na kterého jste se mě ptal? Barnes? Vy mluvíte o té účtence, vidíte?" prohlásil Weir sípavě. "Pravda je, že jsem ji prostě našel. Potřeboval jsem si něco zapsat, a tak jsem sebral nějaký proužek papíru."

Pravda? pomyslel si Sellitto. To zrovna. "Tak vy jste si potreboval něco zapsat?"

Weir zalapal po dechu a přikývl.

"A kde jste byl?" naléhal stále více znuděný Lon Sellitto. "Kdy jste ten proužek papíru potreboval?"

"Já nevím. Někde ve Starbucks."

"Kde ve Starbucks?"

Kejklíř přimhouřil oči. "Už si nevzpomínám."

V poslední době začali zločinci všeho druhu velmi často uvádět právě restaurace Starbucks, kdykoliv potřebovali získat alibi. Podle Sellittova názoru to bylo tím, že těchto kaváren bylo mnoho a všechny vypadaly podobně, takže mohlo působit důvěryhodně, když si padouši nemohli rozpomenout, ve které z nich v určitou konkrétní dobu seděli.

"Proč byla prázdná?" pokračoval Sellitto.

"Co bylo prázdné?"

"Zadní strana té účtenky. Jestli jste ji sebral, abyste na ni něco zapsal, proč jste na ni nic nezapsal?"

"Ach tak. Myslím, že jsem nemohl najít pero."

"Ve Starbucks přece pera mají. Lidi si tam dávají spoustu věcí. A potřebují pero, aby mohli podepsat stvrzenku od kreditní karty."

"Pokladní měla spoustu práce. Nechtěl jsem ji obtěžovat."

"A co jste si chtěl zapsat?"

"Ehm," ozvala se sípavá odpověď, "začátek promítání jednoho filmu."

"Kde je tělo Larryho Burkea?"

"Koho?"

"Policisty, který vás zatýkal na Osmaosmdesáté ulici. Včera večer jste řekl Lincolnu Rhymovi, že jste ho zavraždil a jeho tělo leží někde na West Side."

"Snažil jsem se ho jen přimět k přesvědčení, že se chystám zaútočit na ten cirkus, abych ho svedl ze stopy. A tak jsem ho nakrmil falešnými informacemi."

"A to vaše doznání k vraždám ostatních obětí? To byla taky falešná informace?"

"Přesně tak. Nikoho jsem nezabil. Udělal to někdo jiný a pokusil se to přisít mně."

Á, nejstarší obhajoba v rejstříku zločinců. A taky nejkulhavější. A nejtrapnější.

Přestože i ta někdy skutečně zabírala - záleželo na naivitě poroty.

"Kdo vám to chtěl přisít?"

"Nevím. Ale zřejmě někdo, kdo mě zná."

"Jelikož musel mít přístup k vašim šatům, vlákňům, chlupům a dalším věcem, aby je pak nastrčil na místa činu, vidíte?"

"Přesně tak."

"Prima. V tom případě to bude dost krátký seznam. Uveďte nějaká jména."

Weir zavřel oči. "Teď se mi nikdo nevybavuje." Jeho hlava poklesla. "Tohle je fakt skličující."

Sellitto by své pocity neformuloval lépe.

V podobném duchu se tato hra nesla ještě dalších třicet minut.

Nakonec to Sellitto vzdal. Cítil vztek a myslel na to, že zatímco on již brzy odjede domů k družce a její večeri - ironií osudu měli dnes mít stejného krocanu, který figuroval i na jídelním lístku restaurace River side Inn v Bedford Junction -, policista Larry Burke se ke své manželce již nikdy nevrátí. Odhodil tedy fasádu přátelského, ale neodbytného vyšetřovatele, a zabručel: "Klid se mi z očí."

Spolu s ostatními policisty pak odvezl zadrženého o dva bloky dál do Manhattanské vazební věznice, kde ho obvinili z vraždy, pokusu o vraždu, vloupání a zhářství. Detektiv varoval dozorce před Weirovými geniálními schopnostmi uniknout a oni ho ujistili, že zadrženého umístí do zvláštní vazební cely, která je prakticky stoprocentně "únikovzdorná".

"Eh, detektive Sellitto," zavolal Weir hrdelním hlasem.

Detektiv se otočil.

"Přisahám k Bohu, že jsem to neudělal," hlesl kouzelník a v jeho hlase jako by se ozývala nelíčená lítost. "Až si trochu odpočinu, možná se mi vybaví pár věcí, které vám pomohou najít skutečného pachatele. Opravdu vám chci pomoci."

V Hrobkách se Weira ujali dva dozorcí, pevně ho uchopili za paže a nechali ho došoupat k evidenční přepážce.

Mně zas tak děsivý nepřipadá, pomyslela si pracovnice oddělení nápravných trestů Linda Wellesová. Byl silný, to poznala, ale vůbec se nepodobal bestiím, s nimiž se tu někdy museli potýkat, ani výrostkům z "Háčkovaného města" či Harlemu, jejichž dokonalá těla nedokázala změkčit ani obrovské množství cracku, heroinu a tvrdého alkoholu. Wellesová dost dobře nechápala, proč kolem tohohle vychrtlého starého chlápka jménem Weir, Erick A. dělají všichni takový rozruch.

"Bedlivě ho střežte, neustále se mu dívejte na ruce a nesundávejte mu pouta," varoval je detektiv Sellitto. Jenže tenhle podezřelý vypadal jen smutně a unaveně a těžko se mu dýchalo. Wellesová pře-

mýšlela, co se mu asi stalo s rukama a zjizveným krkem. Nejpiš oheň nebo rozpálený olej. Při pomýšlení na tu bolest se musela otřást.

Kromě toho si Wellesová vzpomněla, co Weir říkal detektivu Sellittovi u vstupních dveří. Opravdu vám chci pomoci. Působil jako školák, který zklamal své rodiče.

I přes obavy detektiva Sellitta proběhlo snímání otisků prstů a fotografování bez nejmenších incidentů a Weir měl zanedlouho opět na ruku dvoje pouta a na kotnících další. Wellesová s Hankem Ger-shamem, urostlým kolegou z oddělení, pak popadli podezřelého za paže a vyrazili dlouhou chodbou ke vchodu.

Wellesová již tudy vedla tisícovky zločinců, a tak si myslela, že je dávno imunní vůči jejich žadonění, protestům a slzám. Na Weirově smutném slibu detektivu Sellittovi ji však cosi došlo. Třeba je opravdu nevinný. Rozhodně nevypadal jako vrah.

Podezřelý sebou škubl bolestí a Wellesová jemně uvolnila drtivé sevření jeho paže.

O chvíli později Weir zasténal a sesypal se na ni. Obličej měl zkroucený bolestí.

"Co je?" zeptal se Hank.

"Křeč," hekal Weir. "To bolí..., óó, Bože." Odmlčel se a zoufale sykl: "Pouta!"

Natáhl levou nohu, která se mu celá třásla a byla tvrdá jako špalek.

"Mám mu je odemknout?" zeptal se dozorce.

Wellesová zaváhala. "Ne," řekla nakonec a obrátila se k Weirovi. "Lehněte si a otočte se na bok. Uvolním vám ji." Jako pravidelná běžkyně si uměla s křečemi poradit. Weir ji pravděpodobně nepředstíral - vypadal, že doopravdy trpí, a svaly na noze měl ztvrdlé na kámen.

"Prokrista," zasténal Weir bolestí. "Pouta!"

"Musíme mu je sundat," přemlouval ji Hank.

"Ne," zopakovala Wellesová. "Polož ho na podlahu. Já se o to postarám."

Weir si nakonec lehl a Wellesová mu začala masírovat ztuhlou nohu. Hank stál zatím opodál a sledoval ji při práci.

Když pak Wellesová náhodou zvedla hlavu, všimla si, že Weirovy ruce, stále spoutané za zády, se mezitím přesunuly na bok a jeho kalhoty jsou o několik centimetrů stažené.

Zadívala se pozorněji. Viděla, že mu kdosi strhl z kyčle náplast, pod níž se nachází..., co to, kčertu, jel! Uvědomila si, že je to rozříznutá kůže.

V tom okamžiku ji jeho pěst udeřila přímo do nosu a rozdrtila v něm chrupavku. Její obličej se zalil návalem prudké bolesti, která ji zároveň vyrazila dech.

Klíč! V té drobné jizvě v kůži pod náplastí ukrýval Weir klíč nebo planžetu.

Hank rychle vyrazil vpřed, ale Weir se vztyčil ještě bryskněji a zarazil mu loket do hrdla. Dozorce se skácel, začal hekat, chystal se za krk, kašlal a lapal po dechu. Weir uchopil pistoli Wellesové a pokusil se ji vytáhnout z pouzdra. Wellesová ji však popadla oběma rukama a vši silou se s ním o ni začala přetahovat. Pokusila se křičet, ale krev z přeraženého nosu jí stekla do krku, takže se začala dusit.

Aniž Weir uvolnil sevření její pistole, sklonil se a levou rukou si během pouhých pár vteřin sňal pouta z nohou. Teprve poté začal oběma rukama pořádně tahat za služební pistoli Lindy Wellesové.

"Pomoc!" zaječela dozorkyně a vykašlala krev. "Pomozte mi někdo!"

Weirovi se již podařilo vytáhnout její pistoli z pouzdra, ale Wellesová mu v myšlenkách na své děti stále držela zápěstí v drtivém svěření. Hlaveně glocka komíhala po prázdné chodbě kolem Hanky, který se opíral o lokty a kolena, dával a zoufale lapal po dechu.

"Pomoc! Zraněný policista! Pomoc!" křičela Wellesová.

Na konci chodby se konečně otevřely dveře a kdosi z nich vyběhl. Chodba se však náhle zdála deset kilometrů dlouhá a Weir se stále více zmocňoval pistole. Oba se váleli po podlaze, jeho zoufalé oči sršely pár centimetrů od jejích a hlaveně pistole se pomalu natáčela jejím směrem. Nakonec skončila kdesi mezi nimi. Weir zasípal a pokusil se přiložit ukazováček na spoušť.

"Ne, prosím vás, ne, ne," zakňourala Wellesová. Zadržený se však jen krutě usmíval, když zírala do černého oka zbraně vzdálené pouhých pár centimetrů od ní a čekala, že v kterémkoliv okamžiku vystřelí.

Viděla své děti, viděla jejich otce, viděla svou matku...

Tak to tedy ne, pomyslela si vztekle. Zapřela se nohou o stěnu a prudce se odrazila. Weir se překulil na záda a ona dopadla na něj.

Pistole s ohromujícím zábleskem vystřelila, obrovský zpětný ráz zacloumal Lindiným zápěstím a hluk výstřelu ji téměř ohlušil.

Zed! se pokryla sprškou krve.

Ne, ne, ne!

Prosím, ať je Hank v pořádku! modlila se.

Její kolega se však namáhavě škrábal na nohy. Byl nezraněn. Vtom si Wellesová uvědomila, že již nemusí o svou zbraň zápasit - držela ji v ruce sama, Weir už ji nesvíral. Rozechvěle vyskočila na nohy a odstoupila od něj.

Ach, proboha...

Kulka zasáhla podezřelého přímo z boku do hlavy a zanechala v ní úděsnou ránu. Na stěně za ním se táhl cákanec krve, mozku a úlomků kostí. Weir ležel na zádech a skelným pohledem civěl do stropu. Ze spánku se mu k podlaze řinula krev.

"Doprdele, co jsem to udělala!" zvolala třesoucí se Wellesová. "Ach, doprdele! Pomozte mu někdo!"

Na místo činu se postupně seběhla desítka dalších policistů. Když se k nim však Wellesová otočila, všimla si, že kolegové padají k zemi a zaujímají obranné postavení.

Zalapala po dechu. Že by byl za ní nějaký další pachatel? Znovu se obrátila a viděla, že chodba je prázdná. Otočila se tedy zpátky, ale ostatní policisté se stále krčili při zemi, znepokojeně zvedali ruce a cosi křičeli. Wellesová však měla po výstřelu zalehnuté uši, takže nerozuměla, co jí sdělují.

Konečně rozeznala první věty: "Ježíšikriste, pistole, Lindo! Schovej ji! Koukej, kam s ní míříš!"

Wellesová si v panice uvědomila, že celou dobu máchala glockem sem a tam - ke stropu, k podlaze, směrem k nim -, jako

když si dítě hraje s maketou.

Začala se své nepozornosti potrhle smát. Když zasouvala pistoli do pouzdra, ucítila na opasku cosi tvrdého. Sebrala to a po pečlivé prohlídce zjistila, že je to zkrvavený úlomek Weirovy lebky. "Ó," řekla, upustila kost a rozesmála se jako její dcera během lechtání. Plivla si do dlaně a začala si ji utírat do kalhot. Otírání bylo stále zběsilejší, až se nakonec zcela přestala smát, padla na kolena a začala srdceryvně vzlykat.

36

"Mělas to vidět, matko. Myslím, že ze mě byli na větvi." Kara seděla na okraji židle a držela v dlaních vlažný kelímek ze Starbucks, jehož teplota dokonale odpovídala teplotě lidské pokožky - například matčiny pokožky, stále tak růžové a sálavé.

"Čtyřicet pět minut jsem měla pódium jenom pro sebe. Co ty na to?"

"Ty...?"

Toto slovo však nebylo součástí smyšleného dialogu. Matka byla při vědomí a svou otázku položila velmi pevným hlasem.

Ty.

Bohužel Kara neměla tušení, co má matka na mysli.

Mohlo to znamenat: Co jsi to teď říkala?

Anebo: Kdo jsi? Kdo to chodí do mého pokoje a vysedává tu, jako bychom se znali?

Anebo taky: Zaslechla jsem slovo "ty", ale nevím, co znamená, a je mi trapně se zeptat. Je pro mě důležité, ale už si na ně nevzpomínám. Ty, ty, ty...

Matka však poté vykoukla z okna na popínavý břechťan a dodala: "Všechno dopadlo dobře. Prošli jsme tím moc dobře."

Kara věděla, že by bylo skličující pokračovat v rozhovoru s matkou, dokud je v podobném duševním rozpoložení.

Žádná její věta by nenavazovala na druhou. Někdy matka dokonce ztrácela nit přímo uprostřed věty a její hlas pak uvald v pomotané mlčení.

A tak teď i Kara pouze blábolila, co jí přišlo na mysl, vyprávěla matce o právě absolvovaném vystoupení Metamorfózy, aby jí pak ještě vzrušenějším hlasem oznámila, že pomohla policii dopadnout vraha.

Matčino obočí se na chvíli vyklenulo poznáním a Kaře se rozbušilo srdce. Předklonila se k dceři.

"Našla jsem ty prachy. Už jsem myslela, že je nikdy neuvidím."

Položila hlavu opět na polštář.

Kara zaťala ruce v šlachovité pěsti. Dech se jí zrychlil. "To jsem já, matko! Já! Královské dítě. Copak mě nevidíš?"

"Ty?"

Zatraceně! Kara v duchu vynadala démonovi, který posedl její nebohou matku a zatemnil jí mysl. Nech ji na pokoji!

Vrať mi ji!

"Nazdárek." Ženský hlas od dveří Karu vylekal. Elegantním pohybem, jako by prováděla francouzský hod, si setřela z tváře několik slz a otočila se.

"Ahoj," odpověděla Amélii Sachsové. "Tak jsi mě vystopovala."

"Jsem policistka. Je to naše práce." Sachsová vešla do pokoje. V ruce držela dva kelímky s kávou, ale když pohlédla na pohárek v Kařině ruce, dodala: "Pardon. Nadbytečný dárek."

Kouzelnice zmačkala kelímek, který měla v ruce. Byl již téměř prázdný, a tak s radostí přijala Amélii. "Kofeinu pro mě není nikdy dost." Začala usrkávat. "Dík. Bavili jste se dobře?"

"No jasně. S tou ženskou je švanda. Myslím s Jaynene. Thorn se do ní úplně zamiloval. A dokonce i Lincolnla párkrát rozesmála."

"Jo, na lidi tak působí," přitakala Kara. "Je to moc dobrá duše."

"Balzac nám tě na konci vystoupení hezky rychle odvedl," řekla Sachsová. "Takže jsem se chtěla za tebou ještě jednou zastavit a poděkovat ti. A taky ti chci říct, abys nám za svůj čas poslala účet."

"To mě vůbec nenapadlo. Seznámilas mě s kubánskou kávou. To jako platba stačí."

"Ne, něco nám vyfakturuj. Pak to pošli mně a já se postarám, aby to přes radnici prošlo."

"Jak jsem si hrála na policajtku," zasnila se Kara. "To bude historka pro vnoučata... Hele, na zbytek dne mám volno - pan Balzac bude pryč s jedním přítelem. Říkala jsem si, že zajdu za pár lidmi v SoHo. Nechceš jít se mnou?"

"Jasně," odpověděla policistka. "Mohly bychom..." Zvedla hlavu a zadívala se Kaře přes rameno. "Dobrý den."

Kara se ohlédl a viděla, jak si její matka zvědavě prohlíží Amélii. "Ve skutečnosti nevnímá," řekla, když si změnila její pohled.

"Bylo to v létě," prohlásila matka. "V červnu, určitě v červnu." Zavřela oči a lehla si.

"Není jí nic?"

"Je to jen dočasná záležitost. Brzy se zase vrátí do reality. Její mozek se někdy chová trochu divně." Pohládla matku po rameně a zeptala se Sachsové: "A co tvoji rodiče?"

"Mám dojem, že ti to bude připadat povědomé. Otec už zemřel a matka žije v Brooklynu nedaleko ode mě. Možná blíž, než by mi bylo milé. Ale uzavřely jsme takovou... dohodu."

Kara věděla, že dohody mezi matkou a dcerou bývají spleťtité jako mezinárodní smlouvy, a tak protentokrát nevybídla Amélii, aby svou myšlenku rozvedla. Věděla, že na to bude čas v budoucnu.

V pokoji se rozlehlo pronikavé zapípání a obě ženy se natáhly po pageru na opasku. Amélie vyhrála. "Když jsem sem šla, vyplá jsem si mobil. Na chodbě visela cedule, že se tu nesmějí používat. Nevadí?" zeptala se a ukázala k telefonu na stole.

"Ne, brnkni si."

Sachsová zvedla telefon a vytočila příslušné číslo. Kara zatím vstala a upravila matce přikrývku. "Vzpomínáš na ten penzion ve Warwicku, matko? Nedaleko toho hradu?"

Vzpomínáš? Řekni, že si vzpomínáš!

A do toho Améliin hlas: "Rhyme? To jsem já."

O několik vteřin později byl Kařin jednostranný rozhovor přerušen, když kouzelnice zaslechla policistčin ostrý hlas:

"Cože? Kdy?"

Otočila se k Amélii a zamračila se. Sachsová se dívala přímo na ni a vrtěla hlavou. "Hned jsem tam... Zrovna jsem u ní."

Řeknu jí to." Zavěsila.

"Co se děje?" zeptala se Kara.

"Zdá se, že dneska přece jenom nemůžu jít s tebou. Zřejmě nám unikla nějaká planžeta nebo klíček. Weir se ve vazební věznici vyprostil z pout a chtěl se zmocnit něčí zbraně. Zastřelili ho."

"Proboha."

Amélie zamířila ke dveřím. "Musím tam ohledat místo činu." Zarazila se a pohlédla na Karu. "Viš, trochu jsem se ho bála nechávat během procesu pod dozorem. Ten člověk je zkrátka příliš kluzký. Ale myslím, že někdy přece jen existuje spravedlnost. Jo, a pokud jde o tu fakturu... Ať už sis chtěla vyúčtovat jakoukoliv částku, zdvojnásob ji."

"Constable má nějaké informace," pravil do telefonu rázný mužský hlas.

"Hrál si na detektiva, že?" zeptal se Charles Grady advokáta kousavě.

Kousavě, ale ne sarkasticky. Státní zástupce proti Josephu Rothovi nic neměl. Přestože totiž tento advokát většinou zastupoval sebranku, dařilo se mu nezabředávat do hlenu, který za sebou jeho klienti zanechávali, a ke státním zástupcům i policistům se choval poctivě a uctivě. Grady mu to vracel.

"Jo, hrál. Volal na několik míst v Canton Falls a snesl na pár lidí z Vlasteneckého shromáždění Boží hněv, takže zjistili co a jak. Vypadá to, že pár bývalých členů začalo jednat na vlastní pěst."

"O koho jde? O Barnese? O Stemplea?"

"Takhle hluboko jsme do toho nerýpali. Vím jen, že je pěkně rozčilený. Neustále jen opakoval: Jidáš, Jidáš, Jidáš.' Pořád dokola."

Grady mu chtěl projevit účast, ale mnoho jí v sobě nenašel. Kdo chce s vlky žít... "On dobře ví, že bez trestu ho nepustím," řekl advokátovi.

"To on chápe, Charlesi."

"Víte, že je Weir mrtvý?"

"Jo... A musím vám říct, že měl Andrew radost, když se to doslechl. Já doopravdy věřím, že s tím pokusem vám ublížit neměl nic společného, Charlesi."

Osobní názory obhájců však Grady mu k ničemu nebyly, byť by je formulovali tak otevřeně jako Roth. "A má nějaké pořádné informace?" zeptal se.

"Ano, má."

Grady mu věřil. Roth byl člověk, kterého klient jednoduše neobel-stí, a pokud si tento advokát myslel, že Constable státnímu zástupci předhodí pár lidí, pak to byla pravda. Konečná úspěšnost výsledného případu byla pochopitelně jiná věc, ale pokud by Constable vyrazil poměrně zásadní informace a policisté odvedli při vyšetřování a zatýkání alespoň zpolu slušnou práci, pak Grady věřil, že dokáže tyto pachatele "ubytovat". Kromě toho se hodlal postarat, aby na důkazy dohlédl Lincoln Rhyme.

Z Weirovy smrti měl státní zástupce smíšené pocity. Před veřejností sice vyjádřil znepokojení nad mužovým zastřelením a příslibil, že incident oficiálně prošetří, ale ve skrytu duše byl nadšen, že se toho parchanta konečně zbavili. Ještě nyní jej šokovalo a naplňovalo vztekem, že si nějaký padouch klidně může vkráčet do bytu, v němž bydlí jeho manželka s dcerou, a případně je i zavraždit.

Pohlédl na sklenku vína, z níž si tak vroucně přál usrknout, ale zároveň si uvědomoval, že v důsledku právě absolvovaného telefonátu se bude muset prozatím obejít bez alkoholu. Constableův případ byl tak důležitý, že na něj Grady potřeboval všechen důvtip.

"Chce s vámi mluvit z očí do očí," konstatoval Roth.

Jednalo se o odrůdu cabernet sauvignon z Grgich Hills, ročník 1997. Skvělá vinice, skvělý ročník.

"Za jak dlouho můžete být ve vazební věznici?" pokračoval Roth.

"Za půl hodiny. Odjedu tam ihned."

Zavěsil a oznámil manželce: "Dobrá zpráva je, že se proces konat nebude."

"Pojedete s vámi," přihlásil se Luis, tělesný strážce s klidnými očima. (Po Weirově smrti zredukoval Lon Sellitto Gradyho osobní ostrahu na jediného policistu.)

"Ne, ty zůstaneš u mé rodiny, Luisi. Budu se tak cítit líp."

"Jestli je tohle dobrá zpráva, miláčku," zeptala se obezřetně manželka, "tak jaká je ta špatná?"

"Budete se muset obejít do večere," prohlásil státní zástupce, hodil si do úst hrst křupek ve tvaru závojnky a spláchl je pořádným douškem velmi lahodného vína, při němž mu blesklo hlavou: Ále co, tohle se musí oslavit.

Bitvami ošlehané camaro SS Amélie Sachsově zastavilo před Centre Street 100. Sachsová položila na přístrojovou

desku cedulku s emblémem newyorské policie, vystoupila a kývla na skupinu ohledávacích techniků, kteří postávali vedle vozidla rychlého nasazení. "Kde je místo činu?"

"V přízemí v zadu. Je to ta chodba vedoucí do cel."

"Zapečetili jste ji?"

"Jo."

"Či to byla zbraň?"

"Lindy Wellesové. Z oddělení nápravných trestů. Je pořádně otřesená. Ten hajzl jí přerazil nos."

Sachsová popadla jeden z kufrů, připevnila ho k nosiči na kolečkách a vyrazila k hlavnímu vchodu budovy trestního soudu. Ostatní ohledávací technici učinili totéž a vydali se za ní.

Sachsová věděla, že toto místo činu bude učiněná hračka. Náhodná střelba mezi policejním důstojníkem a podezřelým, který se snažil

uniknout - to je obvykle formalita. Přesto se jednalo o vraždu, u nichž je vždy zapotřebí kompletní zpráva z místa činu pro potřeby komise pro vyšetřování střelby i jakýchkoliv následných šetření či soudních žalob. Amélie Sachsová hodlala toto místo činu ohledat stejně důkladně jako kterékoliv jiné.

Dozorce jim zkontroloval legitimace a odvedl je labyrintem chodeb do sklepení. Nakonec došli ke žluté policejní pásce natažené přes zavřené dveře. Zde Sachsová zastihla detektiva hovořícího s uniformovanou policistkou - zlomený nos měla zakrytý vatou a obvázaný.

Sachsová se představila a vysvětlila, že sem přišla ohledat místo činu. Detektiv ustoupil a Amélie se zeptala Lindy Wellesové, co se vlastně stalo.

Dozorkyně jí zadrženým nosovým hlasem vysvětlila, že cestou od snímání otisků ke vstupním dveřím se podezřelému nějakým způsobem podařilo sundat si pouta. "Trvalo mu to dvě, tři vteřiny. Všechna pouta. Najednou je měl odemknutá. Můj klíč ale neukradl." Wellesová si ukázala na kapsu halenky, kde měla zřejmě zastrčen klíč. "Měl na kyčli planžetu, klíč nebo něco podobného."

"Myslíte v kapse?" zeptala se Sachsová a zamračila se. Ještě teď si vzpomínala, jak pečlivě Weira prohledávali.

"Ne, v noze. Však uvidíte." Dozorkyně kývla k chodbě, kde leželo Weirovo tělo. "Má v kůži jizvu. Pod náplastí.

Všechno se to seběhlo tak rychle."

Sachsová se dovtipila, že se Weir pořezal, aby si na těle vytvořil skrýš. Z té myšlenky se jí zvedal žaludek.

"Potom popadl mou pistoli a začali jsme se o ni přetahovat. A ona prostě vystřelila. Nechtěla jsem mačkat spoušť.

Nechtěla, vážně. Ale... Snažila jsem se použít donucovací prostředky, ale nešlo to. Prostě vyšel výstřel."

Donucovací prostředky... Vyšel výstřel. Výrazy z oficiální policejní hantýrky měly zřejmě Wellesovou izolovat od výčitek svědomí, které bude pociťovat. Ty přitom nijak nesouvisely s faktem, že při incidentu byl zabit vrah, že se ona sama ocitla v ohrožení života nebo že si střelba vyžádala nasazení desítky dalších policistů - šlo spíše o to, že tato žena klopýtla. Příslušnice newyorské policie nastavovaly laťku vysoko, takže pády pro ně byly vždy tvrdší než pro muže.

"Když jsme ho zatýkali, spoutali jsme ho a prohledali," řekla Sachsová laskavě. "A ten klíč nám unikl taky."

"Jo," zamumlala dozorkyně. "Ale stejně se to objeví."

Čímž myslela při vyšetřování střelby. A měla pravdu, tato informace během šetření nemohla nepřijít na přetřes.

Sachsová byla odhodlána zpracovat zprávu mimořádně důkladně a poskytnout v ní policistce co největší podporu.

Wellesová se zlehka dotkla nosu. "Á, to bolí." Z očí jí proudily slzy. "Co na to řeknou moje děti? Pořád se mě ptají, jestli nedělám něco nebezpečného. A já jim říkám, že ne. Jen se na to podívejte..."

Sachsová si nasadila gumové rukavice a požádala ženu o pistoli. Převzala ji, vysunula zásobník a vytáhla z komory náboj. Vše skončilo v igelitovém důkazním sáčku.

"Jestli chcete, můžete si vzít volno," prohlásila Amélie "seržant-ským" tónem.

Wellesová jako by ji však ani neslyšela. "Prostě vyšel výstřel," opakovala dutým hlasem. "Já to nechtěla. Nechtěla jsem nikoho zabít."

"Lindo?" řekla Sachsová. "Můžete si vzít volno. Týden, deset dní."

"Můžu?"

"Promluvte si se svým nadřízeným."

"Jasně. Jo, to bych mohla." Wellesová vstala a přešla k lékaři, který ošetřoval jejího kolegu - ten měl na krku ošklivou zhmožděninu, ale jinak se zdál v pořádku.

Ohledávací tým si rozbalil "nádobičko" přede dveřmi do chodby, na níž se incident odehrál. Technici otevřeli kufr a připravili vybavení pro sběr důkazů, sady pro snímání otisků prstů, fotoaparáty a videokamery. Sachsová se zatím převlékla do bílé tyčkové kombinézy a ozdobilu si boty gumovými páskami.

Nasadila si přes hlavu mikrofon a požádala o propojení na pevnou linku Lincoln Rhyma. Strhla policejní pásku, otevřela dveře a pomyslela si: Rozřezat si kůži a ukrýt do rány planžetu? Ze všech pachatelů, proti kterým jsme kdy s Lincolnem stáli, byl Kejkliř jednoznačně nej...

"Doprdele," hlesla.

"Já tě taky zdravím, Sachsová," ozval se ve sluchátkách uštěpačný Rhymův hlas. "Teda, aspoň si myslím, že jsi to ty. Strašně tu praská statická elektřina."

"To snad není možné, Rhyme. Soudní patolog to tělo odnesl, než jsem ho stačila ohledat." Sachsová se dívala do chodby, zkrvavené, ale prázdné.

"Cože?" vybuchl Rhyme. "Kdo to povolil?"

Podle závazných pravidel směl zdravotní personál vstoupit na místo činu za účelem záchrany zraněného, ale v případě vraždy se nesměl mrtvého těla dotknout nikdo včetně lékaře ze soudní patologie až do doby, kdy mrtvolu ohledá některý ohledávací technik. Byla to jedna z nejzákladnějších policejních zásad a člověku, který nechal Kejklířovu mrtvolu odvézt, tak hrozil vážný profesní postih.

"Nějaký problém, Amélie?" zavolal na Sachsovou jeden z techniků od dveří.

"Koukej," řekla policistka vztekla a kývla do chodby. "Soudní patolog to tělo odvezl ještě před ohledáním. Co se stalo?"

Nakrátko ostříhaný mladý technik se zamračil, pohlédl na kolegu a řekl: "Hm, ale ten doktor přece čeká venku. Byl to ten chlap, se kterým jsme mluvili, když ses tu objevila. Ten, který krmil holuby. Čekal, až skončíme a on si bude moct odvézt tělo."

"Co se děje?" zabručel Rhyme. "Slyším nějaké hlasy."

"Venku čekají lidi ze soudního, Rhyme," odpověděla Sachsová. "Vypadá to, že ještě to tělo neodvezli. Co to..."

"Prokristapána. Ne!"

Améliina duše jako by náhle zmrzla. "Rhyme, snad si nemyslíš...?"

"Co tam vidíš, Sachsová?" vyštěkl Rhyme. "Jak vypadá ten krvavý cákanec?"

Sachsová odběhla k místu střelby a prohlédla si krvavou skvrnu na stěně. "Ale ne. Na výstřel to vypadá dost nepřírozně, Rhyme."

"Mozková tkáň, úlomky kostí?"

"Nějaká šedá hmota tu je, to ano. Ale ta taky působí nějak divně. Vidím i kousky kostí, ale na ránu z bezprostřední blízkosti je jich tu dost málo."

"Proved předběžnou krevní zkoušku. Ta ti řekne víc."

Sachsová odběhla zpátky ke dveřím.

"Co se děje?" zeptal se jeden z techniků, ale vzápětí zmlkl, když viděl, jak se Amélie zběsile prohrabává kufry.

Sachsová popadla katalytickou krevní sadu Kastle-Meyer, vrátila se na chodbu a odebrala ze stěny vzorek. Aplikovala na něj fenol-

ftalein a o chvíli později již znala odpověď. "Nevím, co to je, ale krev to rozhodně není." Pohlédla na načervenalé šmouhy na podlaze. "Zato tohle vypadá skutečně." Odebrala vzorek a konstatovala pozitivní výsledek. Poté si všimla zkrvavené žiletky v rohu. "Kristepane, Rhyme, on ten výstřel jen narařčil. Někde se pořezal, aby doopravdy krvácel, a ošálil tak dozorce."

"Zavolej ostrahu."

"Utěk!" zaječela Sachsová. "Nechte zavřít východy!"

Do chodby vběhl detektiv a upřel pohled na podlahu. Linda Wellesová se s vytřeštěnými očima objevila za ním. Dočasná úleva, že nakonec přece jen nezpůsobila smrt člověka, z ní rychle vyprchala, když si uvědomila mnohem horší důsledky celého incidentu. "Ne! Vždyť tam byl. Měl otevřené oči. A vypadal mrtvý." Její hlas zněl vysoko a šíleně.

"Vždyť ta jeho hlava... byla celá od krve. Viděla jsem..., viděla jsem tu ránu!"

Viděla jen iluzi rány, pomyslela si Sachsová trpce.

"Uvědomili dozorce u všech východů," ohlásil detektiv. "Jenže tahle chodba ještě není ve střeženém sektoru, proboha. Sotva jsme za ním zavřeli dveře, mohl se postavit a odejít, kam chtěl. Nejspíš už teď krade někde auto nebo je v metru do Queensu."

Amélie Sachsová začala udílet rozkazy. A ať už měl detektiv jakoukoliv hodnost, útěk zadrženého jím tak otřásl, že její autoritu nijak nezpochybňoval. "Vyhlašte okamžitě zprávu o útěku," řekla. "Všem agenturám v oblasti New Yorku, federálním i státním. A nezapomeňte na dopravní úřad. Jmenuje se Erick Weir. Běloch, věk kolem padesáti let. Fotografii máte."

"Co má na sobě?" zeptal se detektiv Wellesové a jejího kolegy, kteří chvíli usilovně lovíli v paměti a pak vyrukovali s hrubým popisem.

Sachsová však měla dojem, že na tom téměř nezáleží. Weir už má teď bezpochyby na sobě něco jiného. Pohlédla na čtyři chapadla potměných postranních chodeb, které ze svého místa viděla, a spatřila v nich siluety desítek lidí. Dozorců, údržbářů, policistů...

A možná i Kejklíře přestrojeného za některého z nich.

Weirovo pronásledování však pro tuto chvíli přenechala jiným a otočila se zpátky k tomu, v čem se vyznala nejlépe: k místu činu, jehož ohledání mělo být ještě před okamžikem krátkou formalitou, ale z něhož se nyní stala otázka života a smrti.

37

Malerick si obezřetněrazil cestu sklepením manhattanské vazební věznice, přemýšlel o svém útěku a zahrnoval ctěné publikum němým "plácáním".

A nyní se s vámi podělím o jeden iluzionistický trik.

Chcete-li doopravdy lidi ošálit, nestačí jejich pozornost odvádět během samotné iluze. Je to proto, že když se lidský mozek setká s úkazem, jenž odporuje logice, přehrává si později danou scénu znovu a znovu a snaží se pochopit, co se stalo. My iluzionisté říkáme tomuto jevu "rekonstrukce", a pokud daný trik nepředvedeme dostatečně chytře, pak se inteligentní a podezíravé publikum nechá klamat pouze krátkou dobu a po skončení čísla naši metodu odhalí.

Jak tedy podobné publikum ošálit?

Za tímto účelem používáme co možná nejnepravděpodobnější metody - buďto metodu absurdně prostou, nebo naopak

ohromně složitou.

Příklad: Jeden proslulý iluzionista jako by prostrkával celé paví pero kapesníkem. Publikum jen zřídka dokáže zjistit, jaký druh eskamotérství kouzelník používá, aby vyvolal zdání, že pero skutečně proniká látkou. Copak je to asi za metodu? To pero skutečně tou látkou proniká. V kapesníku je díрка! Publikum zpočátku o této metodě uvažuje, ale pak bez výjimky dospěje k závěru, že na tak skvělého iluzionistu by byl takový trik až trestuhodně jednoduchý. Raději si myslí, že kouzelník provádí něco důmyslnějšího.

Další příklad: iluzionista se sejde s přáteli na večeři v restauraci a je požádán, aby předvedl pár triků. Nejprve to odmítne, ale nakonec souhlasí. Vezme náhradní ubrus, zvedne ho před stolem se dvěma večeřícími milenci a během jediné vteřiny je zmizí i se stolem. Přátelé jsou ohromeni. Jak to jen dokázal? Nikdy je ani nenapadne, že iluzionista pozvání do restaurace i výzvu k předvedení triků předpokládal, a tak se dohodl s vrchním, nechal si připravit sklápěcí stůl a najal dva herce, aby představovali milenecký pár. Když poté rozprostřel ubrus, milenci se jako na povel vytratili. Iluzionistovi přátelé však při rekonstrukci skutečnou odpověď zavrhnou, neboť je podle nich na toto zdánlivě improvizované vystoupení příliš nepravděpodobná.

A přesně tak tomu bylo i s iluzí, již jste právě byli svědky - s iluzí, kterou nazývám Zastřelený vězeň.

Rekonstrukce. Mnozí iluzionisté tento psychologický proces opomíjejí. Malerick však na něj nezapomínal nikdy, a když plánoval svůj dnešní útěk z vazební věznice, pečlivě ho zahrnul do úvah. Dozorci, kteří ho doprovázeli chodbou k vazebním celám, se domnívali, že viděli, jak se podezřelý osvobodil z pout, popadl pistoli a nakonec se nechal přímo před nimi zastřelit.

Nastal šok, nastal úlek, nastala hrůza.

I v takto vypjatých okamžicích však lidská mysl dělá, co musí, a než se kouř stačil rozptýlit, analyzovali již dozorcí události a zvažovali jednotlivé varianty a možné postupy. Stejně jako každé jiné publikum se začali zabývat rekonstrukcí, a jelikož věděli, že Erick Weir je geniální iluzionista, bezpochyby si položili i otázku, zda výstřel náhodou nebyl falešný.

Jejich uši však slyšely výstřel skutečné kulky ze skutečné pistole.

Jejich oči viděly, jak při zásahu kulky vybuchuje vězňova hlava, a o chvíli později se jim naskytl pohled na bezvládné tělo ve smrtelné póze, na krev, mozek, kosti a skelné oči.

Dozorci při rekonstrukci dospěli k závěrům, že je příliš nepravděpodobné, aby člověk zacházel při případném napodobení výstřelu do takových krajností. V přesvědčení, že je Weir mrtev, ho tedy nechali samotného a bez pout na chodbě, zatímco oni sami odběhli vyřizovat zběsilá hlášení a telefonáty.

A moje metoda, ctěné publikum?

Při chůzi chodbou si Malerick strhl z kyčle náplast a vytáhl z drobného zářezu v kůži univerzální klíč na pouta. Jakmile se z nich vyprostil, udeřil dozorkyni do tváře, druhého dozorce do hrdla a vytáhl ženě z pouzdra pistoli. Nastal zápas..., až se Malerickovi konečně podařilo namířit si zbraň za hlavu a stisknout spoušť. Zároveň ťukl do roznětného obvodu drobné třaskavé žabky, kterou měl připevněnou k vyholenému místu pod dlouhými vlasy, a odpálil malý váček s falešnou krví, kousky šedé gumy a úlomky hovězí kosti. A aby svému číslu dodal na důvěryhodnosti, pořežal se pomocí malé žiletky, kterou ukrýval v kyčli spolu s klíčem, na hlavě - tedy v místě, které silně krvácí, ale příliš nebolí. A pak už se sklátil jako odhozená hadrová panenka a začal dýchat tak mělce, jak jen to šlo. Jeho oči přitom zůstaly otevřené, protože si

do nich nakapal viskózní kapky, které jim dodávaly mléčný vzhled a zároveň mu umožňovaly nemrkat.

Doprdele, co jsem to udělala! Ach, doprdele! Pomozte mu nikdo!

Ale, policistko Wellesová, tady už je na pomoc pozdě.

Byl jsem mrtvý jako sražená srna v příkopě.

Malerick nyní procházel spleťtými a vzájemně propojenými chodbami ve sklepení vládní budovy, až narazil na kumbál, kam si před několika dny uložil své nové přestrojení. V malé místnůstce se svlékl a ukryl staré šaty, boty i falešné zranění za krabice. Během necelých deseti vteřin si pak oblékl nový převlek, nanesl si na obličej líčidlo a připravil se na příští roli.

Vykoukl ze dveří. Chodba byla prázdná. Malerick vyšel ven a spěšně zamířil ke schodišti. Byl téměř čas na finále.

"Provedl béčko," řekla Kara.

Mladou kouzelnici před pár okamžiky urychleně převezli ze Stuyvesantova penzionátu zpět do Rhymova domu.

"Béčko?" zeptal se kriminalista. "Co to je?"

"Alternativní plán. Všichni dobří iluzionisté mají pro každé číslo připravenou jednu či dvě záložní verze. Takže pokud něco zvoráš nebo publikum tvůj trik odhalí, použiješ unikový plán a zachrániš ho. Weir musel počítat s možností, že bude dopaden, a tak si připravil plán B, aby mohl uprchnout."

"A jak to provedl?"

"Ukryl si do vlasů pytlík s krví a za něj explozivní žabku. A pokud jde o ten výstřel, mohl mít falešnou pistoli," nadhodila Kara. "U většiny triků s chytáním kulky se používají feke, falešné pistole. Mají druhou hlaveň. Anebo opravdové zbraně se slepými náboji. Mohl si prohodit pistoli s dozorcem, který ho odváděl do cely."

"To pochybuju," řekl Rhyme a pohlédl na Sellitta.

Zmuchlaný detektiv s ním souhlasil. "Jo, neumím si představit, jak by někomu mohl vyměnit služební zbraň. Nebo ji vybit a nabít upravenými kulkami."

"No," uvažovala Kara, "případně mohl předstírat, že se zastřelil sám. A nějak si pohrát s palebným úhlem."

"Ale co oči?" zeptal se Rhyme. "Svědkové tvrdili, že měl otevřené oči. Že vůbec nezamrkal. A že je měl skelné."

"Existují desítky opiček a feke, které mají vyvolat iluzi mrtvého. Mohl použít oční kapky, které zvlhčují povrch oka. Pak vydržíš mít oči otevřené deset i patnáct minut. Anebo samozvlhčovací kontaktní čočky. Propůjčují očním skelný vzhled, takže pak vypadáš jako zombie."

Zombie, falešná krev... Kristepane, to jsou komplikace. "A jak se dostal přes ten zatracený detektor kovů?"

"Ještě nebyli ve střeženém sektoru," vysvětlil Sellitto. "Teprve tam mířili."

Rhyme si povzdechl. "Kde jsou, sakra, ty důkazy?" vybuchl poté a pohlédl od dveří na Mela Coopera, jako by štihlý technik dokázal zásilku z vazební věznice na povel zhmotnit. Nakonec se ukázalo, že ve vazební věznici jsou místa činu dvě: jedno na chodbě, kde došlo k falešné střelbě, a druhé ve sklepě soudní budovy - v kumbále pro údržbu. Jeden z pátracích týmů tam totiž objevil v jakémsi pytlí šaty, napodobeninu zranění a pár dalších předmětů.

Zazvonil domovní zvonek, Thorn sešel dolů a o chvíli později se do laboratoře vřítí Roland Bell. "To je k nevíře," řekl zadýchaně a vlasy na čele měl splihlé potem. "Už se to potvrdilo? Vážně se zdejchl?"

"No jasně," zabručel Rhyme zasmušile. "Momentálně to tam pročesává zásahovka. Amélie je tam taky. Ale zatím nenašli žádné stopy."

"Dost možná míří za kopečky," zahlaholil Bell, "ale myslím, že je čas šoupnout Charlese s rodinou někam do úkrytu, než zjistíme, co a jak."

"Rozhodně," přitakal Sellitto.

Detektiv vytáhl mobilní telefon a vytákal číslo. "Luisi? Tady Roland. Poslyš, ten Weir utekl... Ne, ne, vůbec nebyl mrtvý. Předstíral to. Než ho zase chytanou, chci, abyste schovali Gradyho s rodinou někam do střeženého domu. Posílám tam... Cože?"

Při vyslovení tohoto jediného šokovaného slova se pozornost všech lidí v místnosti upřela výhradně na Bella. "Kdo je s ním...? Sám? Co mi to vykládáš?"

Rhyme se díval do Bellovy jinak unylé tváře, v níž se nyní zračily temné a záhadné chmury. Také nyní, jako ostatně již mnohokrát v tomto případu, přepadl kriminalistu pocit, že se právě začínají

odvíjet události, které se zdají nepředvídatelné, ale ve skutečnosti je někdo již dávno a dokonale naplánoval.

Bell se otočil k Sellittovi. "Luis říkal, žeš mu volal a nechals odvolat Gradyho chůvy."

"Kam že jsem volal?"

"Do Gradyho bytu. Prý jsi řekl Luisovi, aby poslal všechny domů a zůstal tam jen on."

"Proč bych to dělal?" zeptal se Sellitto. "Sakra, on to provedl znovu. Stejně jako když poslal domů tu ostrahu cirkusu."

"A to není všechno," oznámil Bell vyšetřovacímu týmu. "Grady je zrovna na cestě do centra, aby se setkal s Constablem ohledně nějaké mimosoudní dohody." Otočil se k telefonu a řekl do sluchátku: "Ať rodina zůstane pohromadě, Luisi. Zavolej ostatním členům týmu a okamžitě je zase pošli zpátky. A nepouštěj do bytu nikoho, koho neznáš. Já se zatím pokusím najít Charlese." Zavěsil, vytákal další číslo a nadlouho se odmlčel. "Nikdo to nebere." Vyslechl si předtočený vzkaz a řekl do záznamníku: "Charlesi, tady je Roland. Weir uprchl a my nevíme, kde je a co má za lubem. Až si poslechněš tuhle zprávu, přidej se k prvnímu ozbrojenému policistovi, kterého osobně znáš, a pak mi zavolej."

Uvedl Gradyho své číslo a zatelefonoval šéfovi pohotovostní jednotky Bo Haumannovi, aby mu sdělil, že Grady právě míří bez ochranky do vazební věznice.

Nakonec zavěsil a zavrtěl hlavou. "Tady jsme teda notně šlápli vedle." Zadíval se na důkazní tabuli. "Tak co má ten hošánek za lubem?"

"Jednu věc vím docela jistě," řekl Rhyme. "Z města rozhodně neodjede. Tahle hra ho baví."

Jedinou věcí v mém životě, jedinou věcí, která pro mě vždycky něco znamenala, je magie. Iluze, kouzla...

"Díky, pane. Díky."

Dozorce při těchto zdvořilých slovech lehce zaváhal, ale pak již uvedl muže, který je vyslovil - Andrewa Constablea - do vyšetřovací místnosti v horní části manhattanských Hrobek.

Obviněný se usmíval jako kazatel děkující fámikům za desátky.

Dozorce uvolnil Constableovi ruce spoutané za zády a spoutal mu je před tělem.

"Pan Roth se už dostavil, pane?"

"Sedni a drž hubu."

"Jistě." Constable se posadil.

"Drž hubu."

Constable uposlechl i druhý příkaz.

Dozorce odešel a ponechal zadrženého o samotě. Constable vykoukl skrz umouněné okno a zadíval se na město. Byl to skrz na skrz venkovský chlapec, ale o New Yorku hovořil uznale. Jedenácté září jím otřásl a rozběsnilo jej tak, že se to ani nedalo vyslovit. Kdyby se věci měly řídit podle něj a Vlasteneckého shromáždění, nikdy by k této tragédii nebylo došlo, neboť lidé toužící uškodit americkému způsobu života by byli odhaleni a vykořeneáni.

Nepříjemné otázky...

O chvíli později se otevřely těžké kovové dveře a dozorce vpustil do místnosti Josepha Rotha.

"Ahoj, Joe. Grady souhlasil s jednáním?"

"Jo. Počítám, že by měl dorazit asi tak za deset minut. Ale bude po vás chtít něco zásadního, Andrewe."

"Jistě, taky to dostane." Constable si povzdechl. "Navíc jsem od našeho posledního rozhovoru zjistil i další věci."

Povím vám, Josephe, že je mi z dění v Canton Falls hodně těžko u srdce. Navíc se mi to dělo přímo pod nosem skoro

celý rok. Víte, jak Grady pořád blábolil o těch vraždách policistů? Myslel jsem si, že je to nesmysl. Jenže není - někteří lidé to doopravdy plánovali."

"Znáte jejich jména?"

"To víte, že znám jejich jména," odpověděl Constable. "Jsou to moji přátelé. Dobří přátelé. Tedy, alespoň byli. A pokud jde o ten oběd v Riverside Inn..., někteří z nich skutečně najali toho Weira, aby Gradyho zavraždil. Mám jejich jména, data, místa, telefonní čísla. A bude toho víc. Spousta členů naší organizace v tom se mnou bude bezvýhradně spolupracovat. Žádný strach."

"Fajn," řekl Roth a vypadal ulehčeně. "S Gradym se zpočátku bude jednat těžko. To je jeho styl. Ale myslím, že to nakonec nějak klapne."

"Díky, Joe." Constable si změnil advokáta pohledem. "Jsem rád, že jsem si vás najal."

"Musím vám říct, Andrewe, že mě nejprve trochu překvapilo, že jste si najal židovského obhájce. Chápete - po všem, co jsem o vás slyšel..."

"Ale pak jste mě poznal lépe."

"Ale pak jsem vás poznal lépe."

"To mi připomíná, Joe, že jsem se vás chtěl na něco zeptat. Kdy je pesach?"

"Cože?"

"Ten váš svátek. Kdy je?"

"Byl asi před měsícem. Vzpomínáte, jak jsem tehdy večer odjížděl dřív?"

"Ano." Constable přikývl. "Co to vlastně znamená?"

"Je to taková připomínka vysvobození z egyptského otroctví."

"Aha. Každopádně mě mrzí, že jsem vám nepopřál hezké svátky."

"Vážím si toho, Andrewe." Advokát pohlédl Constableovi do očí. "Jestli se věci vyvinou tak, jak doufám, možná byste k nám napřesrok mohli přijít s manželkou na seder. To je taková večeře, takový domácí obřad. Schází se nás asi patnáct a všichni ani nejsou Židé. Je to příjemná oslava."

"Tohle pozvání můžete pokládat za přijaté." Muži si potřásli rukama. "Což je další důvod, abych odtud vypadl. Tak se dejme do práce. Vyložte mi ještě jednou ta obvinění a váš názor, na čem se můžeme s Gradym dohodnout." Constable se protáhl. Bylo příjemné mít pouta opět před tělem a volné kotníky. Cítil se tak dobře, že mu dokonce připadalo zábavné poslouchat, jak advokát odříkává seznam důvodů, pro které jej lid státu New York shledává nezpůsobilým pro společenské vztahy. O chvíli později však byl tento monolog přerušen, neboť se ve dveřích objevil dozorce a kývl na Rotha, aby s ním šel ven.

Když se advokát vrátil, působil znepokojeně. "Máme tu chvíli bez hnutí sedět. Weir utekl."

"Ne! A Grady je v bezpečí?"

"Nevím. Předpokládám, že ho hlídá ochranka."

Constable si znechuceně povzddechl. "Víte, kdo si to odskáče ze všech nejvíc? Já. Už toho mám dost. Z těch ustavičných malérů se mi už zvedá žaludek, unavují mě. Zjistím, kde Weir pobývá a co má za lubem."

"Vy? Jak?"

"Nechám všechny známé v Canton Falls hledat Jeddyho Barnese. Možná se jim ho podaří přesvědčit, aby nám dal vědět, kde se Weir nachází a co dělá."

"Počkejte, Andrewe," řekl Roth nejistě. "Hlavně nic nezákonného."

"Ne. O to se postarám."

"Grady to určitě ocení."

"Mezi náma, Joe, mně leží Grady úplně u zadku. Tady jde o mě. Když jim dám Weirovu a Jeddyho hlavu na talíři, možná mi všichni uvěří, že to myslím upřímně. Vyřídíme pár telefonátů a prohrábneme tu bryndu hezky ode dna."

38

Hobbs Wentworth nejezdil z Canton Falls příliš často.

Když nyní před sebou v přestrojení za údržbáře tlačil vozík s košťaty, smetáky a "rybářským náčiním" (v podobě své poloautomatické pušky Colt ÁR-15), uvědomil si, že život ve velkoměstě se za posledních dvacet let od doby, kdy zde byl naposledy, poněkud změnil.

A také mu neuniklo, že všechny ty historky o pomalé rakovině užírající bílou rasu se zakládají na pravdě.

Pane nad našimi zelenými pastvinami, jen se na to podívej: bylo tu více Japonců nebo Číňanů nebo něčeho takového (kdo to má poznat?) než v samotném Tokiu. V této části New Yorku se to navíc přímo hemžilo Hispánci, kterých zde bylo víc než komárů. A co teprve ti s ručníkem na hlavě - Hobbs nechápal, proč je policie kvůli Světovému obchodnímu centru jednoduše nesebere a nepostřílí. Přes ulici právě přecházela žena v jednom z těch muslimských hábitů, celá zakuklená. Hobbs pocítil náhlé nutkání ji zabít, poněvadž mohla znát někoho, kdo zná někoho, kdo napadl jeho zemi.

A Indové a Pákistánci, které by Hobbs poslal okamžitě domů, protože nerozuměl, o čem se mezi sebou baví, nehledě na to, že to nebyli křesťané.

Hobbs Wentworth cítil vztek nad počínáním vlády, která otevřela hranice, vpustila sem ta zvířata a nechala je pohltit celou zemi a zahnat všechny slušné lidi do drobných ostrůvků bezpečí - na místa jako Canton Falls -, které se navíc den ode dne zmenšovaly.

Bůh však dal našťěstí znamení oddanému služebníku Hobbsi Wentworthovi a svěřil mu roli bojovníka za svobodu.

Jeddy Barnes a jeho přátelé totiž věděli, že Hobbs má kromě vyprávění biblických příběhů dětem ještě jeden talent. Zabíjí lidi. A dělá to velmi, velmi dobře. Někdy mu přitom jako rybářské náčiní slouží nůž, někdy drát, někdy jeho sladká puška kolt a někdy luk. Všech zhruba dvanáct Hobbsových misí v průběhu posledních několika let dopadlo nadmíru dobře. Jeden Španělák v Massachusetts, jeden levicový politik

v Albany, jeden negr v Burlingtonu, jeden potratový doktůrek v Pennsylvánii.

A nyní měl Hobbs svůj seznam rozšířit o jednoho státního zástupce.

Dotlačil vozík přes téměř opuštěnou podzemní garáž u Centre Street, zastavil u jedné dveří a čekal. Vypadal úplně jako apatický údržbář, kterému začíná noční směna. Po několika minutách se dveře otevřely a Hobbs příjemně pokynul ženě středního věku s kufříkem, v bílé halence a džínách, která vycházela z přízemního vestibulu. Žena se na něj usmála, avšak přesto za sebou pevně zavřela dveře a prohlásila, že je jí líto, ale vzhledem ke zpřísněným bezpečnostním opatřením ho nemůže pustit dovnitř.

Hobbs odpověděl, že to samozřejmě chápe. A úsměv opětoval.

O minutu později napěchoval ženino škubající se tělo do vozíku a pověsil si na krk provázek s její identifikační kartou.

Tu poté zasunul do elektronické čtečky a dveře se s cvaknutím otevřely.

Hobbs vyjel výtahem do druhého patra a vystoupil. Přitom před sebou stále strkal vozík obsahující ženské tělo zakryté pytli na odpadky. Po chvíli našel kancelář, kterou pan Weir označil za nejvhodnější. Nabízel se z ní dobrý výhled na ulici, a jelikož patřila Oddělení dálniční statistiky, bylo dost nepravděpodobné, že by si nějaká nepředvídaná událost vyžádala právě na tomto oddělení přítomnost zaměstnanců i nyní, v neděli večer. Dveře byly zamčené, ale urostlý Hobbs je jednoduše vykopl (pan Weir řekl, že nemá čas ho učit otvírat zámky).

V kanceláři vytáhl Hobbs z vozíku pušku, upevnil na ni zaměřovač a zkusmo namířil na ulici. Dokonalá palebná pozice. Odtud nemůže minout.

Po pravdě řečeno však byl trochu neklidný.

Samotné Gradyho odprásknutí ho neznepokojovalo; tuhle trofej dokázal skolit velice snadno a bez problémů. Poněkud nesvůj se však cítil z následného úniku a dalšího vývoje událostí. Život v Canton Falls se mu docela líbil: rád vyprávěl dětem biblické historky, rád lovil, rybařil a sedával s podobně smýšlejícími přáteli. Dokonce i se Cindy to byla čas od času zábava, tedy při troše alkoholu a správném osvětlení.

Plán kouzelníka Weira naštěstí s jeho únikem počítal.

Jakmile se Grady objeví, Hobbs na něj postupně přes zavřené okno vypálí pět ran. První kulka roztříští sklo a možná se přitom vychýlí z dráhy, ale ostatní státního zástupce spolehlivě zabijí. Poté, vysvětloval pan Weir, by měl Hobbs otevřít požární dveře, ale neodejít tudy. Otevřené dveře pouze odlákají pozornost policie a přivedou ji na myšlenku, že Hobbs utekl právě jimi. Hobbs se zatím vrátí do podzemní garáže, zajede se starým dodgem na místo pro invalidy a vlezde si do kufru. Za nějaký čas - možná ještě v noci, ale spíše až na druhý den - bude auto otaženo do garáže dopravní policie.

Odtahové čtyři mají zakázáno otvírat dveře a kufrы odtahovaných aut, takže Hobbsův vůz pouze odvezou do garáže - přes veškeré případné zátarasy a bez nejmenšího tušení, že kufr odtahovaného vozidla obsahuje pasažéra. Jakmile bude mít Hobbs pocit, že je vzduch čistý, vypálí zevnitř kufr a vrátí se do Canton Falls. V kufru má spoustu vody a jídla a také prázdnou sklenici, kdyby se musel vymočít.

Byl to chytrý plán.

A Hobbs byl jakožto Bohem pověřený bojovník odhodlán učinit vše, aby ho uskutečnil.

Chvilí jen tak nahodile mířil na kolemjdoucí, aby se sblížil s lovištěm, a myslel na to, že pan Weir musí provádět zatraceně dobrá kouzelnická čísla. Napadlo ho, jestli by jej po téhle akci nemohl znovu pozvat do Canton Falls a nechat ho vystoupit v nedělní škole.

Každopádně byl rozhodnut, že si alespoň vymyslí pár historek, v nichž bude Ježíš kouzelníkem a nechá pomoci kouzel mizet Římany a neznabohy.

Pot.

Chladný pot stékal Amélii Sachsové po bocích a zádech a vyvolával v ní mrazení.

Stejně jako strach.

Ohledávej dobře...

Odbočila do další tmavé chodby v budově trestního soudu a ruku přitom neustále držela u pouzdra s pistolí.

...ale kryj si záda.

Á, no jasně, Rhyme. To bych moc ráda. Ale před kým? Před padesátníkem s protáhlým obličejem, který má možná plnovous, a možná taky ne? Před starší ženou v uniformě prodavačky v bufetu?

Před dělníkem, vězeňským dozorcem, údržbářem policistou lékařem kuchařem hasičem zdravotní sestrou? Před desítkami lidí, kteří se zde v neděli běžně vyskytují?

Před kým? Před kým? Před kým?

Ve vysílačce zapraskalo. Byl to Sellitto. "Jsem ve druhém patře, Amélie. Zatím nic."

"Já jsem ve sklepe. Potkala jsem už asi dvanáct lidí. Všichni věrohodně prokázali svou totožnost, ale co já vím, jestli to Weir neplánoval už hezkých pár týdnů a nepřipravil si falešný odznak."

"Vyjždím do trojky."

Ukončili rozhovor a Sachsová se dala znovu do pátrání. Další a další chodby. Desítky dveří. Všechny uzamčené.

Zdejší jednoduché zámky ovšem pro Weira pochopitelně nic neznamenal. Mohl je během pár vteřin otevřít a ukrýt se

v kterémkoliv tmavém skladu. Mohl se uchýlit do kanceláře některého soudce a zůstat tam až do pondělka. Mohl se protáhnout mřížemi zajištěnými visacím zámekem, které vedly do služebních tunelů, a z nich získat přístup do poloviny budov na Manhattanu a také do metra.

Sachsová odbočila za roh a vnořila se do další potměšilé chodby. Během chůze rutinně zkoušela jednotlivé kliky a po chvíli našla jedny dveře odemčené. ?

Pokud byl Weir uvnitř, pak ji musel slyšet - přinejmenším cvaknutí zámku, když už ne její kroky -, takže Sachsové nezbývalo než rychle vpadnout dovnitř. Strčila do dveří, zvedla baterku a připravila se uskočit nalevo, pokud zahlédne, že se jejím směrem obrací hlaveň zbraně (pamatovala si totiž, že střelci-praváci mají sklon strhávat při panické střelbě zbraň nalevo, takže kulka směřuje po pravé ruce cíle).

Artritické klouby jí křičely bolestí, když se částečně přikřčila a vyslala do místnosti kužel halogenového světla. Několik krabic a skříní. Jinak nic. Obrátila se k odchodu, ale pak si uvědomila, že se Weir v předchozích případech ukryl pomocí jednoduché černé látky ve stínech. Znovu tedy prohledala místnost, přičemž tentokrát postupovala pomaleji a všude svítila baterkou.

V jednom okamžiku ucítila dotek na krku.

Zalapala po dechu, bleskurychle se obrátila, zvedla pistoli... a namířila ji přímo doprostřed zaprášené pavučiny, která ji laskala na kůži.

Zpátky do chodby.

Další uzamčené dveře. Další slepé uličky.

Odkudsi se přiblížily kroky a po chvíli kolem ní prošel plešatý šedesátník - na uniformě dozorce měl nepadělaný identifikační odznak. Když Sachsovou míjel, kývl jí na pozdrav. Byl vyšší než Weir, a tak mu Amélie věnovala jen zběžný pohled.

Pak si ovšem uvědomila, že umělci v rychlém převlékání možná znají způsob, jak si změnit i výšku.

Rychle se otočila.

Muž byl pryč; Sachsová viděla jen prázdnou chodbu. Anebo zdánlivě prázdnou chodbu. Znovu si vzpomněla na hedvábí, pod nímž se Kejkliř ukryl před vraždou Světlany Rasnikovové, i na zrcadlo, pomocí něhož zavraždil Tonyho Calverta. Celé její tělo se proměnilo v jediný uzel nervů. Vytasila zbraň a vyrazila k místu, kde dozorce -zdánlivý dozorce - tak náhle zmizel.

Kde? Kde je Weir?

Roland Bell kráčel po Centre Street a prohlížel si prostranství před sebou. Osobní auta, nákladáky, prodavači párků před kouřícími kovovými vozíky, mladí lidé pracující v nikdy se nezastavujících advokátních kancelářích či investičních bankách, jiní mladí lidé otupělí z mnoha žejdlíků piva na South Street Seaport, lidé venčící psy, lidé na nákupech a desítky místních, kteří se za krásného i podmařeného počasí potulují ulicemi - jednoduše proto, že je energie Manhattanu neomylně táhne ven.

Kde je?

Bell zastával názor, že život se do značné míry podobá střelení -anebo "zatloukání hřebíku", jak se říkalo v jeho rodném kraji. Vyrůstal v Severní Karolině kolem Albemarle Sound, kde zbraně nejsou fetišem, nýbrž nutností, a naučil se je respektovat. Nedílnou součástí střelby přitom byla koncentrace. I jednoduché rány - na papírový terč, na chřestýše, zmiže či srnce - mohly minout cíl a ohrozit někoho jiného, pokud se člověk dostatečně nesoustředil.

A život byl přesně takový. Roland Bell věděl, že ať už se v Hrobkách momentálně odehrává cokoli, on se musí soustředit na svůj jediný bezprostřední úkol: na ochranu Charlese Gradyho.

Amélie Sachsová mu podala zprávu, že kontroluje každého člověka, kterého v budově trestního soudu potká, a to bez ohledu na věk, rasu a velikost (právě před chvílí dohnala a legitimovala lysého

dozorce, který byl sice mnohem vyšší než Weir a vůbec se mu nepodobal, ale který nakonec prošel pouze proto, že - jak se ukázalo -znával jejího zesnulého otce). Policistka právě pročesala jedno křídlo sklepení a chystala se na druhé. Týny pod vedením Sellitta a Bo Haumanna stále prohledávaly hořejší patra budovy a policisté navíc získali prapodivnou posilu v osobě samotného Andrewa Constablea, který sledoval Weiřovu stopu v severní části státu New York. To by byl tedy gól, pomyslel si Bell, kdyby člověk obviněný z pokusu o vraždu nakonec sám vypátral skutečného pachatele.

Detektiv nahlížel do aut, která cestou míjel, díval se na dodávky a nákladní auta na ulici, propátrával pohledem boční uličky. Zbraň měl celou dobu v pohotovosti, ale zatím ji nevytasil. Dospěl k závěru, že pokud chtějí pachatelé Gradyho skutečně zabít, pak je nejlogičtější provést to přímo zde na ulici, dříve než státní zástupce vstoupí do budovy, kde by měl větší naději uprchnout živý. Bell pochyboval, že půjde o sebevražedný atentát - nezapadalo to do profilu. Vrah se zřejmě pokusí Gradyho zastřelit v intervalu mezi jeho příjezdem, zaparkováním a vystoupením z auta na jedné straně a vstupem do mohutných dveří ošumělé budovy trestního soudu na straně druhé. Rána to bude docela snadná - Grady se zde prakticky neměl jak krýt.

Kde je Weir?

A neméně palčivá otázka: kde je Grady?

Jeho žena uvedla, že neodjel služebním, nýbrž soukromým autem. Bell vydal žádost o tísňové pátrání po Gradyho volvu, ale zatím vůz nikdo nezahlédl.

Detektiv se pomalu otáčel jako maják a prohlížel si potenciální místo činu. Jeho oči se zvedly k budově na protější straně ulice - byla to nová vládní budova s desítkami oken s výhledem na Centre Street. Bell se před časem v této budově účastnil vyjednávání s únosci, takže věděl, že zdejší kanceláře jsou v neděli prakticky liduprázdné. Dokonalé

místo pro úkryt a čekání na Gradyho.

Neméně dobrým místem však byla i ulice - například pro střelbu z jedoucího auta.

Kde je? Kde je?

Roland Bell si vzpomněl na dobu, kdy chodil s tátou na lov do mokřin Great Dismal Swamp v jižní Virginii. Jednou je napadl divočák a otec zvíře postřelil. Když kanec prchl do křoví, otec si po-

vzdechl a řekl: "Musíme za ním. Nikdy nesmíš opustit zraněné zvíře."

"Ale on nás napadl," protestoval tehdy malý Roland.

"Víš, synu, to my jsme vstoupili do jeho světa. Ne on do našeho. Ale o to tu nejde. Todle není otázka spravedlnosti. Zkrátka ho musíme najít, i kdyby to trvalo celý den. Nemá žádný soucit a navíc teď bude dvojnásob nebezpečný pro každého, kdo se k němu nacho-mejtně."

Roland se rozhlédl po neskutečně spleťtém změti rákosí, travin a borovic, která se táhla na míle daleko, a prohlásil: "Ale on může být kdekoli, tati."

Otec se tehdy chmurně zasmál. "S hledáním si hlavu nelam, hochu. To on si najde nás. Hlavně drž palec hezky na pojistce. Možná budeš muset rychle střílet. Jsi na to připravený?"

"Ano, jsem."

Bell znovu prohlédl všechny dodávky, okolní uličky a budovy vedle trestního soudu a naproti němu.

Nic.

Nikde žádný Charles Grady.

Nikde žádný Erick Weir, žádné stopy po případných společnících.

Roland Bell si poklepal na pažbu pistole.

S hledáním si hlavu nelam. To on si najde nás...

39

"Prohledávám to tu dveře po dveřích, Rhyme. Jsem v posledním křídle sklepa."

"Tím at' se zabývá zásahovka." Rhyme se přistihl, že při mluvení do mikrofону napjatě natahuje hlavu.

"Potřebujeme každého člověka," zašeptala Sachsová. "Ten barák je zatraceně velký." Nyní se nacházela v Hrobkách a proplétala si cestu dalšími a dalšími chodbami. "A taky strašidelný. Přesně jako ta hudební škola."

Čím dál záhadnější...

"Někdy bys měl do té své knihy přidat kapitulu o ohledávání místa činu na strašidelných lokalitách," vtipkovala Sachsová z nervozity. "Hele, to je zatím všechno, Rhyme. Ještě se ti ozvu."

Kriminalista s Cooperem se vrátili k důkazům. Na chodbě vedoucí k vazebním celám našla Sachsová miniaturní čepel, kousky hovězí kosti a šedé houby - k napodobení úlomků lebky a mozkové hmoty - a také vzorky falešné krve: cukrový sirup s červeným potravinářským barvivem. Weir pomocí bundy nebo košile setřel z podlahy i pout co nejvíce vlastní krve, ale Sachsová ohledala místo činu stejně systematicky jako kdykoliv jindy a odebrala z něj dostatečné množství vzorku pro krevní analýzu. Klíč nebo planžetu, pomocí níž si odemkl pouta, odnesl Weir s sebou. Žádný další užitečný důkaz se na chodbě nenacházel.

Kumbál pro údržbu, kde Kejkliř provedl další rychlý převlek, toho obsahoval o něco více - papírový pytel, do něhož Weir ukryl zkravenou žabku s váčkem, a také šaty, které měl na sobě v době zatčení u Gradyho: šedý oblek, bílou košili a elegantní polobotky. Cooper na těchto položkách našel důležité stopové důkazy: další latex a líčidlo, kousky kouzelnického lepicího vosku, inkoustové šmouhy podobné těm, které našli již dříve, tlustá nylonová vlákna a zaschlé skvrny od další falešné krve.

Analýza prokázala, že vlákna pocházejí z antracitového koberce a falešnou krev představuje natěračská barva.

Databáze, které měli k dispozici, neobsahovaly o těchto materiálech žádné informace, a tak

Cooper odeslal analýzu chemického složení a fotografie na FBI spolu s naléhavou žádostí o vypátrání zdroje.

Vtom Rhyma něco napadlo. "Karo," zavolal, když si všiml, že kouzelnice sedí vedle Mela Coopera, zírá na počítačový snímek vlákna a mimoděk si přitom převaluje čtvrták po prstech. "Můžeš nám pomoci s jednou věcí?"

"Jasně."

"Mohla bys zajít do Cirque Fantastique a najít Kadeskyho? Řekni mu o Weirově útěku a zjisti, jestli si o něm ještě něco nevybaví. Nějaké iluze, které měl obzvlášť rád, nějaké postavy či přestrojení, ke kterým se pořád vracel, která čísla opakoval nejčastěji... Cokoliv, co by nám poskytlo obrázek, jak teď asi může vypadat."

"Třeba bude mít nějaké staré výstřižky nebo fotografie s Weirem v přestrojení," dodala Kara a přehodila si přes rameno černobílou kabelku.

Rhyme jí oznámil, že je to dobrý nápad, a vrátil se k důkazní tabuli, která představovala stále pádnější doklad jeho dřívějšího postřehu: čím více se toho dozvědí, tím méně toho vědí.

XXX

Hodinu před večerním představením se Cirque Fantastique probouzel k životu.

Kara prošla kolem transparentu s Arlecchinem a všimla si policejního vozu, jehož přítomnost na tomto místě nařídil po odpoledním rozruchu Lincoln Rhyme. Z přátelství vyplývajícího z faktu, že i ona sama si momentálně hrála na policistku, se mladá kouzelnice na osádku auta usmála a zamávala na ni - policisté ji sice neznali, ak přesto její mávání opětovali.

Před stanem zatím nikdo netrhal vstupenky, a tak Kara vešla dovnitř a proklestila si cestu do zákulisí. Přitom si všimla mladého muže s blokem. Vysoko na opasku se mu houpal průkaz zaměstnance - podobně jako Amélii pistole.

"Promiňte," řekla.

"Ano?" odvětil mladík se silným francouzským nebo francouzsko-kanadským přízvukem.

"Hledám pana Kadeskyho."

"Není tady. Jsem jeden z jeho asistentů."

"A kde je?"

"Není tady. Kdo jste?"

"Pracuji pro policii. Pan Kadesky se s ní dnes již setkal. Mají pro něj několik dalších otázek."

Mladík jí pohlédl na prsa - pravděpodobně hledal nějakou legitimaci, přestože to nebylo zcela jisté.

"E-he. A. Tak pro policii. Totiž, on je na večeri. Za chvíli se vrátí."

"A víte, kde večerí?" zeptala se Kara.

"Ne. Budete muset odejít. Tady vzadu být nemůžete."

"Potřebuji se s ním jen setkat..."

"Máte vstupenku?"

"Ne. Já..."

"V tom případě tu nemůžete čekat. Musíte odejít. On sám o policii nic neřikal."

"Ale já ho opravdu potřebuji vidět," řekla Kara odhodlaně mladíkovi s příjemnou vizáží Gala a odtazitým chováním.

"Opravdu musíte odejít. Můžete na něj počkat venku."

"Mohl by mi uniknout."

"Budu muset zavolat ostrahu," pohrozil jí muž se silným přízvukem. "Klidně to udělám."

"Koupím si lístek."

"Je vyprodáno. A i kdybyste si ho koupila, stejně byste nemohla být tady vzadu. Doprovodím vás."

Kadeskyho asistent vyvedl Karu hlavním vchodem, před nějž již nastoupili do služby biletáři. Venku se Kara zarazila a ukázala muži přes rameno na karavan s nápisem POKLADNA. "Vstupenky se kupují tamhle?"

Mladíkovi přeběhl po tváři poloviční úšklebek. "Od toho pokladny jsou. Ale jak jsem říkal, žádné vstupenky už nemáme. Pokud se potřebujete na něco zeptat, můžete zavolat do agentury pana Kadeskyho."

Jakmile zmizel, Kara chvíli počkala, vyrazila za roh stanu a pokračovala k zadnímu vchodu na pódium. Tam se usmála na dozorce, který její úsměv opětoval a věnoval jen letmý pohled na její opasek, kde se nyní houpal Francouzův zaměstnanecký průkaz - Kara mu jej hravě odhákla z opasku v okamžiku, kdy ukázala na pokladnu a položila mu naprosto přihloupou, ale dokonale rozptylující otázku o vstupenkách.

Aspoň máš nové pravidlo, pomyslela si: nikdy se nesar do nikoho, kdo se vyzná v eskamotérství.

V zákulisní části stanu legitimaci uschovala a vyhledala přívětivějšího zaměstnance cirkusu. Katherine Tunneyová jen účastně kývala hlavou, když jí Kara vysvětlila, co v zákulisí pohledává - že jeden bývalý iluzionista hledaný pro vraždu byl identifikován jako člověk, s nímž pan Kadesky kdysi dávno spolupracoval. Katherine se již o vraždách doslechla a vyzvala Karu, aby do Kadeskyho návratu z večere počkala ve stanu. Věnovala jí propustku opravňující ke vstupu do sektoru VIP a odešla za další pochůzkou s příslibem, že vyřídí ostraze, aby pana Kadeskyho poslala ihned po návratu za ní.

Cestou na tribunu začal Kaře naléhavě pípat pager.

Když spatřila číslo volajícího, odběhla k řadě mobilních telefonních automatů a třesoucí se rukou je vyťukala.

"Stuyvesant Manor," ozval se čísi hlas.

"Jaynene Williamsovou, prosím."

Nekonečné čekání.

"Haló?"

"To jsem já. Kara. Je matka v pořádku?"

"Jó, ta se má dobře, holka. Chtěla jsem ti říct..., nepřikládej tomu žádné velké naděje. Možná o nic nejde. Ale před pár minutami se probudila a ptala se po tobě. Ví, že je neděle večer, a vzpomněla si, žeš za ní chodila."

"Myslíš mě, skutečnou mě?"

"Jo, říkala ti skutečným jménem. Potom se trochu zamračila a povídá: 'Ledaže by pořád vystupovala pod tou praštěnou uměleckou přezdívkou Kara.'"

Proboha... Že by se vrátila do reality?

"Kromě toho poznala i mě a ptala se, kde jsi. Prý ti chce něco říct."

Kaře se zrychlil tep.

Něco mi říct...

"Radši sem co nejdřív přijď, holka. Možná ji to vydrží. Ale možná taky ne. Však víš, jak to chodí."

"Ted zrovna něco mám, Jaynene. Ale dorazím tam, co nejdřív to půjde."

Kara zavěsila a položená nervozitou se vrátila na sedadlo. Její napětí bylo nesnesitelné. Právě v tomto okamžiku se

mohla matka vyptávat na dceru a mračit se zklamáním, že jí dívka není nablízku. Prosím, modlila se a znovu se zahleděla ke vchodu, zda v něm neuvidí Kadeskyho. Nic.

Přála si, aby mohla poklepat ořechovým kouzelnickým proutkem po železném zábradlí před sebou, ukázat ke vchodu a jednoduše si producenta zhmotnit.

Prosím, pomyslela si znovu a namířila smyšleným proutkem ke vchodu. Prosím...

Chvilí se nedělo nic a pak se ve vchodu objevilo několik postav. V žádné z nich však Kara nepoznala Kadeskyho. Byly to jen tři ženy ve středověkých kostýmech a se škraboškami, jejichž beznadějně výrazy kontrastovaly s rázným krokem herců, jimž za pár okamžiků začíná večerní představení.

Roland Bell stál v jednom z novodobých kaňonů uprostřed Manhattanu: na Centre Street vinoucí se mezi špinavou, ale impozantní budovou trestního soudu s Mostem vzdechů pod vrcholkem, a bezvýraznou kancelářskou budovou na protější straně ulice.

Po volvu Charlese Gradyho stále nebylo ani vidu, ani slechu.

A znovu ten pohyb jako na obrtlíku. Kde je, kde je, kde je?

Ve směru vjezdu na most se ozvalo zatroubení. A výkřik.

Bell se otočil a urazil několik kroků za zvukem. Odvedení pozornosti? přemýšlel v duchu.

Ne, byl to jen běžný spor dvou řidičů.

Detektiv se obrátil zpět ke vchodu do budovy trestního soudu a zjistil, že se dívá přímo na Charlese Gradyho, který se nenuceně procházel po ulici o jeden blok dál. Hlavu měl sklopenou a očividně byl pohroužen do myšlenek. Bell k němu sprintem vyrazil. "Charlesi!" zaječel. "K zemi! Weir uprchl!"

Grady se zarazil a zachmuřil se.

"K zemi!" zavolal Bell z plných plic.

Polekaný státní zástupce se přikrčil k chodníku mezi dvě zaparkovaná auta. "Co se stalo?" křikl. "Moje rodina!"

"Jsou u ní moji lidé," uklidnil ho detektiv a obrátil se k chodcům: "Poslouchejte, všichni! Tohle je policejní operace! Vykliďte ulici!"

Lidé se okamžitě rozprchli.

"Moje rodina!" volal Grady zoufale. "Jste si opravdu jistý?"

"Nic jim nehrozí."

"Ale Weir..."

"Předstíral ve vazební věznici střelbu. Utekl a skrývá se někde opodál. Už sem jede obrněná dodávka."

Bell se znovu otočil, přimhouřil oči a rozhlédl se po okolí. Nakonec došel až ke Gradyho a postavil se nad něj zády k potměnlým oknům vládní budovy na protější straně ulice.

"Zůstaňte, kde jste, Charlesi," řekl. "Dostaneme se z toho." A sundal si z opasku vysílačku.

Co to bylo?

Hobbs Wentworth sledoval, jak se cíl v podobě asistenta okresního státního zástupce choulí dole na chodníku za mužem ve sportovní bundě, očividně policistou.

Nitkový kříž Hobbsova dalekohledu poskakoval policistovi po zádech a neúspěšně hledal skulinu pro jistý výstřel na Gradyho.

Státní zástupce dřepěl a policista stál. Hobbs měl dojem, že kdyby toho policajta střelil do spodní části trupu, pravděpodobně by zasáhl Gradyho do hrudníku, neboť se krčil pod ním. Zároveň však hrozilo

riziko, že se kulka vychýlí z dráhy, Grady bude pouze zraněn a upadne do bezpečí za autem.

Každopádně musel Hobbs rychle něco vymyslet, poněvadž policista právě mluvil do vysílačky. Během minuty jich tady bude stovka. No tak, čímane, řekl si v duchu. Co s tím uděláš?

Policista na ulici se stále rozhlížel a dál kryl tělem Gradyho, který dřepěl jako fena retrívra při močení.

No dobrá. Nejdřív střelím toho poldu do stehna. On s největší pravděpodobností upadne dozadu a odkryje přitom státního zástupce. Hobbsova puška byla poloautomatická, takže se z ní dalo vystřelit pětkrát během dvou vteřin.

Nebylo to optimální, ale nic lepšího Hobbse nenapadlo.

Alespoň dá tomu poldovi chvilku času, aby od Gradyho odstoupil nebo se odpotácel stranou.

S oběma očima otevřenými přiložil pravé oko na zaměřovač, "pomaloval" detektivova záda nitkovým křížem a pomyslel si, že až se vrátí do Canton Falls, musí na tohle téma vymyslet biblický příběh. Ježíš v něm bude ozbrojen parádním kombinovaným lukem, s nímž přepadne bandu římských vojáků, kteří mučili křesťany. Julius Caesar se ukryje za jednoho vojáka v domnění, že je tam v bezpečí, ale Ježíš vystřelí skrz vojáka a normálně toho zkurvysyna sundá.

Dobrá historka. Dětem se bude líbit.

Policista se stále hrbil nad Gradyho.

Tak do toho, pomyslel si Hobbs a odjistil velkou pušku. Čas vypršel. Smažte se v pekelné síře, Římané vraždící křesťany.

Namířil nitkový kříž na zadní část policistova stehna a pomalu začal zvyšovat tlak na spoušť, přičemž litoval pouze toho, že policejní důstojník není černý, nýbrž bílý.

Jednu věc se však Hobbs Wentworth za života naučil: cíle se střelí takové, jaké jsou.

Když si Roland Bell přiložil vysílačku k obličejí, ucítil nezaměnitelnou vůni plastu, potu a kovu.

"Zásahovko čtyři, jste připraveni, příjem?" zahlaholil do mikro-fonu.

"Potvrzuji, příjem," odvětil jeden z agentů.

"Dobrá, takže..."

V tom okamžiku se velkoměstským kaňonem Centre Street rozlehlo tlumené zapraskání několika výstřelů.

Bell vyskočil.

"Střelba!" zakňoural Charles Grady. "Slyšel jsem výstřely! Dostal jste to?"

"Zůstaňte u země," poručil Bell a přikrčil se. Otočil se, napřáhl pistoli a prudce přimhouřil oči na vládní kancelářskou budovu na protější straně ulice.

Usilovně počítal.

"Mám polohu," ohlásil do vysílačky. "Odhaduji to na druhé patro, pátou kancelář od severního konce budovy."

Prohlédl si sklo. "Ouvejs."

"Opakujte, příjem," požádal jeden z policistů.

"Řekl jsem ,ouvejs'."

"Ehm. Rozumím. Konec."

"Co se děje?" zeptal se Grady, který již ležel na chodníku, a začal opět vstávat.

"Zůstaňte, jak jste," poručil mu detektiv a obezřetně se vztyčil. Odvrátil se od okna a začal se rozhlížet po ulici.

Existovala jistá pravděpodobnost, že se v okolí budou zdržovat další střelci. O chvíli později dorazila na místo obrněná dodávka pohotovostní jednotky a během pěti vteřin již Bell s Gradem seděli uvnitř, ujížděli před dalším pokusem o atentát a mířili zpět na Upper East Side za Gradyho rodinou.

Bell se ohlédl a viděl, jak do budovy naproti soudu proudí další a další agenti pohotovostní jednotky.

Nelam si hlavu. To on si najde nás...

A přesně to se stalo.

Bell dospěl na Centre Street k závěru, že nejlepším místem pro pokus o atentát na Gradyho je kancelářská budova na protější straně ulice. Zároveň bylo nejpravděpodobnější, že se zabiják vloupá do některé z níže umístěných kanceláří s výhledem na chodník. Střecha byla nepravděpodobná, neboť ji monitorovaly desítky průmyslových kamer. Bell zůstal na ulici jako návnada, protože z doby, kdy zde řešil jeden únos, o této budově něco věděl: totiž že zdejší okna se stejně jako u mnoha novějších vládních budov v okolí nedají otevřít a jsou vyrobená z výbuchuvzdorného skla.

Existovalo sice drobné riziko, že Odstřelovač použije protipancéřové náboje, které proniknou i palcovým sklem, ale Bell si vzpomněl na jedno rčení, které předloni zaslechl při vyšetřování jistého případu: "Bůh nedává nic jistého."

A tak se Roland Bell i přes hrozící riziko rozhodl nalákat atentátníka ke střelbě v naději, že sklo při nárazu jeho kulky popraská a prozradí jeho polohu.

Jeho nápad vyšel - byť s jistou odchylkou, o níž se Bell nepřímo zmínil během hlášení do vysílačky. Ouvejs...

"Zásahovka čtyři volá Bella. Tady Haumann. Měl jsi pravdu, příjem."

"Pokračuj, příjem."

Velitel pohotovostní jednotky pokračoval: "Jsme uvnitř. Místo činu zajištěno. Až na to..., hele, jak se tomu říká, když nějaký pachatel provede úplnou blbinu? Darwinova cena?"

"Přesně tak," odvětil Bell. "Tak kampak si to vpálil? Příjem."

Bell totiž nepoznal odstřelovačovu polohu podle popraskaného skla, nýbrž podle obrovského krvavého cákance na okně. Haumann nyní Bellovi vysvětlil, že kulky s měděným pláštěm, které po něm střelec vypálil, se odrazily od skla, roztříštily se a zasáhly atentátníka celkem na šesti místech - ze všeho nejhůře ve slabínách, kde zřejmě přetály nějakou důležitou tepnu či žílu. A tak než zásahová jednotka pronikla do kanceláře, stačil muž vykrvácet.

"Řekni, že je to Weir, příjem," odpověděl Bell.

"Ne. Je mi líto. Jde o chlapa jménem Hobbs Wentworth. Bydlištěm v Canton Falls."

Bell se vztekle zamračil. Takže Weir s dalšími případnými komplici stále běhá po svobodě. "Našli jste něco," zeptal se, "co by nám prozradilo, kde se Weir nachází a co může mít za lubem?"

"Nenašli," odvětil chraplavým hlasem velitel. "Jen tu Wentworthovu legitimaci. A taky měl u sebe - teď se podrž - knížku s biblickými příběhy pro děti." Odmlčel se. "Strašně nerad to říkám, ale máme další oběť, Rolande. Zdá se, že Wentworth zavraždil jednu ženu, aby se dostal do budovy... Takže my teď to místo zajistíme a budeme dál pátrat po Weirovi. Konec."

Detektiv zavrtěl hlavou a oznámil Gradymu: "Po Weirovi ani stopy."

Jenže v tom právě vězel celý problém. Dost možná totiž policisté ve skutečnosti objevili spoustu Weirových stop, dost možná dokonce narazili i na něj samotného - v přestrojení za dalšího policistu, za zdravotníka, za taktického agenta, za reportéra, za detektiva v civilu, za kolemjdoucího, za bezdomovce -, pouze o tom jednoduše nevědí.

Za zažloutlým sklem vyšetřovací místnosti zahlédl Andrew Constable zachmuřený obličej statného černošského dozorce - nakoukl do místnosti, pohlédl na zadrženého a opět odstoupil od dveří.

Constable se postavil a prošel kolem advokáta k oknu. Vyhlédl ven a spatřil dva dozorce, kteří mezi sebou na chodbě o čemsi vážně rozmlouvali.

No tak jo.

"Cože?" zeptal se Joseph Roth klienta.

"Nic," odvětil Constable. "Nic jsem neříkal."

"Aha. Já myslel, že ano."

"Ne."

Přestože se sám Constable musel zamyslet, jestli přece jen něco neřekl. Nevyslovil nahlas poznámku či neodříkal

modlitbu.

Vrátil se ke kovovému stolu, kde právě advokát zvedl hlavu od kancelářských papírů se šesti jmény a telefonními čísly, které Constableovi souvěrci v Canton Falls před chvílí poskytli v odpovědi na otázky o Weirových možných plánech a místě pobytu.

Roth působil neklidně. Právě se dozvěděli, že se muž ozbrojený puškou před několika minutami pokusil spáchat před soudní budovou atentát na Gradyho. Nebyl to však Weir, jehož se policii stále nedařilo vypátrat. "Obávám se," pronesl nyní advokát, "že Grady

bude příliš vyplašený, než aby s námi vyjednával. Myslím, že bychom mu měli zavolat domů a říct mu, co jsme zjistili." Poklepal na papíry. "Nebo aspoň předložit tyhle materiály tomu detektivovi. Jak že se to jmenuje? Bell, že jo?"

"Přesně tak," přitakal Constable.

Roth přešel vypaseným prstem po seznamu jmen a čísel a zeptal se: "Myslíte, že někdo z nich bude o Weirovi vědět něco konkrétního? Grady má totiž zájem jen o konkrétní informace."

Constable se předklonil, zadíval se na seznam a pak přesunul pohled na Rothovy hodinky. Pomalu zavrtěl hlavou.

"Pochybuji," řekl.

"Vy... Vy o tom pochybujete?"

"Jo. Vidíte to první číslo?"

"Ano."

"Tak to je čistírna na Harrison Street v Canton Falls. A to číslo pod ním patří jednomu malému hokynářství. Pod třetím číslem se dovoláte do baptistické církve. A pokud jde o ta jména," pokračoval zadrženy, "Ed Davis, Brett Samuels, Joe James Watkins..."

"Jistě," řekl Roth. "Komplikové Jeddyho Barnese."

Constable se uchechtl. "Proboha, ne. Jsou vycucaná z prstu."

"Cože?" zamračil se Roth.

Constable se k němu sklonil a upřeně se mu zadíval do zmatených očí. "Říkám, že ta jména a čísla jsou falešná."

"Tomu nerozumím."

"Jasně že ne, ty ubohý zkurvený židáku," zašeptal Constable a zarazil pěsti do lící kosti šokovaného advokáta, než stačil Roth zvednout ruce a začít se bránit.

41

Andrew Constable byl silný muž, který pořádal dlouhé výpravy do odlehlých loveckých a rybářských revírů, vyvrhoval srnce, řezal kosti a kácel stromy.

Břichatý Joe Roth se mu nemohl rovnat. Pokusil se sice vstát a přivolat pomoc, ale Constable jej silně udeřil do hrdla, takže se advokátův výkřik změnil v pouhé zachroptění.

Klient jej srazil k podlaze a začal zkrvaveného Rotha mlátit spoutanýma rukama. Zanedlouho upadl advokát do bezvědomí a obličej mu otekl jako meloun. Constable jej odtáhl zpět ke stolku a opřel ho o něj zády ke dveřím. Kdyby některý z dozorců znovu nakoukl do místnosti, měl by dojem, že Roth pročitá se skloněnou hlavou podklady.

Constable se sklonil, zul advokátovi botu, svlékl mu ponožku, co nejpečlivěji setřel ze stolku krev a zbytek zakryl dokumenty a stohy papíru. Rotha zabije později. Nyní alespoň na pár minut potřebuje tento nevinně vyhlížející živý obraz.

Na pár minut - než bude svobodný.

Svoboda...

To byl celý smysl Weirova plánu.

Constableův nejlepší přítel Jeddy Barnes, druhý nejvýše postavený činitel Vlasteneckého shromáždění, nenajal Weira na vraždu Charlese Gradyho, nýbrž na to, aby Constablea vysvobodil z proslule střežené manhattanské vazební věznice a odvedl ho přes Most vzdechů do bezpečí novoanglické divočiny, kde bude organizace moci obnovit své poslání vést válku proti všemu nečistému, nestoudnému a neznalému. Aby mohla zbavit zemi černochů, teploušů, Židů, Hispánců a vůbec všech cizinců skrývajících se pod zájmenem "oni", jemuž Constable každý den spílal na svých přednáškách pro Vlastenecké shromáždění a na tajných webových stránkách, jejichž předplatiteli bylo mnoho tisíc správně smýšlejících občanů z celé země.

Constable se postavil, přešel ke dveřím a vykoukl z okénka. Dozorci neměli tušení, co se ve vyšetřovací místnosti před pár okamžiky stalo.

Napadlo ho, že by měl mít nějakou zbraň, a tak vytáhl z advokátovy zkrvavené košile kovovou propisovačku a zabil její konec do složené ponožky, aby si chránil dlaň. Ostrá špička bude představovat kvalitní bodný nástroj.

Posadil se naproti Rothovi a během následného čekání přemýšlel o plánu, který vymyslel Weir neboli "Kouzelník", jak mu říkal Barnes. Bylo to mistrovské dílo obnášející desítky triků z oblasti iluzionismu. Úskok a dvojitý úskok, pečlivé načasování, chytrá odvedení pozornosti. Začalo to tím, jak Weir důmyslně přivedl policii na myšlenku, že se chystá spiknutí s cílem zavraždit Charlese Gradyho. Základy této hypotézy položil reverend Ralph Swensen, když se státnímu zástupci neúspěšně pokusil o život. Zpackaný atentát posílil přesvědčení policistů, že se na Gradyho chystá úkladná vražda, takže se přestali soustředit na další případné zločiny - například na plánované vloupání do vazební věznice. Samotný Weir se pak během druhého pokusu o Gradyho zavraždění úmyslně nechal dopadnout a zavřít do vazby.

Constable měl zatím odvést pozornost po své linii. Hodlal vězňitele odzbrojit tím, že bude vystupovat jako hlas rozumu, trvat na své nevině, získávat si sympatie okolí a dnes večer přiláká Gradyho do soudní budovy pod záminkou

usvědčení Barnese a dalších spiklenců. Dokonce se měl snažit pomoci iluzionistu vypátrat, čímž policii ještě více odzbrojí a získá příležitost vyslat kódované sdělení o svém přesném umístění ve vazební věznici, které poté Barnes předá Weirovi.

Po Gradyho příjezdu se měl Hobbs Wentworth pokusit státního zástupce zabít, ale na úspěchu tohoto atentátu ve skutečnosti vůbec nezáleželo; důležité bylo, aby Hobbs odvedl pozornost policie od vazební věznice. Nakonec se Weir - který se po předstírání vlastní smrti volně pohyboval po budově - dostaví v přestrojení do vyšetřovací místnosti, zabije dozorce a pustí Constablea ven.

Celý plán počítal ještě s jedním bodem - s aspektem, na který se Constable těšil celé týdny. Jeddy Barnes mu totiž oznámil, že jakmile Weir dorazí do vyšetřovny, má se on sám "postarat o toho právníka".

"Co to má znamenat?"

"Weir tvrdil, že to nechá na tobě. Říkal akorát, že se máš postarat o Rotha, aby nepřekážel v cestě."

Když nyní Constable sledoval, jak z Rothových očí a úst kape krev, pomyslel si: tak vida, o Žida je postaráno. Přemýšlel, jakým způsobem Weir dozorce zavraždí, jaké přestrojení k tomuto účelu použije a jakou únikovou cestu zvolí, když vtom se - přesně podle plánu - ozvalo nezaměnitelné bzučení vnějších dveří.

Jeho kočár ke svobodě právě dorazil.

Constable odtáhl Rotha ze židle a smýkl jím do rohu vyšetřovací místnosti. Přemýšlel, že ho rovnou zabije, že mu šlápne na průdušky. Předpokládal však, že Weir bude mít u sebe pistoli s tlumičem. Případně nůž. Může ho zabít takhle.

Zaslechl zarachocení klíče v zámku dveří vyšetřovny.

Dveře se otevřely.

Na zlomek vteřiny si Constable pomyslel: Úžasné! Weirovi se podařila proměna v ženu.

Poté si však na ženu vzpomněl: byla to ta rusovláska, která včera přišla s detektivem Bellem.

"Je tu zraněný!" vykřikla, sotva pohlédla na Rotha. "Zavolejte záchranku!"

Jeden dozorce za ní se chopil telefonu, zatímco druhý stiskl červený knoflík ve zdi. Na chodbě se rozvřeštěl poplašný klakson.

Co se děje? Constable to nechápal. Kde je Weir?

Pohlédl na policistku a spatřil v její ruce slzný plyn - jedinou přípustnou zbraň ve vazební věznici. Rychle se zamyslel, chytil se za břicho a začal nahlas sténat. "Někdo se sem vloupal! Nějaký jiný vězeň. Chtěl nás zabít!" S ostrou tužkou v dlani si přiložil zkrvavené ruce na břicho. "Jsem zraněný. Pobodal mě!"

Rychlý pohled ven. Kouzelník stále nepřicházel.

Policistka se zamračila a rozhlédla se po cele, zatímco se Constable sesouval k podlaze. Jakmile přistoupí blíž, pomyslel si, bodnu ji tužkou do obličeje. Třeba ji trefím do oka. Mohl bych jí vytrhnout ten slzák a nastříkat jí ho do pusy nebo do očí. Případně jí přiložit tu tužku na záda: dozorcí si budou myslet, že je to pistole, a otevrou mu dveře. Weir musí být někde nablízku - třeba stojí hned za těmi bezpečnostními dveřmi.

Tak pojď, holka. Ještě trochu blíž. Možná má na sobě neprůstřelnou vestu, připomněl si Constable, takže miř na tu její pohlednou tvářičku.

"A váš advokát?" zeptala se policistka a sklonila se nad Rothem. "Toho taky pobodal?"

"Ano! Byl to nějaký černocho. Říkal, že jsem rasista. Že prý mi chce dát za vyučenou." Constable měl sklopenou hlavu, ale cítil, že k němu policistka přistupuje blíže. "Joe je těžce zraněný. Musíme ho zachránit!"

Ještě pár centimetrů...

Anebo když to je běloch a vypadá elegantně - když má všechny zuby a na sobě šaty, které nesmrdí jako včerejší chcanky -, přiznejte, nebudete pak mačkat spouši o něco málo pomaleji?

Constable zasténal.

Cítil tu policajtku velice blízko.

"Ukažte, jak vážně jste zraněný," řekla.

Constable pevně sevřel tužku a připravil se ke skoku. Zvedl hlavu, aby lokalizoval cíl.

A užřel rozprašovač slzného plynu vzdálený třicet centimetrů od jeho očí.

Policistka rozprašovač stiskla a vyslala mu přímo do obličeje dávku. Jeho ústy, nosem a očima pronikla stovka rozžhavených jehliček.

Constable vykřikl, policistka mu vytrhla tužku z ruky a nohou ho obrátila na záda.

"Proč to děláte?" zaječel Constable a vzepřel se na loktech. "Proč?"

Policistka místo odpovědi krátce zaváhala a pak jej zahrnula další sprškou pálivého plynu.

Amélie Sachsová odložila nádobku se slzným plynem.

Jako potenciální seržantku ji lehce znepokojovala nevynucená druhá dávka do Constableova obličeje.

Když si ovšem všimla čtrnáctikarátového bodce napůl ukrytého ve věžňově ruce, jako pouliční policistku, která má drát, ji nadmíru těšilo poslouchat, jak ten zpustlý fanatik po druhé dávce spreje kvičí jako podsvinče. Nakonec odstoupila, dva dozorcí z tohoto podlaží Constablea zvedli a odvěkli ho pryč.

"Lékaři! Odvedte mě k lékařům! Moje oči! Mám právo na lékaře!"

"Nebudu ti opakovat, že máš držet zobák." Dozorcí ho nerušeně táhli chodbou, přestože Constable vlekl chodidla po podlaze. Na konci se zastavili, spoutali mu kotníky a odtáhli ho za roh.

Sachsová se dvěma dalšími dozorcí mezitím prohlédla Josepha Rotha. Dýchal, ale byl vážně zraněný a v bezvědomí.

Amélie usoudila, že bude nejlepší s ním prozatím nehybat. Zanedlouho dorazili zdravotníci, a když jim Sachsová

zkontrolovala totožnost, pustili se do ošetřování advokáta: uvolnili mu dýchací cesty, zafixovali krk, upevnili mu pod záda podložku, položili ho na nosítka a odvezli ho ze zajištěného sektoru vazební věznice do jedné z nemocnic. Sachsová stála opodál a prohlížela si místnost i chodbu, aby se ujistila, že se sem Weirovi nepodařilo nepozorovaně proklouznout. Ne, byla si jistá, že zde není. Vyšla ven, a teprve když si na přepážce opět převzala služební pistoli, začala být o něco klidnější. Zavolala Rhymovi, sdělila mu, co se stalo, a dodala: "Constable na něj čekal, Rhyme."

"Na Weira?"

"Myslím, že jo. Byl překvapen, když jsem ty dveře otevřela já. Snažil se zachovat duchapřítomnost, ale já poznala, že na někoho čekal."

"Takže tohle měl Weir ve skutečnosti v plánu? Osvobodit Constablea?"

"Řekla bych, že jo."

"To je zatraceně dobré odvedení pozornosti," zamumlal kriminalista. "Přinutil nás zaměřit veškerou koncentraci na to spiknutí proti Gradymu. Nikdy by mě nenapadlo, že jim jde o vloupání do věznice." Odmlčel se a dodal: "Ledaže by i ten útěk byl jen odvedením pozornosti a Weirovým úkolem je skutečně zavraždit Gradyho."

Sachsová chvíli uvažovala. "To by taky šlo."

"A po Weirovi pořád žádná stopa?"

"Ne."

"Dobře, ještě pořád procházím ty důkazy, které jsi nasbírala ve vazební věznici, Sachsová. Přijed' sem a kouknem se na ně spolu."

"Nemůžu, Rhyme," odvětila Sachsová a zadívala se na chodbu, v níž dobrá desítka přihlízejících vzrušeně civěla do střeženého sektoru. "On tu někde musí být. Budu ho hledat dál."

Suzukiho hodiny klavíru pro děti se skládají z řady stále obtížnějších hudebních cvičebnic obsahujících přibližně dvanáct etud. Jakmile student úspěšně zvládne některou cvičebnici, jeho rodiče často uspořádají malou oslavu pro přátele, rodinu a učitele hudby, během níž student přednese krátký recitál.

Christine Gradyová měla úspěšné zvládnutí třetího dílu Suzukiho oslavit ode dneška za týden a na svůj minikoncert se tvrdě připravovala. Momentálně seděla v hudebním salonu bytu a dokončovala přednes Schumannova "Divokého jezdce".

Hudební salon byl malý a tmavý, ale Chrissy se zde úžasně líbilo. Stálo zde jen několik židlí, regály s notami a nádherný lesklý klavír.

S jistým úsilím přehrála andante z Clementiho Sonatiny C dur a jako odměnu za snahu si poté dopřála jednu ze svých oblíbených skladeb, Mozartovu Sonatinu. Nezdálo se jí však, že by hrála nějak mimořádně dobře. Rozptylovala ji přítomnost policistů v bytě. Všichni se sice chovali moc mile, vesele s ní klábosili o Hvězdných válkách, Harrym Potterovi nebo hrách pro xbox a zeširoka se přitom usmívali; Chrissy však dobře věděla, že se ve skutečnosti vůbec neusmívají - že to dělají jen proto, aby se cítila příjemně. Jejich falešné uculování v ní paradoxně vyvolávalo ještě větší děs.

I když to totiž sami nevyslovili, skutečnost, že zde setrvali, znamenala, že se někdo snaží ublížit jejímu tatínkovi.

Chrissy neměla strach, že se někdo pokusí ublížit jí. Děsilo ji, že jí nějaký zlý člověk chce vzít tátu, a přála si, aby otec přestal dělat tu práci u soudu. Jed-

nou sebrala odvalu a požádala ho o to. Jenže táta jí odpověděl: "Jak moc ráda hraješ na piano, miláčku?"

"Strašně ráda."

"Vidíš, a přesně stejně mám já rád svoji práci."

"Aha. Dobře," řekla tehdy Chrissy. Přestože to vůbec nebylo dobře. Jelikož kvůli hraní vás lidé nezačnou nenávidět a nebudou vás chtít zabít.

Chrissy přimhouřila oči a soustředila se. Na jednom místě udělala botu, a tak zkusila skladbu přehrát znovu.

A navíc se dozvěděla, že teď nějakou dobu budou muset bydlet někde jinde. Podle mámy jen den nebo dva - ale co když to bude déle? Co když budou muset zrušit slavnostní večírek? Rozčilená Chrissy přestala hrát, zavřela cvičebnici a začala ji ukládat do tašky.

Hele, koukejme na to!

Na stojanu ležela mátová pirožka. Ne taková ta malá, nýbrž normálně velká, jaké se prodávají ve Food Emporium. Chrissy přemýšlela, kdo ji tam asi nechal. Máma neviděla ráda, když někdo v hudebním salonu jedl, a Chrissy během cvičení nikdy nesměla cucat bonbon nebo jíst cokoliv lepkavého.

Možná to byl táta. Chrissy věděla, že vůči ní cítí výčitky kvůli všem těm policistům okolo i kvůli tomu, že se včera večer nemohla zúčastnit recitálu v Místní škole.

No jasně - je to tátova tajná laskomina.

Ohlédla se a vykoukla skrz šterbinu ve dveřích. Viděla, jak pokojem procházejí lidé sem a tam, a slyšela klidný hlas toho milého policisty ze Severní Karolíny, který má doma dva kluky a ona se s nimi jednou seznámí. Máma právě nesla z ložnice kufr. Na tváři měla ten svůj nešťastný výraz a zrovna říkala: "To je šílené. Proč ho nedokážou najít? Vždyť je to jediný člověk. A vás jsou stovky. Já to nechápu."

Chrissy se opřela o židli, rozbila staniol, do něhož byla pirožka zabalena, a pomalu ji snědla. Když skončila, pečlivě si prohlédla prsty. No jo, má na nich čokoládu. Půjde do koupelny a umyje si ruce. A když už tam bude, spláchne staniol do toalety, aby to máma vůbec nezjistila. Říkalo se tomu "zametení stop", jak se Chrissy dozvěděla z televizního pořadu Vyšetřování místa činu, na který se jí sice rodiče nenechali dívat, ale jí se to přesto tu a tam podařilo.

XXX

Roland Bell se s Charlesem Gradyem bezpečně vrátil do bytu, kde se nyní prokurátorova rodina chystala k přesunu do střeženého domu newyorské policie v oblasti Murray Hill. Zatáhl žaluzie a doporučil členům rodiny, aby se drželi stranou od oken. Viděl sice, jak tato rada přilévá další olej do ohně jejich neklidu, ale jeho úkolem nebylo hýčkat lidskou psychiku. Musel se postarat, aby je nesmírně mazaný zabiják nepřipravil o život.

Po chvíli mu zazvonil mobilní telefon. Byl to Rhyme. "Všechno zajištěno?" dotázal se.

"Jako pro kojence," odvětil Bell.

"Constable sedí ve zvlášť střežené cele."

"A jeho dozorce známe, že jo?" ujistil se Bell.

"Amélie říkala, že Weir je možná dobrý, ale těžko by se dokázal převtělil ve dva hrochy připomínající Shaquillea O'Neala."

"Jasně. Jak je na tom Roth?"

"Ten advokát? Bude žít. Ale dostal těžkou nakládačku. Já..." Rhyme se odmlčel, neboť v jeho pokoji začal mluvit někdo jiný. Bell měl dojem, že slyší tichý hlas Mela Coopera.

Po chvíli se Rhyme na linku vrátil. "Pořád ještě procházím položky, které Amélie našla v té vazební věznici. Zatím nemám žádná konkrétní vodítka. Ale chtěl jsem se zmínit o něčem jiném. Bedding se Saulem konečně zjistili, od kterého pokoje v Lanham Arms byla ta hotelová karta."

"A na koho byla registrovaná?"

"Jméno i adresa byly falešné," vysvětlil Rhyme. "Ale recepční uvedla, že host dokonale odpovídal Weirovu popisu. Ohledávací tým tam toho moc neobjevil, ale za prádelníkem se našla odhozená injekční stříkačka. Nevíme, jestli ji tam nechal Weir, ale vycházím z předpokladu, že ano. Mel našel na jehle stopy čokolády a sa-charózy."

"Sacharóza - to je cukr?"

"Přesně tak. A samotná stříkačka obsahovala arzen."

Bell se zamyslel. "Takže otrávil něco sladkého."

"Vypadá to tak. Zeptej se Gradyových, jestli jim někdo v poslední době neposlal nějaký pamlsek." Bell tlumočil otázku státnímu zástupci a jeho ženě. Oba zavrtěli hlavou a působili zděšeně, že detektiv vůbec podobný dotaz vznesl.

"Ne, v tomhle bytě sladkosti nemáme," konstatovala Gradyho manželka.

Rhyme se opět ujal slova. "Říkals, že tě překvapil, když dnes odpoledne pronikl přímo do Gradyho bytu," řekl Bellovi.

"To jo. Myslel jsem, že ho skřípnem ve vestibulu, ve sklepě nebo na střeše. Vůbec jsme nečekali, že se dostane za dveře bytu."

"A kam zamířil, když se tam vloupal?"

"Prostě se objevil v obýváku. Všechno tam otrásl."

"Takže mohl mít příležitost nechat nějakou sladkost v kuchyni."

"Ne, v kuchyni být nemohl," vysvětlil Bell. "Tam jsem seděl já s Lonem."

"A do kterých dalších pokojů se teda mohl dostat?"

Bell tlumočil otázku Gradymu a jeho ženě.

"Co se děje, Rolande?" vyzvídal státní zástupce.

"Lincoln právě objevil další stopy a myslí si, že se Weir mohl pokusit umístit ve vašem bytě jed. Zdá se, že byl obsažen v nějaké sladkosti. Nevíme jistě, zda to opravdu udělal, ale..."

"Ve sladkosti?" ozval se za nimi vysoký tichý hlas.

Bell, Gradyovi a další dva policisté z ostrahy se otočili a spatřili prokurátorovu dceru, která civěla na detektiva s očima vytřeštěnými strachem.

"Chrissy?" zeptala se její matka. "Co se děje?"

"Ve sladkosti?" zašeptala dívka znovu.

Z ruky jí vypadl staniolový obal a z úst se jí vydralo vzlykání.

S rukama zbrocenými potem sledoval Bell chodce na chodníku před bytem Charlese Gradyho.

Desítky lidí.

Je některý z nich Weir?

Nebo někdo jiný z toho zpropadeného Vlasteneckého shromáždění?

K domu přisvištěla sanitka, z níž vzápětí vyskočili dva záchranáři. Než však směli projít hlavním vchodem dovnitř, detektiv jim pečlivě zkontroloval legitimace.

"Co to má všechno znamenat?" zeptal se jeden z nich dotčeně.

Bell si ho nevyšiml a dál kontroloval auta na ulici, kolemjdoucí i okna v okolních budovách. Jakmile byl prostor zajištěn, hvízdal a mlčenlivý bodyguard Luis Martinez vyrazil s dívkou v matčině doprovodu do sanitky.

Chrissy zatím nejevila žádné příznaky otravy, ale byla bledá a celé její tělo se otřásalo bojácným pláčem. Údajně snědla mátovou pirožku, která se záhadně objevila v jejím hudebním pokoji. Pro Bella se ubližování dětem rovnalo nejhorší formě zla, a přestože se snad na chvíli nechal ukolébat Constableovými uhlaženými řečmi, poslední incident svědčil o naprosté zkaženosti lidí kolem Vlasteneckého shromáždění.

Rozdíly mezi kulturami? Mezi rasami? Nic takového. Existuje pouze jeden jediný rozdíl: mezi dobrem a slušností na jedné straně a zlem na straně druhé.

Pokud dívka zemře, dal si Bell za svůj osobní úkol dohlédnout, aby Weir i Constable obdrželi trest odpovídající tomu, co oni sami provedli Chrissy: smrtící injekci.

"Jen se neboj, drahoušku," utěšoval dívku, zatímco jí jeden z ošetřovatelů měřil krevní tlak. "Budeš zas úplně v pořádku."

Odpovědi mu bylo Chrissyino zamlklé vzlykání. Pohlédl na dívčinu matku, v jejímž obličejí se rýsoval něžný výraz - ten ovšem nemohl zcela zakrýt vztek, jenž byl exponenciálně silnější než v Bellově případě.

Detektiv zavolal vysílačkou na centrálu a nechal se spojit s nemocniční pohotovostí, kam se momentálně řítí. "Za dvě minuty budeme na akutním příjmu," oznámil službu konající sestře. "Takže mě poslouchejte - chci, abyste vyklidili příjem a taky trasu k jednotce léčby otrav. Nechci tam vidět ani živáčka, pokud u sebe nebude mít zaměstnanecký průkaz s fotkou."

"Ale to nepůjde, detektive," sdělila mu sestra. "Tahle část nemocnice je příšerně rušná."

"V tomhle budu docela mezkovitej, paní."

"Co že budete?"

"Tvrdohlavý. Tu dívku a její rodinu pronásleduje ozbrojený pachatel. Takže jestli v našem zorném poli zahlídnu někoho bez legitimace, dostane hezky svižně na ruce pouta."

"Toto je pohotovostní oddělení městské nemocnice, detektive," odpověděla žena nedůtklivě. "Víte, na kolik lidí se zrovna teď dívám?"

"Ne, paní. Nevím. Ale zkuste si představit, že se za chvíli budete dívat, jak všichni leží na břiše a s kajdankama. Protože přesně tak to tam bude vypadat, jestli se do našeho příjezdu ti lidi nevypaří. Což bude mimochodem za dvě minuty odteďka."

"Případy mění barvu."

Charles Grady seděl shrbený v oranžovém plastovém křesílku v místnosti za čekárnou pohotovostního oddělení a civěl na zelené linoleum prošoupané tisícovkami zoufalých chodidel.

"Myslím trestní případy."

Roland Bell seděl vedle něj. Jeden z vchodů zaplňovala Luisova ostrážitá postava, zatímco u vstupu na rušnou chodbu hlídkoval další člen Bellova záahového týmu: Graham Wilson, pohledný a horlivý detektiv s dychtivými přísnými očima a talentem na odhalování lidí ukrývajících zbraně, jako by měl v sobě rentgenový snímač.

Gradyho manželka doprovodila Chrissy přímo na akutní příjem, spolu s Luisem a dalším členem ostrahy.

"Na právnické fakultě jsme měli jednoho profesora," pokračoval Grady a stále byl nehybný jako trám. "Dělal státního zástupce a potom soudce. Vešel do učebny a řekl nám, že za celou mnohaletou právnickou praxi se mu nikdy nestalo, aby mu do kanceláře vstoupil černobílý případ. Všechny mají nějaký odstín šedé. Některé jsou zatraceně tmavě šedé a jiné zatraceně světle šedé. Ale všechny jsou šedé."

Bell pohlédl na chodbu směrem k improvizované čekárně, kterou službu konající sestra vyhradila pro zraněné skejt'áky a cyklisty. Tuto část nemocnice totiž personál nechal vyklidit, přesně jak Bell žádal.

"Ovšem když se pak na některý případ vrhnete, mění barvu. Stává se černobílým. Ať už stojíte na straně obžaloby, nebo obhajoby, šedé odstíny se z něj vytrácejí. Na vaší straně je stoprocentní dobro, u protistrany stoprocentní zlo. Dobro, nebo zlo. Můj profesor tvrdil, že si na tento jev musíte dát pozor. Musíte si neustále připomínat, že případy jsou ve skutečnosti šedé."

Bell si všiml jednoho ošetřovatele. Mladý Hispánc působil neškodně, ale detektiv přesto kývl na Wilsona, který ošetřovatele zadržel a zkontroloval mu průkaz. Nakonec na Bella souhlasně kývl.

Chrissy již patnáct minut ležela na operačním sále. Proč někdo nemůže vyjít ven a sdělit jim alespoň něco předběžného? "Jenže víte, Rolande," pokračoval Grady, "během těch několika měsíců, co jsme se dozvěděli o spiknutí v Canton Falls, se pořád utvrzují, že Constableův případ černobílý je. Ani na okamžik jsem ho nepokládal za šedý. Šel jsem po něm všemi možnými prostředky." Smutně se zasmál, znovu se zahleděl do chodby a chmurný úsměv mu z tváře vymizel.

"Kde je ten doktor, ksakru?"

Opět sklopil hlavu.

"Ale kdybych ho byl viděl v šedivějších barvách, kdybych po něm nešel tak neústupně, kdybych byl ochotnější ke kompromisům, možná by si nenajal Weira. Možná by ne..." Kývl k místu, kde se nyní nacházela jeho dcera. Zakuckal se a chvíli mlčky plakal.

"Myslím, že ten váš profesor se mýlil, Charlesi," odpověděl Bell. "Přinejmenším v lidech, jako je Constable. Každý, kdo se dopustí toho, co on..., na takových lidech zkrátka nic šedého není."

Grady si otřel obličej.

"Vaší synové, Rolande... Byli někdy v nemocnici?"

Detektiv si ze všeho nejdříve vzpomněl na návštěvy u matky na sklonku jejího života. O tom se však státnímu zástupci nezmínil. "Tu a tam. Ale nikdy to nebylo nic vážného - nějaké šití na čele a zlomené malíčky po úderu baseballového míčku. Nebo když vás při hře srazí vnitřní polář."

"Vidíte," poznamenal Grady, "taky vám to sebere dech." Znovu pohlédl do prázdné chodby. "Úplně vám to sebere dech."

O pár minut později si detektiv uvědomil pohyb na chodbě. Lékař v zeleném plášti si všiml Gradyho a pomalu k němu přistoupil. Bell z jeho tváře nedokázal nic vyčíst.

"Charlesi," řekl tiše.

To však již Grady - byt' měl stále sklopenou hlavu - sledoval lékařův příchod.

"Černobílý," zašeptal. "Božíčku." Zvedl se a vyrazil lékaři naproti.

Lincoln Rhyme se právě díval z okna na večerní oblohu, když vtom mu zazvonil telefon. "Příkaz: zvednout telefon."

Cvak.

"Ano?"

"Lincolne? Tady Roland."

Mel Cooper se ztěžka otočil a pohlédl na kriminalistu. Oba věděli, že Bell je v nemocnici s Christine Gradyovou a jejími rodiči.

"Tak jak to vypadá?"

"Je úplně v pořádku."

Cooper na okamžik zavřel oči, a pokud měl někdy protestant sto chutí se požehnat, bylo to právě teď. Také Rhyme pocítil nával úlevy.

"Žádný jed?"

"Nic. Byla to jen pirožka. Nikde se nenašla ani molekula toxické látky."

"Takže i tohle bylo odvedení pozornosti," zadumal se kriminalista.

"Vypadá to tak."

"Jenže co tím chce, sakra, dokázat?" zeptal se Rhyme slabým hlasem - otázka nesměřovala ani tak na Bella jako spíše na něj samotného.

"Já bych se vsadil, že nás Weir navádí na Gradyho," nadhodil detektiv. "Podle mě to znamená, že se ještě o něco pokusí, aby vysekal Constablea z vazby. Zrovna teď je někde v soudní budově."

"Už jste na cestě do střezeneho domu?"

"Jo. Celá rodinka. Budem tam sedět tak dlouho, dokud toho chlápka nelapneš."

Dokud?

A co takhle jestli?

Když ukončili hovor, otočil se Rhyme od okna a zajel zpátky k důkazní tabuli.

Ruka je rychlejší než oko.

Tak tohle není pravda.

Co může mít mistrovský iluzionista Weir za lubem?

Rhyme cítil, jak se mu svaly na krku napínají téměř až ke křečím, ale stále civěl z okna a uvažoval o hádance, které vyšetřovatelé čelí:

Zabiják Hobbs Wentworth byl mrtev a Grady s rodinou v bezpečí. Constable se očividně připravoval k útěku z vyšetřovací místnosti v Hrobkách, ale Weir se v žádném okamžiku otevřeně nepokusil ho osvobodit. Takže to vypadalo, že Weirovy plány přicházejí vniveč.

Rhyme se ovšem nedokázal s tímto evidentním závěrem spokojit. Svým předpokládaným pokusem o otravu Christine Gradyové od-

vedl Kejklíř jejich pozornost od centra města a Rhyme se nyní přikláněl k Bellovu názoru, že se Weir zanedlouho znovu pokusí o Con-stableovo osvobození.

Anebo se tu dělo něco zcela jiného - například snaha o Con-stableovo zavraždění, aby nemohl proti nikomu svědčit? Rhymem lomcovala beznaděj. Již dávno se smířil se skutečností, že mu jeho stav nikdy neumožní fyzicky dopadnout pachatele. Kompenzací mu za to byla pronikavě bystrá mysl. Přestože seděl bez hnutí na křesle či na posteli, alespoň dokázal pronásledované pachatele přechytračit.

V případě Ericka Weira alias Kejklíře mu to však nešlo. Weir patřil k lidem, kteří jsou bytostně oddáni klamu.

Rhyme přemýšlel, zda může udělat ještě něco jiného, aby našel odpovědi na neskutečné otázky, jež tento případ vyvolával.

Sachsová, Sellitto a celá zásahová jednotka pročešávali vazební věznici a soudní budovu. Kara čekala v Cirque Fantastique na Ka-deskyho. Thorn sháněl telefonem Keatinga a Loessera, zabijákovy bývalé asistenty, aby zjistil, zda je Weir během posledního dne nekontaktoval nebo zda si náhodou nevzpomněli ještě na něco jiného, co by mohlo být pro policii užitečné. Skupina pro rozbor fyzických důkazů, zapůjčená z FBI, prohledávala místo činu v kancelářské budově, kde se zastřelil Hobbs Wentworth, a technici ve Washingtonu stále analyzovali vlákno a barvu imitující falešnou krev, které našla Sachsová ve vazební věznici.

Co ještě mohl Rhyme učinit, aby prohlédl myšlenkové pochody Ericka Weira?

Pouze jednu jedinou věc.

Rozhodl se, že se pokusí o něco, co nedělal již několik let.

I on sám začal procházet rošt. Jeho ohledávání započalo na zkrvaveném místě úniku ve vazební věznici a postupně ho provedlo klikatými chodbami osvětlenými sytě zeleným fluorescenčním světlem. Procházel kolem rohů otlučených dokulata za celá léta, během nichž zde kodrcaly zásobovací vozíky s paletami. Nakukoval do kumbálu a kotelen a pokoušel se sledovat kroky - a rozeznávat myšlenky - Ericka Weira.

Tuto cestu Rhyme pochopitelně absolvoval se zavřenýma očima a odehrávala se výlučně v jeho mysli. Přesto se mu zdálo zcela příhodné pokusit se o toto imaginární pronásledování, neboť kořistí, po níž pásl, byl koneckonců zmizelý člověk.

XXX

Na semaforu přeskočila zelená a Malerick pomalu zrychlil.

Přemýšlel o Andrewu Constableovi, opravdovém Kejklíři, tedy alespoň podle názoru Jeddyho Barnese. Jako správný mentalista dokázal Constable během několika vteřin odhadnout každého člověka a začít se chovat tak, že se jeho

protějšek okamžitě uklidnil. Hovořil s humorem, vtipem a porozuměním, zaujímal racionální, sympatická stanoviska. Prodával naivkům medicínu, které měl v zásobě samozřejmě spoustu. Zdálo by se, že se lidé nenechají obalamutit nesmysly šířenými skupinami jako Vlastenecké shromáždění. Jenže jak kdysi poznamenal velký impresário Malerickova oboru P. T. Barnum, každou minutu se narodí hňup.

Když se nyní Malerick prodíral nedělní zácpou, s pobavením přemýšlel, jak beznadějně zmatený teď asi Constable je. Plán útěku předpokládal, že vězeň zneškodní svého advokáta. Před dvěma týdny v restauraci v Bedford Junction mu Jeddy Barnes řekl: "Víte, pane Weire, podstatné je, že ten Roth je Žid. Pro Andrewa bude jeho zneškodnění radost." "Mně je to jedno," odvětil tehdy Malerick. "Jestli chce, může ho klidně zabít. Můj plán to neovlivní. Já jen žádám, aby se o něj někdo postaral. Uklidil ho z cesty."

Barnes přikývl. "Předpokládám, že pro pana Constablea to bude dobrá zpráva."

Malerick si dokázal představit, jak asi v Constableovi rostl zmatek a panika, když jen tak seděl nad chladnoucím advokátovým tělem a čekal, až se dostaví Weir v přestrojení a ozbrojen pistolí a vysvobodí ho z budovy - ke kteréžto události pochopitelně nikdy nemělo dojít.

Místo toho se měly otevřít dveře vyšetřovací místnosti a tucet dozorců měl Constablea odvléci zpět do jeho cely.

Proces bude normálně pokračovat a Andrew Constable - stejně zmatený jako Barnes, Wentworth i všichni ostatní členové toho jeho neandertálského klanu z Canton Falls - se nikdy nedozvědí, že byli zneužiti.

Malerick čekal u dalšího semaforu a přemýšlel, jak se asi vyvíjí jeho druhé odvedení pozornosti. Trik zvaný Otrávená holčička byl sice lehce melodramatický, ne-li přímo šablonovitý, ale Malerick se za

mnoho let vystupování přesvědčil, že publikum daleko lépe reaguje na očividné věci. Pochopitelně se nejednalo o nejlepší odvedení pozornosti na světě; Malerick si nebyl zcela jist, zda policie tu stříkačku v Lanham Arms objeví, a rovněž nemohl tušit, zda holčička nebo někdo jiný tu pirožku pozře. Rhyme a jeho lidé však byli tak dobří, že si - jak Malerick předpokládal - z nalezených předmětů s velkou pravděpodobností vyvodí děsivý závěr o dalším pokusu o zabití státního zástupce a jeho rodiny. Načež zjistí, že v pirožce vůbec žádný jed nebyl.

Co si o tom budou myslet?

Neexistuje někde jiná otrávená pirožka?

Anebo jde o odvedení pozornosti, které je má odpoutat od manhattanské vazební věznice, kde by se Malerick mohl znovu pokusit o osvobození Andrewa Constablea?

Stručně řečeno se bude policie zmateně koupat v téhle prapodivné bramboračce a nebude mít sebemenší tušení, co se ve skutečnosti děje.

Ve skutečnosti, ctěné publikum, se zde totiž již dva dny odehrává neopakovatelné představení založené na dokonalé kombinaci fyzického a psychologického odvedení pozornosti.

Fyzické odvedení pozornosti spočívalo v nasměrování policie na byt Charlese Gradyho a na vazební věznici.

Podstatou psychologického odvedení pozornosti pak bylo nasměrování veškerých podezření od toho, co Malerick skutečně dělal, ke snadno uvěřitelnému motivu, na jehož "odhalení" byl Lincoln Rhyme náležitě hrdý: totiž k nájemné vraždě Charlese Gradyho a zorganizování útěku Andrewa Constablea. Jakmile policisté dospěli k tomuto závěru, přestali hledat další vysvětlení Malerickových skutečných počinů a plánů.

Které s Constableovým případem absolutně nesouvisely. Všechny stopy, jež za sebou Malerick tak průhledně zanechal - útoky inspirované iluzionistickými triky u prvních tří obětí, které představovaly různé aspekty cirkusu, bota s psími chlupy a hlinou ukazující na Central Park, zmínky o požáru v Ohio a souvislost s Cirque Fantastique..., to vše policii přesvědčilo, že jeho záměrem ve skutečnosti nemůže být pomsta Kadeskymu, neboť - jak Lincoln Rhyme prohlásil - ty stopy byly příliš nápadné. Malerick zkrátka musel mít v plánu něco jiného.

Jenže neměl.

Oděn do uniformy řidiče záchranné služby projel ve své sanitce služebním vjezdem do stanu hostičího "světově proslulý mezinárodně uznávaný kritikou velebený" Cirque Fantastique.

Zaparkoval pod lešením tribuny, vystoupil a zamkl dveře. Nikdo z kulisáků, policistů a četných dozorců nevěnoval pozornost jemu ani sanitce. Po odpolední bombové hrozbě a následné panice se zdálo naprosto normální, že u stanu parkuje záchranné vozidlo - naprosto přirozené, poznamenal by kouzelník.

Pohledte, ctěné publikum, zde je váš iluzionista - v záři reflektorů, a přesto zcela neviditelný.

Zde je váš Zmizelý muž, přítomný, leč nespatriený.

Nikdo neupřel jediný pohled na jeho vůz, jímž ve skutečnosti vůbec nebyla sanitka, nýbrž obyčejné feke. V místě, kde sanitky voží-vají lékařské vybavení, leželo dvanáct plastových nádob obsahujících celkem tři tisíce litrů benzínu.

Nádoby byly napojeny na jednoduchý rozvětlený obvod, který měl zanedlouho probudit tekutinu k životu a vyslat smrtící záplavu na tribuny, na plátno stanu a na publikum čítající dva tisíce lidí.

Mezi nimiž bude i Edward Kadesky.

Vzpomínáte, pane Rhyme, jak jsme spolu mluvili? Moje slova byla tehdy jen obyčejným plácáním. To Kadesky a Cirque Fantastique zničili můj život i mou lásku a já teď zničím je. Motivem toho všeho není nic než odplata.

Za naprostého nezájmu ostatních nyní iluzionista vyšel ze stanu a zamířil do Central Parku. Převlékne se ze zdravotnické uniformy do nového přestrojení, pod rouškou noci se sem vrátí a najde si nějaké výhodné místo, aby si jako dočasný člen obecního mohl i on užít finále svého vystoupení.

Rodiny, skupiny přátel, milenecké dvojice i děti pomalu vcházely do stanu, usedaly na místa, zaplňovaly lavice i sedadla a pomalu se měnily ze shluku jednotlivců v bytost zvanou publikum, která se jako celek neskutečně liší od jednotlivých částí.

Metamorfóza...

Kara toto hemžení chvíli sledovala, pak se otočila a zastavila jednoho dozorce. "Už tu dost dlouho čekám. Nevíte, kdy se vrátí pan Kadesky? Je to velmi důležité."

Dozorce nevěděl, stejně jako dva další lidé, jichž se kouzelnice zeptala.

Další pohled na hodinky. Karu zabolelo u srdce. Před očima se jí objevil obrázek matky ležící ve Stuyvesant Manor, jak se s pronikavou vnímavostí rozhlíží po pokoji a přemýšlí, kde má dceru. Kaře se chtělo plakat zoufalstvím, že je zde uvězněna. Věděla, že zde musí setrvat a učinit, co je v jejích silách, aby zastavila Weira, ale zároveň zoufale toužila být své matce po boku.

Otočila se zpět k jasně osvětlenému interiéru obrovského cirkusového stanu. Účinkující čekali v bočních křídlech, připravovali se na slavnostní zahájení a nasazovali si přízračné masky ve stylu commedia dell'arte. Také děti v publiku měly na tvářích škrabošky, předražené suvenýry z venkovních stánků. Boxerské čumáky, orlí nosy, zobáky. Rozhlížely se kolem sebe - většina jich působila vzrušeně a rozverně, ale Kaře neuniklo, že část dětí je viditelně neklidná. Masky a tajuplné dekorace pravděpodobně činily v jejich očích z cirkusu dějiště hororového filmu. Kara zbožňovala vystoupení pro děti, ale zároveň věděla, že člověk musí být opatrný; dětský svět se poněkud liší od světa dospělých a iluzionista může dětem snadno zničit křehký pocit pohody. Při vystoupeních pro děti proto ona sama předváděla jen legrační čísla a často po představení pozvala děti k sobě a zvedla před nimi plachtu.

Sledovala magickou atmosféru kolem sebe a pociťovala vzrušení a toužebné očekávání... Dlaně se jí potily/jako by zde dnes měla vy-

stupovat sama. Ach, co by za to dala, kdyby teď mohla stát v přípravném stanu. Spokojená, sebejistá, a přesto napjatá by právě nyní cítila, jak se jí s blížícím se začátkem představení nedočkavostí zrychluje tep.

Smutně se usmála. Vída, nakonec to přece jen do Cirque Fantastique dotáhla.

Jenže jako poslíček.

Jsem vlastně dost dobrá? napadlo ji. Přese všechno, co jí říkal David Balzac, si ona sama někdy myslela, že ano.

Přinejmenším byla stejně dobrá jako například Harry Houdini během raných vystoupení - úniky při nich prováděli pouze zklamaní diváci, kteří znuděně či v rozpacích opouštěli sál, aby nemuseli přihlížet, jak Houdini dál kazí jednoduché eskamotérské triky. Také Robert-Houdin byl při svých počátečních vystoupeních natolik nejistý, že nakonec nabízel obecenstvu mechanické automaty jako například natahovacího Turka, který hrál šachy.

Když ovšem pohlédla do zákulisí na stovky účinkujících, kteří své řemeslo provozovali od dětství, ozval se jí v uších stále se opakující pevný hlas Davida Balzaka: Ještě ne, ještě ne, ještě ne... Kara jeho slova poslouchala se zklamáním, ale i s útechou. Má pravdu, rozhodla nakonec odevzdaně. On je tu odborník a já učeň. Musím mu důvěřovat. Ještě rok nebo dva. Tohle čekání se vyplatí.

Navíc tu byla její matka...

Která možná právě teď seděla na posteli, klábosila s Jaynena a lámala si hlavu, kde je její dcera - dcera, jež ji opustila právě v noc, kdy více než kdy jindy měla být s ní.

Na horním okraji schodů se objevila Kadeskyho asistentka Katherine Tunneyová a pokynula jí.

Kadesky už je tu? Prosím...

"Právě volal," řekla ovšem Katherine. "Po večeři měl rozhlasové interview, takže se opozdil. Ale za chvíli je tady. Jeho lóže je tamhle vpředu. Co kdybyste počkala tam?"

Kara přikývla, odevzdaně přešla na místo, které jí asistentka ukázala, posadila se a rozhlédla se po stanu. Viděla, že ona kouzelná proměna je již dokonána: stan se do posledního místečka zaplnil. Děti, muži, ženy, ti všichni teď tvořili jednolitě publikum.

Bum.

Kara vyskočila, když se stanem rozlehl hlasitý dutý úder bubnu.

Světla se ztlumila, pak zcela pohasla a publikum se ponořilo do tmy narušované pouze červenými světly u východů.

Bum.

Dav okamžitě zmlkl.

Bum..., bum..., bum.

Údery bubnu se pomalu rozléhaly a jejich chvění bylo cítit přímo v hrudi.

Bum..., bum...

Oslnivý bodový reflektor se náhle zapíchl přímo do středu manéže a osvětlil herce v roli Arlecchina, oděného do černobíle kostkovaného úboru a se škraboškou na obličejí. Vysoko ve vzduchu třímal dlouhé žezlo a rozpustile se kolem sebe rozhlížel.

Bum.

Herec vykročil kupředu a začal se procházet po manéži, přičemž se k němu postupně připojovalo procesí ostatních umělců: další postavy commedia dell'arte, duchové, víly, princezny a princové, čarodějové. Někteří šli normálně, někteří tancovali, někteří dělali pomalé přemety, jako by byli pod vodou, někteří kráčeli na chůdách s větší elegancí, než s jakou se většina lidí pohybuje na obyčejném chodníku, někteří se vezli v kočárech nebo vozících ozdobených tylem, peřím, krajkami a drobnými žhnuocími žárovkami.

A všichni se pohybovali v dokonalé harmonii s bubnováním.

Žuch..., Žuch...

Obličej s maskami, obličej namalované nabilo, načerno, nastří-brno, nazlatavo, obličej ozdobené třpytem. Ruce žonglující s blyštivými míčky, ruce nesoucí nebeská tělesa, pochodně, svíce či lucerny, ruce rozhazující konfety jako jiskřivý sníh.

Vážnost, vznešenost, hravost, grotesknost.

Bum...

Přehlídka, která byla středověká a zároveň futuristická, působila doslova hypnotickým dojmem a její sdělení bylo naprosto nezaměnitelné: nic, co existuje za plachtou stanu, zde jednoduše neplatí. Zde můžete zapomenout na všechno, co jste se za života naučili, na lidskou přirozenost i na samotné fyzikální zákony. Vaše srdce nyní netluče podle vlastního rytmu, nýbrž v rytmu ostrého bubnování, a vaše duše již nepatří vám, neboť ji uchvátil tento nadpozemský průvod, jenž právě vstoupil do netušeného světa iluzionismu.

45

A nyní již přichází finále našeho představení, ctěné publikum.

Nastal čas představit vám naši nejslavnější - a nejkontroverznější - iluzi. Jde o variantu na nechvalně proslulé Planoucí zrcadlo.

Během našeho víkendového představení jste zhlédli několik iluzí vymyšlených mistry jako Harry Houdini, P. T. Selbit nebo Howard Thurston. Ani oni se však nikdy nepokusili o číslo podobné Planoucímu zrcadlu.

Náš účinkující se ocitne uvězněn v obraze pekla a obklopen plameny, jež se k němu neúprosně přibližují - jedinou únikovou cestu mu přitom skýtá nevelký průchod chráněný ohnivou zdí.

I když se pochopitelně může ukázat, že tento průchod vůbec není únikovou cestou.

Že i to je pouhá iluze.

Musím vás varovat, ctěné publikum, že zatím poslední pokus o provedení tohoto triku skončil tragédií.

Vím to, neboť jsem tam byl.

A tak se, prosím, ve vlastním zájmu nejprve na chvíli porozhlédněte po stanu a přemýšlejte, co učiníte, pokud by vypukla katastrofa...

I když vlastně..., ne, na to je už pozdě. Ted už vám nezbyvá než se prostě modlit.

Malerick se vrátil do Central Parku a postavil se pod strom vzdálený necelých padesát metrů od zářivě bílého stanu Cirque Fantastique.

Znovu měl plnovous, ale tentokrát byl oblečen do teplákovky s tričkem bez výstřihu. Zpod kšiltovky s emblémem dobročinného běhu na deset kilometrů, sponzorovaného bankou Chase Manhattan, mu vykukovaly pramínky zpocených světlých vlasů. Rovněž falešné skvrny od potu v podpaží - Malerick látku zvlhčil obyčejnou vodou z lahve - dokreslovaly jeho současnou totožnost: představoval jednoho menšího finančníka jedné větší banky, který si šel v neděli večer zaběhat, nyní se zastavil, aby popadl dech, a nepřítomně zírá na cirkusový stan.

Dokonale přirozené.

Malerick se přistihl, že je podivně klidný. Mír v duši mu připomněl první momenty po požáru cirkusu Hasbro v Ohio, než si uvědomil plné důsledky katastrofy. Místo aby křičel, jak se logicky dalo očekávat, začala z něj vyzařovat podivná strnulost. Emoční kóma. A stejný pocit jej přepadl i nyní, když poslouchal z manéže hudbu, jejíž basovou linku zřejmě zdůrazňovala napjatá plachta stanu. Rozptýlený potlesk, smích, užaslé výkřiky.

Během mnohaletého vystupování Malerick jen málokdy pocítil trému. Když znáte své číslo nazpaměť, když si ho důkladně nacvičíte, tak proč být nervózní? Stejně pocity zažíval i nyní. Vše bylo naplánováno tak pečlivě, že Malerick jednoduše věděl, že jeho představení proběhne bez jediného zádrhele.

Když si vychutnával pohled na poslední minuty existence stanu, zahlédl před velkým služebním vjezdem, do něž před chvílí zamířil se sanitkou, dvě postavy: muže a mladou ženu. Hovořili spolu a vzájemně si přitom přikládali ústa k uchu, aby mohli konverzovat i přes dunivou hudbu.

Ano! Tím mužem byl Kadesky. Malerick už měl strach, že by producent nemusel být v době výbuchu ve stanu přítomen. Mladou ženou pak byla Kara.

Kadesky ukázal dovnitř a oba vyrazili naznačeným směrem. Malerick odhadoval, že se nyní nacházejí maximálně tři metry od sanitky.

Pohled na hodinky. Už je skoro čas.

A nyní, moji přátelé, moje ctěné publikum...

Přesně v devět hodin večer se ze vchodu do stanu vyvalil plamenný oblak. O okamžik později se pak silueta dalších obrovských plamenů uvnitř prokousala skrz žhnoucí plátno a oheň začal rychle stravovat tribuny, publikum i dekorace. Hudba zničehonic ustala a vystřídal ji křik. Zároveň se z horní části stanu začaly linout spirály tmavého dýmu.

Malerick se předklonil, konsternován hrůznou podívanou.

A další kouř, další výkřiky.

Přemáhal se, aby se mu na tváři neobjevil nepřirozený úsměv, a v duchu odříkával modlitbu díky. Jelikož neexistovalo božstvo, ve které by věřil, adresoval svá vděčná slova duchovi Harryho Houdiniho, svého jmenovce a idolu a zároveň patrona všech kouzelníků.

Všude kolem něj se v této osamělé části parku ozývaly vzdechy a výkřiky lidí, kteří hrůzný výjev viděli a nyní vybíhali ke stanu, aby pomohli obětem nebo jen tak zevlovali. Malerick ještě chvíli počkal, přestože mu bylo jasné, že zanedlouho se bude park hemžit stovkami policistů. S ustaraným výrazem vytáhl mobilní telefon, předstíral, že volá

hasiče, a nenuceně vyrazil k chodníku. Přesto neodolal a ještě jednou se zastavil. Ohlédl se a spatřil obrovské transparenty před stanem, které napůl zakrývala kouřová clona. Na jednom z nich zvedal otevřené dlaně Arlecchino s maskou.

Přesvědčte se, ctěné publikum, že nemám nic v rukou.

A přesto, jako každý správný eskamotér, i tato postavička něco v rukou držela - dokonale to před publikem ukrývala mezi hřebety prstů.

Pouze Malerick věděl, co to je.

Plachý harlekýn držel v rukou smrt.

DÍL III

ZVEDÁNÍ PLACHTY

NEDĚLE 21. DUBNA - ČTVRTEK 25. DUBNA

"Chce-li být člověk skvělým kouzelníkem, musí umět podat iluzi tak, aby diváky nejen přivedla v úžas, ale hluboce jimi pohnula."

S. H. Sharp

46

Camaro Amélie Sachsové překročilo na West Side Highway sto padesátku a uhánělo k Central Parku.

Na rozdíl od FDR Drive, která měla charakter dálnice, byla West Side Highway poseta světelnými křižovatkami a u Čtrnácté ulice navíc obsahovala výmol, který poslal Améliiin zubožený chevrolet do hrozivého smyku, jenž skončil jiskřivým polibkem mezi plechem a betonovou bariérou.

Pachatel je tedy ošálil dalším geniálním trikem. Weirovým cílem nebyla ani smrt Charlese Gradyho, ani únik Andrewa Constablea - obojí mu sloužilo pouze k odvedení pozornosti. Ve skutečnosti se soustředil na to, co vyšetřovatelé včera zavrhl jako příliš okaté - na Cirque Fantastique.

Když se Sachsová ještě před pár okamžiky chystala s vysoko napraženou pistolí vpadnout do jednoho ze zbývajících možných úkrytů ve sklepe soudní budovy, zavolal jí Rhyme a nastínil jí situaci. Lon Sellitto s Rolandem Bellem již mířili k cirkusu a Mel Cooper tam vyběhl z Rhymova domu, aby jim případně pomohl. Na cestě byl i Bo Haumann s několika zásahovými týmy. Bylo potřeba každé ruky a Rhyme chtěl, aby k Cirque Fantastique co nejrychleji přijela i Sachsová.

"Už jedu," řekla Amélie a zaklapla telefon. Otočila a začala sprintovat ze sklepa, ale pak se zastavila, vrátila se ke dveřím, u kterých původně stála, a rozkopla je.

Pro všechny případy.

Místnost za dveřmi byla naprosto prázdná a naprosto tichá - snad až na Weirův výsměšný smích v její fantazii.

O pět minut později již seděla v camaru a tiskla pedál k podlaze.

Semafor na Triadvacáté ulici se spíkl proti ní, ale provoz na příčné ulici byl docela řídký, a tak Sachsová rychle projela křižovatkou, přičemž se spoléhala spíše na volant než na své brzdy nebo na předpoklad, že spořádaní občané spatří její blikající modrý majáček a uhnou jí z cesty.

Po průjezdu křižovatkou rychle podřadila a opět dupla na plyn. Burácející motor se znovu dostal na sto třicítku. Amélie našmátrala vysílačku, oznámila Rhymovi, kde je, a zeptala se, co přesně od ní potřebuje.

Malerick pomalu vyrazil z parku. Přitom do něj neustále strkali lidé běžící opačným směrem - směrem k požáru.

"Co se děje?"

"Kristepane!"

"Policie... Volal někdo policii?"

"Slyšíte ten křik? Slyšíte ho?"

Na rohu Central Park West a kolmé ulice se Malerick srazil s mladou Asiátkou, která se ustaraně dívala k parku.

"Nevíte, co se tam stalo?" zeptala se.

Samozřejmě že vím, pomyslel si Malerick: umírá tam člověk a cirkus, který mi zničil život. Místo toho se však zamračil a rozvážně řekl: "Netuším. Ale vypadá to na něco pěkně vážného."

Pokračoval v chůzi na západ, kde zahájil půlhodinovou a nesmírně klikatou cestu zpět do svého bytu, během níž hodlal absolvovat několik rychlých převleků a stoprocentně se ujistit, že ho nikdo nesleduje.

Jeho plán předpokládal, že dnes v noci setrvá v bytě a ráno odcestuje do Evropy, kde po několikaměsíčním cvičení opět začne vystupovat - tentokrát pod novým jménem. S výjimkou ctěného publika neznal "Malericka" nikdo na světě, takže se jím nyní mohl pro veřejnost stát. Litoval pouze jedné věci - že nebude moci předvádět své oblíbené číslo Planoucí zrcadlo, neboť ho s ním spojovalo příliš mnoho lidí. Po pravdě řečeno musel upravit velkou část svého materiálu: musel se vzdát břichomluvectví, musel zanechat mentalismu a pověsit na hřebík přiblížovací techniky. Kdyby si ponechal tak široký repertoár, mohlo by to zvednout plachtu nad jeho skutečnou totožností - jak se ostatně tento víkend stalo.

Pokračoval v chůzi po Broadwayi, pak se otočil a vzal to oklikou k bytu. Ustavičně přitom sledoval ulice za sebou i kolem sebe, ale měl dojem, že ho nikdo nesleduje.

Vešel do chodby svého domu a plných pět minut pozoroval ulici.

Jeden starší muž - Malerick v něm poznal souseda z protější strany bloku - venčící pudla. Jeden kluk na kolečkových bruslích. Dvě

dospívající dívky se zmrzlinovými kornoutky. Jinak nikdo. Ulice byla prázdná: zítra bylo pondělí, pracovní a školní den, takže lidé raději trávili čas doma žehlením, pomocí dětem při domácích úkolech... a upřeným sledováním zpravodajství CNN o úděsné tragédii v Central Parku.

Malerick spěšně vešel do bytu a zhasl všechna světla.

A tím naše představení končí, ctěné publikum, jak už to tak bývá.

Povaha našeho umění je nicméně taková, že co již dnešnímu publiku připadá staré, bude na jiném místě jinému publiku připadat zítra a pozítří svěží a nápadité.

Věděli jste, přátelé, že smyslem potlesku není poděkovat účinkujícímu, ale poskytnout mu příležitost, aby on poděkoval publiku - všem lidem, kteří byli natolik laskaví, že mu během představení věnovali pozornost?

A tak vám nyní tleskám za to, že jste mě během mých skromných čísel poctili svou přítomností. Upřímně doufám, že jsem vám poskytl vzrušení a potěchu. Doufám, že jsem vnesl do vašich srdcí úžas, když jsem vás provedl podsvětím, v němž se život proměňuje ve smrt, smrt v život a skutečné ve zdánlivé.

Klaním se vám, ctěné publikum...

Malerick zapálil svíci a posadil se na pohovku. Jeho oči se upíraly k plameni. Dnes ovšem věděl, že plamínek zamihotá, že mu vyšle vzkaz.

Předkláněl se, civěl na knot svíce, vyhříval se v paprscích uspokojení z dokonané pomsty, hypnoticky se kolébal sem a tam a pomalu oddechoval.

Svíce zamihotala. Ano!

Mluv se mnou.

Zablikej ještě...

Což plamen o chvíli později skutečně učinil.

Toto zamihotání však již nebylo poselstvím nadpřirozeného ducha milované a dávno zemřelé bytosti, nýbrž reakcí na závan chladného dubnového vzduchu, který naplnil místnost spolu se šesti policisty v zásahové výstroji. Jakmile beranidlem vyrazili dveře, strhli hekajícího iluzionistu na podlahu, kde mu jeden z nich - zrovna ta rusovlasá policistka, kterou si Malerick pamatoval z domu Lincoln Rhyma - přiložil na temeno pistoli a pevným hlasem mu přečetl práva.

47

Oběma členům zásahové jednotky se silně chvěly paže, když celí zpocení vynášeli Lincoln Rhyma i s vozíkem po schodech do bytu. Když ho na chodbě před bytem konečně postavili na zem, ujal se Rhyme řízení sám a zajel s vozíkem do Kejklířova příbytku, kde zaparkoval hned vedle Amélie Sachsové.

Zatímco kolegové ze zásahové jednotky zajišťovali jednotlivé pokoje, Rhyme přihlížel, kterak Bell se Sellitem pečlivě prohledávají užaslého zabijáka. Přitom detektivům navrhl, aby jim při prohlídce asistoval lékař ze soudního oddělení. Ten dorazil o chvíli později a ujal se požadovaného úkolu. Ukázalo se, že to byl dobrý nápad: lékař v Kejklířově kůži objevil několik řezných ran - všechny vypadaly jako drobné jizvičky, ale daly se rozevřít. Uvnitř se nacházely dro-boulinké kovové předměty.

"Sjedte ho rentgenem ve vězeňské nemocnici," řekl Rhyme. "Vlastně počkejte, radši ho rovnou šoupněte na magnetickou rezonanci. Zkontrolujte mu každý čtvereční centimetr těla."

Když měl Kejklíř troje pouta na rukou a dvoje na nohou, přitáhli ho dva policisté na podlaže do sedu. Rhyme si pak prohlédl ložnici, již tvořila obrovská sbírka kouzelnických rekvizit a pomůcek. Jistě, díky maskám, falešným rukám a latexovým rekvizitám působil pokoj strašidelně, ale Rhyme z něj cítil především osamělost, když si uvědomil, že zdejší předměty sloužily výhradně k děsivým účelům zabijáka, místo aby představovaly součást představení, při němž se baví tisícovky lidí.

"Jak to?" zašeptal Kejklíř.

Rhyme si všiml, že pachatel má ve tváři úžas. A také úlek. Kriminalista si tyto pocity vychutnával. Každý lovec vám potvrdí, že nejlepší součástí štvance je vlastní pátrání po kořisti. Avšak žádný lovec se nestane opravdu velkým, dokud nepocítí vrcholný pocit uspokojení, jakmile kořist skutečně skolí.

"Jak jste to zjistili?" zopakoval Kejklíř s astmatickým sípáním.

"Že chceš zaútočit na cirkus?" Rhyme pohlédl na Sachsovou.

"Důkazů nebylo zase tolik," řekla Amélie, "ale všechny naznačovaly..."

,"Naznačovaly", Sachsová? Já bych řekl, že byly do očí."

"Naznačovaly," pokračovala Sachsová bez ohledu na Rhymovo přerušení, "co máš doopravdy v plánu. V tom kumbále ve sklepe budovy trestního soudu jsme našli pytel s šaty na převlečení a s imitací zranění."

"Vy jste našli ten pytel?"

"Na botách a převleku jsme dále objevili zasklou červenou barvu. A kobercová vlákna."

"Myslel jsem, že ta barva je od falešné krve." Rhyme vrtěl hlavou a očividně se na sebe zlobil. "Takový předpoklad byl sice logický, ale měl jsem vzít v úvahu i jiné možnosti. Databáze FBI totiž tu barvu identifikovala jako karosářský lak firmy Jenkin Manufacturing. Měla oranžovo-červený odstín, který se používá výlučně u vozidel záchranných služeb. Tato konkrétní směs se navíc prodává v malých plechovkách - na úpravy a retuše. Rovněž ta vlákna byla z automobilu - ze zátěžových koberečků, které se ještě před osmi lety dodávaly do sanitek General Motors."

"A tak Lincoln vydedukoval," navázala Sachsová, "že jsi nedávno koupil nebo ukradl starou sanitku a opravil si ji. Mohla sloužit k úniku nebo k dalšímu pokusu o život Charlese Gradyho. Jenže pak si Rhyme vzpomněl na ty mosazné šupinky - co když doopravdy pocházely z časovače, jak jsme si původně mysleli? A jelikož jsi v Lincolnově bytě použil benzin na kapesníku, spočítali jsme si, že se možná pokusíš ukrýt benzinovou bombou ve falešné sanitce."

"A pak jsem jednoduše použil logiku...", nadhodil Rhyme.

"Chce říct, že se ho zmocnila předtucha," opravil ho Bell.

"Předtuchy," odsekl Rhyme, "jsou nesmysl. Logika! Logika je páteří vědy a kriminalistika je ryzí věda."

Sellitto pohlédl na Bella a obrátil oči v sloup.

Nekázeň v řadách mužstva však Rhymovo nadšení neuhaslila. "Jak říkám, použil jsem logiku. Kara nám sdělila, že kouzelník poutá pozornost obecnosti tam, kam nechce, aby se dívalo."

Nejlepší iluzionisté dokážou nastražit svůj trik tak dobře, že ukazuje přímo na jejich metodu, přímo na to, co se doopravdy chystají učinit. Jenže vy jim nevěříte. Díváte se přesně opačným směrem. Jakmile k tomu dojde, je po všem. Vy jste prohráli a on vyhrál.

"A přesně tak jsi postupoval ty. Musím přiznat, že to byl geniální nápad. A takové komplimenty já nerozdávám na potkání, že ne, Sachsová? Chtěl ses pomstít Kadeskymu za požár, který ti zničil život. A tak jsi vymyslel číslo, které ti umožní ho zlikvidovat a poté uniknout - tuhle iluzi jsi přitom spřádal naprosto stejně jako na pódiu, s několikanásobným odvedením pozornosti." Rhyme zamyšleně přimhouřil oči. "První odvedení pozornosti: vnutil jsi nám..., Kara nám říkala, že to nazýváte vnučováním, je to pravda?"

Kouzelník mlčel.

"Určitě to říkala. Takže jsi nám za prvé vnutil myšlenku, že máš v plánu zničit ze msty ten cirkus. Jenže já tomu neuvěřil - bylo to příliš nápadné. Naše podezření pak vedlo ke druhému odvedení pozornosti: podstrčil jsi nám ten novinový článek o Grady, tu úctenku z restaurace, tu novinářskou legitimaci a tu hotelovou kartu, abys nás dovedl k závěru, že máš v úmyslu Gradyho zabít... Ta sportovní bunda u řeky Hudson..., tus přece nechal na místě činu záměrně, není-liž pravda? Byl to klasický nastrčený důkaz a ty jsi chtěl, abychom ho našli."

Kejklř přikývl. "Ano, chtěl. A nakonec to vyšlo ještě líp, protože mě vaši lidi překvapili, takže o to přirozeněji působilo, když jsem pak při úniku nechal na místě činu bundu."

"V téhle fázi příběhu," pokračoval kriminalista, "jsme si mysleli, že jsi nájemný vrah, který chce pomoci iluzi proniknout k Charlesi Grady a zavraždit ho... Jenže my jsme tě prohlédli. Nedali jsme na svá podezření. Do jisté míry."

Kejklř se slabě usmál. "Do jisté míry," zasípal. "Když ošálíš lidi - bystré lidi - tím, že odvedeš jejich pozornost, už nikdy se nepřestanou chovat podezřívavě."

"A tak jsi na nás navlíkl odvedení pozornosti číslo tři. Abys nás udržel stranou od cirkusu, vnutil jsi nám myšlenku, že ses nechal zatknout úmyslně, abys pronikl do vazební věznice - ne abys zavraždil Gradyho, nýbrž abys vysekal z vězení Constablea. My už v tu chvíli úplně zapomněli na cirkus i s Kadeskym. Jenže tobě ve skutečnosti vůbec nešlo o Constablea ani o Gradyho."

"Byly to rekvizity, odvedení pozornosti, které vás mělo zmást," přiznal Kejklř.

"Vlastenecké shromáždění z toho moc nadšené nebude," zamumlal Sellitto.

Zabiják si gestem ukázal na pouta. "Myslím, že tohle mě teď trápí ze všeho nejmíň, neřekl bys?"

Při znalosti Constablea a ostatních členů shromáždění si tím Rhyme nebyl tak úplně jistý.

Bell kývl na Kejklře a zeptal se Rhyma: "Ale proč si dával takovou práci, aby podtrhl Constablea a naplánoval ten falešný útěk?"

"To je přece jasné," odpověděl Sellitto. "Chtěl odvést naši pozornost od cirkusu, aby se mu tam snadněji instalovala bomba."

"Po pravdě řečeno ne, Lone," řekl Rhyme pomalu. "Měl pro to jiný důvod."

Při těchto slovech, nebo snad při tajemném tónu v Rhymově hlase, se zabiják ke kriminalistovi otočil a poprvé za celý večer se mu v očích objevil záblesk obezřetnosti - opravdové obezřetnosti, ne-li přímo strachu.

Mám tě, pomyslel si Rhyme.

"Víte," řekl, "právě v tom tkvěla podstata čtvrtého odvedení pozornosti."

"Čtvrtého?" zeptal se Sellitto.

"Přesně tak... On totiž není Erick Weir," oznámil Rhyme s teatrálností, kterou i on sám musel označit za přehnanou.

48

Kejklř si povzdech, opřel se o nohu židle a zavřel oči.

"On není Weir?" dotázal se Sellitto.

"Tohle," pokračoval Rhyme, "byla podstata všeho, co tento víkend prováděl. Toužil se pomstít Kadeskymu a cirkusu Hasbro - momentálně Cirque Fantastique. Je snadné se někomu pomstít, pokud si nelámete hlavu s následným unikem. Jenže," Rhyme kývl na Kejklře, "on uniknout chtěl. Nehodlal jít do vězení, chtěl zase vystupovat. A tak provedl rychlý převlek totožnosti. Stal se Erickem Weirem, nechal se odpoledne zatknout, sejmout si otisky a poté uprchl."

Sellitto přikývl. "Takže když by pak zabil Kadeskyho a podpálil ten cirkus, všichni by hledali Weira, a ne člověka, kterým ve skutečnosti je." Zamračil se. "Takže kdo to teda je?"

"Arthur Loesser, Weirův žák."

Zabiják tiše zalapal po dechu, neboť z něj Rhyme právě strhl poslední slupku anonymity - a s ní i poslední naději na útěk.

"Jenže Loesser nám volal," poznamenal Sellitto. "Byl někde na západě. V Nevadě."

"Ne, nebyl. Ověřil jsem telefonní záznamy. Na displeji mého telefonu se objevilo "neznámý volající", protože Loesser volal na předplacený meziměstský účet. Ve skutečnosti mi telefonoval z automatu na Západní Sedmaosmdesáté.

Žádnou manželku nemá. Ten vzkaz na jeho hlasové schránce ve Vegas byl falešný."

"Takže to on volal druhému asistentovi Keatingovi a vydával se před ním za Weira, je to tak?" zeptal se Sellitto.
"Jo. Vypτάval se na ten požár v Ohio a schválně mluvil nesouvisle a výhrůžně. Aby potvrdil naši domněnku: že je Weir v New Yorku, aby se pomstil Kadeskymu. Musel zanechat stopu, která bude ukazovat, že se Weir zase objevil na scéně. Třeba tím, že na Weirovo jméno objedná pouta Darby. Nebo koupí tu zbraň."
Rhyme pohlédl na zabijáka. "Tak co dělá hlas?" zeptal se jízlivě. "A plíce už jsou lepší?"

"Ty víš, že je mám v pořádku," osopil se na něj Loesser. Šepot a sípání byly pryč. Kejkliř nikdy poškozené plíce neměl. Byl to jen další trik, který je měl dovést k přesvědčení, že před nimi stojí Weir.

Rhyme kývl směrem k ložnici. "Viděl jsem tam pár návrhů na propagační letáky. Předpokládám, že jsi je kreslil sám. Je na nich napsáno 'Malerick'. To jsi teď ty, že jo?"

Vrah přikývl. "To, co jsem ti tehdy říkal, je pravda - nenáviděl jsem svoje staré jméno, nenáviděl jsem na sobě všechno, co bylo před požárem. Bylo pro mě příliš těžké si ty časy připomínat. Teď o sobě přemýšlím jako o Malerickovi... Jak jsi na to všechno přišel?"

"Jakmile policie uzavřela tu chodbu ve vazební věznici, utřel jsi podlahu a pouta do košile," vysvětlil Rhyme. "Jenže když jsem o tom začal přemýšlet, nedokázal jsem pochopit proč. Abys setřel krev? To nemělo logiku. Nakonec jsem přišel na jedinou odpověď: že jsi chtěl smazat otisky prstů. Jenže tobě ty otisky chvíli předtím sejmuli; proč by sis měl lámat hlavu tím, že necháš nějaké další na chodbě?" Rhyme pokrčil rameny, aby naznačil, že odpověď je až trapně očividná. "Protože se tvoje skutečné otisky lišily od otisků na policejní kartě."

"Jak to, kurva, dokázal?" ulevil si Sellitto.

"Amélie našla na místě činu stopy čerstvého inkoustu. Ten pocházel z dnešního snímání otisků do evidence. Samotná stopa nebyla zas tak důležitá, ale podstatné bylo, že se inkoust shodoval s inkoustem, který jsme našli v jeho sportovní brašně při útoku na Cheryl Marstonovou. To znamenalo, že Loesser přišel do styku s otiskovým inkoustem ještě dříve než dnes. Napadlo mě, že mohl ukrást prázdnou otiskovou kartu a doma na ni natisknout otisky skutečného Eric-ka Weira. Pomocí lepicího vosku pak dnes kartu ukryl v podšívce své bundy - hledali jsme u něj zbraně a klíče, ne kusy lepenky -, a jakmile mu technici sejmuli otisky, odvedl jejich pozornost a karty vyměnil. Čerstvě sejmoutou kartu pak nejspíš spláchl do záchodu nebo ji vyhodil."

Loesser nasadil vzteklý škleb, čímž Rhymovy závěry mimoděk potvrdil.

"Z oddělení nápravných trestů nám pak poslali kartu, kterou měli, a Mel ji zpracoval. Válené otisky opravdu patřily Weirovi, ale latentní Loesserovi. Figuruje totiž v databázi AFIS - od doby, kdy byl spolu s Weirem zatčen v New Jersey za ohrožení z nedbalosti. Kromě toho

jsme ohledali i pistoli té dozorkyně. Po rvačce zůstala u ní, takže Loesser neměl možnost z ní setřít otisky. I tyhle otisky ukazovaly na Loessera. Jo, a taky jsme měli částečný otisk z té čepele." Rhyme pohlédl na malou náplast na Loesserově spánku. "Zapomněl jsi ji vzít s sebou."

"Nemohl jsem ji najít," odsekl pachatel. "A neměl jsem čas ji hledat."

"Jenže," podotkl Sellitto směrem k Rhymovi, "on má být přece mladší než Weir."

"On je mladší než Weir." Kriminalista kývl na Loesserův obličej. "Ty vrásky, to je jen latexová aplikace. Stejně jako ty jizvy - všechny jsou falešné. Weir je ročník devatenáct set padesát. A Loesser je o dvacet let mladší, takže musel naoko zestárnout." Odmlčel se a zabručel: "Jo, tohle mi uniklo. Měl jsem na to myslet. Víte, jak Amélie našla na místech činu ty kousky latexu se stopami líčidla? Předpokládal jsem, že pocházejí z falešných návršků na prsty, které pachatel nosí. Jenže to by nemělo logiku. Nikdo přece nenosí na prstech líčidlo. Setřelo by se. Kdepak, ten latex pocházel z jiných aplikací." Rhyme si prohlédl zabijákovy líce a čelo. "To musí být nepohodlné."

"Člověk si zvykne."

"Sachsová, ukaž nám, jak doopravdy vypadá."

Amélie s jistými obtížemi odloupla Loesserovi vousy a pruhu s umělými vráskami kolem očí a brady. Pachatelův obličej byl nyní celý skvrnitý od lepidla, ale opravdu vypadal mnohem mladistvěji. Rovněž struktura tváře se poněkud změnila. Loesser vypadal úplně jinak než před chvílí.

"Tohle je něco jiného než ty masky v Mission Impossible, vid' Ty, co si nasadíš a zase sundáš."

"Ne, skutečné masky vypadají úplně jinak."

"A ty prsty taky." Rhyme kývl na vrahovu levou ruku.

Aby srůst posledních dvou prstů vypadal hodnověrně, stáhl si je Loesser obinadlem, které překryl silným latexem. V důsledku toho byly oba prsty pomačkané, schlíplé a téměř bílé, ale jinak pochopitelně zůstaly zcela funkční. Sachsová si je prohlédla. "Zrovna jsem se ptala Rhyma, proč sis je na tom řemeslném trhu neodvázal - hledali jsme přece muže s deformovanou levou rukou." Oba prsty však i po rozvázání působily deformované a prozradily by Loessera tak jako tak.

Rhyme si změřil zabijáka pohledem a řekl: "Neměl jsi daleko k dokonalému zločinu: pachatel, který si dá práci, aby obvinili někoho jiného. My budeme vědět, že to udělal Weir, budeme mít pozitivní identifikaci. Jenže potom Weir zmizí. Loesser bude spokojeně žít dál a pronásledovaný - tedy Weir - se navždy ztratí ze zemského povrchu. Zmizelý člověk." A přestože Loesser včera nezavraždil několik lidí z hlubokého psychologického nutkání, nýbrž aby odvedl pozornost policie jinam, rychlá diagnóza Terryho Dobynse na něj i tak dokonale platila: pachatel toužil po pomstě za požár, který mu zničil milovanou bytost. Rozdíl spočíval pouze v tom, že onou tragédií nebyla Weirova ztráta manželky a kariéry, nýbrž Loesserova ztráta učitele, tedy Weira samotného.

"Jenže je tu jeden problém," namítl opět Sellitto. "Když prohodil ty otiskové karty, muselo mu být jasné, že půjdeme po

skutečném Weirovi. Ale proč by něco takového svému učiteli dělal?"

"Proč si myslíš, že jsem se těmi udatnými mladými policisty nechal vynést po schodech do tohoto zoufale nebezpečného místa, Lone?" odvětil Rhyme a rozhlédl se po místnosti. "Chtěl jsem osobně projít rošt - tedy pardon, chtěl jsem říct projet rošt." Dotkl se touchpadu, ovládacího okénka na vozíku, a začal obratně projíždět pokojem. U krbu se zastavil a zvedl hlavu. "Myslím, že jsme dopadli pachatele, Lone." Zadíval se na krbovou římsu, na níž stálo vykládané pouzdro a svíce. "Tohle je Erick Weir, že ano? Jeho popel."

"Přesně tak," řekl Loesser tiše. "Věděl, že mu moc času nezbývá. Chtěl ještě před smrtí odejít z oddělení popálenin v Ohio a vrátit se do svého domu ve Vegas. Jednou v noci jsem ho propašoval z nemocnice a odvezl domů. Ve Vegas žil ještě několik týdnů. Když zemřel, podplatil jsem v krematoriu noční službu, aby ho zpopelnila."

"A ty otisky prstů?" zeptal se Rhyme. "Sejmul jsi mu je, když zemřel? A udělal z nich razítka, která jsi pak použil na falešné otiskové kartě?"

Přitakání.

"Takže jsi to všechno plánoval několik let?"

"Ano!" vykřikl Loesser rozvášněně. "Jeho smrt - to je jako popálenina, která nikdy nepřestane bolet."

"Tohle všechno jsi riskoval kvůli odplatě?" zeptal se Bell. "Za svého šéfa?"

"Šéfa? On byl mnohem víc než jen můj šéf," vyštěkl Loesser položeně. "Vy to nechápete. Na svého otce myslím párkrát za rok - a to je ještě naživu. Na pana Weira myslím každou hodinu každého dne. Už od chvíle, kdy vešel do té prodejny ve Vegas, kde jsem měl vystoupení... Mladý Houdini, to jsem byl já... Bylo mi tehdy čtrnáct. Jak nádherný to byl den! Řekl, že mi vdechne vizi, abych se stal skvělým. V den svých patnáctých narozenin jsem utekl z domu, abych mohl cestovat s ním." Jeho hlas se na okamžik zachvěl. Loesser se odmlčel a pokračoval: "Pan Weir mě možná bil, křičel na mě a někdy mi dělal ze života peklo, ale zároveň viděl, co ve mně je. Záleželo mu na mně. Učil mě, jak se stát iluzionistou..." Na Loesserově tváři se mihl stín. "A pak byl najednou pryč. Kvůli Kadeskymu. To on a ten jeho špinavý byznys zabili pana Weira... A mě taky. V tom ohni zahynul i Arthur Loesser." Pohlédl na pouzdro a v jeho tváři se objevila taková směsice žalu, naděje a prapodivné lásky, že Rhyme cítil, jak mu po šíji přebíhá mrazení, jež nakonec vymizelo v hloubi jeho strnulého těla.

Loesser se po chvíli opět zadíval na Rhyma a chladně se zasmál. "No, možná jste mě dopadli. Ale pan Weir a já jsme nakonec zvítězili. Nezastavili jste nás včas. Cirkus je fuč a Kadesky s ním. I kdyby rovnou neuhořel, tak má rozhodně po kariéře."

"Á, ano, Cirque Fantastique, oheň..." Rhyme ztěžka zavrtěl hlavou a dodal: "Jenže..."

Loesser se zamračil, začal tékat očima po pokoji a snažil se kriminalistova slova rozluštit. "Cože? Co tím chceš říct?"

"Zkus se trochu vrátit v myšlenkách. Dnes večer. Stojíš v Central Parku, pozoruješ plameny, kouř a zkázu, posloucháš křik... Pak si řekneš, že bys měl radši odejít, protože tě už brzy budou hledat. Vyrazíš na cestu sem. Někdo - nějaká mladá Asiatka v teplákové soupravě - do tebe narazí. Prohodíte pár slov o tom, co se děje. A jdete si po svých."

"O čem to, sakra, mluvíš?" vybuhl Loesser.

"Podívej se na zadní stranu řemínku od hodinek," triumfoval Rhyme.

S cinknutím pout si zabíják otočil zápěstí. Na řemínku vězel malý černý disk. Sachsová ho odtrhla. "To je čidlo GPS. Pomocí něj jsme tě vystopovali až sem. Copak tě ani trochu nepřekvapilo, že jsme ti jen tak zničehonic zaklepalí na dveře?"

"Ale kdo...? Počkat! To byla ta holka, ta iluzionistka! Kara! Vůbec jsem ji nepoznal."

"Ale to je přece celá podstata iluzí, ne?" odušil Rhyme kousavě. "Zahlédli jsme tě v parku, ale měli jsme strach, že zase uprchneš. K tomu máš přece sklony, to víš nejlíp sám. Navíc jsme předpokládali, že se domů vrátíš nějakou komplikovanou trasou. A tak jsem požádal Karu, aby i ona předvedla nějaký rychlý převlek. Ta holka je dobrá. Sám jsem ji skoro nepoznal. A když do tebe vrazila, přilepila ti na hodinky senzor."

Sachsová pokračovala: "Možná jsme tě mohli sejmut rovnou na ulici, jenže ty seš až příliš dobrý únikář. A kromě toho jsme chtěli vidět ten tvůj pelech."

"Ale to znamená, že jste to všechno věděli už před požárem!"

"No jo," poznamenal Rhyme blahosklonně, "pyrotechnická četa našla tu tvou sanitku a během nějakých šedesáti vteřin ji zneškodnila. Potom ji odvezli a nahradili jinou, aby sis nemyslel, že jsme tě odhalili. Věděli jsme, že se chceš na ten požár dívat. Poslali jsme do parku co nejvíce tajných agentů, aby hledali muže tvé postavy, který bude oheň sledovat, ale krátce po jeho vypuknutí se dá na odchod. Pár agentů si tě všimlo, a tak jsme za tebou poslali Karu s tím čipem. A pak šupito presto," Rhyme se usmál svým slovům, "a jsme tady."

"Ale ten požár... Já ho viděli"

Rhyme se otočil k Sachsově. "Už víš, proč upřednostňuju důkazy před svědky? On ten požár viděl, takže musel být skutečný." Pohlédl zpět na Loessera. "Jenže on skutečný nebyl, chápeš?"

"To, co jsi viděl," vysvětlila Sachsová, "byl jen dým z několika kouřových granátů Národní gardy, které jsme jeřábem upevnili na stan. A ty plameny? Ty byly z obyčejné propanbutanové bomby umístěné u vchodu, kde stála tvoje sanitka. Dalších pár hořáků jsme zapálili v manéži a stíny plamenů jsme pak promítli na boční stěnu stanu."

"Vždyť jsem slyšel křik," zašeptal Loesser.

"Jo, to byl zase Kařin nápad. Navrhla, aby Kadesky oznámil publiku, že představení teď bude mít přestávku, během níž bude jedno filmové studio natáčet ve stanu scénu o požáru v cirkuse. Na povel měli všichni začít křičet. Divákům se to strašně líbilo. Vyžádali si přidavek."

"Ne," šeptal Loesser. "To byla..."

"...iluze," doplnil ho Rhyme. "To všechno byla jen iluze."

Eskamotérský kousek Imobilizovaného muže.

"Radši tu ohledám místo činu," řekla Sachsová, rozhlédla se po pokoji a zachmuřila se.

"Jistě, jistě, Sachsová. Na co já myslím? Sedíme tu, klábosíme a přitom vesele kontaminujeme místo činu."

Několikanásobně spoutaného zabijáka se z každé strany chopil jeden policista a společně ho odvedli ze dveří - tentokrát se Loesser choval mnohem méně nabubřele, než když ho odváděli do vazební věznice.

Zatímco se dva členové zásahové jednotky chystali odnést Rhyma opět ven z bytu, zazvonil Lonu Sellittovi telefon.

Detektiv přijal hovor a chvíli poslouchal. "Ta je zrovna tady..." Pohlédl na Sachsovou. "Chceš s ní mluvit sám...?" Nato zavrtěl na Amélii hlavou a s vážným výrazem poslouchal dál. "Dobře, vyřídím jí to." Zavěsil.

"To byl Marlow," oznámil Sachsově.

Šéf oddělení pochůzkových služeb. Co se děje? přemýšlel Rhyme, když viděl ustaraný výraz v Sellittově obličeji.

Zmuchlaný detektiv se otočil k Sachsově a pokračoval: "Chce, aby ses zítra v deset ráno hlásila na ústředí. Jde o to tvoje povýšení." Sellitto se zamračil. "Říkal, že ti mám vyřídít ještě něco, něco o tom tvém výsledku v testu. Co to jenom bylo?" Zavrtěl hlavou a pohlédl do stropu. Vypadal nesmírně ztrápeně. "Co to bylo?"

Sachsová jen apaticky přihlížela, přestože Rhymovi neuniklo, jak její nehet podnikl rychlý výpad do nehtového lůžka palce druhé ruky.

Konečně detektiv luskl prsty. "No jasně, už si vzpomínám. Říkal, žeš dosáhla třetího nejvyššího skóre v dějinách oddělení." Zamračil se a podíval se na Rhyma. "Ty víš, co to znamená, vid? Bože, smiluj se nad námi - teď už s ní vůbec nebude k vydržení."

Celá zadýchaná utíkala chodbou.

Která byla přes kilometr dlouhá.

Sprintovala po šedivém linoleu a hlavou se jí honila jediná myšlenka: nikoliv na zesnulého Ericka Weira či na jeho psychotického asistenta Arthura Loessera, nikoliv na geniální iluzi požáru v Cirque Fantastique. Nikoliv, jedinou Kařinou myšlenkou bylo: Stihnu to včas?

Řítíla se zšeřelou chodbou a její nohy na podlaze silně duněly.

Probíhala kolem zavřených i otevřených dveří, z nichž se linuly útržky televizních pořadů, hudební pasáže a variace na pozdravy na rozloučenou, jak se příbuzní pacientů připravovali na konec nedělních návštěvních hodin.

Kara slyšela vlastní duté kroky.

Před matčíným pokojem se zastavila, několikrát se zhluboka nadechla, aby se jí zklidnil hlas, a s větší nervozitou, než jakou kdy zažila na pódiu, vstoupila do pokoje.

Odmělčela se a řekla: "Ahoj, mami."

Její matka se otočila od televize, překvapeně zamrkala a usmála se. "Ale, podívejme, kdo to přišel. Ahoj, drahoušku."

Proboha, pomyslela si Kara, když se zadívala do matčíných průzračných očí. Ona vnímá! Ona opravdu vnímá.

Přistoupila k matce, objala ji a přisunula si k ní židli. "Jak se máš?"

"Dobře. Jen je mi dnes trochu zima."

"Zavřu okno." Kara vstala a zatáhla posuvné okno.

"Myslela jsem, že to nestihneš, miláčku."

"Měla jsem perný den. Musím ti vyprávět, co všechno jsem zažila, mami. Nebudeš tomu věřit."

"Já nemůžu čekat."

"Dáš si čaj nebo něco?" zeptala se Kara vzrušeně. Cítila neúprosné nutkání vychrlit na matku všechny podrobnosti svého života za posledních šest měsíců, začít nesouvisle blábolit. Přinutila se však zvolnit tempo; vycítila, že přívál slov by mohl matku snadno zaplavit, neboť jí stále připadala nesmírně křehká.

"Ne, nedám si nic, drahoušku... Mohla bys vypnout tu televizi? Radši bych byla s tebou. Tamhle je ovladač. Nikdy se s ním nenaučím zacházet. Někdy mám skoro pocit, že se sem někdo příkradl a vyměnil na něm tlačítka."

"Jsem ráda, že jsem stihla přijít dřív, než půjdeš do postele."

"Zůstala bych vzhůru, abych byla s tebou."

Kara se usmála a matka po chvíli dodala: "Zrovna jsem myslela na tvého strýčka, drahoušku. Na bratra."

Kara přikývla. Matčin zesnulý bratr byl černou ovčí rodiny. Když byla Kara ještě malá, odešel na západ a úplně přerušil styky s rodinou. Kařina matka i prarodiče se o něm odmítali bavit a jeho jméno bylo na rodinných setkáních tabu. Což ovšem nebránilo, aby se o něm

šířily nejružnější zkažky: že je homosexuál, že je heterosexuál, že se oženil a pak se zapletl s cikánkou, že kvůli jiné ženě zastřelil člověka, že se nikdy neoženil a žije si jako jazzový hudebník se závislostí na alkoholu...

Kara se o strýci vždy chtěla dozvědět pravdu. "Co je s ním, mami?"

"Chceš to slyšet?"

"No to si piš - pověz mi o něm nějakou historku," požádala kouzelnice, předklonila se a položila ruku matce na rameno.

"Tak třeba..., kdy to mohlo být? Snad v květnu sedmdesátého, možná sedmdesátého prvního. Rokem si nejsem úplně jistá - vidíš, jak jsem nemožná -, ale pamatuju si, že to bylo v květnu. Tvůj strýc a pár jeho kamarádů z armády se právě vrátili z Vietnamu."

"On byl voják? To jsem vůbec nevěděla."

"Jó, uniforma mu moc slušela. Prožili si tam příšerné chvíle." Matčin hlas zvažněl. "Přímě před očima mu zabili nejlepšího kamaráda. Zemřel mu v náručí. Takový velký černoch to byl. Tom a ještě jeden voják si pak vzali do hlavy,

že si založí firmu, aby mohli pomoci rodině jejich zabitého přítele. A tak odjeli na jih a koupili si loď. Umíš si představit svého strýce na lodi? Říkala jsem si, že je to ta nejpodivnější věc na světě. Začali lovit krevety. Tom na tom vydělal majlant."

"Mami," řekla Kara tiše.

Matka se usmála jakési vzpomínce a zavrtěla hlavou. "Loď... No, jejich společnost byla velmi úspěšná. Lidi to trochu překvapilo, protože Tom nikdy nebyl oslnivě chytrý." V jejích očích zajiskřilo. "Ale víš, co takovým lidem říkával?"

"Co, mami?"

"Pro hlupáka každý hloupý."

"To je dobré rčení," zašeptala Kara.

"Ó, ten člověk by se ti moc líbil, Jenny. Vědělas, že se jednou setkal i s prezidentem Spojených států? A že hrál ping-pong v Číně?"

Aniž si matka všimla, že Kara tiše pláče, dovprávěla jí i zbytek filmu Forrest Gump, na který se před několika okamžiky dívala v televizi. Kařin strýc se ve skutečnosti jmenoval Gil, ale v matčině fantazii to byl Tom - pravděpodobně podle představitele hlavní role Toma Hankse. Kara samotná se pak proměnila v Jenny, Forrestovu přítelkyni.

Ne, ne, ne, pomyslela si Kara zoufale, vůbec jsem nedorazila včas.

Matčina mysl připlula a opět odplula a zanechala za sebou pouhopouhou iluzi.

Její vyprávění se postupně proměnilo ve vodopád nesouvislých slov - z lodi na krevety kotvící v Perském zálivu se rázem stala loď na mečouny v severním Atlantiku, která se při takzvané "dokonalé bouři" změnila v potápějící se zaoceánský parník, na jehož palubě hrál strýc ve smokingu na housle. Myšlenky, vzpomínky a výjevy z dobré desítky dalších filmů a knih se mísily se skutečnými prožitky a zanedlouho se z nich Kařin "strýc" vytratil úplně - stejně jako poslední zdání matčiny duchapřítomnosti.

"Je někde venku," prohlásila matka s jistotou dávkou fatalismu. "Vím, že je venku," dodala a zavřela oči.

Kara se předklonila na židli, jemně položila ruku na matčino hladké rameno a čekala, až stará žena usne. Ale ona se přece musela probudit z kómatu, pomyslela si. Jinak by jí Jaynene neposílala zprávu na pager.

A pokud k tomu došlo jednou, uvažovala vzdorovitě, může k tomu dojít zase.

Nakonec vstala a vyšla na chodbu s utkvělou myšlenkou, že je možná talentovanou kouzelnicí, ale zcela jí chybí umění, které tak zoufale toužila ovládat: umění přenést svou matku na místo, kde lidská srdce napěchovaná citem žhavě plápolají po celá léta, která jim Bůh přidělil. Kde v sobě lidská mysl dokonale uchovává každou kapitolu v bohaté rodinné historii. A kde se zdánlivě propasti mezi milovanými lidmi vždy nakonec ukážou být pouhými efekty - jakýmsi dočasnými iluzemi.

49

Gerald Marlow, muž s hustými vlasy přizívanými vitalisem, působil jako šéf oddělení pochůzkových služeb newyorské policie. Jeho rozmyslné vystupování zformovaly dvě desítky let strávené obcházením rajonu a dotvořilo je dalších patnáct let v daleko riskantnější roli nadřízeného policistů, kteří tytéž rajony obcházeli dnes.

Nyní, v pondělí ráno, před ním Amélie Sachsová stála víceméně v pozoru a toužebně si přála, aby její kolena necítla artritidu, která se do nich zabodávala jako vyskakovací nůž. Nacházeli se v Marlowově rohové kanceláři vysoko ve "velkém baráku" - na policejním ústředí v centru města.

Marlow odtrhl oči od spisu, který právě pročítal, a změřil si pohledem Améliinu bezvadně nažehlenou modrou uniformu. "Eh, posadte se, policistko. Omlouvám se. Posadte se... Takže vy jste dcera Hermana Sachse."

Sachsová se posadila. Neušlo jí, jak Marlow před slovem "dcera" lehce zaváhal. Že by jím narychlo nahradil výraz "holka"?

"Přesně tak."

"Byl jsem mu na pohřbu."

"Vzpomínám si."

"Byl to dobrý pohřeb."

Jak už pohřby bývají.

Marlow z ní nespouštěl oči a se vzpřímeným trupem řekl: "Takže, policistko. Vyložím vám karty na stůl: máte na krku průšvih."

Jeho slova zasáhla Sachsovou jako fyzický úder. "Co prosím, pane?"

"To místo činu v sobotu u řeky Harlem. Jak tam vjelo to auto do vody. Ohledávala jste ho vy?"

Místo, kde Kejkliřova mazda strhla chatrč narkomana Carlose a šla si zaplavat.

"Ano, já."

"Někoho jste na místě činu zatkla, že?" konstatoval Marlow.

"Ach tak. Vlastně jsem nikoho nezatkla. Ten člověk podlezl pásku a začal čmukat v uzavřené oblasti. Nechala jsem ho eskortovat a zadržet."

"Zadržet, zatknout. Každopádně ten člověk strávil nějakou dobu ve vazbě."

"Jasně. Potřebovala jsem se ho zbavit. Bylo to aktivní místo činu."

Sachsově začínalo svítat. Onen všetečný občan si stěžoval. Podobné věci se stávaly denně a nikdo těmto nesmyslům nevěnoval pozornost. Amélie se začala uklidňovat.

"Tím člověkem byl Victor Ramos."

"Jo, myslím, že mi to říkal."

"Kongresman Victor Ramos."

Améliin klid zmizel.

Kapitán otevřel newyorskou mutaci Daily News a chvíli listoval. "Moment, kde to máme... A, tady." Zvedl noviny a ukázal na hlavní článek doplněný o velkou fotografií muže s pouty na rukou na místě činu. Titulek článku zněl:

"VIKTORŮV, ODDECHOVÝ ČAS".

"Řekla jste policistům na místě činu, že si má Ramos dát oddechový čas?"

"On..."

"Řekla?"

"Ano, myslím, že řekla, pane."

"On tvrdí, že se díval, jestli tam někdo nezůstal naživu," nadhodil Marlow.

"Naživu?" Amélie se štekavě zasmála. "Než pachatelovo auto zamířilo do řeky, strhlo jednomu squatterovi chatrč o rozměrech tři krát tři metry. Část se převrhla a..."

"Zahráváte si s ohněm, policistko."

"...a myslím, že se mu přitom roztrhl pytel s pitomými prázdnými plechovkami. To byla jediná škoda. Technici pak tu chatrč zajistili a já ji uzavřela. Jediný, kdo tam ještě mohl zůstat naživu, byly vši."

"E-he," řekl Marlow mírně. Améliina prchlivost ho očividně zneklidňovala. "On tvrdí, že se jednoduše ujišťoval, zda jsou všichni tamní občané v bezpečí."

"Majitelé nemovitosti odtamtud odešli po svých," prohlásila Sachsová s nekontrolovanou ironií v hlase. "Nikdo nebyl zraněn. Přestože připouštím, že jeden z nich později přišel k pěknému monoklu, když se bránil zatčení."

"Zatčení?"

"Pokusil se ukrást jednomu hasiči baterku a pak ho pomočil."

"Och. Božítku."

"Byli nezranění, byli zfetovaní a byli to parchanti," zamumlala Sachsová. "Tohle jsou ti občané, o které si Ramos dělal takové starosti?"

Kapitánova grimasa obsahující stopy obezřetnosti a sympatií se vytratila a veškeré emoce vystředala kožená byrokratická fasáda. "Můžete prokázat, že Ramos svým počínáním zničil nějaké důkazy, které mohly být významné pro následné dopadení podezřelého?"

"Na tom přece ani trochu nezáleží, pane. Důležitá je samotná procedura." Sachsová se nutila ke klidu a zoufale se snažila vytěsnit ze svého hlasu nabroušenost. Marlow byl koneckonců šéfem šéfa jejího šéfa.

"Já se jen snažím řešit situaci, policistko Sachsová," pravil Marlow přísně a zopakoval: "Můžete prokázat, že byly zničeny nějaké důkazy?"

Sachsová si povzdechla. "Ne."

"Takže jeho přítomnost na místě činu nehrála roli."

"Já..."

"Hrála roli, nebo ne?"

"Ne, pane." Sachsová si odkašlala. "Pronásledovali jsme vraha policisty, kapitáne. Copak si to nezasluhuje nějaký ohled?"

"Pro mě ano. Pro spoustu lidí ano. Pro Ramose ne."

Sachsová přikývla. "Dobrá, takže o jak velkou bouřku tady kráčí?"

"Byly tam televizní štáby, policistko. Copak jste se večer nedívala na zprávy?"

Ne, pomyslela si Sachsová, měla jsem trochu napilno s chytáním vraha. Raději však zvolila uměřenější odpověď: "Ne, pane."

"Tak vězte, že Ramos v nich hrál hlavní roli, když ho odváděli v poutech."

"Vy dobře víte," odpověděla Sachsová, "že jediným důvodem, proč na tom místě činu zevloval, byla snaha nechat se nafilmovat, jak riskuje život, aby našel další záchráněné... Docela by mě zajímalo, pane: nebude Ramos v brzké době znovu kandidovat?"

I pouhé přitakání na podobné poznámky vám může zařídít předčasný odchod do penze. Případně vůbec žádnou penzi. Marlow tedy neřekl nic.

"Takže jak..."

"...se to bude řešit?" doplnil ji Marlow a pevně semkl rty. "Je mi líto, policistko. Jste v pěkné bryndě. Ramos se na vás informoval. A dozvěděl se o vašich seržantských zkouškách. Zatahal za nitky a nechal vás potopit."

"Co že mě nechal?"

"Potopit. Promluvil s vašimi zkoušejícími."

"Vždyť jsem měla třetí nejlepší výsledky v historii oddělení," namítla Sachsová a hořce se zasmála. "Nebo to není pravda?"

"Ano - u testů rozhodnosti a u ústní zkoušky. Jenže musíte absolvovat i praktické cvičení."

"To jsem snad taky zvládla."

"Předběžné výsledky vypadaly dobře. Ale v konečné zprávě jste neuspěla."

"To není možné. A co se stalo?"

"Jeden ze zkoušejících vás neschválil."

"Neschválil mě? Ale já..." Sachsová se zajíkla, neboť si vybavila pohledného policistu s brokovnicí, který se na místě zkoušky vynořil zpoza popelnice. Na muže, kterého setřela.

Prásk, prásk...

Kapitán začal číst z kusu papíru: "Uvedl, že jste - cituji - neprojevila náležitý respekt vůči policistům v nadřízených funkcích". A že jste se ,chovala neuctivě směrem ke svým kolegům, což vedlo k ohrožujícím situacím'."

"Takže si Ramos našel někoho, kdo byl ochoten mě prodat, a nakrmil ho téměř frázema. Promiňte, kapitáne, ale to si opravdu myslíte, že by pouliční polda použil takové formulace? ,Ohrožující situace'? Nechte toho."

Tak co, tatí, pomyslela si směrem k otci, tomuhle se říká ležet někomu v žaludku, víd'? Zabořilo ji u srdce.

A pak pozorně pohlédla na Marlowa. "Co tam máte dál, pane? Tohle není všechno, že ne?"

Musela kapitánovi nechat, že při odpovědi neuhnul pohledem. "Ano, policistko. To není všechno. Obávám se, že to horší ještě přijde."

No tak si poslechněme o kolik horší, táto.

"Ramos usiluje, abyste byla postavena mimo službu."

"Mimo službu? To je nesmysl."

"Žádá soudní přestřelení."

"Ten mstivý..." Slovo "hajzl" nakonec z Amélieových úst nevyšlo, neboť jí Marlowův pohled připomněl, že to byl přesně takový postoj, který ji do současných problémů přivedl.

"Musím vás upozornit, že ten člověk je dost potrhlý na to, aby...", dodal Marlow. "Chce vás nechat postavit mimo službu bez nároku na mzdu." Podobný trest byl obvykle vyhrazen policistům obviněným ze zločinu.

"Proč?"

Marlow neodpověděl. Pochopitelně to však ani nebylo potřeba. Sachsová to věděla i tak: aby Ramos zvýšil svou důvěryhodnost, musel všem dokázat, že žena, která ho ztrapnila "oddechovým časem", je ve skutečnosti neřízená střela.

Druhým důvodem pak byla skutečnost, že to byl mstivý hajzl.

"Takže jak vám to zdůvodnil?"

"Nekázeň, neschopnost."

"Přece nemůžu přijít o odznak, pane." Sachsová se snažila nepůsobit zoufale.

"V otázce té neúspěšné zkoušky nemohu vůbec nic dělat, Amélie. Rozhodnutí je plně v rukou komise a ta ho již učinila. Ale proti tomu postavení mimo službu budu bojovat. I když vám nemohu nic slíbit. Ramos má konexe. Po celém městě."

Sachsová si zaryla nehty do kůže pod vlasy a drásala si ji tak dlouho, až ucítila bolest. Svěsila ruku a ucítila mezi prsty lepkavou krev. "Můžu mluvit bez obalu, pane?"

Marlow se lehce sesunul na židli. "Prokrista, policistko, to víte, že ano. Musíte přece vědět, že z toho všeho nemám dobrý pocit. Řekněte, co chcete. A nemusíte stát pořád v pozoru. Tady nejsme v armádě."

Sachsová si odkašlala. "Jestli se mě pokusí postavit mimo službu, pane, můj příští telefonát povede k advokátům DAP. Udělám z toho aféru. A poženou to tak daleko, jak jen to bude nutné."

Myslela to vážně. Třebaže si zároveň uvědomovala, že mnozí policisté nižších hodností, kteří se rozhodli bojovat proti diskriminaci nebo svévolnému suspendování prostřednictvím Dobročinné asociace pochůzkářů, dostali uvnitř policie neoficiální červenou. Řada z nich brzy zjistila, že se jejich kariéra natrvalo ocitla na slepé koleji, přestože formálně vzato dosáhli ve svém sporu vítězství.

Marlow fixoval její pevný pohled a odpověděl: "Beru na vědomí, policistko."

A bylo to kost na kost, jak její otec někdy říkával policejní práci.

Musíš to pochopit, Amie: někdy je to honička, někdy se ti podaří něco změnit a někdy je to nuda. A někdy - díkybohu ne příliš často - je to kost na kost. Na ostří nože. Seš v tom úplně sama a není nikdo, kdo by ti pomohl. A teď nemyslím jenom pachatele. Někdy stojíš i proti svému šéfovi. Někdy dokonce proti jeho šéfům. A někdy taky proti svým přátelům. Jestli chceš být policistka, musíš být připravena jít do toho sama. Nedá se tomu vyhnout.

"No, prozatím jste stále v aktivní službě."

"Ano, pane. Kdy se dozvím výsledek?"

"Zítra nebo pozítří."

Sachsová zamířila ke dveřím.

Poté se však zarazila a ohlédla se. "Pane?"

Marlow zvedl hlavu, jako by jej překvapilo, že je policistka ještě zde.

"Ramos stál uprostřed mého místa činu. Kdybyste tam stál vy nebo starosta nebo třeba i samotný prezident, postupovala bych naprosto stejně."

"Proto jste také dcerou svého otce, policistko, a proto by na vás byl otec hrdý." Marlow zvedl telefon z vidlice.

"Budeme doufat."

50

Thorn uvedl Lona Sellitta do vestibulu, kde právě Lincoln Rhyme seděl na jablkově červeném vozíku a sekýroval stavební dělníky, aby dávali pozor na dřevěné obložení, když v rámci rekonstrukce jeho požárem poškozené ložnice sváželi dolů odpad.

"Nech je být, Lincolne," zabručel Thorn, když kolem Rhyma procházel do kuchyně uklohnit oběd. "Vždyť ti to obložení vždycky bylo šumafuk."

"Tady jde o princip," opáčil kriminalista upjatě. "Je to moje obložení a jejich nemotornost."
"Když uzavře případ, je takový vždycky," poznamenal ošetřovatel k Sellittovi. "Neměli byste pro něj nějakou faktikantní loupež nebo vraždu? Jako takový dudlík?"
"Já žádný dudlík nepotřebuju," odsekl Rhyme, jakmile Thorn zmizel. "Potřebuju lidi, kteří budou dávat pozor na stěny!"
"Hele, Linku," řekl Sellitto. "Musíme si promluvit."
Kriminalistovi neunikl detektivův tón a výraz v jeho očích. Pracovali spolu dlouhá léta a Rhyme dnes dokázal číst veškeré Sellittovy emoce, zejména když detektiva něco trápilo. Copak je to řed? vyptával se v duchu.
"Zrovna mi volal šéf pochůzkářů. Týká se to Amélie." Sellitto si odkašlal.
Rhymovo srdce bezpochyby učinilo pár tepů navíc. Rhyme to ovšem necítil, i když stále vnímal návaly krve do krku, hlavy a tváře.
Kulka, pomyslel si, anebo autonehoda.
"Pokračuj," řekl hlubokým vyrovnaným hlasem.
"Propadla. U té seržantské zkoušky."
"Cože?"
"Jo."
Rhymova horká úleva se vzápětí proměnila v žal.
"Ještě to není oficiální," pokračoval detektiv. "Ale už to vím."
"Jak ses to dozvěděl?"

"Policajtský radar. Prostě jí to dali sežrat. Sachsová je hvězda oddělení. A když se stane něco takového, prostě se to rozkřikne."
"A co to její skóre u testu?"
"I přes její skóre u testu."
Rhyme zajel s vozíkem do laboratoře. Detektiv, který dnes působil mimořádně zmuchlaně, ho následoval.
Ukázalo se, že vysvětlení je ryze "sachsoidní". Amélie někoho vykážala z aktivního místa činu, a když dotyčný odmítal odejít, nechala ho spoutat.
"K její smůle se z toho chlápka vyklubal Víctor Ramos."
"Ten kongresman." Lincoln Rhyme se o místní politiku prakticky nezajímal, ale Ramose znal: oportunistický politikář, který se ke svým hispánským voličům ve španělské části Harlemu nehlásil až do chvíle, kdy mu politicky korektní klima spolu s velikostí elektorátu umožnilo reálně se ucházet o teplé místo v Albany nebo ve Washingtonu.
"Copak ji můžou jen tak vyšplouchnout?"
"Neblázni, Linku, oni můžou dělat, co se jim zachce, sakra. Dokonce se už mluví o postavení mimo službu."
"Ona se může bránit. A bude se bránit."
"Jenže sám dobře víš, co se děje s pouličními poldy, kteří se vzeprou generalitě. Je docela pravděpodobné, že i kdyby vyhrála, pošlou ji do východního New Yorku. Nebo ještě hůř, posadí ji za stůl ve východním New Yorku."
"Doprdele," ulevil si kriminalista.
Sellitto začal přecházet po místnosti; šlapal po kabelech a díval se na tabuli s Kejklířovým případem. Nakonec se svalil na židli, která pod jeho tíhou zavržala, a prohnětl si tukovou pneumatiku u pasu -Kejklířův případ vážně naboural jeho dietu. "Něco mě napadlo," řekl tiše a v hlase se mu ozval spiklenecký nádech.
"Jo?"
"Znám jednoho chlapíka. Toho, který čistil Osmnáctku."
"Jak se tam před pár lety pořád ztrácel z důkazní skříně heroin a crack?"
"Jo. Přesně toho. Má skvělé styky po celém velkém baráku. Komisař na něj dá a on dá zase na mě. Dluží mi to." Mávl rukou k tabuli popsané poznatky z Kejklířova případu. "Jen se podívej, co jsme

právě dokázali. Dopadli jsme setsakra fikaného pachatele. Radši mu zavolám hned. Ať za Amélii tahá za nitky."
Také Rhymovy oči nyní zabloudily k tabuli a poté k laboratornímu vybavení, k vyšetřovacím stolům a ke knihám - ke všemu potřebnému pro analýzu důkazů, které Sachsová za celá léta, co s Rhymem spolupracovala, s obětavostí a rozhodností sobě vlastní nasbírala na různých místech činu. "Když já nevím," řekl.
"V čem je problém?"
"Kdyby se stala seržantkou takhle, tak by se jí nestala díky sobě."
"Ty víš, co pro ni to povýšení znamená, Linku," odvětil detektiv.
Jo, to Rhyme věděl.
"Hele, my jenom budeme hrát podle Ramosových pravidel. Jestli to on chce snést o úroveň níž, tak se musíme přizpůsobit. Aby byla pravidla pro obě strany stejná." Sellittovi se toto vysvětlení líbilo. "Amélie se to vůbec nedozví," dodal. "Řeknu tomu kámošovi, aby to držel pod pokličkou. On to dokáže."
Ty víš, co pro ni to povýšení znamená...
"Tak co říkáš?" zeptal se detektiv nakonec.
Rhyme mlčel a hledal odpověď nejprve v tichém laboratorním vybavení všude kolem sebe a pak v zelené záplavě rašícího listí, které korunovalo stromy Central Parku.
Řemeslníci vydrhli šmouhy na dřevěných parketách a "zmizeli" všechny stopy po požáru v ložnici, jak se trefně vyjádřil Thorn. Štiplavý zápach kouře sice v pokoji přetrvával, ale Rhymovi připomínal spíše dobrou skotskou, takže to nebyl žádný problém.
Nastala půlnoc. Lincoln Rhyme ležel v potměnělém pokoji na posteli Flexicair a díval se z okna. Venku se mihl třepetávý

pohyb a na římse přistál sokol, jeden z nejneuchopitelnějších tvorů na boží zemi. Tito ptáci jako by se zvětšovali či zmenšovali v závislosti na osvětlení a stupni vlastní ostražitosti. Dnes v noci se zdáli o něco větší než za denního světla a jejich těla vznešenější. A také výhružnější, neboť sokolům se vůbec nelíbily zvuky doléhající sem z Cirque Fantastique v Central Parku.

Ani Rhyme ostatně nebyl ze zvuků nadšen. Před deseti minutami usnul, jenže ho vzápětí probudil bouřlivý potlesk. "Měli by snad mít nějakou večerku," zabručel k Sachsové, která ležela v posteli vedle něj.

"Mohla bych jim sestřelit generátor," odpověděla Amélie průzračným hlasem - očividně ještě vůbec nespala. Hlavu měla položenou na polštáři vedle Rhyma a tiskla rty k jeho krku, na němž Rhyme cítil také jemné lechtání jejích vlasů a dotek její chladné hladké pokožky. Její ňadra se mu navíc opírala o hrudník, břicho o bok a noha přes nohu. Tyto poznatky však Rhyme zjistil teprve pozorováním, neboť tělesný kontakt nevzbuzoval v jeho těle žádné hmatatelné pocity. I tak měl z Améliiny blízkosti nevýslovný požitek.

Sachsová se vždy řídila Rhymovým neúprosným pravidlem, že policista procházející rošt nesmí používat parfém, protože by mu na místě činu mohly uniknout pachové stopy či důkazy. Nyní však byla Amélie mimo službu a Rhyme na její kůži ucítil příjemnou rafinovanou vůni, kterou identifikoval jako směsici jasmínu, gardénie a syntetického motorového oleje.

Byli v domě sami. Thorna vyexpedovali s přítelem Peterem do kina a strávili večer s několika novými kompaktními disky, padesáti gramy jeseteřího kaviáru, sušenkami Ritz a lahví bohatého Moet, přestože popíjení šampaňského přes slámku s sebou nese nemalé obtíže. Rhyme nyní ve tmě znovu myslel na hudbu - na to, jak ryze mechanická kombinace tónů a rytmu dokáže člověka tak bezvýhradně pohltnout. Samotná tato představa ho fascinovala, avšak čím více o ní přemýšlel, tím více dospíval k názoru, že téma hudby není tak tajemné, jak by se na první pohled mohlo zdát.

Koneckonců je i hudba plně zakořeněna v jeho světě: ve světě vědy, logiky a matematiky.

Jak se vlastně člověk dostane k napsání melodie? Pokud by měla fyzioterapie, kterou momentálně podstupoval, nakonec nějaký efekt..., mohl by třeba sám mačkat prsty klávesy? Když o tom již nějakou chvíli uvažoval, všiml si, že ho Sachsová v matném světle pozoruje. "Slyšels o té mé seržantské zkoušce?" zeptala se.

"Jo," odpověděl Rhyme po krátkém zaváhání. Celý večer se tématu úzkostlivě vyhýbal; chtěl ho s ní probrat až ve chvíli, kdy bude ona sama připravena o této věci hovořit. Do toho okamžiku pro něj dané téma neexistovalo.

"A víš, co se stalo?" zeptala se.

"Všechny podrobnosti neznám. Ale předpokládám, že to spadá do kategorie 'kvazizkorumpovaný, do sebe zahleděný vládní představitel versus přepracovaná hrdinská Ohledávačka místa činu'. Je to nějak tak?"

Sachsová se zasmála. "Přesně tak."

"Já si to taky prožil, Sachsová."

Hudba z cirkusu i nadále duněla a vzbuzovala v Rhymovi smíšené reakce. Člověk podvědomě cítí, že by měl být rušením nočního klidu pohoršen, ale zároveň nemůže odolat a nevychutnával si onen podmanivý rytmus.

Sachsová pokračovala v probíraném tématu: "Zmiňoval se ti Lon, že kvůli mě zatahá někde za nitky? Že zavolá na magistrát?"

Amélie se to vůbec nedozví. Řeknu tomu kámošovi, aby to držel pod pokličkou...

"Jo, zmiňoval," zasmál se Rhyme. "Znáš Lona."

Hudba ustala a po krátkém tichu zaplnil noční atmosféru aplaus. Následoval chabý, ale zjevně podbízivý hlas konferenciéra.

"Slyšela jsem," pokračovala Sachsová, "že by mohl celou tu záležitost zahrát do autu. Jednoduše Ramose obejít."

"Nejspíš jo. Má rozsáhlé styky."

"A cos mu na to řekl?"

"A co si myslíš?"

"Prostě se ptám"

"Řekl jsem, že ne," odpověděl Rhyme. "Že bych mu to nedovolil."

"Nedovolil?"

"Ne. Řekl jsem mu, že si svou hodnost zasloužíš buď sama, anebo vůbec."

"Zatraceně," zamumlala Sachsová.

Rhyme se na ni zadíval a na chvíli pocítil úlek. Že by se v ní spletl?

"Jsem na Lona našťavaná, že ho to vůbec napadlo."

"Myslel to dobře."

Rhymovi se zdálo, že mu Améliina paže sevřela hrudník těsněji. "To, cos mu řekl, Rhyme, pro mě znamená víc než cokoliv jiného."

"Já vím."

"Mohlo by se to zvrhnout. Ramos mě chce nechat postavit mimo službu. Dvanáct měsíců doma bez platu. Nevím, co si počnu."

"Budeš dělat konzultantku. Se mnou."

"Civilista nemůže chodit v roštu, Rhyme. Jestli budu muset sedět na zadku, zblázním se z toho."

Když se hýbeš, nemůžou tě chytit...

"Nějak to zvládnem."

"Miluju tě," zašeptala. Rhyme vdechl její vůni a řekl, že ji miluje také.

"Teda, tady je světla." Sachsová pohlédla k oknu, skrz nějž pronikala do ložnice záře z cirkusových reflektorů. "Kde máš žaluzie?"

"Shořely, copak si nevzpomínáš?"

"Myslela jsem, že už ti Thorn opatřil nové."

"Začal je tady montovat, ale dělal u toho moc velký virvál. Pořád něco vyměřoval a podobně. Tak jsem ho vyhodil a řekl mu, ať to udělá později."

Sachsová vyklouzla z postele, našla náhradní příkrývku a zakryla jí okno. Světla v pokoji ztuhlá ubylo. Vrátila se do postele, přivinula se k Rhymovi a brzy usnula.

Ne tak Lincoln Rhyme. Ten ještě dlouho poslouchal hudbu a tajemný hlas cirkusového vyvolávače, až se mu hlavou začaly honit nejrůznější představy, takže ho chuť k spánku brzy přešla. Po chvíli již byl naprosto bdělý a utápěl se v myšlenkách.

Které se, nikoliv překvapivě, netýkaly cirkusu.

Druhý den před polednem vešel Thorn do ložnice a zjistil, že Rhyme má návštěvu.

"Ahoj," řekl Jaynene Williamsově, která seděla na jedné z nových židlí vedle Rhymovy postele.

"Ahoj, Thorne." Jaynene mu podala ruku.

Ošetřovatel, který se právě vrátil z nákupu, byl viditelně překvapen, že v pokoji někoho vidí. Díky počítači, vnějšímu řídicímu systému a průmyslové televizi však byl Rhyme dokonale schopen někomu zavolat, pozvat ho k sobě a poté ho sám vpustit do domu.

"Nemusíš se tvářit tak šokovaně," řekl Rhyme kousavě. "Už jsem sem přece lidi zval."

"Napadá mě výraz 'uherský rok'."

"Třeba Jaynene zaměstná místo tebe."

"A co kdybys ji zaměstnal spolu se mnou? Dva lidi se o ty tvoje urážky aspoň líp podělí." Ošetřovatel se na Jaynene usmál. "Tohle bych vám neudělal."

"Už jsem zvládla horší věci."

"Jste spíš na kávu, anebo na čaj?"

"Promiňte," řekl Rhyme. "Kde je moje zdvořilost? Už dávno jsem měl postavit konvici."

"Raději kávu."

"A já si dám skotskou," prohlásil Rhyme, a když se Thorn podíval na hodinky, dodal: "Malého panáčka z ryze zdravotních důvodů."

"Takže všichni kávu," řekl ošetřovatel a zmizel.

Po jeho odchodu se Rhyme s Jaynene uvolněně bavili o pacientech s úrazy páteřní míchy a o cvičeních, která nyní Rhyme tak fanaticky podstupoval. Po chvíli vždy netrpělivý Rhyme usoudil, že už hrál roli zdvořilého hostitele dost dlouho, ztlumil hlas a řekl: "Ale trápí mě jedna věc. A myslím, že vy byste mi mohla pomoci. Alespoň v to doufám." Jaynene si ho ostražitě prohlédla. "Možná."

"Mohla byste zavřít dveře?"

Rozložitá žena pohlédla na dveře, vstala, splnila Rhymovu prosbu a opět se posadila.

"Jak dlouho už znáte Karu?" zeptal se Rhyme.

"Karu? Něco přes rok. Od doby, kdy jsme její matku přijali do Stuyvesant Manor."

"To je dost drahý penzionát, vidíte?"

"Zoufale drahý," přitakala Jaynene. "Ty jejich sazby jsou příšerné. Ale nijak zvlášť se neliší od ceníků ve všech podobných zařízeních."

"Má její matka pojistku?"

"Jen obyčejné zdravotní pojištění. Většinu účtů platí přímo Kara," odpověděla Jaynene a dodala: "Dělá, co může. Ted' zrovna má účty uhrazené, ale většinou se s platbami opoždí."

Rhyme pomalu přikývl. "Položím vám ještě jednu otázku. Dobře si ji promyslete, než mi odpovíte. A potřebuju, abyste byla naprosto upřímná."

"No," řekla ošetřovatelka nejistě a zabodla oči do čerstvě nalakované podlahy, "vynasnažím se."

Toho odpoledne byl v Rhymově obývacím pokoji Roland Bell. Za zvuků chytlavého jazzového klavíru Davea Brubecka spolu oba muži hovořili o důkazních položkách v případě Andrewa Constablea.

Charles Grady a nejvyšší státní zástupce státu New York se rozhodli, že proces s Constablem odloží, aby mohli rozšířit obvinění tohoto fanatika o pokus o vraždu vlastního advokáta, vražedné spiknutí a hrdelní vraždu. Prokázat Constableovo napojení na Barnese a další spiklence z Vlasteneckého shromáždění nebyl snadný úkol, ale

pokud někdo dokázal Constablea usvědčit, pak to byl právě Grady. Státní zástupce zároveň žádal trest smrti pro Arthura Loessera za vraždu policisty Larryho Burkeho, jehož tělo se našlo v jedné boční uličce na Upper West Side. Lon Sellitto se momentálně účastnil oficiálního policistova pohřbu v Queensu.

Do dveří vstoupila Amélie Sachsová a po celodenní schůzce s právníky zprostředkovanými Dobročinnou asociací pochůzkářů ve věci svého suspendování vypadala docela zmoženě. Měla se vrátit už před pár hodinami a Rhyme navíc při pohledu do jejího obličeje pochopil, že výsledek schůzky není dobrý.

Také on měl pro Sachsovou nové zprávy vyplývající ze setkání s Jaynene a z následných událostí - snažil se během dne s Amélií spojit, ale nepodařilo se mu to. Nyní zase nebyla pro nové informace příležitost, neboť v domě se objevil nový návštěvník.

Thorn uvedl do pokoje Edwarda Kadeskyho. "Pane Rhyme," řekl producent a přikývl. Améliino jméno zapomněl, takže

alespoň kývl na pozdrav podruhé. Rolandu Bellovi pak podal ruku. "Dostal jsem váš vzkaz. Prý máte ještě něco ohledně toho případu."

Rhyme přikývl. "Dnes ráno jsem o něm trochu přemýšlel a zaobíral se několika nevyjasněnými okolnostmi."

"Jakými nevyjasněnými okolnostmi?" zeptala se Sachsová.

"Okolnostmi, o nichž jsem netušil, že jsou nevyjasněné. Neznámými nevyjasněnými okolnostmi."

Sachsová se zamračila a ustaraně vypadal i producent. "Weirův asistent, ten Loesser. Neutekl, že ne?"

"Ne, ne. Ten je stále ve vazbě."

Zazvonil zvonek. Thorn zmizel a o chvíli později vstoupila do pokoje Kara. Rozhlédla se kolem sebe a prohrábla si krátké vlasy, které již ztratily fialový lesk a nyní byly zrzavé jako pihy. "Ahoj," pozdravila přítomné a překvapeně zamrkala, když spatřila Kadeskyho.

"Dáte si někdo něco?" zeptal se Thorn.

"Kdybys nás na chvilku nechal o samotě, Thorne. Prosím."

Ošetřovatel pohlédl na Rhyma, a když slyšel pevný a ztrápený hlas v zaměstnavatelově hlase, přikývl a opustil místnost. Kriminalista se obrátil na Karu. "Díky, žeš přišla. Chtěl jsem si jen vyjasnit pár věcí o případu."

"Jasně," řekla kouzelnice.

Nevyjasněné okolnosti...

"Chci se dozvědět několik dalších podrobností o večeru, kdy Kejklíř zajel s tou falešnou sanitkou do cirkusu," vysvětlil Rhyme.

Kouzelnice přikývla a přejela černě nalakovanými nehty přes sebe. "Jestli ti dokážu nějak pomoci, budu moc ráda."

"To představení mělo začít v osm hodin, je to tak?" zeptal se Rhyme Kadeskyho.

"Přesně tak."

"A jestli tomu dobře rozumím, tak v době, kdy Loesser zaparkoval tu sanitku u vchodu, jste se ještě nevrátil z večere a toho rozhlasového interview."

"Ne, nevrátil."

Rhyme se otočil ke Kaře. "Ale ty už jsi tam byla."

"Jo. Viděla jsem, jak tam ta sanitka vjíždí. V tu chvíli jsem ale o ní vůbec nepřemýšlela."

"Kde přesně ji Loesser zaparkoval?"

"Pod tribunou s lóžemi," odpověděla kouzelnice.

"Ale ne pod nejdražšími sedadly, že ne?" zeptal se Rhyme Kadeskyho.

"Ne," odvětil producent.

"Takže sanitka stála nedaleko od hlavního požárního východu -od toho, kterým by při evakuaci prošlo nejvíc lidí."

"To je pravda."

"Lincolne, kam tím míříš?" dotázal se Bell.

"Mířím tím tam, že Loesser tu sanitku zaparkoval tak, aby napáchala co nejvíce škod, ale zároveň poskytla několika lidem v lóžích příležitost uniknout. Jak mohl tak přesně vědět, kam sanitku zaparkovat?"

"Netuším," odvětil producent. "Pravděpodobně si to předem ověřil a viděl, že je to nejlepší místo - tedy, nejlepší z jeho pohledu. Pro nás nejhorší."

"Ano, mohl si to ověřit předem," řekl zamyšleně Rhyme. "Ale na druhou stranu určitě neměl zájem, abychom ho zahlédli, jak čmouchá kolem cirkusu - měli jsme tam přece rozmístěné policisty."

"To je fakt."

"Není tedy možné, že mu o nejvhodnějším místě pro zaparkování řekl někdo zevnitř?"

"Jak zevnitř?" zeptal se Kadesky a zamračil se. "Chcete říct, že mu pomáhal někdo od nás? Ne, to by nikdo z mých lidí neudělal."

?

"Rhyme," řekla Sachsová, "o co ti jde?"

Kriminalista si její otázky nevšímal a opět se otočil ke Kaře. "Kdy jsem tě asi tak požádal, abys šla do stanu a vyhledala pana Kadeskyho?"

"Řekla bych, že mohlo být kolem čtvrt na osm."

"A seděla jsi na tribuně s lóžemi?" Kara přikývla a Rhyme pokračoval: "Nedaleko od východu?"

Kouzelnice se nejistě rozhlédla po pokoji. "Asi jo. Jo, seděla jsem tam." Podívala se na Sachsovou. "Proč se mě na to ptáš? Co se tu děje?"

"Ptám se," odpověděl Rhyme, "protože jsem si vzpomněl na něco, cos nám sama říkala, Karo. O lidech, kteří se účastní iluzionistického čísla. Že je tam vždycky asistent - tedy osoba, o níž víme, že s iluzionistou spolupracuje. Dále že se mohou na triku podílet dobrovolníci z obecnstva. A pak že existuje ještě někdo jiný: spojenci. To jsou lidé, kteří rovněž pracují pro iluzionistu, ale navenek s ním nemají nic společného. Vydávají se za kulísáky nebo za dobrovolníky."

"Jistě," řekl Kadesky, "spousta kouzelníků využívá spojence."

Rhyme se obrátil na Karu a zostra řekl: "A přesně tím jsi celou dobu byla i ty, je to tak?"

"Cože?" zeptal se Bell a jeho překvapení ještě více zvýraznilo jeho jižanský přízvuk.

Mladá kouzelnice zalapala po dechu a zavrtěla hlavou.

"Už od začátku pracuje pro Loessera," oznámil Rhyme Sachsově.

"Ne!" vykřikl Kadesky. "Ona?"

Rhyme pokračoval: "Naléhavě potřebuje peníze a Loesser jí zaplatil padesát tisíc, aby mu pomohla."
"Ale Loesser a já jsme se až do dneška nikdy nesetkali!" bránila se Kara zoufale.
"Nemusela ses s ním vidět osobně. Prostředníka vám dělal Balzac. Ten v tom byl taky namočený."
"Kara?" zašeptala Sachsová. "Ne. Tomu nevěřím. To by přece neudělala!"
"Že ne? A co o ní vlastně víš? Znáš vůbec její skutečné jméno?"
"Já...." Sachsová upěla zmučené oči na mladou ženu. "Ne," zašeptala. "Nikdy mi ho neprozradila."
Kouzelnice plačtivě zavrtěla hlavou. "Moc mě to mrzí, Amélie," řekla nakonec. "Ale ty to nemůžeš pochopit... Pan Balzac a Weir byli

přátelé. Celá léta vystupovali společně a pana Balzaka zdrtilo, když pak Weir zahynul při požáru. Loesser panu Balzakovi řekl, co se chystá provést, a oba mě donutili, abych mu pomohla. Ale musíš mi věřit, že jsem netušila, že mají v úmyslu někomu ublížit. Pan Balzac tvrdil, že půjde o pouhé vydírání - aby si vyrovnali účty s panem Kadeským. Než jsem si uvědomila, že Loesser vraždí lidi, už bylo pozdě. Prohlásil, že jestli mu přestanu pomáhat, udá mě na policii. Že půjdu nadosmrti do vězení. A pan Balzac se mnou..." Otfela si obličeje. "Tohle jsem mu nemohla udělat."

"Svému ctěnému učiteli," podotkl Rhyme hoře.

S panickým výrazem v zářivě modrých očích se kouzelnice zničehonic prodrala mezi Sachsovou a Kadeským a vrhla se ke dveřím.

"Zadrž ji, Rolande!" vykřikl Rhyme.

Bell vyrazil kupředu, popadl Karu a oba společně se svalili do rohu místnosti. Kara byla silná, ale Bellovi se ji nakonec podařilo spoutat. Zadržovaný se postavil, sundal si z opasku vysílačku a objednal převoz zatčeného do vazby.

Znechuceně pak vysílačku odložil a přečetl Kaře práva.

Rhyme si povzdychl. "Chtěl jsem ti to říct dřív, Sachsová. Ale nedokázal jsem se s tebou spojit. Taky bych radši, kdyby to nebyla pravda. Jenže je to tak. Ona a Balzac po celou dobu spolupracovali s Loesserem. Klamali nás, jako bychom byli jejich publikum."

51

"Já prostě..., " zašeptala policistka, "já prostě nechápu, jak to provedla."

Rhyme se otočil k Bellovi. "Manipulovala s důkazy, lhala nám, podstrkávala nám falešná vodítka... Pojď sem k tabuli, Rolande. Ukážu ti to."

"Kara že nám podstrkávala stopy?" zeptala se užasle Sachsová.

"No to si piš, že ano. A navíc to dělala zatraceně dobře. Už od první vraždy, ještě předtím, než jsi na ni vůbec narazila. Říkalas, že ti ona dala to znamení, abys na ni počkala v kavárně. Už od první chvíle to na nás nastražili."

Bell se postavil k tabuli, ukazoval na jednotlivé důkazní položky a Rhyme vysvětloval, jakým způsobem je Kara napálila.

O chvíli později se ozval Thorn: "Je tu nějaká policistka."

"Uveď ji dál," řekl Rhyme.

Do dveří vešla policistka a připojila se k Sachsově, Bellovi a Kadeskému, které si se zvědavým výrazem prohlédla skrz módní brýle. Kývla na Rhyma a s hispánským přízvukem se dotázala Bella: "Vy jste volal pro převoz zadržného, detektive?"

Bell ukázal do rohu místnosti. "Tamhle je. Poučil jsem ji podle předpisů."

Žena se zadívala do rohu na ležící Karu a řekla: "Dobře, odvezu ji do centra." Zaváhala. "Ale nejdřív bych měla jednu otázku."

"Otázku?" zeptal se Rhyme a zamračil se.

"Co to povídáte, policistko?" zpražil ji Bell.

Policistka si ho nevsímala a místo toho si změřila pohledem Kadeského. "Mohla bych vidět nějaký váš průkaz totožnosti, pane?"

"Můj?"

"Ano, pane. Potřebuji vidět váš řidičský průkaz."

"Vy mě už zase chcete kontrolovat? Vždyť jsem se vám legitimoval onehdy."

"Prosím, pane."

Producent si sáhl do kapsy kalhot a vytáhl náprsní tašku.

Která ovšem nebyla jeho.

Kadeský vytřeštil oči na ošuntělou náprsní tašku ze zebří kůže. "Moment, já... Já netuším, co to je."

"Ona není vaše?" zeptala se policistka.

"Ne," řekl zmučený Kadeský a začal si propleskávat kapsy. "Já nevím..."

"Vidíte, toho jsem se bála," prohlásila policistka. "Je mi líto, pane. Jste zatčen za kapsářství. Máte právo nevypovídat..."

"To je přece nesmysl," zamumlal Kadeský. "To musí být nějaký omyl." Otevřel náprsní tašku a chvíli na ni civěl.

Nakonec se užasle zachechtal a podržel ve vzduchu řidičský průkaz, aby si ho všichni mohli prohlédnout. Patřil Kaře. Z náprsní tašky zároveň vypadl ručně psaný vzkaz. Kadeský ho zvedl. "Píše se tu: 'Mám tě'," řekl, přimhouřil oči a bedlivě si prohlédl nejprve policistku a poté řidičský průkaz. "Moment, to jste vy?"

"Policistka" se rozesmála, sundala si brýle, policejní čepici i tmavou paruku pod ní a znovu odhalila své krátké zrzavé vlasy. Do ručníku, který jí podal chechtající se Roland Bell, si poté setřela z obličeje snědý make-up a sloupala si husté

obočí a falešně červené nehty ze skutečných černých. Sebrala šokovanému Edwardu Kadeskymu svou náprsní tašku a podala mu tu jeho, kterou mu před pár okamžiky odcizila, když do něj a do Sachsové vrazila při svém "úniku" ke dveřím. Sachsová vrtěla hlavou a byla příliš užaslá, než aby se zmožila na reakci. Spolu s Kadeskym zírала na tělo ležící na podlaze.

Mladá iluzionistka vyrazila do rohu místnosti a zvedla lehkou konstrukci ve tvaru člověka ležícího na břiše. Oblast hlavy pokrývaly krátké červenofialové vlasy a trup byl oblečen v šatech připomínajících džínsy a větrovku, které měla Kara na sobě, když ji Bell spoutal. Ramena konstrukce byla zakončena latexovými rukama vězícíma v Bellových poutech, z nichž se skutečná Kara vyprostila a nasadila je na falešná zápěstí.

"Je to feke," prohlásil Rhyme před přítomnými a kývl na konstrukci. "Falešná Kara."

Když se totiž Sachsová s ostatními před chvílí otočili, neboť Rhyme odvedl jejich pozornost k tabuli, vymanila se Kara z pout, rozvinula falešnou konstrukci a tiše proklouzla dveřmi, aby se na chodbě rychle převlékla.

Nyní konstrukci opět složila do balíčku o rozměrech malého polštáře - když k Rhymovi dorazila, ukrývala balíček pod bundou. Figurína by při pozorném prohledání rozhodně neobstála, ale ve stínu pokoje si nic netušící a rozptýlené obecenstvo vůbec nevšimlo, že v rohu neleží Kara.

Kadesky zavrtil hlavou. "Vy jste celý únik a rychlý převlek navrch zvládla za necelou minutu?"

"Za čtyřicet vteřin."

"Jak?"

"Efekt jste viděl," odpověděla Kara. "Myslím, že metodu si nechám pro sebe."

"Předpokládám, že smyslem toho všeho," prohlásil Kadesky cynicky, "bylo zajistit si u mě zkoušku."

Kara zaváhala a Rhyme se na mladou ženu povzbudivě zadíval.

"Ne, tohle už byla zkouška. Já u vás chci práci."

Kadesky si ji pozorně prohlédl. "To byl jen jeden trik. Umíte i další?"

"Spoustu."

"Kolik převleků jste absolvovala během jednoho vystoupení?"

"Čtyřicet dva. Do třiceti různých postav. Během půlhodinového vystoupení."

"Čtyřicet dva převleků za půl hodiny?" zeptal se producent a zvedl obočí.

"Jo."

Kadesky uvažoval jen několik vteřin. "Přijďte za mnou příští týden. Nebudu zkracovat čas svých stávajících lidí v manéži. Ale mohla by se jim hodit asistentka nebo někdo na záskok. A možná můžete předvést pár čísel při našem zimním turné na Floridě."

Rhyme s Karou si vyměnili pohledy a kriminalista rázně přikývl.

"Dobře," řekla kouzelnice Kadeskymu. A podala mu ruku.

Kadesky pohlédl na pružinami vycpanou drátěnou konstrukci, která je tolik zmátla. "To jste dělala vy?"

"Jo."

"Nechcete si to dát patentovat?"

"To mě nikdy nenapadlo. Díky. Budu o tom uvažovat."

Kadesky si ji znovu změřil pohledem. "Dva a čtyřicet za třicet minut." Pokýval hlavou a odešel. On i Kara se tvářili, jako by si právě koupili velmi hezké a velmi levné sportovní auto.

Sachsová se zasmála. "Sakra, vy jste mi dali." Pohlédla na Rhyma. "Oba dva."

"Tak moment," bránil se naoko dotčeně Bell. "Já v tom jel taky. To já ji přece spoutal."

Sachsová znovu zavrtila hlavou. "Kdy jste to všechno vymysleli?"

Rhyme jí vysvětlil, že se tento nápad zrodil v jeho hlavě včera v noci, když ležel v posteli a poslouchal hudbu z Cirque Fantastique, tlumený hlas vyvolávače i potlesk a smích obecenstva. Jeho myšlenky tehdy zabloudily ke Kafe a k jejímu skvělému vystoupení ve Smoke & Mirrors. Vzpomněl si na její malé sebevědomí a Balzakovu nadvládu nad ní.

A také si vzpomněl na Améliina slova o pokročilé senilitě Kařiny matky. Která byla důvodem, proč k sobě druhý den ráno pozval Jaynene.

"Položím vám ještě jednu otázku," řekl tehdy ošetřovatelce. "Dobře si ji promyslete, než mi odpovíte. A potřebuju, abyste byla naprosto upřímná."

Otázka zněla: "Dostane se z toho její matka někdy?"

"Myslíte, jestli se někdy vrátí do normálního duševního stavu?" odpověděla Jaynene.

"Přesně tak. Jestli se někdy probere."

"Ne."

"Takže s ní Kara neodjede do Anglie?"

Jaynene se smutně zasmála. "Ne, ne, ne. Ta žena už nikam nepojede."

"Kara říká, že nemůže svou práci opustit, protože potřebuje platit matce ten penzionát."

"Ona péči potřebuje, to jistě ano. Ale ne u nás. Kara jí platí za rehabilitaci a zotavení, za lékařské zákroky. Za krátkodobou péči. Jenže její matka ani neví, který je rok. Může ležet kdekoli. Promiňte, že to říkám, ale ona v téhle fázi nepotřebuje nic víc než udržovací péči."

"Takže co by se stalo, kdyby šla do léčebny pro dlouhodobě nemocné?"

"Její stav by se zhoršoval až do úplného konce. Stejně jako v případě, že by zůstala u nás. S tím rozdílem, že by to Karu nezruinovalo."

Následně odjela Jaynene s Thornem na společný oběd, během něhož si s ním bezpochyby vyměňovala válečné

historky o lidech, které

ošetřovali. Rhyme zatím zavolal Kaře, pozval ji k sobě a promluvil si s ní. Rozhovor ovšem vedl poněkud nemotorně; v osobních záležitostech nikdy nebyl příliš zblhlý. Konfrontovat bezcitného vraha bylo pro něj mnohem snazší než pronikat do křehké podstaty života jiného člověka.

"Já se v tvé profesi moc nevyznám," začal. "Ale když jsem v neděli viděl to tvoje vystoupení v prodejně, doslova jsem žasl. A přivést mě v úžas není tak snadné. Byla jsi zatraceně dobrá."

"Na učení snad," odpověděla Kara zdráhavě.

"Ne," řekl Rhyme rozhodně, "na kouzelnici. Ty patříš na pódium."

"Ještě nejsem připravena. Nakonec se tam dostanu."

Rhyme nechal ve vzduchu viset napjatou pauzu a poté řekl: "Problém je, že s tímhle postojem se člověk mnohdy nakonec nedostane nikam." Pohlédl na vlastní tělo. "Někdy se přihodí... různé věci. Ty předtím něco odkládáš a pak už se k tomu nikdy nedostaneš. A navždy ti to chybí."

"Ale pan Balzac..."

"...tě sráží k zemi. To je víc než zřejmé."

"Myslí jen na to, co je pro mě nejlepší."

"Ne, nemyslí. Já nevím, na co myslí. Ale jestli na něco nemyslí, tak jsi to ty. Jen se podívej na Weira a na Loessera. A na Keatinga. Učitelé tě dokážou zhypnotizovat. Poděkuj Balzakovi za všechno, co pro tebe udělal, zůstaňte přáteli a pošli mu bednu lístků na své první vystoupení v Carnegie Hall. Ale hlavně už jdi od něj - dokud je čas."

"Já nejsem zhypnotizovaná," řekla Kara a zasmála se.

Rhyme schválně neodpověděl, poněvadž vycítil, že Kara v duchu přece jen uvažuje, nakolik ji Balzac opravdu drží pod pantoflem.

"Kadesky je naším dlužníkem," řekl nakonec. "Po všem, co jsme pro něj udělali. Amélie mi říkala, jak moc se ti líbí Cirque Fantastique. Myslím, že by ses tam měla ucházet o místo."

"I kdyby to šlo, tak mám osobní závazek. Svou..."

"...matku," doplnil ji Rhyme.

"Jo."

"Mluvil jsem s Jaynene."

Kouzelnice zmlkla.

"Povím ti takový příběh," řekl Rhyme.

"Příběh?"

"Kdysi jsem vedl oddělení soudní kriminalistiky tady v New Yorku. Tahle práce pochopitelně zahrnovala spoustu typických byrokratických nesmyslů, jak si asi dokážeš představit. Ale jednu činnost jsem doopravdy miloval a byl jsem v ní nejlepší: ohledávání místa činu. A tak i když mě povýšili, pořád jsem co nejčastěji chodil do terénu. Před pár lety začal někdo v Bronxu znásilňovat ženy. Nebudu zacházet do podrobností, ale byla to dost ošklivá situace a já chtěl toho chlapa dopadnout. Zoufale jsem po něm prahl. Jednou mi zavolala hlídka, že zhruba před půl hodinou došlo k dalšímu útoku a vypadá to, že na místě činu zůstaly docela dobré důkazy. A tak jsem vyrazil z centra, abych to místo osobně ohledal.

Zrovna když jsem tam dorazil, dostal můj zástupce - a taky můj dobrý přítel - infarkt. Těžký infarkt. Všechny nás to šokovalo, protože to byl mladý chlap v dobré formě. Každopádně žádal, abych za ním přijel." Rhyme potlačil těžkou vzpomínku a pokračoval: "Ale já jsem nejdřív ohledal místo činu a vyplnil všechny důkazní karty a teprve pak jsem odjel do nemocnice. Dorazil jsem tam, co nejrychleji to šlo, ale stejně bylo pozdě. Můj zástupce půl hodiny předtím zemřel. Nebyl jsem na to zrovna hrdý. I po tolika letech mě to dost bolí. Ale i dnes bych si počínal stejně."

"Takže chceš říct, že mám matku šoupnout do nějakého posraného domova," prohlásila Kara hoře. "Do něčeho levnějšího. Jen abych byla šťastná."

"To určitě ne. Odvez ji někam, kde jí poskytnou všechno, co potřebuje - péči i dobré zacházení. Ne všechno, co potřebuješ ty. Ona nemusí ležet na rehabilitační klinice, která tě přivede na mizinu... Chceš vědět, o co mi jde? Jde mi o to, že pokud na světě existuje něco, o čem víš, že jsi k tomu předurčena, tak to musí mít přednost před vším ostatním. Sežeň si práci v Cirque Fantastique. Nebo někde jinde. Ale musíš jít dál."

"Víš, jaké jsou některé tyhle domovy?"

"No, v tom případě je tvým úkolem najít takový, se kterým budete spokojeny obě. Promiň, že to říkám tak tvrdě. Ale varoval jsem tě předem, že ohleduplnost není moje silná stránka."

Kara zavrtěla hlavou. "Hele, Lincoln, i kdybys se pro to rozhodla, víš, kolik lidí by dalo všechno na světě za místo v Cirque Fantastique? Chodí jim tam sto životopisů týdně."

Nakonec se Rhyme usmál. "No, o tom jsem už taky přemýšlel. A Imobilizovaný muž má nápad na trik, který bychom určitě měli vyzkoušet."

Rhyme dovyprávěl a pohlédl na Sachsovou.

"Myslím, že tomu triku budeme říkat Prchající podezřelý," navrhla nyní Kara. "Přidám ho do svého repertoáru."

Sachsová se otočila k Rhymovi. "A důvod, proč jsi mi to neřekl předem, zní...?"

"Omlouvám se. Bylas ve městě. Nemohl jsem se s tebou spojit."

"No, možná by působilo líp, kdybys mě o tom informoval. Mohls mi nechat vzkaz."

"O-mlou-vám se. Tak. Omluvil jsem se ti. A něco takového nedělám příliš často, jak víš. Řekl bych, že by sis toho měla

vážít. Ačkoliv, když teď o tom tak přemýšlím, vážně nechápu, v čem by to mohlo působit líp. Výraz v tvém obličejí byl naprosto neocenitelný. Významně přispěl k důvěryhodnosti triku."

"A Balzac?" zeptala se Sachsová. "Takže on Weira neznal? Opravdu v tom neměl prsty?"

Rhyme kývl na Karu. "Ryzí smyšlenka. Ten scénář jsme napsali spolu."

Sachsová si kouzelníci prohlédla. "Nejdřív se necháš ubodat k smrti, zrovna když tě mám hlídat, a pak se proměníš v podezřelou z vraždy." Rozhořčeně si povzddechla. "Tohle bude složité přátelství."

Kara se nabídl, že zaběhne do kubánské restaurace na ulici pro nějaké jídlo, na které si onehdy museli nechat zajít chuť, přestože ji Rhyme podezíral, že je to jen záminka, jak si opatřit další dávku tamní blátivé kávy. Než se však stačili dohodnout, vyrušil je Rhymův vyzvánějíci telefon. "Příkaz: zvednout telefon," poručil kriminalista a vzápětí se z reproduktoru vylinul Sellittův hlas: "Linku, máš teď nějakou práci?"

"Přijde na to," zabručel Rhyme. "Co se děje?"

"Hříšníci nenaleznou spočinutí... Potřebujeme, abys nám zase píchl. Máme takový podivný případ."

"Jestli si dobře vzpomínám, tak ten poslední byl 'bizarní'. Řekl bych, že tahle slova používáš jen proto, aby sis získal mou pozornost."

"Ne, vážně, nemůžeme mu přijít na kloub."

"Dobrá, dobrá," zamumlal kriminalista, "tak vyklop detaily."

V přesném překladu nicméně Rhymova slova znamenala vyjádření nesmírné radosti, že alespoň na další krátký okamžik zažene do kouta nudu.

Kara stála před prodejnou Smoke & Mirrors a viděla věci, kterých si za rok a půl práce zde nikdy nevšimla. Díru po výstřelu ze vzduchovky či brokovnice v levém horním rohu výlohy. Zamotaný klikyhák graffiti na dveřích. Zaprášenou knihu o Houdinim ve výkladu, otevřenou na straně pojednávající o tom, jaký typ lanka s protizávažím Houdini při vystoupeních nejraději používal.

Uvnitř prodejny náhle zahlédla záři - pan Balzac si právě zapálil cigaretu.

Nadechla se. Jdeme na to, řekla si v duchu a vešla dovnitř.

Pan Balzac seděl u pultu s přítelem, který o víkendu přijel do města - s oním iluzionistou z Kalifornie. Balzac mu Karu představil jako svou žákyni a muž středního věku jí podal ruku. Poté nenuceně konverzovali o jeho včerejším vystoupení, o dalších kolezích, kteří jsou právě v New Yorku..., zkrátka o věcech, jež probírají všichni kouzelníci všude na světě. Nakonec muž vstal a sebral svůj kufr. Cestoval právě na Kennedyho letiště, odkud měl odletět domů, a v prodejně se zastavil pouze proto, aby vrátil pár vypůjčených rekvizit. Objal pana Balzaka, kývl na Karu a odešel.

"Jdeš pozdě," řekl pan Balzac kouzelníci nevrle. A pak si všiml, že si Kara nepokládá tašku za pult jako obvykle. Pohlédl na její ruce. Žádný kelímek s kávou. To ji definitivně prozradilo.

Zamračil se. "Co je?" zeptal se a potáhl z cigarety. "Povídej."

"Odcházím."

"Cože..."

"Mluvila jsem s Edem Kadeskym. Mám práci v Cirque Fantastique."

"U nich? S Kadeskym? Ne, ne, ne - to je pro tebe úplně špatně. Vždyť to není magie. Je to..."

"Je to to, co chci dělat."

"Tohle už jsme probírali nejméně desetkrát. Ještě nejsi připravena. Jsi dobrá. Ale nejsi skvělá."

"Na tom nezáleží," odvětila Kara rozhodně. "Důležité je, abych se dostala na pódium. Abych vystupovala."

"Jestli to uspěcháš..."

"Uspěchám, Davide? Uspěchám? A kdy budu připravena? Za rok? Za pět let?" Obvykle činilo Kaře potíže neuhýbat před jeho pohledem; dnes se mu však dívala zpřímá do očí, když dodala: "Copak ty bys mě někdy pustil?"

Nastala pauza, během níž Balzac srovnal nějaké papíry a s plesknutím je odhodil na ošoupaný a rozpraskaný pult.

"Kadesky," ošklíbl se. "A co pro něj budeš dělat?"

"Nejdříve asistentku. A v zimě pak nějaká vlastní vystoupení na Floridě. A potom..., kdo ví?"

Balzac típl cigaretu. "Je to chyba. Budeš tam jen mrhat talentem. Jeho pojetí se vůbec nepodobá iluzím, jak jsem tě je učil já."

"Ale já tu práci dostala díky tomu, cos mě naučil ty."

"Kadesky," zopakoval kouzelník pohrdlivě. "Nová magie."

"Jo, je to nová magie," přitakala Kara. "Ale budu tam předvádět i tvoje čísla. Třeba metamorfózu - proměnu starého v nové."

Balzac se neusmál, ale Kara cítila, že ho zmínka o jeho čísle potěšila.

"Davide, já se chci dál učit u tebe. Jakmile budu ve městě, chci k tobě chodit na hodiny. Zaplatím ti za ně."

"Myslím, že by to neklapalo. Nemůžeš sloužit dvěma pánům," zabručel Balzac, a když Kara neodpovídala, záštiplně dodal: "Však uvidíme. Možná nebudu mít čas. Asi ho mít nebudu."

Kara si potáhla kabelku výše na rameno.

"Hned teď?" zeptal se iluzionista. "Odcházíš hned teď?"

"Jo. Bude to tak nejlepší."

Přikývl.

"Takže...", řekla Kara.

Balzac prohodil škrobené: "No tak sbohem," postavil se za pult a nic dalšího nedodal.

Kara vyrazila ke dveřím a snažila se potlačit slzy.

"Počkej," zavolal na ni učitel, když vycházela ven, a na chvíli zmizel v zadní části prodejny. Když se opět vrátil, držel cosi v ruce a vtiskl to Kaře do dlaní. Bylo to pouzdro na viržinka, jež obsahovalo Tarbellovy trojbarevné kapesníky. "Na. Vezmi si je... Líbilo se mi, jak jsi tenhle trik prováděla. Byl to těžký trik." Kara si vzpomněla, jaké pochvaly se jí za toto číslo dostalo. A...

Vykročila a pevně pana Balzaka objala - napadlo ji, že je to první fyzický kontakt s ním od chvíle, kdy mu při seznámení před osmnácti měsíci podala ruku.

Balzac její objetí nemotorně opětoval a poté odstoupil.

Kara vyšla ven a otočila se, aby panu Balzakovi zamávala, jenže iluzionista již zmizel v temných zákoutích prodejny. Vložila tedy pouzdro s kapesníky do kabelky a vyrazila směrem k Šesté Avenue, která vedla k jejímu bytu.

52

Případ to byl vskutku podivný.

Dvojnásobná vražda v odlehlé části Roosevelt Island - onoho úzkého pásu bytů, nemocnic a strašidelných zřícenin v East River. A jelikož tramvaj zdejší obyvatele vyplivne nedaleko od manhattanského sídla Organizace spojených národů, bydlí na ostrově řada diplomatů a zaměstnanců OSN.

A právě dva z těchto lidí - mladí emisáři z jakési balkánské země - zde našli smrt: oba měli spoutané ruce a nadvakrát prostřelený týl.

Při ohledávání místa činu objevila Amélie Sachsová několik zvláštních věcí. Například popel z cigarety, která se nenacházela v žádné státní ani federální databázi tabákových výrobků, stopy rostliny nevyskytující se v oblasti New Yorku a otisky těžkého kufru, který někdo podle všeho na místě činu položil a po zastřelení obětí otevřel vedle jejich těl.

Nejpodivnější ze všeho však byla skutečnost, že oběma zavražděným chyběla pravá bota. Zuté polobotky přitom nebyly nikde k nalezení. "V obou případech šlo o pravou botu, Sachsová," konstatoval Rhyme, když si prohlížel důkazní tabuli, před níž on sám seděl a Amélie přecházela sem a tam. "Co z toho usuzujeme?"

Jeho otázku však dočasně odsunul stranou Améliin vyzvánějící mobilní telefon. Byla to sekretářka kapitána Marlowa, která se Sachsově tázala, zda by nemohla přijet na schůzku do kapitánovy kanceláře. Od uzavření Kejklířova případu a od chvíle, kdy se Sachsová dozvěděla o Ramosově tažení proti její osobě, již uplynulo několik dní. Za celou tu dobu se přitom o svém případném postavení mimo službu nic nového nedozvěděla.

"Kdy?" zeptala se.

"No, hned," odvětila sekretářka.

Sachsová ukončila hovor, s pevně semknutými rty pohlédla na Rhyma a řekla: "Už je to tady. Musím jít."

Chvíli se na sebe upřeně dívali. Nakonec Rhyme přikývl a Sachsová zamířila ke dveřím.

O půl hodiny později již seděla v kanceláři kapitána Geralda Marlowa, který naproti ní právě pročetl jeden z všudypřítomných spisů v hnědé složce. "Vteřinku, policistko," řekl a pokračoval v četbě čehosi, co ho pohltilo natolik, že si příležitostně dělal poznámky.

Sachsová se ošila. Zarylá si nehet do kůže a pak do masa za nehtem druhé ruky. Uplynuly dvě dokonale tiché minuty.

Prokristapána, pomyslela si Amélie a konečně se zeptala: "Takže co, pane? Jak to dopadlo? Ubral páru?"

Marlow si poznačil místo ve spise a zvedl hlavu. "Kdo?"

"Ramos. Ohledně té mé seržantské zkoušky."

A taky ten druhý mstivý hajzl - ten oplzlý polda z praktického testu.

"Jestli ubral páru?" zopakoval otázku Marlow. Améliina naivita ho překvapovala. "Totiž, policistko, možnost, že by Ramos ubral páru, nikdy nepřicházela v úvahu."

Takže zbýval jen jeden důvod, proč si ji šéf přizval k osobní schůzce - toto pochopení se k Sachsově dostavilo s ostrou průzračností prvního výstřelu z pistole na otevřené střelnici. První výstřel..., než vaše svaly, uši i kůže otupí z opakované střelby. Existoval jediný důvod, proč byla Sachsová přizvána až sem: Marlow ji hodlal sebrat služební zbraň a odznak. Byla suspendována.

Sakrasakrasakra...

Kousla se zevnitř do rtu.

Marlow zavřel spis a otcovsky na ni pohlédl, což ji silně znervóznilo - jako by byl trest, k němuž byla odsouzena, natolik přísný, že ho bylo potřeba zmírnit pomocí nárazníkové zóny otcovské přívětivosti. "Lidi jako Ramos, policistko, nikdy neporazíte. Rozhodně ne na jejich domácí půdě. Vy jste vyhrála bitvu, když jste ho nechala na místě činu spoutat. Ale on vyhrál válku. Lidé jako on vždycky války vyhrávají."

"Myslíte hloupí lidi? Nízci lidé? Chamtiví lidé?"

Také tentokrát zabránila genetická výbava kariérního policisty Marlowovi v tom, aby její otázku vůbec připustil.

"Podívejte se na tento stůl," řekl a učinil totéž. Stůl se prohýbal pod stohy papírů. Hromady a hromady složek a fascikul. "A to si vzpomínám, jak jsem si stěžoval na spoustu papírování, když jsem

sám dělal pochůzkáře." Prohrábl jeden stoh a zřejmě v něm něco hledal. Po chvíli to vzdal a zkusil jiný komínek.

Nakonec mu v ruce skončilo několik dokumentů, které ovšem nehledal, a tak je musel pracně setřídít, vrátit je zpátky a začít hledat znovu.

Ach tati, nikdy bych nevěřila, že to postavení mimo službu doopravdy projde.

Poté se v ní však zármutek a zklamání přetavily v kámen. No dobrá, pomyslela si, když to chtějí sehrát takhle... Možná

mě sestřelí, ale sami budou trpět. Skutečný Ramos i všichni ti drobní posraní Ra-mosové kolem něj si budou lízat rány. Kost na kost...

"Takže," řekl kapitán, když konečně našel, co hledal - velkou obálku s přicvaknutým kusem papíru. Rychle si text přečetl a pohlédl na hodiny ve tvaru kormidla, které stály na jeho stole. "Zatraceně, tolik hodin. Tak to rychle vyřídíme, policistko. Předějte mi odznak."

Sachsová s bolestí u srdce poslušně zalovila v kapse. "Na jak dlouho?"

"Na rok, policistko," řekl Marlow. "Je mi líto."

Na rok suspendována, pomyslela si Amélie zoufale. Počítala nanejvýš se třemi měsíci.

"Víc jsem udělat nemohl. Jeden rok. Dejte mi ten odznak." Marlow zavrtěl hlavou. "Omlouvám se za ten spěch. Za chvíli mi začíná další schůzka. Jednou se z nich zblázním. Tahle se třeba týká pojištění. A veřejnost si myslí, že celou dobu jen chytáme pachatele. Případně že spíš nechytáme pachatele. No jo - polovinu téhle práce zaberou byrokratické obchodní schůzky. Víte, jak můj otec říkával obchodu? 'Obstoj'. Devětatřicet let pracoval jako obchodní zástupce pro American Standard. Obstoj. Pro naši práci to platí jakbysmet." Natáhl ruku.

Amélie Sachsová tonula v zoufalství, když kapitánovi podávala ošoupané kožené pouzdro se stříbrným odznakem a služebním průkazem.

Odznak číslo pět osm osm pět...

Co by tak mohla dělat? Nějakou pitomou členku ostrahy?

Za kapitánem zazvonil telefon. Marlow se otočil a zvedl sluchátko.

"Tady Marlow... Ano, pane... Vyčlenili jsme na to ochranku." Během rozhovoru, který se podle všeho týkal procesu s Andrewem

Constablem, si kapitán položil obálku do klína. Přidržel sluchátko mezi krkem a bradou, otočil se zpátky k Sachsové a pokračoval v rozhovoru, přičemž současně rozplétal červenou nit provlečenou sponkami, aby obálka zůstala zapečetěná.

Konverzace se dál točila kolem procesu, kolem nových obvinění proti Constableovi i dalším členům Vlasteneckého shromáždění a kolem razií v Canton Falls. Sachsově neunikl kapitánův dokonale odstíněný uctivý tón, pomocí něhož bezchybně sehrával hru na podřízenost. Možná hovořil se starostou či s guvernérem.

A možná s kongresmanem Ramosem.

Personální hrátky, politické hrátky... Opravdu je tohle podstatou policejní práce? Sachsově byla tato představa natolik vzdálená, že si musela položit otázku, zda má vůbec smysl, aby byla policistkou.

Obstoj...

Poslední myšlenka ji doslova drásala. Ach, Rhyme. Co si počneme?

Nějak to zvládnem, řekl jí Rhyme. Jenže život se nedá "nějak zvládnout". Nějak ho zvládnout znamená prohrát.

Marlow stále svíral sluchátko mezi uchem a ramenem a dál cosi blábolil úřednickou hatmatilkou. Nakonec otevřel obálku a vhodil do ní Améliin odznak.

Strčil dovnitř ruku a vytáhl předmět zabalený v hedvábném papíře.

"...na formality nemáme čas. Potom něco vymyslíme." Poslední slova Marlow zašeptal a Sachsová měla dojem, že hovoří k ní.

Formality?

Kapitán na ni pohlédl, zakryl mluvítko dlaní a znovu zašeptal: "Tohleto pojištění. Kdo se v něm má vyznat? Musím se naučit tabulky úmrtnosti, roční renty, dvojí ručení..."

Rozbalil papír a odhalil zlatý odznak newyorské policie.

Opět zesílil hlas a promluvil do sluchátka: "Ano, pane, budeme na situaci dohlížet... V Bedford Junction máme také své lidi. I v Har-risonburgu dále po silnici. Jsme naprosto proaktivní."

Znovu se obrátil k Amélii. "Staré číslo vám zůstalo, policistko," řekl a zvedl zářivě žlutý odznak. Služební číslo bylo stejné jako na jejím průkazu pochůzkářky: 5885. Marlow zasunul odznak do koženého pouzdra a vytáhl z obálky ještě něco: dočasný služební průkaz. Strčil ho do pouzdra a podal je zpátky Amélii.

Průkaz Amélii Sachsovou identifikoval jako detektivku třetího stupně.

"Jistě, pane, slyšeli jsme o tom a podle našeho hodnocení rizik se jedná o plně zvládnutelnou situaci... Dobře, pane." Marlow konečně zavěsil a zavrtěl hlavou. "Radši budu každý den pořádat procesy s fanatiky než chodit na schůzky o pojištění. Takže, policistko, bude třeba, abyste se nechala vyfotit na trvalý služební průkaz." Něco ho napadlo a obezřetně dodal: "Neříkám to z nějakého šovinismu, takže si to nevylozte špatně, ale oni vidí raději, když má žena vlasy stažené dozadu. Ne když je má rozpuštěné a tak jako..., no, prostě rozpuštěné. Myslím, že to působí přísněji. Dělá vám to nějaký problém?"

"Takže nejsem suspendována?"

"Suspendována? Ne, stala se z vás detektivka. Copak vám nevolali? Měl se vám ozvat O'Connor. Nebo jeho asistentka nebo někdo."

Dan O'Connor, šéf oddělení detektivů.

"Nikdo mi nevolal. Jen vaše sekretářka."

"Aha, no jo. Měli vám zavolat."

"A co se stalo?"

"Říkal jsem vám, že udělám, co bude v mých silách. A tak jsem to udělal. Nalijme si čistého vína - nemohl jsem dopustit, aby vás postavili mimo službu. Nemůžu si dovolit vás ztratit." Kapitán zaváhal a pohlédl na hromadu lejster. "Nemluvě

o tom, že by byl zlý sen jít proti vám při žalobě DAP nebo v arbitrážním řízení. To by bylo ošklivé."

To si pište, že ano, pomyslela si Sachsová. Ošklivě ošklivé. "Ale co ten rok? Říkal jste něco o roce."

"To jsem mluvil o té zkoušce na seržantku. Můžete ji opakovat zase až příští rok v dubnu. Tyhle věci jdou přes civilní správu, takže jsem v nich nemohl nic podniknout. Ale převelet vás na oddělení detektivů, to bylo plně v mé pravomoci. Ramos tomu nemohl zabránit. Budete se hlásit u Lona Sellitta."

Sachsová civěla na zlatý odznak. "Nevím, co na to říct."

"Rekněte třeba: ‚Mockrát díky, kapitáne Marlowe. Práce s vámi na oddělení pochůzkářů se mi celá ta léta velice líbila. A moc mě mrzí, že už tu s vámi nadále nebudu.‘"

"Já..."

"To byl vtip, policistko. Přes všechno, co o mně slýcháte, mám i já smysl pro humor. Eh, možná jste si všimla, že jste detektivkou třetího stupně."

"Ano, pane." Amélie dělala všechno možné, aby zahнала z obličeje bezduchý výraz. "Já..."

"Jestli to někdy chcete dotáhnout na první stupeň a na seržantku, tak bych si na vašem místě dobře rozmyslel, koho budu zatýkat -nebo zadržovat - na místě činu. A jak s kým budu mluvit, když už jsme u toho. To je jen taková rada."

"Beru na vědomí, pane."

"A teď už mě omluvte, policistko..., totiž detektivko. Mám zhruba pět minut, abych si nabífloval všechno o tom pojištění."

Venku na Centre Street obešla Amélie Sachsová své camaro a prohlédla si bok a předek poničené při srážce s Loesserovou mazdou v Harlemu.

Dostat tohle nebohé auto zase do formy, to bude pořádná fuška.

Automobily byly Améliinou silnou stránkou a na svém voze znala umístění, tvar, délku i krouticí moment každého šroubku. Navíc se dalo předpokládat, že bude mít ve své brooklynské garáži všechny potřebné zvedáky, oblá kladiva, brusky i ostatní nástroje, aby mohla většinu věcí opravit sama.

Práci na karoserii však Sachsová neměla ráda. Připadala jí totiž nudná - stejně nudná, jako jí připadala práce modelky nebo chození s pohlednými a nafoukanými ranařskými policisty. Nechtěla do toho příliš zatahovat psychologii, ale možná v ní opravdu bylo něco, co ji nutilo nedůvěřovat ničemu kosmetickému a povrchnímu. Pro Amélii Sachsovou se podstata automobilů skrývala v jejich srdcích a rozžhavených duších: ve zběsilém rytmu hřidel a pístů, ve svištění řemenů a v dokonalých polibcích ozubených kol, která měnila tunu kovu, kůže a plastu v čistokrevnou rychlost. Rozhodla se, že auto odveze do jedné karosárny v Astorii, kterou už navštívila dříve a kde byli mechanici šikovní, víceméně poctiví a chovali účtu k našlapaným automobilům, jako byl ten její.

Posadila se na přední sedadlo a protočila motor, jehož vyzývavé burácení upoutalo pozornost skupiny policistů, advokátů a obchodníků v okolí. Když vzápětí vyrazila z parkoviště, napadlo ji ještě něco dalšího. Před několika lety se při opravě jakéhosi zrezivělého místa rozhodla, že nechá přestříkat tovární černý lak. Rozhodla se tehdy pro zářivě žlutou. Jednala sice z náhlého popudu, ale vlastně proč ne? Copak se alespoň při volbě barvy nehtů, vlasů a automobilů nemůžeme řídit vlastními Vrochy?

Když tedy nyní uvážila, že v servisu budou tak jako tak muset vyměnit dobrou čtvrtinu karoserie a znovu auto přestříkat, řekla si, že tentokrát zvolí jiný odstín. Okamžitě jí přitom přišla na mysl sytě červená. Tato barva pro ni měla hned dvojí význam. Nejenže její otec vždy prohlašoval, že všechna pořádná auta musí být červená, ale tento odstín by zároveň ladil s Rhymovým vlastním sportovním vozidlem: s vozíkem Storm Arrow. K podobným gestům se sice Lincoln Rhyme navenek stavěl naprosto nevšímavě, ale Sachsová věděla, že ho ve skutečnosti bezmezně těší.

Jasně, pomyslela si, bude to červená.

Přemýšlela, že se v karosárně zastaví hned, ale po zralé úvaze se rozhodla počkat. Klidně může ještě pár dní jezdit v otlučeném autě; koneckonců to tak v mládí dělala téměř pořád. Momentálně si přála odjet zpátky k Lincolnu Rhymovi, podělit se s ním o onen alchymistický zázrak, který přetavil její stříbrný odznak ve zlatý - a pak už se pustit do rozmotávání oné spletité záhady, která před nimi opět vyvstala: dva zavraždění diplomaté, cizorodá rostlina, neobvyklé otisky v blátivé půdě a dvě zmizelé boty.

Obě pravé.